

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WOLF

GONE

WILD

STAY A SPELL • BOOK ONE

JULIETTE CROSS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KURT VAHŞİLEŞTİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

JULIETTE CROSS

OceanofPDF.com

Copyright © 2020 by Juliette Cross
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Corinne DeMaagd tarafından düzenlenmiştir.

Kapak Tasarımı Jennifer Zemanek/Seedlings LLC
tarafından yapılmıştır. Vellum ile oluşturulmuştur

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*Jessen için.
Bu kitap olmazdı ve bunu biliyorsun.
Tüm sevgimle, kızım.*

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33 Sonsöz

Okuduğunuz için
teşekkür ederiz! Yazarın

Notu

Juliette Crossun diğer serileri 'Yazar
Hakkında

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

~MATEO~

"W

Bir bira daha ister misiniz?"
Eğer bir yarayacağını düşünseydim

yüz tane daha. Ama faydası olmadı. Hiçbir şeyin faydası olmadı. Sadece daha kötüye gidiyordu.

Bardaki et kafalı yine bize bakıyor.

Lütfen beş dakika sessiz ol. Düşünmem lazım.

Evet, bakmaya devam et, pislik. Suratını iyice dağıtacağım.

Tanrım. Bu gece susmayacaktı. Dürtülerinin yoğunluğu her zamankinden daha kötüydü. En azından seksten çok şiddete meyilliydi. Kavga çıkarma isteğine tahammül etmek, sürekli sevişmemi emretmesine tahammül etmekten daha kolaydı. Küçük nimetler.

Bakın! Ayakta duruyor. Bize meydan okumaya geliyor. Güzel. Çatışmaya hazırlanın.

Gidiyor. Sakin ol.

Onu takip et.

"Efendim?" Genç garson bana baktı, endişeden gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Onu suçlamadım.

"Hayır." Gözlerim seğirdi. "Teşekkür ." Bir yirmilik çıkarıp masanın üzerine koydum ve kapıya yöneldim.

Bu doğru. O pislğin yüzündeki alaycı ifadeyi silme zamanı.

Alay etmiyordu. görüyorsun. Her zamanki gibi.

Yumruğumun onun dişlerini kırdığını hayal ediyordum. Şimdi aksiyon istiyorum.

Dışarı çıktığımda, Alfa haklıysa ve o adam kavga arıyorsa diye iki saniyemi ayırıp etrafı taradım. Beni paranoyak yaptı.

Gergin.

Kurdumun birinin kemiklerini kırmaya ihtiyacı olabilirdi ama benim yoktu. Yardıma ihtiyacım vardı. Bunu daha fazla erteleyemezdim. Rahatsız edici hapsirikçi bir hatunla konuşuyordu ve bize hiç dikkat etmiyordu, bu yüzden hızla Magazine Sokağı'ndan ters yöne doğru ilerledim.

Yanlış yöne gidiyorsun!

Hayır, yapmayacağım. Sokakta kavga etmekten daha önemli işlerimiz var.

Kafamın içinde hırıltılı bir homurtu duyuldu. **Oh, öyle mi? Ne gibi?**

Bir cadıyla tanışacağız.

Korkak olabilirsin ama aptal değilsin. Bir kadın tam olarak ihtiyacımız olan şey.

İşte yine başlıyoruz.

Tercihen kıvrımlı bir tane. Tutunacak bir şeye ihtiyacım var-

Magazine'i geçerken bir korna çaldı, bazı barlar kapanırken bile gece hayatı hala devam ediyordu.

New Orleans'taki tüm doğaüstü varlıklar Savoie kardeşleri bilirdi ama ben onlarla hiç tanışmamıştım. İhtiyacı olan doğaüstü varlıklara yardım etmek için bireysel yetenekleri vardı. Bazen de insanlara. Varlığımızdan gerçekten haberdar olanlara yani. Onların yardımı için şu anda her şeyi öderdim. Gerekirse galerimi ve evimi ipotek ettirirdim. Ama adil olduklarını da duymuştum. İçlerinden biri Hex-breaker'dı. Aradığım kişi oydu.

Ruben's Rare Books & Brew'a yaklaşırken adımlarımı yavaşlattım. Kitapçı gecenin bu saatinde kapalıydı elbette ama başka türden müşteriler köşeyi dönüp ara sokaktan aşağı iniyordu. Güzel insan kadınlar, onlara Yeşil Işık'ın arka girişine kadar eşlik eden insanlık dışı derecede mükemmel erkeklerin kollarına asılmıştı. Pembe lateks elbiseli, güzeller güzeli bir sarışından gırtlaktan gelen bir kahkaha yükseldi. Vampir. Gece için yakaladığı yakışıklıyı gaz lambasının aydınlattığı sokaktan arka girişe doğru çekti.

Binanın köşesine yaslanmış, gelip gidenlerle ilgilenmiyor gibi görünen uzun boylu, siyah saçlı bir adam sigara içiyordu. Sadece köşede durmuyordu. New Orleans vampir meclisinin lordu Ruben için çalışıyordu. Ona yirmi metre yaklaştığımda ne olduğunu anlamıştım. Karanlık bir dürtü dalgası ruhumu ve bedenimi çekiştiriyordu.

Alfa, Azrail'in uyandırdığı baş döndürücü his karşısında hırıltılı bir homurtu çıkardı. Onlara Grim derdik. Ruhları ölümler diyarına götürdükleri için değil.

Ama karanlık bir aura taşıdıkları için, insanların bastırmayı, kontrol altında tutmayı sevdikleri dürtüleri ve istekleri çekiyorlardı.

Dört doğaüstü yaratık arasında Grimler ve güçleri en gizemli olanıydı. Kuzenim Nico bir keresinde bana Houston'da yaşarken bir apartman yangınında altı tanesinin ortaya çıktığını gördüğünü söylemişti. İtfaiyeciler onları görmeden yanan binaya girmişler. Hayatların kaybedildiğini bilen Nico, belki de ölümden sonra ruhları taşımakla bir ilgileri olduğunu düşündü. Kim bilir? Kendileri hakkında asla bilgi vermezlerdi, ama garip bir nedenden ötürü, her zaman diğer herkes hakkında çok şey biliyor gibiydiler.

Bir gaddar, bir vampir ininin köşesine asılacak mükemmel bir çalışandı. Doğaüstü yasaya göre kan sahipleri gece boyunca bir vampiri beslemek için kendi istekleriyle gitmeliydi. Girişin yakınında duran bir grim -bir insanın bastırılmış tehlike, şehvet ve gösteriş arzusunı uyandırarak- onları kesinlikle vampirlerin yeraltı dünyasına çekerti.

Çoğu insan, aralarında yaşayan doğaüstü varlıklardan habersizdi. Ta ki farkında olmayana kadar. Bazı yakın çevreler bizi biliyordu. Ama korku ya da saygıdan ya da her ikisinden dolayı sırlarımızı sakladılar.

Bir gaddarın kişisel alanında durmaktan hoşlanmasam da, ihtiyacım olan bilgiye sahip biri varsa o da odur diye düşündüm. Hex-breaker'ın kim olduğundan emin değildim ama bahse girerim bu adam biliyordu.

"Hey. Savoie kardeşleri tanıyor musun?"

Yüz hatları keskin ve her şeyi gören kahverengi-siyah gözlerine bakılırsa zekası daha da keskin olan gaddar, cevap vermeden önce sigarasından derin bir nefes çekti.

"Hayır. Savoie kardeşleri tanımıyorum." Beni tepeden tırnağa ölçtü ve bir kül parçasını kaldırıma savurdu. "Ama onları biliyorum."

Ukala. Burnunu kır.

Kapa çeneni.

"Hex-breaker hakkında bir şey biliyor musun?"

Bana sahte olduğunu düşündüğüm bir soğukkanlılıkla baktı. Bu adam o kara gözleriyle her şeyi gözlemliyor, hesaplıyor ve saklıyordu. Muhtemelen Magazine Sokağı'nın bohem ve moda semtindeki insanlar hakkında herkesten daha çok şey biliyordu.

"İkinci kız kardeş, Eveleen. Kızıl saçlı. Cesur kişilik. Uzman seviyede lanet bozucu. Witch's Coven Guild veri tabanına göre yüzde yüz başarı oranı. Cauldron'da haftada dört beş gece çalışıyor,

kardeşlerin ortak sahibi olduğu. Bu gece de dahil." Başını kaldırdı ve bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Bu gece kapatacağını sanmıyorum."

Vay be. "Veritabanlarına nasıl erişebiliyorsun?"

Omuz silkti, cevap vermeyi reddederek caddeyi taradı ve kapüşonlu bakışlarıyla gelip geçenleri izledi. Bana bilgi vermeyi bırakmıştı.

"Oldukça iyi bir iş çıkarmışsınız." Başımla ara sokağı işaret ettim.

Bir duman üfledi ve sigarasını arkasındaki tuğla duvara dayadı. "Grimlerin işe alındığı diğer bazı işlerden daha iyi." Sesi alçak ve tehditkâr bir düzeye inmişti.

Alfa bir uyarı homurdandı.

"mi," dedim sorudan çok bir ifade olarak. Buna inanabilirdim.

Ve hangi işlerden bahsettiğini bilmek eminim.

"Bir sokak köşesinde durmak, sigara içmek ve saatte 150 dolara insanları izlemek mi? Evet. İyi bir iş."

Lanet olsun. Ruben iyi para ödüyordu. Onunla hiç tanışmamıştım ama herkes onu tanırdı. Çalışanlarına değer verdiğini bilmek güzeldi. Ruben'in bu adamın kafasındaki bilgi veri tabanına bu kadar saatlik ücret karşılığında erişebileceğinden oldukça emindim.

"Sanırım bilgi için sana bir bahşış borçluyum." Arka cebimdeki cüzdanıma uzandım.

"Hayır." Sırıttı, geniş ağzının bir tarafı daha da yukarı kıvrıldı. "Bir kurdun Kazan'a girmek üzere olduğunu bilmek yeterince ödeme yapıyor." Başını sallayıp sırtarak yere baktı ve kotunun arka cebinden sigara paketini çıkardı.

"Nedenmiş o?"

Bir sigara yaktı, içine çekerken gözlerini kıstı. Sigaranın ucu turuncuya döndü, kaşları acıyarak kırıştı. Birden, yüzündeki o acıma ifadesine bir yumruk atma isteği duydum.

Bu hisle git.

Bakışları keskinleşti. Gözlerimdeki kurt parıltısını yakalamış olmalıydı. Burada ne kadar uzun süre durursam, içimdeki acil heyecan ve şiddet uygulama ihtiyacı da o kadar artıyordu. Damarlarımdaki sıcak kan uğulduyor, beni daha da zorluyordu. Bir ayağımdan diğerine geçerken, ona uzanmamak için ellerimi ceplerimde tuttum.

Gaddar daha dik durdu, ama üzerime çıkmak için değil. Bu aptalca olurdu. Benim boyuma yakın olabilirdi ama gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

uğraşmak. Aslında, muhtemelen biliyordu. Belki de kaçmaya hazırlanıyordu, bu da bana şüphelendiğimden çok daha akıllı olduğunu gösteriyordu.

Getir onu, Grim.

Sesi eşit, alçak ve uyarı dolu bir şekilde konuştu. "Kurtlarla uğraşmazlar. Hiçbir zaman da olmadı."

Başımı salladım, bakışlarımı caddenin aşağısındaki cadının evine diktim, dikkatimi elimdeki hedefe yöneltmem gerekiyordu.

Mmmm. Kızıl saçlı. Sevdim.

Eğer bize yardım edecekse, çenenin kapalı tutmalısın.

Karanlık bir kıkırdama zihnimde gürledi.

İyi. Öyle ya da böyle seçeneğim yoktu. Gaddarlara bir selam vererek, Kazana doğru kararlı adımlarla yürüdüm.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 2

~EVIE~

T

İhtiyacım olan son şeydi. On saatlik bir vardiyadan sonra, bir frat çocuğu

Botlarıma kusan ve barın tepesinde "Pour Some Sugar On Me "nin akortsuz, süper sürtük bir yorumunu söyleyen sarhoş bir hatun, şimdi bir büyüü bozmam için bana yalvaran bir kurt adam vardı.

Hem de iyi bir kurt adam. Ve tamam, belki de yalvarmıyordu. Onun gibi bir adamın nasıl yalvaracağını bildiğinden emin değildim ama bu düşünce omurgamın tepesinden bacaklarımın arasına kadar ilkel bir gönderdi.

"Sen Eveleen'sin, değil mi?"

Kurtadamların asla çiğnenemeyeceği kuralı kafamda dönüp dururken, onun dumanlı baritonu kadınsı organlarıma bunun aptalca, aptalca bir kural olduğunu söyledi.

"Ben Evie. Ve evet. Ama seninkinin bir büyü olduğundan şüpheliyim." "Öyle."

Az önce bana hırladı mı?

"Bak, Wolfman."

"Mateo."

"Her neyse." Barın tepesinde zıpladım, bacaklarımı diğer tarafa doğru döndürdüm ve yanına indim. "Keşke yardım edebilseydim. Ama kurallarımız var. Kurt adam yok. Üzgünüm."

O düşünceli, duygulu gözleri ve yontulmuş çenesine dökülen asi siyah saçlarıyla ne kadar güzel olduğu önemli değildi. Jules beni öldürürdü. Arkasından geçerken ifadesini sertleştiren acı dolu bakışı görmezden gelmeye çalıştım. Jules yasaları boşuna koymamıştı. Akıllı ve temkinliydi. Hepsini bizi güvende tutmak için. Annem New Orleans'ın yönetimini Jules'a bırakıp babamla birlikte Alpler'e kaçtığından beri

Jules işini çok ciddiye alıyordu. Bu yüzden ağzının işkence gibi gerilmesini ve kaşlarının çatılmasını görmezden geldim ve yürümeye devam ettim.

"Sana ne istersen öderim."

Tabureleri barın üzerine kaldırırken beni takip etti, böylece temizlik ekibi biz kapattıktan sonra işlerini yapabilecekti. Tezgâhın arkasında JJ bardakları kuruluyor, aramızda bakışıyor ve Kurt Adam'a takdirle bakıyordu. Sırtarak mükemmel kaşlarını kaldırdı. Sırtışları birçok anlama gelebilirdi. Bu seferki ya "O güzel kıcı gözünün önünden ayırma" ya da "Tehlike, ona dokunma" anlamına gelebilirdi. JJ'in gizli mesajlarını okumakta daha iyi olmalıydım.

"Bak. Mesele para değil." Üçüncü tabureyi baş aşağı barın üzerine koyduktan sonra dev bir el ön kolumu tamamen sardı.

"*Lütfen.*"

Ona döndüğümde atkuyruğum omzumun üzerinden geçti. Kolumu bırakana kadar beni tuttuğu yere baktım.

"Üzgünüm," diye . "Ben sadece... Yardıma ihtiyacım var."

Tamam, belki de yalvarmanın ötesinde değildi. Önce ela altın rengine sonra soğuk kahverengiye dönen gözlerinin yoğunluğunda, kesinlikle bir tür doğaüstü seğirmesi olduğunu görebiliyordum. Bu beni rahatsız etti, kabul ediyorum. Ama kural kuraldır.

Bir elimi kalçama dayadım ve hâlâ gece hayatının uğultusu içinde olan caddeye baktım. Cauldron'u gece yarısı kapatmıştık ama Magazine Caddesi'ndeki diğer bar ve kulüpler çok daha uzun süre açık kalmıştı. Dudağımı ısırarak ona doğru döndüm. "Adamlarınla konuştun mu?"

"Halkım mı?"

"Evet, kurt adam kulübünüz. Lycanlar. Senin *ailen.*"

Yüz ifadesi donuklaştı. "Benim hiç ailem yok."

"Hiç mi?"

"Hiç kimse."

"Kimse yok mu?"

"Kendimi bir şekilde belirsizleştiriyor muyum?" Kaşları daha da çatıldı ve sesi birkaç desibel düşerek süper gürültülü bir aralığa girdi. Karanlık ruh halinin Jules'un kurt adam yok kuralını tam da bu yüzden uyguladığını belirtmedim.

Alt dudağımı çiğnedim ve düşündüm. Vampirlerin odadaki her canlının her hareketinden aşırı derecede haberdar olduklarında yakalandıklarını gördüğüm o doğaüstü durgunluğa sahipti. Bu beni huzursuz etti. Ona söylemek üzereydim

Bir kez daha ona yardım edemeyeceğimi ve kendi türünü araması gerektiğini söylediğimde, köşedeki Kan Portakalı Old Fashioned'larımızdan çok fazla içmiş olan adam ona arkadan çarptı.

Wolfman onu boğazından yakalamış ve müthiş bir hızla masanın üzerine mıhlamıştı. Kurt adamın göğsünde yükselen uyarı gümbürtüsü kollarımdaki küçük tüyleri diken diken etti. Sonra bunun bir uyarı olmadığını fark ettim. Sarhoş adamın canını sıkıyordu.

"Whoa, whoa, whoa." Yavaş hareketlerle yaklaştım ve elimi ön koluna doladım. Kaslı ve güzel damarlı bir önkol olduğunu da eklemeliyim.

JJ barın üzerinden atladı ve bize doğru yürüdü, çok hızlı geliyordu. Kurt adamın hırlaması derinleşti ama gözleri boğmakta olduğu adamda kaldı. JJ'e başımı salladım. Adımlarının ortasında durdu, mesafesini korudu ama gözleri tehdidin üzerindeydi.

"Sakin... sakın," diye mırıldandım barımızda cinayet işlemek üzere olan tehlikeli adama.

Vücudumu onunla masa arasında manevra yaptırdım ve iki avucumu da göğsüne koydum. Vücudunun öfkeli titreşimi karşısında nefesimi içime çektim. Çok ateşliydi. Ve sadece cehennem kadar sıcak demek istemiyorum. Volkan gibi gürleyen lav sıcaklığından bahsediyorum. Dişlerimin arasından tıslayarak, bir nesneyi telekinetik olarak hareket ettirir gibi ona hafif bir büyük dalgası pompaladım. Nabız onu yerinden oynatmadı ama ölümcül bakışlarını sarhoştan bana çevirdi.

"Mateo," diye fısıldadım yavaşça. "Bırak onu . Onu incitmek istemezsin."

Ateş sarısı gözlerinin parlaması ve ani bir sarsıntıyla sarsıldı ve adamı bıraktı. Kendi etrafında dönerek ellerini arkasındaki duvara dayadı ve büyük bir nefes çekti, başı öne eğikti, siyah saçları yüzünü örtüyordu.

Fiziksel temas kurduğum birkaç saniye içinde birkaç şey hissetmiştim. Yutulması en zor olanı, bu adamın özünü parçalayan acı verici çaresizlik dalgasıydı. Kız kardeşim Clara gibi duyguları okuma yeteneğim yoktu ama bu adamın acı çektiğine hiç şüphe yoktu. Hem de çok. Ve ben nasıl bir cadıydım ki ona sırtımı dönüyordum? Ona yardım edebilecek tek kişi ben olabileceken?

"JJ," dedim sakince, sarhoş adama doğru başımı sallayarak. "Git bu adamın bir Uber'e binmesine yardım et ve onu evine götür."

"Ne oldu?" diye mırıldandı sarhoş, boynunu ovuşturup ayağa kalkmaya çalışarak. Belli ki bir saniye önce neredeyse öldüğünü fark etmemişti.

"Seni burada bırakmam gerektiğine emin misin?" diye sordu JJ, ellerini yumruk yaparak bana neden iki kat fedai olduğunu hatırlattı.

"Evet." Mateo'nun geniş sırtına baktım, ciğerlerine hava girip çıkıyordu, altı buçuk metrelik gövdesi sadece ıstırap olarak tanımlayabileceğim bir şeyle eğilmişti. Pişmanlık. "Artık iyiyiz."

JJ birkaç saniye oyalandıktan sonra sallanan ayaklarını topladı ve onu kapıdan dışarı çıkardı. Violet erkenden gitmişti, bu yüzden ben ve JJ kapıyı kapattık, yani şimdi kurt adamla yalnızdım. Çok korkmuş olmam gerekirdi ama garip bir şekilde korkmamıştım. Şiddet dürtüleriyle hareket etse de, bunların hepsi derinlerde yatan bir acıdan kaynaklanıyordu. İçimi çekerek ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Mateo?"

Yavaşça kaslı omuzlarını geriye attı, bu beni duyduğunun tek işaretiydi. Duvarı itti ve boğazını temizledikten sonra bana döndü, kolları iki yanında gevşekti, gözleri kısıktı.

"Özür dilerim. Bu... kabul edilemezdi."

"Evet," diye yumuşak bir sesle onayladım. "Bu ciddi bir kontrol kaybıydı."

Başını salladı, sonunda bakışlarını yerden kaldırdı. Yarı sakın kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Öfkenin hâlâ üzerinde olduğunu görmeyi beklerken, hüznüyle karşılaştım. Ona dokunduğumda hissettiklerimi yansıtıyordu.

"Bu sık sık olur mu?" Sempatik bir ses tonuyla sordum.

"Bu asla olmaz. Bu daha önce *hiç olmamıştı*. *Yardıma* ihtiyacım var." Ne kadar kötü olduğunu itiraf etmek ona acı veriyor gibiydi.

Göğsümde bir şey sıkıştı. "Doğru."

Yumuşak bir gülümseme teklif ettim ama karşılık vermedi, ağzı ve gözleri hâlâ acıyla . Bunu yaparsam muhtemelen kıcıma tekmeyi yiyeceğim ama umurumda değildi. Aklıma annemin bir anısı geldi.

"İyi bir cadı gerçeği görür, onun iyiliğini özümser ve armağanını onurlandırır."

"Ama bunu nasıl onurlandırabilirim?" Ona sordum.

Çenemi kavradı ve bana o her şeyi bilen anne gülümsemesini verdi. "İhtiyacı olanlarla paylaşarak."

Kurt adama baktım, kararımı . "Tamam. Benimle gel. Benimle gel."

Masaların arasından ve barın arkasından geçerek ara sokağın çıkışına doğru ilerledim. Takip edip etmediğini görmek için bakmama gerek yoktu. Onu *hissedebiliyordum*. Bu kurt ağır bir aura taşıyordu. Hayır, tam olarak ağır değil. Güçlü demek daha doğru olur. Onu bu hale getiren her neyse, sırtımda alev yalamış gibi hissediyordum. Onu artık boş ve karanlık olan mutfaktan geçirdim.

depo odasından sokak girişine kadar. Kemer halkalarıma uzanan kısa zincirden sarkan anahtarları çıkardım ve kapıyı açtım.

Kapıyı açık tutarak içeri girmesini işaret ettim. Öyle yaptı, elleri şimdi kot pantolonunun ön ceplerindeydi. Daha az tehditkâr görünmeye çalıştığını düşünerek kıs kıs güldüm ve kapıyı arkamızdan kilitledim. İstese de zararsız görünemezdi. Bardaki o çılgınlık gösterisinden sonra ve vücudunda yirmi kez çarpılmış bir paratoner gibi kaynayan bir elektrik yükü varken olmazdı.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu. Asık surat geri döndü. "Evet."

"Paylaşmak ister misin?"

Cauldron'u yandaki köşe dükkânımız Mystic Maybelle's'ten ayıran ara yolu takip ederken o da yanıma geldi. Evimiz kavşağı kesen yan sokaktan kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Gece hâlâ sıcaktı ama Ekim ayının sonlarına doğru daha az nemliydi. İzin verin açıklayayım. Çorbada yüzmekten çok köpeklerin nefesinde yıkanmak gibiydi. Her an ilk serin hava dalgası gelebilir ve hava yavaş yavaş serinlemeye başlayabilirdi ama o "Mordor'da erimeden önce lütfen gel" anı henüz yaşanmamıştı.

"Hmm. Bakalım." Kaldırım gece geç saatlere kadar eğlenen birkaç kişiyle doluydu, sokak lambaları bir güvenlik hissi veriyordu. Yanımdaki endişeli adamı yanlış yönlendiren herkes için yanlış bir his. Kaypak bakışları, arkadaşları arasında konuşan ve gülen yayaları dolaştı. "İş yerinde oldukça boktan bir gece geçirdim, sonra tam kapanış saatinde bir kurt adam çıkageldi, kendisine büyü yapıldığını iddia etti-"

"İstiyorum."

"Ona yardım etmem için bana yalvarıyor, ama ben kibarca hayır diyorum, o da neredeyse müdavimlerimizden birini boğarak öldürüyor."

"Ben olsam onu öldürmezdim."

"Bundan emin misin?" Ukalalık yapmıyordum. Ciddi bir şekilde soruyordum.

Sessizlik. Uzaklara baktı, koyu renk saçları gözlerini görmemi engelliyordu. Utanç vericiydi. Ön kapımıza giden yürüyüş yoluna açılan ferforje kapının önünde durduğumda, sonunda benimle yüzleşti. Beni tepeden tırnağa ölçerken bakışları göğsüme takıldı. Diri göğüslerime mi yoksa üzerinde "*Bu kol kemiğini buldum*" yazan bir kol kemiğini tutan siyah bir kedinin olduğu tişörtüme mi baktığından emin değildim.

Gülümseyeceğini sandım, ama sonra bana deliymişim gibi baktı -bu alışılmadık bir durum değildi- ve sanki kötü bir rüyadan kurtuluyormuş gibi barda yaptığı o titreme hareketini yaptı. Seksi bir erkeğin mallarını kontrol ettiği bir kızın isteyeceği bir bakış değildi bu.

"İyi misin?"

"Değişememenin bana ne yaptığını anlamıyorsun," demeden önce ağzını kapattı, çenesi sert bir şekilde sıkıldı.

O adamı masanın üzerine yatırıp tek eliyle boğduğunu düşündüm. "Sanırım bir fikrim var."

"Kurdu serbest bırakmalıyım."

O acı dolu ifade geri gelmişti. O yalvaran bakış. Ona söylemediğim halde, beni başka bir şeye ikna etmek zorunda değildi. Yalan söylemediği ya da abartmadığı çok açıktı. Yardıma ihtiyacı vardı ve ben de önce içgüdülerimi takip etmeyi planlıyordum. Jules'un kurallarını değil.

Sert bir baş hareketiyle kapıyı açtım ve bir kurt adamı verandadan yukarı çıkarıp evimize soktum. Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Beklendiği gibi, Jules'un gece rutinini yaptığı evin arka tarafından yumuşak bir müzik çalıyordu. Giriş holünde beni takip etti, küçük bir çalışma odasını ve sola doğru geniş oturma odasına ve açık mutfağımıza giden bir kemeri geçti. Koridorda müziğe doğru devam ettik. Görünüşe göre ana evde sadece Jules vardı.

Clara ve Violet garajın üstündeki araba evinde yataklarına yerleşmiş olmalıydılar, çünkü ikisinin de mutfağı kurcaladıklarını duymadım. Isadora ve Livvy hâlâ şehir dışındaydı. Böylece Jules çalışma odasında yalnız kaldı. İyi oldu. Başlatmak üzere olduğum bok fırtınasına seyirci kalmasını istemiyordum.

Açık kapıya varmadan önce aniden durdum. Gaydaları, flütleri, davulları ve Kelt arpıyla en sevdiği pagan halk grubunun ritmik melodisi salona süzüldü. Bu iyiye işaretti. Düşmanlarını ezmekle ilgili gırtlaktan şarkı söyleyen Moğol metal grubu olsaydı, onu evden dışarı iter ve bunu yarın denerdim.

Derin bir nefes alarak omzumun üzerinden bir baş uzunluğunda ve çok yakınımda duran adama baktım. "Ben söyleyene kadar konuşma. Ya da o konuşana kadar."

O mükemmel çenesini tekrar yere indirdi. "Neden olmasın?"

"Çünkü kız kardeşim sizin türünüzle çalışmaktan hoşlanmayan biri. Ve o bir Siphon."

Bunun üzerine irkildi. Evet. Sifonlar, diğer adıyla İnfazcılar, doğaüstü güçleri dondurabilen cadılar olan Null'lardan daha güçlüydü. Jules güçleri dondurmaktan çok daha fazlasını yapabiliirdi. Hepsini alıp götürebilirdi. Kalıcı olarak. Bir Siphon aynı zamanda yüzyıllık bir vampirden daha güçlü olan tek cadı türüydü. Bu bölgedeki vampirlerin efendisi Ruben Dubois'nın değil de bizim cadı meclisimizin New Orleans'ta hüküm sürmesinin nedeni de buydu.

Mateo gözle görülür bir şekilde titreyerek açık kapıya doğru baktı. Bir kurt adam, kanında dolaşan canavarı ne olursa olsun kaybedemeyecek şekilde lanetlenmişti. Ama kurt adam lanetiyle birlikte gelen büyüyü kaybedebilirdi. Daha fazla güç ve hız, daha uzun yaşam ve her kurt adamın kurtsu hayvani ihtiyaçlarının yanı sıra doğuştan sahip olduğu yaratıcı yetenek.

Yüzümde parlak bir gülümsemeyle, elimden geldiğince neşeli bir ruh hali taklidi yaparak en büyük kız kardeşimin mabedine girdim. Pencere kenarındaki koltuğuna gömülmüştü, dizlerini bükümüştü, kalkık kucağında bir kitap açıktı, yan masada bir kadeh kırmızı şarap vardı. Bakışlarını kapıya çevirdi, yanımdan geçip arkamdaki kurt adama baktı.

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Tamam. Bir şey söylemeden önce, bunun çok iyi bir açıklaması var."

İlk başta kıpırdamadı. Çelik mavisi bakışları Mateo'dan bana, sonra tekrar ona kaydı. Zoraki bir kayıtsızlıkla kitabını kapatıp bir kenara koydu, sonra ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu. Biz altı kız kardeş arasında en kısa boylu ve en ufak tefek olan oydu. Kısa, küt saçları yüksek elmacık kemiklerinin ve sivri çenesinin keskin kenarlarını yumuşatıyordu. Ama bu bana attığı "*öldün sen*" bakışını bastırmaya yetmedi.

"Jules, bu Mateo. O bir-"

"Onun ne olduğunu biliyorum. Neden bizim evimizde?"

Annelik sesini Defcon 3'e kadar yükseltmişti. Ama en azından çılgılık seviyesine ulaşmamıştı.

"Üzerinde bir büyü olduğunu ve bu yüzden yer değiştiremediğini iddia ediyor." Ona döndüm, dikkati kız kardeşimin üzerindeydi. "En son ne zaman şekil değiştirdin?"

"Bu üçüncü ay olacak." Sesindeki ıstırabın bir kısmı gitmişti ama onu neyin daha rahatlattığından emin değildim. Kız kardeşimin orospu kraliçe taklidi olmadığı kesindi.

Jules sadece baktı ve hiçbir şey söylemedi ama hamster çarkının çok çalıştığını görebiliyordum. Ona kapıyı gösterip göstermemeyi tartışıyordu.

onu dinlemek. Bir mucize eseri, ikincisini seçti.

"Neden bunun bir büyü olduğuna inanıyorsunuz? Normal bir uyku hali değil?"

Öksürükle kahkaha arası bir ses çıkardı. "Kurtların uykuya daldığını duymuştum, ama o durumlarda canavarları uzak ve sessiz oluyordu. Benimki kesinlikle öyle *değil*."

Gözleri yine o ateşli altın rengiyle parladı ama tehditkâr olmayan duruşunu korudu.

"Nasıl yani?" diye sordu

soğukkanlılıkla. "Benim...

ilkel dürtülerim var."

Onun bu ateşli itirafı karşısında bir ürperti daha duymamak için kendimi zor tuttum. Ve evet, her kelimeyi hırıldayarak söylemişti. Ayrıca bir şeyler saklıyor gibiydi.

"Jules," diye başladım, ciddileşerek. "Az önce barda kendisine çarpan bir müşteriye karşı şiddetini kontrol etmekte zorlandı. Kurtadamlar için normal olduğunu söyleyebileceğimden daha fazla. Gerçi hiç tanımadığımı itiraf etmeliyim."

"Kimseyi incitmek istemiyorum," diye itiraz etti. "Bu sanki, bilmiyorum, sanki bir engelim varmış gibi hissettiriyor. Sanki kurdum dışarı çıkmak istiyor ama bir şey onu içeride tutuyor. Bu doğal değil. Bunun tek açıklaması bir büyü."

"O halk için bir tehlike," diye ekledim. "Ve eğer en azından ona yardım etmeye çalışmazsak, en az onun kadar biz de hatalı oluruz. *Eğer* bir şey olursa."

Jules'un o şeyin ne çıkarmasına izin verdim. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu ama ben ona bakmayı reddettim.

"Peki ne hissediyorsun?" diye sordu bana.

İşin zorlaştığı yer burasıydı. "Emin değilim." Beni barda yakaladığında *bir şey* hissettim ama ne olduğunu çıkaramadım.

"O zaman onu araştırdın mı?"

"Çok derin değil," diye cevap verdim usulca, barda ondan gerçekten korktuğumu itiraf etmekte zorlanıyordum. Müşterilerimizden birini boğmaya çalışırken ondan gözlerimin içine bakmasını ve zihnine girmeme izin vermesini istememin imkânı yoktu. Jules'a gerçeği söylemek şu anda onu bizim tarafımıza çekmeme yardımcı olmazdı.

Mateo'ya doğru başını sallayarak, "Tekrar dene," diye emretti. "İşte."

Tamam o zaman. Mateo ile yüzleşmek için adım attım ve derin bir nefes aldım. Kollarımı dirseklerimden bükerek uzandım. "Kollarını bu şekilde tut ve benimkileri kavra."

Nedenini sorgulamadı ama hemen itaat etti. Akıllı kurt adam. Kollarımızı kenetlediğimizde, vücudundan yayılan ısı dalgası parmak uçlarımda ve avuçlarımda dalgalandı.

Ateş gibi parlayan kahverengi gözlerine kilitlenerek, sihrimi ileri doğru bastırdım. Yavaşça. Çok nazikçe. Yine de göğsünde bir gümbürtü koptu, sert bir hırıltı duyularımı karıncalandırdı. Bunun dikkatli olmam için bir uyarı olduğunu bilsem de, vücudumdaki her sinir ucunda uyandırdığı lezzetli hissi engelleyemedim. Bir şimşek çakması gibi içimi elektriklendirdi ve tüylerimi diken diken etti.

"Sakin ol," diye fısıldadım yaralı ya da korkmuş bir hayvana fısıldar gibi. "Sadece bir göz atmak istiyorum."

Büyüleri araştırırken yaptığım şey aslında buydu. Parmak hafifliğinde fırçalarla büyümü onun içine kaydırarak yabancı büyüyü arıyordum. Genellikle ne tür bir büyü olduğunu ve hangi cadı tarafından başka bir kişiye büyü yapıldığını tespit edebiliyordum.

Bazen büyü yapılan kişiye bile yapılmıyordu ama yakınındaki birinden sekiyordu. Bu nadirdi ama oluyordu. Bu gibi durumlarda, büyüyü her zaman tam olarak belirleyemiyordum ama yine de çekip çıkarabiliyor ve büyüyü buharlaştırabiliyordum.

İçine doğru ilerlerken bir direnç hissettim. Bu sadece bir engelleme ya da başka bir cadının duvarla çevrili büyüğü değildi, daha çok bir itme gibiydi. Bir büyüün, yani ait olmayan yabancı bir büyüün elektrik püskürmesinin belirtilerini hissetmedim. Güçlü bir varlığın -onun kurdunun- varlığını ve etrafındaki görünmez çiti, ama aynı zamanda beni iten başka bir aurayı hissettim.

Çok garipti. Büyüler genellikle bu şekilde çalışmazdı. Genellikle doğada saldırgan değillerdi. Sadece oradaydılar. Masanın üzerine konmuş bir nesne gibi. Bu nesneyi Mateo'nun masasına her kim koyduysa, büyüyü fazladan bir şey eklemişti. Bu hissi sevmedim.

Mateo'nun hırıltısı daha da derinleştğinde, bıraktım ve bir adım geri attım. Korktuğum için değil, canavarı kızdırmak istemediğim için.

Bir an için tek yapabildiğim Mateo'ya bakmak oldu. Altın rengiyle parıldayan bakışları yavaşça eriyerek kakao kahverengisine dönüştü. Göğsü daha hızlı inip kalkıyordu ama şiddet ya da öfke belirtisi yoktu. Sadece merak dolu bir bakış vardı aslında.

"Eee?" diye sordu Jules.

Dikkatimi tekrar ona çekerek, "Orada kesinlikle bir şey var. Ama ne tür bir büyü olduğunu ya da nasıl bir cadının onu oraya koyduğunu tam olarak kestiremiyorum. Bu çok... alışılmadık bir şey." Ondan Mateo'ya baktım. "Dürüst olmak gerekirse, bunun kurtadamlara ve onların büyülerine aşina olmamamdan kaynaklandığını düşünüyorum. Bunu insanlarla, diğer cadılarla ve diğer büyücülerle yapmak benim için kolay.

vampirleri bile. Bence belki de içindeki kurt beni bir sebepten ötürü dışarı itiyordur."

Mateo hiç mizah içermeyen bir kahkaha attı. "Kurdumun seni dışarı ittiğini sanmıyorum." Yoğun bakışları, sadece acı gerçek olduğunu tahmin edebildiğim şeyle beni delip geçti. Bu, daha önce hiç karşılaşmadığım bir büyüyle karşı karşıya olduğumuz anlamına geliyordu.

Jules, tarihsel kökenlerden İspanyol Engizisyonu'nun cadı avlarına, el sanatlarına, büyülere ve tılsımlara kadar doğaüstü olaylar üzerine yazılmış hemen hemen her kitapla dolu kitap raflarına baktı. İstedikini bildiğim gibi gidip raftan bir tane koparmadı ama tam üç dakika boyunca dikkatle baktı. Sonra tekrar Mateo'ya döndü ve kararını verdiğini anladım.

"Size zarar vermek isteyen birini tanıyor musunuz? Sana karşı kin besleyen?"

Bir elini hayal kırıklığıyla saçlarının arasında gezdirerek saçlarını daha da dağıttı. "Hayır."

"Kurt adamlarla çalışmak bizim geleneğimiz değil," dedi her zamanki, gerçekçi tonuyla.

İrkildi. Hâlâ sakindi, derin bir nefes aldı ve sonra, "Evet, Evie öyle söyledi," dedi. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, elleri iki yanında kıvrılmıştı. "Ama ben sadece bu büyü bozulmadığı sürece tehlikeliyim."

"Anlıyorum." İtirafı beni şok etti. Jules silahına sadık bir kadındı. Yaklaştı, kollarını hâlâ kavuşturmuştu ama gevşetmiş ve belinden aşağı sarkıtmıştı. "Sana yardım edebilir miyiz bilmiyorum ama kız kardeşime güveniyorum. Eğer sizin bir güvenlik tehlikesi oluşturduğunuzu söylüyorsa, ona inanırım. Biraz araştırma yapıp size geri dönmek istiyorum." Başını bana doğru eğdi. "Evie'nin de kendi araştırmasını yapması gerekecek."

"Teşekkür ederim." Kesik kesik bir nefes verdi, sonra bana döndü, yüzündeki ifadenin yoğunluğu yürek parçalayıcıydı. "Teşekkür ederim."

Bana ettiği *teşekkür* daha derin ve daha tutkuluydu. Daha kişiseldi. Hem adamdan hem de kurttan geliyordu, bundan emindim.

Görünür hale gelmeden önce bir ürpertiye silkeleyerek, "Seninle dışarıda görüşürüz," dedim. Jules fikrini değiştirmeden önce kapıya doğru döndüm, sonra onu koridordan aşağıya, ön kapıdan geçip kapıya doğru yönlendirdim.

Ellerimi kotumun arka ceplerine sokarak ayaklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Şanslısın. Bu gece keyfi yerindeydi."

Yarım bir kahkaha patlattı. "Bu iyi bir ruh hali miydi?"

"Kız kardeşimi aşağılamaya kalkma," diye takıldım. "Bunu sadece ben yapabilirim." "Bütün kararlarını o mu veriyor?"

"Hayır. Sadece iyi düşünmezsem beni öldürebilecek olanlar." Başımı sağa doğru eğdim, atkuyruğum omzumun önünden kaydı. "Bugünlerde cadı olmak kolay ya da her zaman güvenli değil. Ve ben-"

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Garip bir nedenden ötürü, yeni tanıştığım bu adama çok fazla bilgi veriyordum.

Daha yakına eğildi, bakışlarımı yakalamak için başını eğdi. "Neyle ilgileniyorsun?"

Omuz silkerek mahcup bir kahkaha attım. "Çok kolay güvenmek. Bazen çok fazla yardım etmek istiyorum."

Geniş ağız parlak bir gülümsemeye dönüştü ve beni mükemmel düz, beyaz dişlerine hayran olmaya zorladı. Bir kurt adamın bu kadar güzel bir gülümsemeye sahip olması garipti. Hiçbir yerinde sarı dişleri ya da öldürdüklerinin kalıntıları görünmüyordu. Onun gerçekten bir kurt adam olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Hiç de korkutucu ya da ürkütücü değildi.

"Bunun nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum. Güvenilir ve nazik olmak bir kusur değildir, Evie. Bu gerçekten harika bir şey."

Aman Tanrım. Sesi derin, hırçın ve sert bir şekilde ismimin üzerine düştü. Omurgamdan aşağıya doğru gürleyen ve yuvarlanan bir vurguyla çerçevelemişti.

Gergin bir nefes verdim. "Teşekkür ." Çünkü böyle bir şeye başka ne söylenebilirdi ki? Başkalarına yardım etme eğilimimin kalbimi bir ya da iki kez nasıl ezdiğini düşünmemeye çalıştım. Aslında sadece bir kez, ama şu anda bunu düşünmeyeceğiz.

Mateo başını salladı ve beni tekrar yavaşça incelemeye başladı. "Sana borçluyum." "Oldukça fazla."

Kıkırdadı. Aramızdaki ağır gerilimi hafifletmek istedim. Büyüsünü bozmanın ötesinde, bu adamın gülmeye ihtiyacı vardı. Ve bir arkadaşına ihtiyacı vardı. İlkini pek yapmadığını ve ikincisine de yeterince sahip olmadığını hissediyordum.

"Teşekkür ederim. Ve iyi geceler, Evie."

Sesi yine benim adımla birlikte o derin, gürültülü kayda daldı, sonra yanlış bir şey yapmış gibi uzaklaştı. Çok garipti. Bütün kurtadamlar biraz tuhaf mıydı?

"İyi geceler." Vedalaşmak için elimi hafifçe salladıktan sonra yürüyüşe geri döndüm ve yine onun ağır bakışlarının beni kapıya kadar takip ettiğini hissettim. Ne zaman ki

verandaya ulaştıım ve omzumun üzerinden baktım, gitmişti.

Kıçımı iğnemedenden yatamayacağımı biliyordum, bu yüzden Jules'un hareket ettiğini duyduğum mutfağa yöneldim. Bir bardak daha merlot dolduruyordu.

Adaya oturdum ve kıçımı kasap tezgahının üzerine koydum. "Devam et ve bitir şu işi."

Lavaboya yaslanarak, "Doğru yaptın." dedi. Bekle, ne?

"Yine mi geldin?"

"Eğer söyledikleriniz doğruysa, o zaman toplum için bir tehdittir. Bu da elimizden geldiğince yardım etmenin bizim sorumluluğumuz olduğu anlamına gelir."

New Orleans'taki doğaüstü varlıklar arasında barışı sağlamak Savoie kardeşlerin göreviydi. Ailemiz burada üç nesildir baş cadı meclisi olarak hüküm sürüyordu, bu nedenle yasaları uygulamak bizim grevimizdi.

Çoğu bölgede, en güçlü olan ve bu rolü üstlenen yaşlı bir vampirdi, ama burada değil. Bykannemiz Maybelle bir Siphon'du, sonra annem ve şimdi de Jules.

Cadılar ve vampirler iyi organize olmuşlardı, her birinin yılda en az iki kez düzenli toplantılar yapan kendi yerel loncaları vardı. Grimler çok gizliydi. Radarın altında uçarlar ve nadiren çizginin dışına çıkarlardı. Jules, lonca toplantılarının her birine farklı bir Grim'in geldiğini, bu yüzden kimsenin onlardan kimin sorumlu olduğunu bilmediğini söyledi. Onlar... tuhaftı. Kurtadamlar dağınık bir gruptu, çoğunlukla yalnız ve doğaüstü şebekeden uzak yaşamayı ya da şehirden şehre hareket eden sürüler halinde yaşamayı tercih ediyorlardı. Bildiğim kadarıyla hiçbir bölgede kurtadam loncası yoktu.

Ailemin sert ama adil olmakla ilgili bir n vardı, bu yüzden otoritemizle ilgili nadiren soru sorulurdu. Ama Ben Amca'nın Peter Parker'a söylediği gibi, "Büyük gle birlikte büyük sorumluluk da gelir." Belki de Jules'un bu kurt adam hakkındaki fikrini bu kadar çabuk değiştirmesinin nedeni buydu. Yine de fikrini bu kadar kolay değiştirmek ona göre değildi.

"Ciddi misin sen? On emirden falan bahsedeceğinden emindim. *Kurt adam yok*  numara değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Onlarla *ıkmayın*, onlarla arkadaş olmayın, duygusal bir bağ kurmayın demek istedim."

"Hayır, bu ayrımı duyduğumu hiç hatırlamıyorum. Tabii hiç kurt adamlarla karşılaşmadığım için bir nedenim de olmadı. Bir tanesini bile bara almayacaksın."

"Tanrım, Evie. Bu doğru değil. Çok dramatiksın. Sanki ben bir tür kurt adam yobazıymışım gibi davranıyorsun."

"Şey..."

Bana yaklaştı ve şarap bardağını kasap tezgahının üzerine koydu. "Senin ve kız kardeşlerinin uzak durmasını istememin nedeni *tehlikeli* olmaları."

"Vampirlerden daha fazla değil."

Fırtınalı gözleri öfkeyle parlıyordu. Bunun ne anlama geldiğini bildiğim için gülümsedim. Yani, bir bakıma.

"Vampirler kontrol edilebilir. Çoğu zaman." Burun delikleri alevlendi. "Kurtadamlar edilemez. Ne yaptıklarını hatırlıyor musun-?"

"1400'lerde mi? Hayır, çünkü o kadar uzun zaman önce hayatta değildim, ama evet, kurt adamların cadı avcılarına yardım ettiğine dair aralıksız tarih derslerinizi hatırlıyorum."

"Huysuzlar ve genellikle şiddet yanlısılar." Nefes aldı ve sesini yumuşattı, sanırım bildiğinden daha çok annem gibi konuşuyordu. "Söyle bana, bu kurt bu gece barda seni sinirlendirecek ne yaptı? Bu arada adı neydi?"

"Mateo." Sonra isteksizce mırıldandım, "Neredeyse bir adamı boğuyordu." "Gerçekten mi?" Kaşlarını alaycı bir şaşkınlıkla kaldırdı.

"Şok edici."

"Ama bu büyü yüzünden." Çok açık olmasına rağmen Jules'un sesimdeki savunmacılığı duymadığını umuyordum.

"Ve sen bunun bir büyü olduğundan eminsin," diye ekledi soru değil ifade olarak. "Bu çok garip. Normalde hissettiğim gibi hissedemiyorum. Ama..."

"Ama ne?"

"Barda birbirimize dokunduğumuzda, bahsettiği bloğu hissettim. Kurdu kendi iradesi dışında hapsolmuş durumda, bundan eminim. Ama araştırdığımda çok daha saldırgandı. Ne tür bir büyü olursa olsun."

"Yani, az yapılan bir büyü değil."

"Hayır," diye kabul ettim. "Çok daha karmaşık bir şey. Tanımadığım bir şey. Ya da belki de kurtadamları tanıyacak kadar aşına olmadığım bir şey."

"Yani sizce bu şiddet dürtülerini ona altıgeni mi verdi?"

Yine bir açıklama. Tek omzumla omuz silktilim.

Jules şarabını yudumladıktan sonra ekledi, "Ve bu büyü bozulduğunda ve ayda bir kez kana susamış bir canavara dönüşebildiğinde, mükemmel bir şekilde sakın ve teklif edilebilir olacak."

Kot pantolonumun dizindeki yıpranmış deliği elime aldım. "Belki de teklif edilemez."

"Ha!" Şarabını boşalttı, bardağını duruladı ve lavaboya koydu. "Eveleen Marielle Savoie. Şimdi beni dinle. Bu adama yardım edeceğiz çünkü bu bizim işimiz. Ama bu Mateo'ya duygusal olarak bağlanmayacaksın. Yumuşak bir kalbin olduğunu biliyorum ama bu senin eve getirip beslediğin sokak hayvanlarından biri değil."

"Lütfen, Jules. Bu bir iş."

"Kesinlikle. yüzden öyle davran."

Küçümseyici ses tonuna sinirlenerek, "Neye karşı?" diye sordum.

"Sizin küçük tamir et ve daha iyi yap projelerinizden birinin aksine. Bay Harvey gibi."

Yine bu. Gözlerimi devirdim. "Bay Harvey iyileştirici iksirimi çok takdir etti."

"Oh, evet. Kesinlikle öyleydi. Sihirle aşıladığınız enerji iksiri sonunda onu karısının yasını tutmaktan vazgeçirdi ve altı blok çapındaki her uygun dulun peşine düşmesini sağladı."

"İksir işe yaradı." Çenemi kapalı tutmalıydım. Ama hayır. Sadece Jules'un, karıştığım kargaşanın ayrıntılarına işaret etmesi için bir kapı açmam gerekiyordu.

"O kadar işe yaradı ki, Clara onu her hafta kitap kulübüne gelmemesi konusunda uyarmak zorunda kaldı. Bayan Ferriday yasaklama emri çıkartmakla tehdit ediyordu ve sonra Viagra ile ilgili o olayı yaşadı."

"Viagra ve sihirli enerji iksirlerinin tehlikeli bir karışım olduğunu nereden bilebilirdim ki?" Savunmacı bir şekilde tersledim.

Jules başını eğdi, bana çözemediği bir bulmacaymışım gibi bakarken aslında küçük bir kahkaha attı.

"Evie. Küçük projelerin için sadece hayvanlara odaklan." Mutfak tezgahını itti ve gri gözleriyle bakışlarımı yakaladı. "Mateo'nun bir erkek olduğunu. Ve bir kurt adam, yani o-"

"Tehlikeli. Biliyorum."

Üstün kaşlarını kaldırarak ve memnun bir gülümsemeyle, "Güzel. O zaman aynı fikirdeyiz."

Mutfaktan çıktı ve hızlı bir yürüyüşle merdivenleri çıktı. Tezgâhtan atlamadan önce sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim. Önemli bir şey değildi. İşimi yapabilirdim. Kurt adamla günde birkaç saat geçirir, mesafemi korur ve haddimi aşmazdım, sonra büyüyü bozar ve yoluma devam ederdim. Çok kolay.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

~MATEO~

W

acımasızca acı veren sabah odununa uyanmak

Geçen aydan beri norm. Tesisatın çalıştığını bilmek güzeldi ama bu çok saçmaydı. Bu altıgen yüzünden daha da kötüleşen bir sorun daha.

Yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdüm ve boxer külotumun içinde yaşadığım felakete iç geçirdim.

Bu konuda bir şey yapacak mısın?

Tanrım. Onun için çok erken.

Çünkü orada çadır direği ile çivi çakabilirsin.

Delirecektim. Sabahın bu erken saatinde beni itip kakmasını dinlemek zorunda kalırsam delirecektim.

Sadece bir tanesini ovala ki sokakta ucube gibi görünmeyesin. Ya da sikişecek gerçek bir kadın bulabilirsin. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?

Kapa çenenin.

Dün geceki kıza ne dersin? Ondan hoşlandım.

Onun hakkında ne hissettiğini çok iyi biliyorum.

Kızın kokusu, teni, onu arkadan kavrarken tutmak istediği güzel at kuyruğu hakkında gevezelik etmeyi bırakmıyordu. Kızla medeni bir konuşma yapmaya çalışırken neredeyse aklımı kaybediyordum.

Bak, onun yardımına ihtiyacımız var, bu yüzden onun yanındayken durmanı öneririm.

Gırtlaktan gelen kahkahalar zihnimde yankılandı. **Onun yanındayken yapmak istediğim son şey davranmak.**

Yansımana baktım, hissettiğim kadar deli görünmediğime şükrettim. Sakala dönüşmeye yüz tutmuş saçlarımı kaşıdım. Eğer kişilik bölünmesi yaşasaydım, en azından diğer seslerin beni ne zaman ele geçirdiğini bilemezdim. Şu anda benim cennet anlayışım bu olurdu. Ama hayır, hayvani egomla aynı düzlemde var olmak zorundaydım. Ya da idimle. Ya da kurdum hangi parçamı temsil ediyorsa onunla.

Alfa. Benim adım Alfa ve bunu biliyorsun.

Hex'ten önce, onun sesini sadece aylık değişim sırasında duyuyordum. Vardiya sırasında kontrolü ele alıp beni yönlendirdiğine dair kısacık anılarım olurdu. Ama şimdi dışarı çıkmasına izin veremediğim için, her lanet günün her saniyesinde benimle birlikte yaşayarak, kimi öldürmek ve kimi becermek istediğine dair yorumlarıyla bana işkence ederek ruhumun içine girmişti. Karşılaştığımız hemen hemen her sokak köpeği ya da insandı. Çok yorulmuştum. Onun tarafından.

Ve şimdi de Evie'ye odaklanmıştı. Huysuz kız kardeşini bana yardım etmeye ikna eden güvenilir, iyi kalpli cadı. Bunu yapmak zorunda değildi. Türümün diğer doğaüstü varlıklar arasındaki itibarının farkındaydım. Bizler dışlanmışlar masasında dışlananlardık. Grimler bile cadılar ve vampirler için bizden daha kabul edilebilirdi. Evet, atalarımın uzun bir cadı avı ve katliam geçmişiyle kendi mezarlarımızı kazdıklarını anlıyordum. Bu yüzden yalnız yaşamaktan, yalnız olmaktan memnundum. Katlanamadığım şey, Alfa'nın Evie'yle ilgili müstehcen planlarını düşünerek zihnimi sürekli kirletmesiydi.

Alfa'nın bitmek bilmeyen homurtularını duymazdan geldiğim soğuk bir duştan sonra, sahanda yumurta ve sosisle hızlı bir kahvaltı yaptım ve ardından stüdyoma yöneldim. Bu son komisyon için teslim tarihim hızla yaklaşıyordu ve beni öldürse bile odaklanmanın bir yolunu bulmalıydım.

Sorun şu ki, Alfa bu kadar ortadayken ilham perimi yönlendirmek neredeyse imkansızdı. Dürtüleri şiddetli ve sertti. Metal işlerim, zanaat açısından yoğun olsa da, duygusal bir el, nazik bir dokunuş gerektiriyordu. Alfa, lanet kafasına vurulsa bile duygusal ya da nazik olmayı bilemezdi.

Hey. Nazik olabilirim. Git o kısl saçlı cadıyı getir, ben de ona kıcını nasıl nazikçe tokatlayabileceğimi göstereyim.

Lanet olsun. Kurtar beni.

Kaynak kaskımı taktım, eldivenlerimi giydim ve ateşi yakmadan önce torcu tutucusundan çıkardım. Heykelime döndükten sonra, bir düzine paslanmaz çelik teli çalışma masama taşıdım, ardından

tabure. Kaynak maşasıyla on iki inçlik bir galvanizli tel dizisini kaldırdım ve meşaleyle ısıttım. Okyanus dalgalarının sıçrayan denizkızıyla birleştiği kavşağa doğru eğilerek işe koyuldum, dalgaları tel ve hareketle katmanlandırımdı.

Isıtılmış çelik telleri birbiri ardına yerleştirerek, denizkızının kuyruğunu karmaşık bir desene sokarak bir akışa girdim. Sonra yön değiştirerek yumuşak bir gövde ve ipeksi bir deri illüzyonu yarattım.

Ben kendimi bulduğumda gerçekten de susmuştu. En az on bir dakikalık kutsanmış bir sessizlik elde ettim, sonunda ilham perimin devraldığı gerçeklik ve fantezi arasındaki mükemmel boşluğa düştüm.

Göğüsleri daha büyük.

Derin bir iç çektim.

Sen neden bahsediyorsun?

Cadı. Onunki daha büyük. Denizkızınınkini de onunki gibi yap.

"Siktir!"

Mükemmel bir avuç.

Bu saçmalığa inanamıyorum.

Ne? Onu düşündüğünü biliyorsun.

Meşaleyi kapattım, kaynak kaskımı çıkardım ve atölyenin diğer ucuna fırlattım. Bir elimi saçlarımın arasına sokarak ağır uyuşturucu kullanmayı düşündüm. Şansım varsa, bu sadece hislerimi köreltecek ve onu daha da gürültülü hale getirecekti.

Neden metal kadınlarla oynamayı bırakıp gerçek bir tane bulmuyoruz? Kızıl saçlı bir tane.

En son ne zaman on beş dakikadan fazla susmuştu?

At kuyruklu kız da bizi seviyor. Bunu söyleyebilirim.

At kuyruklu kız mı? Onun bir adı var.

Fark etmedim. Biraz dikkatim dağılmıştı.

Evie. Bu Evie.

Mmmm. Evet, bu. Dilden dile , değil mi? Ondan hoşlandım.

Ondan hoşlandığını biliyorum. Ama inan bana, o senden hoşlanmıyor, yani bizden, aynı şekilde.

Aynı fikirde değiliz.

Bekle. Dün gece. Bardan çıktıktan sonra bir süre sustu. Kızın evine giderken, hatta kız kardeşiyle buluşurken bile tek kelime etmemişti. Şimdi düşündüm de, biz ayrıldıktan ve ben kulüpten çıkan bir kas kafalının yanından geçene kadar yine saçmalamaya başlamamıştı. Alfa, kaslı bir erkek olduğu için onu dövmemi istemişti.

Patronun kim olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Düşündüm de, Alfa onu barın üzerinde domaltmak için her yolu detaylandırmış olsa da, tenimin altındaki çılgınca uğultu ona dokunduğum anda azalmıştı. Hâlâ o sarhoşu neredeyse boğmama engel olmamıştı ama evinden ayrıldığımda bir şekilde daha hafif hissettiğimi hatırlıyordum. Bunu, cadıların bana yardım edeceğini bilmenin verdiği rahatlamayla, bu soruna olası bir çözüm bulmuş olmaya yordum. Ama... ya bundan daha fazlasıysa? Ya bu his ondan geliyorsa?

Bu kadar.

O neydi?

Dileğini gerçekleştiriyorsun. Cadıyı görmeye gidiyoruz.

Güzel. Kadınıma sahip çıkma zamanı.

O bizim değil. Tanrım. misiniz? Onunla daha yeni tanıştık.

Bir kurt ne isterse onu ister.

Kapının yanında asılı duran anahtarlarımı aldım, kapıyı kilitledim ve Magazine Caddesi'nden doğuya yöneldim. Bara sadece birkaç blok vardı. Öğle yemeği servisi yaptıklarını biliyordum ama daha erkendi. Eğer orada kimse yoksa, nerede yaşadığını biliyordum. Evini bombalamamı istemeyebilirdi ama çaresizdim.

Katılıyorum.

Kahve içenler dizüstü bilgisayarları ve iPad'leriyle kafe tentelerinin altına yerleşmişlerdi. Ellerimi ceplerimde ve başımı eğmiş, herhangi bir çatışmadan kaçınmaya çalışıyordum. Geçen ay, Alfa beni sabah işe giden bir yolcu ile kavgaya itmişti. Kamyonetimdeydim, iş bölgesindeki son komisyonumu teslim ediyordum ve bu pislik, heykeli boşaltmak için yasal olarak park ettiğim sırada arabasının kornasına bastı. Eğer arabasında kalsaydı ve bana karşı yol öfkesine kapılmasaydı, olay onun kanlı bir dudakla kaldırırmda yatmasıyla sonuçlanmayacaktı.

Boğazını gerekirdi.

Şu anda ciddi misin?

O aşağılık herife haddinin bildirilmesi gerekiyordu. Gerçekten mi? Ölmeyi mi hak etti? Başka bir sürücüye bağırıldığı için mi? Ne güzel. Yemin ederim içimde tüylü bir omuz silkme hissettim.

O gün başımın belada olduğunu anladım. Asla kendimi kaybetmemiş ve şiddet uygulamamıştım. Gerekli olmadıkça.

Bu gerekliydi.

Hayır, değildi, göt herif.

snort

Her neyse, işte o zaman vites değiştirmedim için gergin olduğumu kesin olarak anladım. O zamandan beri dürtülerimi kontrol etmek daha da zorlaşmıştı.

Keşke aletin kontrolünü kaybetseydin, çünkü taşaklarım o kadar mavi ki üzerlerine sim serpip Noel ağacına asabilirdin.

Evet, ben de çeneni kapatmanı isterdim ama henüz dileğim gerçekleşmedi.

Henüz değil, ama belki yakında. Daha hızlı yürüdüm.

Cauldron'a doğru yürüdüm ve pencereden içeri baktım. Lanet olsun. Henüz görünürde kimse yoktu ya da mutfaktaydılar. Barın önünden yürümeye devam ettim. Mistik Maybelle'in önünden geçerken sağ tarafımda bir hareket hissettim. Bir çeşit psişik ve kristal dükkânıydı. İçeri baktım, sonra aniden durdum. Evie. Bir merdivenin üzerinde durmuş, arka duvardaki en üst rafa bir şeyler koyuyordu.

Mmm. Arkadan iyi görünüyor.

Kapının üzerindeki zili çınlatarak içeri girdim.

"Bir dakika," diye seslendi.

Şeffaf mermer desenli cam bir küreyi bir tür sehpanın üzerinde dengelemeye çalışıyordu. Dekoratif bir kristal küre. Onun dikkatini dağıtmak istemediğim için sağdaki duvara doğru yürüdüm ve ne sattıklarına baktım. Kehribar, obsidyen, ametist, ametrin ve mavi aragonit gibi isimler taşıyan bir sürü farklı türde renkli kristal ve cilalı taş vardı. *Üzerinde eklem iyileşmesi, anksiyete ve meditasyon için yazılmış etiketler bulunan küçük çadırlı kartlar* vardı. Başka bir rafta satılık birkaç kitap . *Kahin Rehberi, İçinizdeki Medyumunu Bulun ve Çakralarınızın Engelini Kaldırın* gibi başlıklar.

Cadıların büyüçülük ve metafizik dükkânı işletmesine şaşırmamam gerekirdi ama nedense şaşırdım. İnsanlar aralarında *gerçek* cadıların yaşadığını fark etmemişlerdi. Tarot kartları sergisinin yanındaki ikinci rafta doldurulmuş bir kedi bile vardı. Daha iyi bir tahnitçi bulmuş olabilirler çünkü bu şeyin tüyleri kaba ve ince görünüyordu, omurgası biraz fazla çıkıktı. En azından tahnitçiye, doldurdıkları bu eski hayvana biraz dolgu malzemesi ekletebilirlerdi.

Ama sonra doldurulmuş kedi yavaşça başını çevirdi ve bana baktı.

"Siktir!"

Öldür onu!

"Oh," dedi Evie'nin sesi.

Onun merdivenden indiğini duydum ama gözlerimi sapkınlıktan ayırmadım. Cam gibi turuncu gözleri kırıştı. Teker teker. Yavaş robotik bir şekilde. Sonra ne yaptığına bakakaldım. Gülümsedi. Şaka yapmıyorum. *Gülümsedi*. Sanki cidden sarhoş ya da kafası iyiydi.

Lanet olası iğrençlik.

"Bu sadece Z." Evie önümde manevra yaptı ve korkunç yarattığı kollarının arasına aldı. Aslında onu çenesinin altında kucakladı. "Biraz utangaçtır."

Küçük bir motorlu tekne motorunun durup çalışması gibi garip bir ses çıkarıyordu. Hasta falan olmalı.

"O iyi mi?" Sesi iyi gelmiyordu.

"Ne? Oh!" Güldü, tüm yüzü . "Evet, mırıltısı biraz sert. Biraz yaşlı." Kulaklarının arkasını kaşıdı ve tuhaf mırıltısı daha da yükseldi. "Ama çok sevimli değil mi?"

Tam olarak düşündüğüm sıfat bu değildi ama büyük bir iyilik istemeden hemen önce onu aşağılamak istemedim. Önce teorimi test etmem gerekiyordu.

"Onu seversem ısırır mı?"

"Z? Yok artık." Güldü. "Bir kuzu kadar naziktir."

Dengesiz, yarı ölü bir kuzu. Bitir işini.

Uzandım ve bir parmağımı garip bir şekilde büyük olan başının üzerinde gezdirerek sırtında duran elinin üstünü okşadım.

Evet. Hemen içimi bir sükûnet kapladı. Anında rahatladım.

Sıcak bir günde serin su gibi. Biliyordum.

Beyaz tişörtüne baktım. Bu tişörtte parmak uçlarına değen bir erkek ve kadın eli silueti vardı ve üzerinde sıcak pembe renkte #Reylo4Ever yazıyordu. Harflerin göğüslerinin üzerinde nasıl kabardığını fark etmeden edemedim. Bunun nedeni muhtemelen Alfa'nın sürekli düşüncelerime sızıyor olmasıydı. Ama yine de tek kelime etmemişti.

Ürkütücü bir şekilde gülümseyen kediye baktım ve kıkırdadım.

"Tuhaf bir şey mi var?" Biraz geri çekildi ve endişeyle kaşlarını kaldırdı.

"Hayır. Komik değil." Aslında acınası. Ama yüzümdeki sırıtışı silemedim.

"Böyle çılgınca bir bakışın var." Deli olduğumu düşünüyordu, sanırım öyleydin de. "Hex'te senin için henüz yeni bir şey yok."

Başımı salladım, bir adım daha geri çekildim. Ama çok uzağa değil. Onun yakınlığına ihtiyacım vardı. "Başka bir şey için geldim. Bir iyilik isteyecektim."

"Bir tane daha mı?" "Evet."

"Tamam." Kedisini tezgâhın üzerine bıraktı ve kedi bir an yalpaladıktan sonra zarif bir şekilde top gibi kıvrıldı.

Tereddüt ettim, beni bir ucube ya da sapık gibi göstermeyecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi. Kalan azıcık gururumu da yutarak ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve devam ettim. "Benimle vakit geçirmen için sana para ödemek istiyorum."

Yüzü soldu. "Bizim ne tür bir cadı olduğumuzu düşündüğünüzden emin değilim ama biz fahişe değiliz."

Kendi tükürüğümde boğuldum. Her nasılsa, Alfa kutsanmış bir şekilde sessiz kaldı. "Hayır, hayır, hayır." Protesto etmek için ellerimi kaldırdım. "Kastettiğim bu değildi. Sizi temin ederim."

"O zaman ne demek istedin?"

"Yani" -sesimi alçalttım- "sende kurdu sakinleştiren bir şey var."

Sırıttı. "Yine mi geldin?"

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken, bunu beni tamamen delirmiş gibi göstermeden söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Ama gerçekten bir yol yoktu. Ona gerçeği söylemek zorundaydım. Bana inanacak ve beni anlayacak biri varsa o da bir cadıydı.

Boğazımı temizleyerek tekrar başladım. "Şu anda sorun yaşadığım şey sadece hayvani dürtüler değil."

Baktı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece devam etmemi istercesine kaşlarını kaldırdı. Ben de devam ettim.

"Kafamın içinde onun sesini duyabiliyorum." "Onun mu?"

"Kurdun."

Alfa, orospu çocuğu. Ben Alfa. Beni düzgünce tanııştır.

Tanrı aşkına.

"Onun aslında bir adı var."

"Hangisi?"

Ağır bir iç çekerek kuvars ve kristal raflarına baktım. "Alfa."

Kıkırdamayınca ya da gülmeyince arkama baktım. Güzel ağzının bir tarafı yukarı kalkıktı, kaşlarında saf bir merak ifadesi vardı.

"Biliyorum, biliyorum. Sana yalan söyleyebilseydim söylerdim ama o zaman kafamın içinde daha da yüksek sesle konuşurdu ve zaten konsantre olmak yeterince zor."

Bir elini tezgâhın üzerine koyup parmaklarını şıklattı, sonra da kalçasını tezgâha yasladı. "Seninle her zaman konuşuyor mu?"

"Her zaman."

Kaşları daha da yukarı kalkarak bakışlarımı gözlerinin koyu yeşiline çekti. Gözbebeğini çevreleyen küçük altın benekler vardı ve her nasılsa onlara asla ela demezdim. Yeşilin şok edici bir tonuydular, tıpkı baharın yeni yaprakları gibi. Bana tam olarak neyi hatırlattıklarını anlamaya çalışırken düşünce trenimi kaybettim.

Boğazını temizledi. "Şu anki gibi mi?" Eğlenen bir gülümseme ağzını buruşturdu.

Gözlerini düşünürken bir an irkildim, kendimi ürkütücü olduğum için azarladım, sonra bir an için gözümü kaçırdım. Sıradan ve normal görünmeye çalışarak başımı salladım. Bugünlerde hissettiklerimin tam tersiydi. "Adını bilmen için ısrar etti."

Bir adım daha yaklaştı ve sanki benim içimden ona bakmaya çalışıyormuş gibi gözlerimin içine dikkatle baktı. Doğaüstü şizofrenik itirafımdan hiç korkmadığını göstermesi komikti. Alfa hınzırca bir hırıltı çıkardığında çenemi sıkıca kapattım.

Biliyordum. Benden hoşlanıyor.

"Yani dün gece konuşuyor muydu?"

Güldüm. "Ah, evet. Dün gece durmadan çene çalıyordu." "Bu çok şeyi açıklıyor," dedi başını eğip beni inceleyerek dikkatle.

Boğazımı temizledim, gergindim. "Nasıl yani?"

"Bilmiyorum, dikkatin dağılmış gibiydi. Gergin. Ve alınma ama biraz tuhaf."

Başımı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırmadan ve saçlarımı gergin bir şekilde bir kez daha karıştırmadan önce bir kahkaha attım. "Dikkatim dağınıktı, gergindim, biraz tuhaftım."

Gülümsedi, sonra kaşları birbirine çarptı. "O zaman kafam karıştı. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Açıklaması zor."

"Dene." Kollarını kavuşturarak Alfa'nın çok sevdiği varlıklarını vurguladı.

Kendini kandırmaya çalışma. Onları benim kadar seviyorsun.

Yap.

İsteğimin kulağa ne kadar ürkütücü geleceğini fark ederek
Tezgahın üzerindeki Z'ye doğru, topak topak kıvrılmış.

Alfa içimde kabardı, sadece benim duyabildiğim alçak, tehditkâr bir
hırıltıyla gürledi.

Elimi uzattım.

Sakın . Bana karşı çakıllı, agresif tonunu kullandı.

Sakin ol.

O cehennem yaratığına dokunma.

Siktir git.

Tek parmağımla kedinin başını okşadım. Motorbot mırıltısı daha da
yükseldi.

"Çalışmaya çalışıyordum ama o bir türlü çenesini kapatmıyordu. Geçen
aydan beri neredeyse hiç çalışmadım, o zaman daha da... şey, *daha da fazla*
oldu."

Kalçasını tezgâha yaslayarak doğru yanaştı. Kot şortunun içinde uzun,
dolgun bacakları gözümün önüne geldi. Alfa'nın küfürler savurmadan bu anın
tadını çıkarmama izin vermesi tuhaftı. Onun yanındayken gerçekten daha
uysaldı.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Pardon?" Bakışlarımı onunkilere diktim.

"Çalışmadığını söylemiştin. Ne yapıyorsun?" "Ah.

Doğru. Ben bir metal sanatçısıyım."

Eğik gülümsemesi genişledi, neredeyse beni bayıltacaktı. Çok güzel bir
kızdı. Kumrala çalan düz saçları zümrüt yeşili gözlerini daha da
güzelleştiriyordu. Yüzü ovalden çok yuvarlaktı, bu da onu muhtemelen
olduğundan çok daha genç gösteriyordu. Elbette cadılar daha uzun için yavaş
yaşlanırlardı. Tüm doğaüstü varlıklar insanlardan daha uzun yaşar. Ölümsüz
değil

-Efsanelerde anlatıldığı gibi vampir bile değildik ama yaşam süremiz
insanlardan çok daha uzundu. Burnu biraz küçüktü ve köprüsünde bir tutam
çil vardı. Ağzı mükemmeldi, üst dudağı belirgin bir yay şeklindeydi. Dikkat
dağıtacak kadar mükemmel. Ama onu güzelden güzele yükselten
gülümsemesiydi.

"Belki çalışmalarını görmüşümdür. Galerinin nerede?"

"Çok uzak değil. Magazine'in birkaç blok yukarısında. Prometheus Galerisi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Orayı biliyorum," dedi heyecanla. "Biraz vitrinlere baktım. Uçan sandaletlerin üzerindeki Hermes heykelini sen mi yaptın?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Evet. Bu daha geçen hafta satıldı." "Vay canına. Bu çok havalı."

İltifatı karşısında boynuma bir sıcaklık yayıldı. "Sanatı sever misin?"

"Evet." Bir an bana baktı, düşünceleri dağılmış gibiydi. "Peki, benimle vakit geçirmenin sana nasıl bir faydası olacak?"

Dudaklarımı yaladım, ağzım aniden kurudu. Sinirden mi yoksa ona bu kadar yakın olmaktan mı bilmiyorum, bunu tam bir ucube gibi görünmeden açıklamaya çalıştım.

Çok geç.

"Dediğim gibi. Senin etrafında olmak onu bir şekilde sakinleştiriyor. Hex-breaker olduğun için olmalı, sanırım. Tek bildiğim, dün gece seninle ne kadar uzun süre kalırsam o kadar sessizleştiği. Ve içeri girdiğimden beri, daha az sessizleşti." Hissettiğim çaresizliği azaltmaya çalışarak daha da yaklaştım. "Eğer sanat eserlerini seviyorsan, senin için bir heykel yaparım. Eğer istersen. Ya da nakit öderim. Her neyse."

Bir elini kaldırdı. "Ödemeye ihtiyacım yok."

"Ama sana her gün ulaşmam gerekecek. Zamanınızın bir değeri var."

"Jules büyü bozma işi için ödeme konusunda ne karar verirse iş, bu yeterli bir ödeme olacaktır."

"Ücretlerinize kendiniz karar vermiyor musunuz?"

"Evet. Bireysel işler için standart ücretlerimiz var. Ancak bu iş onun katkısını gerektirecek gibi görünüyor, bu yüzden maliyet yeterince yüksek olacak."

Belirledikleri fiyat ne olursa olsun, beni yıkmayacaktı. Beni kıracak olan şey, Alfa'nın durmaksızın küfürler savurduğu bir güne daha katlanmaktı.

"Yani bunu benim için bedavaya mı yapacaksın?" İnanamayarak sordum.

"Büyüyü bozana kadar bunu senin için işin bir parçası olarak yapacağım," diye açıkladı. "Ve alınma ama bütün günümü seninle geçiremem. İki saate ne dersin?"

Ofladım ve bir adım daha yaklaştım. Yakınlığım karşısında kaşlarını kaldırdı. Ve muhtemelen ani saldırganlığıma. Görevimi zamanında tamamlamak için bundan daha uzun bir süreye ihtiyacım vardı.

"Altı saat" diye karşılık verdim. "Altı

mı? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Dürüst olmak gerekirse. Evet."

Ağız bir an açık kaldı, sonra tezgâha doğru döndü ve altından cep telefonunu çıkardı. Hızla mesajlaşırken, "Dört saat, hepsi bu. Benim de bir hayatım var, Wolfman."

"Mateo." Yüzümü buruşturdum. "Lütfen."

Telefonunu arka cebine soktu ve bir elini kalçasına dayadı. "İyi. *Mateo*. Ama bugün yapmam gereken işler var. Bugün çarşamba ve çarşamba günleri randevum var. O yüzden önce benimle bir ayak işine geliyorsun."

Bir saniyeliğine donup kaldım, adımı söyleyen boğuk sesinin tatlı sesinin tadını çıkarıyordum. Çok küçük bir şeydi ama tekrar söylemesini istiyordum. Ve tekrar.

Çılgılık duymak isterdim.

Her mükemmel anı mahvedebilirdi. Gerçekten. Onu silkeleyerek etrafıma bakındım. "Dükkânda çalışman gerekmiyor mu?"

"Clara'nın sabah işleri vardı, onun yerine dükkâna ben bakacaktım. Ama Violet bir dakika içinde burada olacak. Benim yerime o bakabilir."

"Violet kim?"

Mavi saçlı, ince yapılı bir kadın -Evie'den daha uzun boylu ve daha az kıvrımlı ama aynı açık ten rengine ve yüz şekline sahip- arka taraftaki bir kapıdan içeri girdi.

"Vay, vay. Bay Uzun, Karanlık ve Sikilmeye Değer kim?"

Ondan hoşlandım. Ama üzgünüm bebeğim, biz çoktan kapıldık.

Kim tarafından bilmek istiyorum?

Kafamın içinde kıs kıs güldü. **Kız kardeşi tarafından. Kimi kastettiğimi sanıyorsun?**

Evie'ye kafayı takmayı bırak. O benim değil. Ya da bizim. Ya da herhangi bir şey.

Olacak.

"Mateo, kız kardeşim Violet ile tanış. Bir denizcinin ağızına sahip. Bunun için özür dilerim. Violet, bu Mateo, yeni müşterimiz."

Bir elini tezgâha dayamış, gözleriyle beni yiyip bitirerek bana bir adım yaklaştı. "Memnun oldum kurt adam." Göz kırptı.

Zavallı tatlı şey. Bizi istiyor. Ellerinde değil, kardeşim. Bizde hayvan manyetizması var.

Ürperdim. *Ya da diğer tüm iyi özelliklerinin yanı sıra bir narsistsin.*

Evet, bu doğru. İyi özelliklerim var. Apeks yırtıcı olmanın bir sonucu.

Tanrım. İğnelemeyi bile anlamadı.

Evie kolumdan tutup beni kapıya götürdü, o huzurlu mutluluk damarlarımda dolaşıyordu. Ne kadar iyi hissettirdiğini görünce neredeyse inleyecektim.

"Memnun oldum," diye omzumun üzerinden seslendim ama bakışlarım önümde atkuyruğunu sallayan güzel cadıya kilitlenmişti.

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

~EVIE~

Mateo daldırmaonun Kafa olarak Biz yürüdü. "Yani kim
senin
Çarşamba randevusu mu?"

"Bam."

"Bam kim?"

Aslında, Bam'ın Çizgi Romanları."

Hâlâ kolunu tuttuğumu fark ederek kolunu bıraktım. En başta onu neden tuttuğum kafamı karıştırmıştı. Aslında pek de değil. Eğer kendime karşı dürüst olacaksam, Violet'in onunla flört etmesi hoşuma gitmemişti. O herkesle flört ederdi. Bu onun tarzıydı. Ama Mateo'nun onun gibi bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacı yoktu. Kurdunu heyecanlandıracak bir şeye. Onun başka bir tür dikkat dağıtıcıya ihtiyacı vardı. Sanatsal doğasına uygun bir şey, işte bu yüzden bugünün Çarşamba olması çok mükemmeldi.

"Çizgi sever misin?"

"Gibi mi?" Alay ettim ve gözlerimi devirdim. "Çizgi roman hayattır."

Sessizdi, yanımda yürüyordu. Kafamı kaldırdığımda bakışları yine göğüslerimdeydi. Hay Allah. Beni yanlış anlamayın. Küçük takıntısını umursamıyordum ama "Reylo hashtag'i nedir?" diye sorduğunda kesinlikle ona bunu söylemek üzereydim.

Birincisi, *ree-low* diye telaffuz etti. İkincisi, belli ki göğüslerime değil tişörtlerime takmıştı. Üçüncüsü, Reylo'nun kim olduğunu nasıl bilmez?

Kız kardeşim Isadora'nın en sevdiği dükkân olan Boho Chic Boutique'in önünde durup iki elimi kalçalarımaya koydum ve ona doğru ilerledim. Ona

yemeyelim, benden 80 kilo kadar fazla olmasına rağmen gerçekten endişeli görünüyordu.

"Şaka yapıyor olmalısın." "Pardon?"

"Üzgün olmalısın. Raaaay-lo herhangi bir bilimkurgu evreninde geçmiş en güzel çift."

Bana tamamen boş bir bakışla karşılık verdi. Sabrımı toplayarak,

"*Star Wars*'u biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Tabii ki *Star Wars*'u biliyorum. Ben münzevi değilim."

"Beni kandırabilirdin."

"Bir kez izlemiştin ama uzun zaman önceydi."

"Dur bir dakika. Bir kere mi *izledin*? Yani bir *Star Wars* izledin.

Film mi? bu mu?"

Omuz silkti. "Bilim kurgu filmlerini pek sevmem. Ya da genel olarak filmlerden."

"Duyduklarıma inanamıyorum bile," diye mırıldandım ondan çok kendime.

Chewbacca'nın Klingonca konuşması gibiydi. Konuşuyor. Değil. Hesaplanmıyor.

Tamam.

Onu korkutma.

Geçen sefer kitapçıya gittiğimde, bir gencin *Star Wars Sith'in Yükselişi* çizgi romanını sorduğuna kulak misafiri oldum. Zavallı adama yaklaştım ve gözleri donana kadar ona kötü adamlara tapınma teorilerim hakkında ders vermeye devam ettim. En iyisi bir daha oraya gitmemek. Herkes benim deliliğimi anlayamaz.

"Peki," diye sordum hafifçe, "bütün gün ne yapıyorsun?" "Çalışıyorum. Ve kitap okuyorum."

"Ve?"

"Bilmiyorum. Yeni fikirler çizerim. Yürüyüş yapıyorum ve çok yürüyorum." "Yürümek mi?"

"Evet. Ve yürüyüş."

"Yürüyüş mü? Nerede yürüyüş? Elimizde sadece düz sulak alanlar ve yılan istilasına uğramış bataklıklar var."

Kıkırdadı, çenesini göğsüne yaklaştırdı, uzun saçları öne doğru düştü. Tanrım, muhteşem saçları vardı. Çok seksiydi. Denemediği bile belliydi ve bu trajik bir şekilde haksızlıktı.

"Bilmeniz gerekiyorsa, projeler arasında veya ilham almak için sessizliğe ihtiyaç duyduğumda daha kuzeye giderim. Baton Rouge'un kuzeyinde bir yer var. Tunica Hills. Yazları da genellikle Tennessee'de bir kulübede geçiririm."

Bunu bir an düşündüm. "Tabii ki. Ormanı seviyorsun." Bana kendini küçümseyen bir gülümseme verdi. "Ormanı severim."

"Eğer günde dört saatimizi birlikte geçireceksek," dedim Magazine'e doğru yürürken, "o zaman seni kaçırdığın şeyle tanıştırıyorum."

"Hiçbir şeyi kaçırmışım gibi hissetmiyorum." "Çünkü kaçırdıydın."

Yan bakışları bile yoğundu. Bakışlarının ne kadar nüfuz edici olduğunun farkında değil gibiydi. Bakışları şimşek çakması gibiydi. Küçük bir kızken ayakkabılarımı halıya çok sert ve hızlı bir şekilde sürter, sonra da Jules'un koluna vururdum. Bana baktığında da böyle hissederdim. Ama şok hiç de acı verici değildi. Sadece süper yüklü ve heyecan verici bir şeyle doluydu.

"İşte geldik." Grafiti tarzı yazılarla spreyci boyayla boyanmış küçük vitrini işaret ettim: Bam's Comics.

Başımızın üzerinde çalan zil sesiyle içeri girdik. Kasanın yanında, sağ duvardaki tezgâhın arkasındaki taburesinde oturuyordu Bam. Beatnik tarzı, temiz kesilmiş saçlarına ve sakalsızlığına hiçbir zaman tam olarak uymadı. Her zaman tam bir hippy olsa daha iyi görüneceğini düşünmüşümdür. İlginç bir adamdı Bam, güzel mavi gözleri ve mükemmel bir gülümsemesi vardı. Başını kaldırıp beni gördüğü anda parladı. Sonra arkamdaki gölgeyi yakaladığında biraz karardı.

"Kambur Günün kutlu olsun, Bam." "Ve sana, küçük Evie."

Bana böyle seslenmesinden nefret ederdim ama haftalık çizgi roman alışverişimde bana öyle muhteşem bir indirim yapardı ki her seferinde görmezden gelirdim.

Taburesinden kalktı ve tezgâhın üzerindeki *Farmhand*'in bugünkü sürümünü okşadı. "Bebeğinizi paketledim ve sizin için hazırladım. Bugün göz mısın?"

Mateo'nun ormanda yürümekten biraz daha fazla heyecana ihtiyacı olduğuna karar verdim, bu yüzden göz atmayı tercih ettim. "Evet. Biraz etrafa bakacağım."

Mateo'ya arkadaki sıralara doğru beni takip etmesini işaret ettim.

"Tamam, madem bir sanatçısın, ufkunu genişletmen gerek. Bunların bazılarındaki çizimler kesinlikle harika."

Benimle aynı fikirde bekleyerek omzumun üzerinden baktım ama bakışları tüm zamanların en sevdiklerimden birindeydi.

"Oh! Bu *Deadpool Assassin*. Wade Wilson'ın New Orleans'ta Assassin's Guild ile savaştığı yer, onu bizim filmimizde görmek çok güzel."

Şehir. Her neyse, her türlü kötü adamla savaşıyor. Benim favorim Harvester adındaki bıçaklı hızlı." "

Bileğinden tuttum ve onu başka bir rafa sürükledim. "Ama şuna bir bak. *Savage Avengers*. Çok fena. Ve Wolverine geri döndü! Gah! *Nihayet*."

Wolverine'i tekrar sahnede gördüğüm için inek kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Geçen hafta aldığım sayıyı elime aldım ve ön kapaktaki sevimli, vahşi adamıma baktım.

"Bunu almak ister misin?" diye sordu omzumun üzerinden bakarak.

"Aldım bile."

"Az önce ürperdin mi?"

"Evet. Wolverine tüylerimi diken diken ediyor." Kapağa bir öpücük kondurdum ve tekrar sehpanın üzerine koydum.

Yoluma devam etmek için döndüğümde Mateo önümde durdu, geniş göğsü yolu kapatıyordu. Kafam karışmış bir halde başımı kaldırıp baktığımda kahverengi gözlerinde yavaşça beliren sarıyı yakaladım. Rengin ince değişimi ve bakışlarının bana kilitlenmesi korkutucu bir ürperti yarattı.

"İyi misin?" Geri adım atıp aramıza biraz mesafe koymak üzereyken sordum Biz.

Başını salladı ve bana sıkı bir gülümseme verdi, sertçe yutkundu. Adem elması sallanıyor. "Tabii. Güzel."

Çabucak kenara çekildi ve ellerini arkasında kavuşturdu. Kurdunun yine gevezelik edip etmediğini merak ettim. Eğer öyleyse, bir saniyeliğine vahşi görünmesine neden olacak ne söylüyordu?

Daha da aşağıya indim ve bu sefer çılgınlığımı dizginleyerek başka bir favoriye işaret ettim. "Bu da harika. *Wolverine Weapon H'*ye bayılıyorum. Hulk ile Wolverine'in DNA'larını birleştiriyorlar."

"Yani Wolverine'den hoşlandığını söylüyorsun."

Alaycılığını görmezden gelerek ilerledim, yeni birine büyük W hakkında konuşmak için çok heyecanlıydım.

"Ayrıca *Return of Wolverine* ve bir diğer favorim *Old Man Logan* da var. O film çok iyiydi. Sanki geleceğin çorak topraklarında geçiyor. Bilirsiniz, Mad Max ve Road Warrior gibi."

Mateo Rusça konuşuyormuşum gibi bana baktı.

"Bu doğru. Film seyretmiyorsun. Vay be. Yani *Mad Max: Fury Road*'un en yeni versiyonunu izlemedin mi?"

Bakmaya devam ederken başını hafifçe salladı.

"Neler kaçırdığın hakkında hiçbir fikrin yok. Senin için çok üzülüyorum."

Star Wars: Tie Fighter, Oblivion Song, Weapon H ve Old Man Quill gibi diğer favorilerimden birkaçını göstererek koridorda dolaştım. Açıkçası en son ne zaman bu kadar saçmaladığımı hatırlamıyordum. Kız kardeşlerimin hiçbiri çizgi romanlarla ilgilenmezdi. Mateo sessiz ve dikkatli olduğu için takıntımın tam gaz devam etmesini istiyordu. Ya da bağımlılığımı.

Monsters Unleashed'in bir sayısını kaldırıp dikkatle resimli kapağına odaklandığında ve parmak uçlarını kapağın güzelliği üzerinde gezdirdiğinde, "Ödünç almak istersen bu bende var" dedim.

"Sanırım bu kopyayı kendim için alacağım."

Yemin ederim Cheshire Kedisi'ne, Çılgın Şapkacı'ya ya da her ikisine birden benziyor olmalıydım. *Galaksinin Koruyucuları*'nın bir sayısını gördüm, beynim başka bir yöne ping-pong yapıyordu.

"Biliyor musun, geçen yıl Wizard World'de Gamora kostümlü bir hatun görmüştüm. Yemin ederim onun gerçekten aktris Zoe Saldana olduğunu sandım."

"Büyücü Dünyası nedir?"

"Mateo, ciddi mi?" Dış dünya hakkında gerçekten bu kadar bilgisiz olabilir miydi? Ne kadar yalnız olmalı. Yani, elbette okumak harikaydı. Yürüyüş güzeldi. Ama hiç arkadaşı var mıydı? Bu şehirde yaşamasına kim izin veriyordu ve henüz onu Wizard World'e sürüklememişti? İçimi çekerek, "Her Ocak ayında Kongre Merkezi'nde düzenlenen büyük Comic Con." dedim.

"Ah, evet. Bazen giden bir arkadaşım var. Adının bu olduğunu fark etmemiştim."

"Yani hiç gitmedin mi?"

Başını salladı.

Sonra ben kendiminkini salladım. "Ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz. Burası dünyanın ucubelerinin ve ineklerinin birleştiği yer."

Kıkırdarak, "Evet, sanırım uyum ." dedi.

İç çekerek onu kasaya doğru çevirdim. "Sana öğretecek çok şeyim var, genç padawan."

Bana, içimi titreten o kapalı ağız gülümsemelerinden birini attı.

Ön tarafa doğru yürürken, "Bir din değiştirdim, Bam," diye seslendim.

"Öyle mi?" Mateo'dan çizgi romanı aldı. "Bu senin kuzenlerinden biri şehir dışından mı?"

Dükkâna en son yanımda bir erkek getirdiğimde, kuzenim Drew, Cajun ülkesinin kalbindeki Lafayette'ten ziyarete gelmişti. O ve onun

Kardeşi Cole, Travis adında başka bir büyücüyle birlikte yaşıyordu, hepsi de Acadiana Cadılar Meclisi üyesiydi. Yılda birkaç kez ziyarete gelirlerdi.

"Hayır." Güldüm, omzumun üzerinden gereğinden fazla yakınımda duran dağınık yakışıklı adama baktım. "Kuzenim değil."

Bana birden fazla kez sürtündüğünü fark etmiştim ama buna ihtiyacı olduğunu da hissediyordum. Kurduyla olan sorununu itiraf etmişti, bu yüzden doğuştan sahip olduğum büyü bozma büyüsünün sadece benim yanımda bulunarak ona yardımcı olduğunu düşündüm. O zaman dokunmak ihtiyacı olan sakinliği artıracaktı. Ne yazık ki şu anda o kadar da sakin görünmüyordu. Aslına bakarsanız, düpedüz gergin görünüyordu.

"Al," dedi, kredi kartını Bam'a uzatarak. "Onunkini de ben ödeyeceğim."

"Yapmak zorunda değilsin."

"En azından bunu ."

Sesi içeri girdiğimizde olduğundan daha sertti. Aslına bakarsanız, tavırları da değişmişti. Daha önce rahat ve kaygısız görünürken, şimdi tamamen yanan bakışlar, sert omuzlar ve gürleyen bir sestti. Kurdunun itmesi yüzünden olmalı. Arkamdan yaydığı elektrik yükü bana bir şeylerin peşinde olduğumu söylüyordu. Omzumun üzerinden baktım ama bakışları kredi kartını okutmak için acele etmeyen Bam'a sabitlenmişti.

Bam'ın beni oyaladığından korkuyordum, sonra "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" diye sorarak bunu kanıtladı.

Bam biraz fazla meraklı davranıyordu. Şimdi benden bilgi istemenin sırası değildi, çünkü Mateo'nun sohbet havasında olmadığı belliydi.

Sorun şuydu ki, Bam'ın bana karşı bir ilgisi vardı, bu yüzden o istediğinde bir fincan kahve ya da "bir şeyler atıştırmak" için asla müsait değildim. Birçok kez. İyi biriydi ve onu severdim ama büyükannem Maybelle her zaman "Yediğin kaba pisleme" derdi. Bam'ın New Orleans'taki en iyi çizgi roman koleksiyonuna sahip olduğunu ve konu erkekler olduğunda son derece kararsız olduğumu bildiğimden, ilişkimizi platonik tutmanın en iyisi olacağına karar verdim. Birkaç haftalık flört ve iyi, hatta muhtemelen iyi bir seks, onun çizgi romanlarına erişimimi kaybetmeme değmezdi. Çok daha değerliydi.

"Çıkmıyoruz," dedim gülerek, sonra cama doğru eğildim ve sesimi alçaltarak komplocu bir gözle etrafıma baktım.

Bam da öne doğru eğildi, benim sır saçmalığım için gerekenden çok daha yakındı.

"Bu adam bir kurt adam, görüyorsunuz. Ve ben bir cadıyım. Büyüsünü bozmam için bana para verdi. Şimdi ben büyüü bozmaya karar verene kadar beni takip etmeye ve emirlerimi yerine getirmeye mahkum."

Bam birkaç saniye bana baktıktan sonra anırır gibi bir kahkaha attı. Çok eşekçe. "Oh, küçük Evie." Uzandı ve at kuyruğumu çekiştirdi. "Çok çılgın bir hayal gücün var, tatlım."

Sırtımdaki yoğun sıcaklık ensemdeki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Mateo'nun gerçeği itiraf etmemden memnun olmadığını doğrulamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Bunu yaptım çünkü Bam'ın bana asla inanmayacağını biliyordum ve bu komikti. Ya da en azından ben öyle düşünmüştüm.

Bam kredi kartını geçirirken omzumun üzerinden bir bakış attım. Evet, gözleri alev alev yanıyor ve burun delikleri açılıyordu. Gülümseyerek omuz silktim. Bam kredi kartını uzattığında Mateo öne doğru eğildi ve göğsünü kürek kemiğime bastırarak kartı geri aldı.

Yüzündeki boş ifadeyi düzeltmeden önce kaşlarını çatıldığını fark ettim. "İyi misin?" Fısıldadım.

O anlamlı gözler benimkileri tuttu ve bir saniye önce barındırdıkları şiddetli duyguları göz kırparak uzaklaştırdı. "Peki."

"Sen öyle diyorsan." Yeni çizgi romanlardan oluşan çantamızı kolumun altına sıkıştırdım. "Teşekkürler, Bam. Haftaya görüşürüz." Sonra kurt adam peşimdeyken oradan ayrıldım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

~EVIE~

M

ateo ve ben dükkanda yollarımızı ayırdık. Kontrol etmem gerekiyordu ve

Onunla birkaç saatliğine stüdyosunda buluşmadan önce havalı olduğundan emin olmak istedim. Isadora ve Livvy gittiğinden beri sırayla Clara'nın Maybelle'ine yardım ediyorduk. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz kulaklarım *Wicked* müzikalinden "Defying Gravity"nin çılgık çılgına, korkunç bir yorumuyla saldırıya uğradı. Evet. Clara buralarda bir yerdeydi.

Clara benim en tatlı kız kardeşimdi. Her zaman güneşli ve mutluydu. Şakası yoktu. Hataya karşı nazikti. Ve gerçekten *hatasızdı*. Bir keresinde eyaletler arası köprünün altındaki evsizlere yemek götürürken neredeyse kendini öldürtüyordu. Düzenli olarak yemek artıkları getirirdi - salatalıklı sandviçler, limonlu çörekler ve Fransız makaronları ya da ev sahipliği yaptığı High Tea Kitap Kulübü ile haftalık buluşmasında ne kadar lüks şekerleme varsa.

Bir öğleden sonra, kendini çadır kente giren bir çete çatışmasının ortasında buldu. Onları durdurmak için herhangi bir büyü kullanamadan, bayıltıldı. Neyse ki, alnındaki bir şişlik dışında tamamen zarar görmeden uyandı. Tetikçilere ne olduğunu asla öğrenemedi. Ama Clara'nın en çok endişelendiği şey neydi? Böyle bir şiddetin arasında yaşamak zorunda kalan evsiz arkadaşları. O Clara'ydı.

Evet, muhtemelen tanıdığım en özverili insandı. Güzellik ve her türlü harika özelliklerle donatılmıştı. Ama şarkı söylemek? Cehennem kadar yolu vardı. Korkunç bir şarkıcıydı. İlginçtir ki, ikizi Violet'in harika bir şarkı söyleme sesi vardı. Sorun şu ki, Clara söylemeyi çok severdi. Özellikle Broadway şov şarkılarını. Bu onu mutlu ediyordu. Bu yüzden, tabii ki, onun doğaçlama uyumsuz, akortsuz şarkılarını dinlemek işkence değilmiş gibi davranırdık.

müzikal performanslar. Ona katlandık ve işini yapmasına izin verdik çünkü biz böyleydik. Aramızdaki en açık sözlü kişi olan Violet bile ikizinin korkunç derecede kötü şarkı söylemesine hiç dikkat çekmedi.

"Clara!" Dükkânın önünden onu göremediğim için seslendim.

Yeni Tarot kartlarıyla dolu iki kutu taşıyarak arkadaki depodan çıktı. "Hey!" Işıl ışıl parlıyordu. Altın sarısı saçları örülmüş ve başının üstünde toplanmıştı. Birkaç adım ötede aniden durdu ve heyecanlı bir ilgiyle bana bakarak soluk soluğa kaldı. "Vay canına. Bugün etrafınızda çok güzel bir mavi aura var." Sanki saçlarıma, gözlerime ya da başka bir şeye iltifat ediyormuş gibi söyledi bunu. Sanki auramı güzelleştirmek için bilerek bir şey yapmışım gibi.

"Her zaman mavi bir auram olduğunu sanıyordum?" Bir adım öne çıktım ve kutulardan birini aldım.

Sanki saçma bir şey söylemişim gibi güldü. "Öyle." Omuzlarımın etrafındaki, sadece kendisinin görebildiği görünmez ışığı inceledi. "Ama bugün, neredeyse titreşiyor. Bir kalp gibi atıyor. Ve çok, çok mavi." Gözlerini hızla kırıştırdı ve bana gülümseyerek Tarot kartlarının sergilendiği ön rafa doğru ilerledi.

Ben de takip ettim. "Auraların kalp gibi atabildiğini biliyordum." "Oh, evet. Nabız atabilir, titreşebilir, dönebilir, hatta yapış yapış olabilirler." "Ew. Kulağa iğrenç geliyor."

Kutuları yere koyduk ve rafa dizmek için içlerinden tek tek paketleri çıkarmaya başladık.

En alt sıradan başlamak için diz çöktü. "Bu genellikle iyiye işaret değildir."

Clara bir Aura'ydı. Başkalarının etrafında gördüğü parlayan, titreşen ışıkla karıştırılmamalı. Aura bir cadı tanımlamasıydı, yani bir empat olarak sadece duyguları algılamakla kalmıyor, aynı zamanda kendi duygularını da başkalarına yansıtabiliyordu. Bu harika bir sihirdi, özellikle de Violet ruh hallerinden birindeyken. Clara, kara kara düşünmeyi bırakması için ona biraz mutluluk suyu zaplıyordu. Violet'ın kendi acıma partisini yapmak ve odanın neşesini emmeye devam etmek istemesi özellikle komikti, ama Clara buna asla izin vermedi.

"Bugün stoklamanız gereken çok fazla envanter var mı?"

"Bunlar güzel değil mi?" Kapağı altın varaklı ve asalı güzel bir kadının resmedildiği bir desteyi havaya kaldırdı.

Başımı salladım, Clara'nın düşünce tarzına alışmıştım. "Halletmeniz gereken çok fazla yeni envanter var mı?"

Yeni güverteleri mükemmel bir şekilde aralıklı olarak düzenlemek için zaman ayırdı. "Fazla bir şey yok. Yeni kristalleri biraz sihirle aşılamm gerekiyor ve kurdeleyle sarmam gereken birkaç adaçayı demeti var. Ama hepsi bu kadar. Neden?"

"Bugün sana yardım etme günüm ve yapmam gereken bir şey var." İkinci kutuyu kendisine doğru çekerken gök mavisi gözlerini bana dikti. "Ne yapman gerekiyor?"

Sanırım ona söylemekten kaçınamazdım. "Jules'la kahvaltıda sana bahsettiğimiz kurt adamı hatırlıyor musun? Senden bir iyilik istedi."

Dizlerinin üzerine çökerek bir sonraki sırayı istifledi. "Ne tür bir iyilik?"

Hay Allah. Jules'un bunu kabul edeceğinden emin olmasam da kız kardeşlerime yalan söyleyemezdim. "Günde birkaç saatimi onunla geçirmemi istedi." Dükkanında sattığımız psişik olmayan ıvır zıvırlardan biri olan kalaylı tutucusundan bir tüy kalem çıkardım ve havada döndürdüm.

"İçindeki kurt senin arkadaşlığından hoşlandığı için mi?"

Kalemi tutucusuna geri koyarak sarı başının tepesine baktım. "Yine mi geldin?"

Yeni destelerin sonuncusunu orta sıraya koydu, sonra ayağa kalktı. "Mateo'nun sen yanındayken daha dengeli olduğuna bahse girerim. Daha sakın."

"Bunu nereden biliyorsun? Bana söylediği hemen hemen tam olarak buydu." "Mantıklı görünüyor." Bana o bilgili Clara gülümsemesini verdi.

"Ama ben

Ayrıca senden de okuyabilirim."

Bir elimi kalçama koyarak kaşlarımı çattım. "Bunu benden nasıl okuyabilirsin? Bu hiç mantıklı değil."

"Neyi okudun?" Jules, Kazan'a bağlanan arka avluya açılan koridordan içeri adım attı.

Lanet olsun.

İki boş kutuyu kaldıran Clara kasaya doğru yöneldi. "Evie'nin yardım ettiği kurt adamın sinirlerini yatıştırmak için onun arkadaşlığına ihtiyacı var."

Jules kaşlarını çattı ve beyaz şef önlüğünün içinde kollarını kavuşturdu.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Onu sabit tutun," diye açıkladı Clara. Ama görünüşe göre bu yeterince açık değildi.

"Evie, neden bahsediyor?"

"Önemli bir şey değil." Clara'nın çekmeceyi çıkarıp parayı düzenlemeye başladığı kasanın yanında onunla buluştum. "Mateo sadece paramı harcayıp harcayamayacağımı sordu.

İşine odaklanabilmesi için onunla stüdyosunda biraz zaman geçirdim. Clara'nın dediği gibi, görünüşe göre onun kurdunu bir şekilde sakınleştiriyorum. Garip bir şey yok."

Jules bir kaşını kaldırdı. "Çok garip şeyler oluyor ama sana inanıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu mantıklı. Senin büyü bozma büyü'nün onun lanetinin etkilerini dengeleyebilir. Aslında onunla daha fazla zaman geçirmen iyi bir fikir olabilir."

Bekle, ne? Şok edici.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Galerisinde ya da atölyesinde büyüyle ilgili bir şeyler bulup bulamayacağınızı merak ediyorum. Ya da bunu ona yapan cadı hakkında."

Clara kasayı kapattı ve avuç içleri aşağı bakacak şekilde tezgâhta öne doğru eğildi. "Evie büyüü bozmaya çalışmadan önce iyi bir cadı turu yapmamız gerekecek."

"Doğru," diye kabul ettim. Bir cadının turu gücümüzü artırırdı. Bu bana iyi bir büyü desteği sağlayacaktı.

Jules dudağını ısırды, fırtınalı bakışları ön vitrinin dışına yöneldi. "Ama ondan önce Violet'in onu kontrol etmesine ihtiyacımız var. Ne keşfedebileceğini görmek için onu ilahlaştırın. Her türlü bilgi bize yardımcı olacaktır."

Ellerimi kot şortumun arka ceplerine sokarak, "Bunu yapabileceğimi düşünmüyor musun? Büyüyü bozabilir miyim?"

Güvensizliğimin ortaya çıkmasını istememiştim ama çıktı. Kendi sesimdeki uysallık karşısında irkildim. Bir büyüü bozma konusunda hiç başarısız olmamıştım ama başka alanlarda başarısız olmuştum. Ve başarısızlık korkusuyla hayallerimin peşinden gidememiştim. Evet. Beni irkilten tek kelime o "f" oldu.

"Bir saniye bile olmaz, Evie." Jules'un sesi o anki kendimden şüphe duymama sinirlenmiş gibiydi. Sanki aptallıkmış gibi. "Ama bana anlattığına göre, bu yeni bir şey. Daha önce hiç uğraşmadığın bir şey. Ne kadar çok bilgiye sahip olursak, başarı şansımız o kadar artar.

Bu mantıklıydı. "Kulağa hoş geliyor o zaman." Clara'ya döndüm. "Bugün tek başına iyi misin?" Birden bir şey fark ettim. "Bekle, Violet nerede? İhtiyacın olursa yardım edebilir."

Clara elini havada salladı. "Yine gitti."

Jules'un dalgın ifadesi yüzünü buruşturmaya dönüştü. "Hangi cehenneme kaybolup duruyor?"

"Bilmiyorum. Ya sen?" Clara'ya sordum.

"Hayır." Kasanın altındaki dolaptan paketlenmiş bir kutu çıkararak gülümsedi. "Ama her şey yolunda."

Jules alay etti. "Endişelenmiyor musun?"

" de bile. Her ne yapıyorsa, onun iyiliğine zarar vermiyor, bundan eminim."

Bilen biri varsa, o da Clara'dır.

Jules oflayıp puflayarak kapıya yöneldi ve bir yandan da, "Sırlardan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı.

Clara içinde plastik mühürlü kristaller olan kutuyu açtı. "Zavallı Jules. Her zaman yanlış şeyler hakkında endişeleniyorum."

"Ne demek istiyorsun? O *her şey* için endişelenir."

Güldü. "Doğru."

"Eğer iyiysen, ben ."

"Endişelenmeyin." Mor ametistlerden oluşan plastik bir keseyi avucuna döktü ve parmaklarını ametistlerin etrafına kapattı. Sonra büyüünün bir darbesi havada cızırdadı, ellerinden ve parmaklarından loş bir parıltı yayılırken onlara bir neşe büyüü pompaladı. "Sen git kurt adamınla ilgilen. Ben tek başıma iyi olacağım."

"Tamam o zaman." Bununla birlikte kapıya doğru yöneldim. "Ama o benim kurtadamım değil," diye seslendim omzumun üzerinden.

Kahkahası beni kapıdan dışarı kadar takip etti.

CHAPTER 6

~MATEO~

S Bana dükkânlarına uğraması gerektiğini ve daha sonra benimle stüdyoda buluşacağını söylemişti. Hiçbir şekilde tekrar denemeyecektim.

O yanımda olmadan mevcut heykelim üzerinde çalışabilirdim ama başka işler de yapabilirdim. Galerinin ön kapısından içeri adımımı attığımda, galerinin arka tarafındaki tuğla duvara dayalı uzun tezgâhın arkasındaki Missy'ye başımla selam verdim.

"Günaydın. Yeni bir şey var mı?"

"Günaydın, Bay Cruz! Henüz değil ama Kyle arayıp öğleden sonra bazı tabloları değiştireceğini söyledi."

Süper parlak selamlaması bugün beni daha da kötü etkiledi ve nedenini biliyordum.

"Stüdyoya gitmeden önce kahve içmek ister misiniz?" Güneşli gülümsemesi ışıldıyordu.

Missy iki yıldır benim için çalışıyordu ve rutinimi biliyordu ama ben rutinimin dışındaydım. Hem de çok. Dürüst olmak gerekirse kafayı yemiştim.

"Kahve harika olur. Bu sabah bir süre ofiste olacağım."

Stüdyoda ilerlerken Sandra'nın karışık teknikle yaptığı resimlerden birinin üzerindeki SATILDI işareti dikkat ettim. Galeride kendi işlerimi pek satamamıştım ama mekânımı kiralayan sanatçılardan aldığım komisyon yüzdesi burayı ayakta tutuyordu. Asıl gelirim özel siparişlerden geliyordu ve talepler daha hızlı geliyordu. Ama Alfa sürekli tepemdeyken çok daha yavaş çalışıyordum.

Hep bana geri dönüyor, değil mi? Belki de yeteneğini kaybetmişsindir.

Yaratıcı yeteneğinizi kaybetmezsiniz.

Emin misin? Çünkü yeni işin berbat.

Sen sanattan ne anlarsın ki?

Deniz kızlarının göğüslerinin daha büyük olması gerektiğini biliyorum.

Koridordan geçip küçük ofisime girdim ve masama yerleştim. Gelen kutumda düzgün bir şekilde istiflenmiş faturalara baktım, ancak onları karıştırmaya başlar başlamaz aklım dağıldı.

Bam. Bam ne biçim bir isim? *Dalga mı geçiyorsun benimle?* Ne pozcu ama. Çizgi roman dükkanı işletmek için fazla güzel ve temizdi. Bu adamların tüylü ve sakallı, batık tişörtlü olması gerekmiyor muydu? Saçına dokunduğunda-

Kolunu yuvasından çekip çıkarmalıydın.

Tanrım. Beş dakikalığına gider misin lütfen?

Ve ben kaşıkla çıkarmadan önce gözlerini kafatasının içinde tutsa iyi olur.

Kaşık mı? Kimsin sen?

Homurtu. **Ben Alfa'yım. Bunu konuşmamış mıydık? Bunamaya falan mı başladın? Daha yüz yaşındasın.**

Bir kurt adam için bu, en iyi dönemimde olduğum anlamına geliyordu ama o beni meraklandırdı. Kesinlikle kendimi kaybediyordum.

", Bay Cruz."

Missy her zamanki gibi elinde mükemmel bir fincan kahveyle içeri girdi. Bana ilk adımla hitap etmesini sağlamaya çalışmıştım ama onu işe aldığım da on sekiz yaşındaydı ve aşinalığı kaldıramıyordu, bu da benim için sorun değildi. Uzun süren bakışları bana aşık olduğu konusunda beni erkenden uyarmıştı. Bunu fark ettiğimde, bana ilk adımla hitap etmesini hatırlatmayı bıraktım. Bu bariyeri korumak en iyisiydi. O sadece bir bebektir.

Kimin kadın olduğunu biliyor musun?

Lütfen şimdi olmaz.

Evie.

"Teşekkür , Missy," .

"İyi misiniz Bay Cruz? Son zamanlarda stresli görünüyorsunuz. Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?"

Evie.

Durun!

"Hayır, Missy. Sadece aklımda bazı şeyler var."

Kendini kontrol etmelisin.

Sorun da bu zaten. Kontrol bende değil. Henüz değilim. Ama olacağım.

Yemin ederim, eğer seni serbest , Pazar gününe kadar bir dizi cinsel yolla bulaşan hastalığım olurdu.

Kurtadamlar hastalıktan ölmez. Şansımı deneyeceğim.

Ne halin varsa gör. Hala yetkili benim.

Şimdilik.

Vücudumda ilkel bir ürperti dolaştı. Onun kontrolü ele geçirme tehdidi beni gerçek bir korkuyla sarstı. Hayatım boyunca canavarın kontrolü tamamen bendeydi. İlk günlerim hariç.

Kurt her ay içimi kemirmeye başlar başlamaz, eşyalarımı toplar ve bir hafta ya da daha uzun bir süre insanlardan uzakta, ormana giderdim. Bu kontrollü bir yanmaydı, içimde yaşayan hayvani dürtüleri serbest bırakıyordu.

Ama bu hex. Tanrım. Ruhumla birleşir birleşmez, sürekli bir akış halinde düşüncelerime girdiğinde, sonunda onu serbest bırakabildiğimde ne olacağından korkmaya başladım. Ayrıca, kontrolü ele geçirirse kendime gelemeyeceğimden de korkuyordum. Dürtüler, ihtiyaçlar ve düşünceler sadece Alfa'ya ait değildi. Benim de olmuştu. Haftada birkaç gün yarı çiğ biftek yiyerek kan ihtiyacımı çok az azaltmıştım.

Vardiyada, kana susamışlığım geçene kadar avlandım. Tanrı'ya şükür, cinsel arzuyu vardiya dışında gayet iyi idare ediyordum. Sorun şu ki, Alfa'nın olmamı istediğı gibi bir köpek değildim. Bir seri tek eşliydim, bir kadını benden sıkılmadan önce uzun süre elde tutma eğilimindeydim ya da tam tersi. Caroline yaklaşık üç ay önce bana ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşımam için ultiमतom verdikten sonra hayatına devam etmişti. Ben asla bir sonraki seviyeye geçmedim. Gidemezdim. Asla.

Eğer yapsaydım, ona neden ayda bir kez ormanda tek başıma bir haftalık bir yolculuğa çıkmam gerektiğini açıklamak zorunda kalacağım bir zaman gelecekti ve zamanla yaşlanmadığımı fark edecekti. Yani, yaşlandım ama bir insanla aynı hızda değil. Yüz yaşlarımın başındaydım ama otuz gösteriyordum. Ve bir elli yıl daha böyle görünecektim. Hayır. Bir kadını birkaç ay ya da bir yıl elinde tutup sonra yoluna devam etmek daha iyiydi. İhtiyacım olan her şeyi bu şekilde elde edebilirdim.

Peki bir sonraki adayımız nerede? Elin ancak bir yere kadar yerine geçebilir. Bize et lazım. Sıcak bir tene. O vahşi cadıya.

Öyle bir şey olmayacak.

"Ah, Missy," seslendim kaybolduğı koridora doğru. "Evet, efendim?" Tekrar kapı aralığından içeri girdi.

"Birini bekliyorum. Evie Savoie." Adını duyunca sesimin sertleşmesini engelleyemedim. "Geldiğinde bana haber verir misin?"

"Evet, efendim." Gözlerini kocaman açarak dışarı çıktı.

Zavallı kız. Ani ruh hallerimi fark ediyordu, ama her zamanki gibi tatlı ve kibar kaldı.

Evie'ye dönelim. Neden o değil?

Sen tam bir aptal mısın? Çünkü bu büyüden kurtulmamıza yardım ediyor.

Evet.

Ne olmuş yani?

Başımı ellerimin arasına aldım, dizlerim dakikada doksan mil zıplıyordu. Göğsümde hırıltılı bir kahkaha gümbürdedi. Bu Alfa'nın kahkahasıydı ama benden çıkmanın yolunu buldu.

Ciddiyim. çekilmelisin, Alfa.

Yabancı dil. Ne dediğini anlamıyorum.

Ne dediğimi çok iyi biliyorsun. Onu takip etmiyoruz. Tartışma bitmiştir.

Onu istiyorsun.

Bize yardım etmesini istiyorum, evet. Bu lanet olası laneti boz ki normale dönebilelim.

Sert bir kıkırdama. Yine göğsümden yükseldi, küçük ofis duvarlarında yankılandı. Benimle alay ediyordu.

Ve işte . Bir korku titremesi daha vücuduma yayıldı ve göğsümde keskin bir acıyla sıkıştı. Her zaman var olan o uğursuz *ya olursa* korkusu yakınımnda belirdi.

Sadece bir sonraki vardiyadan ve kurdun kan ve şiddet arzusunu doyurmak için ne yapacağından endişe etmiyordum. Kontrolü tamamen ele geçirmesinden korkuyordum. Şu anda bir kadınla yatağa girmeme izin verirsem ne yapacağından korkuyordum.

Özellikle de benim...

Kâğıtta ne olduğunu bile görmeden bir sonraki faturaya geçtim, topuğumun hızlı vuruşuyla dizim tekrar zıpladı.

Tanrım, onu istiyor musun?

Birisi içeri girdiğinde ön galeriden Missy'nin mutlu selamlama sesi geldi.

"Evet, Mateo'yu görmeye geldim."

Evie. Karnımın alt kısmında garip bir sarmal hissi kıpırdandı, tenimde vızıldayan harareti bir yanma. Bu hissi tanıyamadım. Tek bildiğim ayakta olduğum ve ayaklarımın hareket ettiğiydi. İnsanın da hayvanın da onun yakınında olmaya ihtiyacı vardı ve bu dünyada bunu reddetmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

İhtiyacım olan tek şey onun yakınlığıydı. Evet. Tüm istenmeyen düşünce ve arzuları kontrol altında tutabilirdim.

Deneyebilirsin.

Ben içeri girdiğimde sıcak bir gülümsemeyle Missy'nin elini sıkıyordu. O gülümseme. Gözlerinin ışıltısı -gerçekten ışıltısı- onu güzelden ruhaniyete dönüştürüyor, bir tür melek aurası yayıyordu. Şaşırmıştım. Kahrolası gülümsemesinin gücü karşısında sersemlemiş, şaşkına dönmüş, aptallaşmıştım. Gerçekten aklımı kaçıırıyordum. Yirmi dört saatten az bir süredir tanıdığım bu kıza kafayı takmıştım.

Bu işin yarısı yok, kardeşim.

Onu stüdyoya geri götürmek için sabırsızlanıyordum, böylece çalışmaya başlayabilir ve onun cennet gibi gülümsemesine takılıp kalmayı bırakabilirdim.

"Missy, bu benim...Evie. Evie, asistanım, Missy."

"Tanıştığımıza oldum," dedi Evie, elimle onu koridora doğru itmeden önce. Kısa bir fırça darbesi beni sakinleştirdi. Omzunun üzerinden kaşlarını kaldırdı. "Acelen mi var?"

"Evet. Çalışmam gerek."

"Sorun değil." Bir omzunun üzerindeki deri sırt çantasını okşadı. "Sen çalışırken yapacak bir şeyler getirdim."

"Harika."

"Ama sadece üç buçuk saatiniz kaldı." "Ne demek istiyorsun?"

"Günde dört saat. Anlaşmamız böyleydi. Bam'da en az kırk beş dakika geçirdik. Ve dediğim gibi, hepsi terli bir stüdyoda oturan ben olmayacağım."

Onu koridorun sonundaki kapıdan geçirip galerimi stüdyoma ve daireme bağlayan küçük tuğla avluya doğru fırlatıyordum. Avluda yürürken Evie aniden etrafımda dönerek verandamın ortasına doğru ilerledi.

"Vay canına," diye fısıldadı.

Ekim ortasında çoğunlukla yeşil bitkilerden oluşan, bu geç saatte çiçek açmayan, tuğlalarla örülmüş küçük bir bahçenin bir karesinde, yaptığım ilk eserlerden biri duruyordu. Bu Hades'ti, cehennem tanrısı gibi dimdik duruyordu.

Yeraltı dünyasında, sandaletli bir ayağı öne doğru kaymış, tuniği görünmeyen bir esintiyle dalgalanıyor, bir eli iki çatalı mızrağını kavlıyor, diğeri ise bel hizasındaki bir cehennem köpeğinin başına dayanıyordu.

Evie parçayı daire içine aldı, hayran bakışları beni daha da yaklaştırdı. Ama o ikinci bir geçiş yapıp narin elini uzatarak çatal benzeri asayı tutan tanrının kolunun izini sürerken tek kelime etmedim.

"Metali nasıl hareket ediyormuş gibi gösteriyorsunuz?" Başını iki yana salladı. "Demek istediğim, pelerini rüzgarda dalgalanıyor gibi görünüyor. Bu delilik." Dikkatini heykelden bana çevirdi, gülümseyen gözlerinde ve hafifçe kalkık ağzında saf bir hayranlık ifadesi vardı.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Diğer sanatçılar ve eleştirmenler yapım yöntemlerim konusunda beni binlerce kez sorgulamıştı. Nedense cevap verecek kelimeleri bir türlü bulamıyordum.

Parmaklarını tazi başının üzerinde gezdirdi ve sonra benimle buluşmak için yürüdü. "Çok iyisin, değil mi?"

Onun açık hayranlığı karşısında damarlarımda bir adrenalin patlaması oldu. Metale dokunma şekli karşısında. Sertçe yutkunarak kapıya doğru iki adım attım ve kapıyı onun için açtım. "Önden buyurun."

Atölyeme doğru yürüdü, üst kattaki daireme açılan kapalı kapıya bir göz attı ama sonra çalışma alanımın çevresini inceledi.

Islık çaldı, sonra da kıkırdadı. "Birileri temizlik manyağı."

Ne yaptığını görmeye çalıştım, çalışma masamda her şeyin yerli yerinde olduğunu fark ettim, kask hariç, onu bu sabah bıraktığım yerde duruyordu. Onu yerden aldım. "Her şeyin düzenli olmasını severim."

"Anlıyorum." Odanın etrafına uzun uzun baktı. Bakışlarını takip ettim ve oturması için bir sandalyem bile olmadığını fark ettim.

"Oh, kahretsin." Üst kattaki daireme açılan kapıya yöneldim. "Sana bir sandalye getirmeyi unuttum."

"Zahmet etmeyin," dedi, çoktan duvara yaslanarak yere kaymıştı. "Ben zaten yerde uzanmayı tercih ediyorum."

"Emin misin? Yapabilirim-"

Elini salladı, çoktan sırt çantasının fermuarını açmış ve bu sabah aldığı çizgi romanı çıkarmıştı.

Biz aldık.

Evet. Onun burada olması için ödenmesi gereken küçük bir bedel. O geldiğinden beri Alfa ilk kez sesini yükseltmişti. Ve ondan hissettiğim zihinsel baskı

Bana birkaç santim yaklaştığı anda sürekli itiş kakış eriyip gitmişti.

Hâlâ o Wolverine'i bulup teke tek dövüşte ona meydan okumak istiyorum.

Evet. Bunu çizgi roman dükkanında da söylemiştin.

O hayvan adam Evie'mizi kazanabileceğini mi sanıyor? Kiminle uğraştığından haberi yok.

Bakın kim kime insan-hayvan diyordu.

Sana söylediğim gibi, Wolverine gerçek değil.

Ama onun suretini öptü ve tüylerini diken diken ettiğini söyledi.

Cidden, mağara adamıyla konuşmak gibiydi.

Sadece biz onu ürpertebiliriz.

"Pekâlâ o zaman," dedim Evie'ye odaklanarak. "Yani iyi misin?"

"Ben iyiyim." Çizgi romanının kenarından yukarı baktı ve bakışları sayfalara dönmeden önce gülümsedi.

O gözler. Stüdyomun gölgeli alanında yosun yeşili gibi görünüyorlardı.
Takıntı yapmayı bırak!

Takıntı yapmıyorum. Plan yapıyorum. Planlıyorum.

Seninle konuşmuyordum.

Yani şimdi beni görmezden gelip kendi kendine mi konuşuyorsun? Kendine gel, kardeşim.

İnanılmazsın.

Evet, öyleyim. Olağanüstü, aslında. Ve o Wolverine'i bulduğumda, bunu kanıtlayacağım.

Gözlerimi devirerek karşı tarafa yürüdüm ve kamyonetimin park edildiği dar garaj yoluma açılan garaj kapısını kaldırdım. Açık kapı gün ışığını ve temiz havayı içeri alıyordu, böylece oda eriyen metalin kokusu ve meşalenin sıcaklığıyla boğulmuyordu.

"Müzik çalmamın sakıncası var mı?" Ben sordum.

Gözleri yine çizgi romanın üstünden bana doğru kaydı. Omuz silkerek, "Burası senin yerin Mateo. Ne yapman gerekiyorsa onu yap." Saatine dokundu. "Üç saatin kaldı."

Bununla birlikte hızla hareket ettim, cep telefonumu kablosuz Bose hoparlörümün yanındaki rafa yerleştirdim ve üç numaralı çalma listesini çalmaya başladım. Eldivenler, kask ve fener elime geçtikten sonra heykelin önündeki çalışma tabureme yerleştim ve işe koyuldum.

Tanrım. Bu kadar kolay hissettiğime inanamıyordum. Sanki onun varlığı ilham perime fısıldıyor, enerjimi ellerime ve parmaklarıma kanalize ederek

yapmak için yaratıldığı işi yapmasına izin verdim. Derin bir nefes alarak daha da yaklaştım ve müziğin beni sadece sanatın önemli olduğu o yere götürmesine izin verdim. İki aydan beri ilk kez, Alfa'nın gıkı bile çıkmadan bunu yapabildim.

Kahretsin, günde dört saatten fazlasına ihtiyacım olabilir. Ama şimdilik, bana ne verirse kabul edecektim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

~EVIE~

S

Kutsal olan her şeyin anası. Burada nasıl oturacaktım ve

Günde dört saat boyunca buna bakıp kendi salyalarımından oluşan bir su birikintisinde boğulmayacak mıyım?

İlk otuz dakika kadar gayet iyiydim, tamamen yeni çizgi romanıma dalmıştım. Ancak tabletimde biraz çizim yaptıktan sonra Florence & the Machine'in "Seven Devils" şarkısı çalarken başımı kaldırdım ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Ellerini bir kayaya dayamış, kolları düz, kuyruğunun yelpazesi arkasında bir kavis çizerek sudan çıkan bir denizkızının havalı ama basit heykeli üzerinde çalışıyordu. Sadece küçük metal çubukları sihirli bir şekilde eriterek çok katmanlı, üç boyutlu güzellik eserlerine dönüştürdüğü metal işçiliğindeki becerisi değil, aynı zamanda adamın bunu yapmasını izlemektir.

Çok odaklanmış. Çok yoğun. Şimdi iyice eğilmişti, yırtık pırtık tişörtü sırtına ve gövdesine ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Çalışmak için kollarını eğip gerdiğinde oblik kaslarının tüm hatlarını görebiliyordum. El fenerini ve kaskını bir kenara bıraktı, hâlâ koruyucu eldivenler giyyordu ve göğüslerini şekillendirmek için metal bir alet kullanıyordu. Eldivenli parmakları üst yamaçtan yukarı doğru bastırıp okşayarak köprücük kemiğine doğru girinti yaptı ve yetenekli parmaklarının altında daha belirgin hale geldi. O ellerin benim üzerimde nasıl bir his uyandıracığının farkındalığıyla tenim karıncalandı.

Peki *neden* bunu düşünüyordum?

Kurt adam yok. Kurt adam yok. Kurt adam yok.

Belki de bunu arka arkaya yeterince tekrarlarsam, bilinçaltıma sızacak ve etkisini gösterecekti. Ama şu anda, vücudum ve beynim

Jules'a onun ve kurallarının siktirip gidebileceğini söyledim.

Taburesinden kalktı, sonra meşaleyi ve maşayla yeni bir metal dizisini kaldırdı. Küçük çelik çubukları eritti ve en eksik kısım olan yüzünün oluşumu boyunca katmanlara ayırdı. Şu an itibariyle bir çene kemiği ve iskeletsel bir kafatası tabakası vardı. Henüz saçı yoktu. Ama o kadar rahat ve güvenle hareket ediyordu ki, onu zihninde görebildiğini biliyordum. Yine meşaleyi bir kenara bıraktı, böylece parmaklarını çenesini okşamak ve kulağının etrafındaki yumuşatılmış metali şekillendirmek için kullanabildi.

Odaklanmak için yüzünü yukarı doğru eğdiğinde saçları geriye düşmüştü, ağzı konsantrasyonla hafifçe aralanmıştı. Müzik nabız gibi atıyor ve ter kaslı kollarından aşağı yuvarlanıyordu. Parmaklarını her bastırışında pazuları geriliyor, kollarındaki damarlar ısıtılmış stüdyoda sertçe pompalanan kan nedeniyle belirginleşiyordu. Sonra beni tamamen ele geçirdi.

Ağzını düzeltmeye ve bastırmaya devam etti, başparmağının ucunu alt dudak boyunca kaydırды. Yoğun konsantrasyonu, parmaklarının hızlı ve ustaca hareketleriyle yontma şekli, çelik, ısı ve yetenekten başka bir şey kullanmadan yarattığı inanılmaz güzellik beni tamamen büyülemişti. Huşu içinde. Ve itiraf etmem gerekirse, biraz da kıskanmıştım.

Bu .

Tabletimi sırt çantama tıktırarak duvardan yukarı çıktım ve iterek kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?"

Elleri havada durmuş, bana dehşet dolu bir bakışla bakarken tam göğsünün üzerinde kavırıyordu. Hay Allah. Yakınlığım o kadar önemli miydi ki, gitme düşüncem karşısında paniğe kapılmış gibi görünüyordu? Dudaklarımı yaladım. Yoğun kahverengi gözleri dudaklarıma kaydı ve sonra tekrar yükseldi.

Başparmağımı omzuma atarak, "Tuvalet ve esneme molası veriyorum. Galeride bir tane var mı?"

Yavaşça başını salladı, yüz ifadesi endişeye dönüştü. "Uzun sürmesin."

Çok otoriter.

"Yapmayacağım."

Avludan geçerken Hades heykelinin bir nöbetçi gibi durup beni izlediğini fark ettim. Ona küçük bir selam verdim ve yoluma devam ettim. Ofisin karşısındaki koridorda bir tuvalet buldum. Daha sonra doğrudan atölyeye dönmek yerine galeriye girmeye cesaret ettim.

Asistanı Missy, arka tarafta üzerinde çalıştığı denizkızının yarısı büyüklüğündeki bir heykele hayranlıkla bakan bir çiftin yanında duruyordu. Bir elinde kılıç asılı bir Yunan askerinin tasviriydi bu. Karşısında stola giymiş, bir elini tutan güzel bir kadın vardı. Diğer elini ise göğsüne dayamış, gözlerinin içine bakıyordu.

Missy onların sorularını yanıtlıyordu. "Kral Leonidas Thermopylae'deki savaşa gitmeden hemen önceydi. Bu, karısı Kraliçe Gorgo'ya bakacağı son andı."

"Büyüleyici," dedi orta yaşlı adam, "yüz ifadelerini böyle bir metalle nasıl yakalamış?"

"Öyle, değil mi?" Missy belli ki patronunun çalışmalarıyla gurur duyuyordu, gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Bay Cruz türünün tek örneği eserler yaratıyor. Aynı Yunan karakterini asla iki kez yaratmaz."

"Hiç mi?" diye sordu kadın, üzerinde pırlanta taşı olan zarif elini kocasının koluna bastırarak. En azından kocası olduğunu varsaymışım.

"Hayır, hanımefendi. Her koleksiyoncunun gerçek bir orijinali olmasını istiyor." "Etkileyici," diye ekledi kocası.

"Öyle." Vay be. Görünüşe göre Missy patronuna biraz kahraman gibi tapıyordu. Onu suçlayamazdım. "Bu parçayla ilgileniyor musunuz, Bay Cooper?"

Dudağını ısırdı, başını sallamadan önce tam bir dakika boyunca kollarını kavuşturmuş heykele baktı. "Evet, onu alacağız. Ama biz şehir dışından geliyoruz. Seyahat için paketleyebilir misiniz? Pazar günü eve uçuyoruz."

"Kesinlikle." Missy etraflarında dolandı, A kesim eteği dönüşle birlikte kabarak tezgâha doğru ilerledi, güzel bukleleri omzunda sallanıyordu. "Sizi arayayım, biz sizin için hallederiz."

Alışverişin parasını ödemek için onu takip ettiler, karısı kocasının yüzünde gördüğü sevinç karşısında gülümsedi. Adamın elini tuttu ve birleşen ellerini ağzına götürdü. Adam elini bırakıp Missy'yle ilgilenmeden önce dudaklarını kadının parmak eklemlerinin arkasında gezdirdi. Bir sızı... bir şey kalbimi sıkıştırdı. Çok küçük bir şeydi. Birbirlerini uzun zamandır sevdikleri belli olan iki insan arasındaki kısacık bir andı. Yapışkan, muhtaç bir dokunuş değil, çok şey anlatan hızlı ve dikkatli bir dokunuştı. Derin, bilen bir sevgi.

Göğsümde bir sızı hissettim. Daha genç görünmeme rağmen otuz sekiz yaşındaydım ve henüz o çiftin yaşadıklarına yakın bir şey yaşamamıştım. Elbette, geçmişte pek çok erkek arkadaşım olmuştu, çoğu da insandı ve her seferinde çok ciddileşmeden ayrılmıştım. Bir daha asla

bir insanla anlaşılabilirdi. Doğaüstü bir varlık olduğumu kabul etse bile, yine de ondan birkaç yüz yıl daha fazla yaşamak istemiyordum. Sadece bir tane ciddi ilişkim olmuştu. O da beni anlamadığı için bitmişti.

Derek doktorluk ihtisasını bitirmek için New Orleans'a taşınmıştı. Lafayette'ten kuzenim Drew, cadı dünyasında bazı bağlantıları olsun diye onu benimle ve kız kardeşlerimle tanıştırdı. İlk başta harikaydı. İlgi alanlarıma ve diğer hobilerime karşı çok nazik ve ilgiliydi. Dürüst olmak gerekirse, sanat çalışmalarım bir hobi değildi. Bir hayaldi. Çizgi romanlara ve ilginç çizimlere olan takıntımı sevimli bulmuştu. Onun sözleri, benim değil. Ama bir yıl sonra, daha ciddi olmam gerektiğini ima etmeye başladı, bu da daha yetişkin gibi giyinmek ve onunla sıkıcı cadılar meclisi kokteyl partilerine katılmak gibi daha yetiştikince şeyler yapmak anlamına geliyordu.

Denedim. Gerçekten denedim. Ama sonunda bana ergen gibi davranmayı bırakmamı ve cadı dünyasında toplumun üst kademesindeki yaşam tarzını desteklemek için istediği türden bir ortak olmam gerektiğini söylediğinde, gitmesine izin vermek zorunda kaldım.

Ondan ayrıldığım zaman mükemmel yüzünde beliren şok ifadesini hatırlayarak, hâlâ acıtıyor olsa da kıs kıs güldüm. Mükemmelden kastım, Michelangelo'nun kusursuzluğu gibi. O dingin mermerin inançsızlıkla çatladığını görmek incitici olmaktan çok komikti. Benim, olgunlaşmamış sahte sanatçı ve garson kızın, zengin aristokrat ve saygın büyücü Dr. Derek Charles Sullivan'ın tüm o yüce mucizesinden vazgeçtiğime inanamıyordu. Beni ve ailemle olan bağlantılarımı o çok istediği sosyeteye girebilmek için kullanmış olmasını boş verin. Bazen benden tek istediğinin bu olduğunu düşünürdüm.

Aslında birkaç ay sonra bana bir doğum günü e-kartı göndermiş, iyi dileklerimi iletmış ve ayrılıktan sonra hiçbir kırgınlık yaşamadığını bildirmişti. Pfft. Ciddi misin? Ama *sonra* e-kartı profesyonel e-postasından gönderdiğinden emin olduğunu fark ettim, imzasının altında unvanı yazıyordu: *Greater Baton Rouge Cadılar Meclisi Başkanı*. Biz ayrıldıktan sonra üç aydan kısa bir süre içinde meclis basamaklarını tırmanmış ve Baton Rouge ve çevresindeki bölgenin kontrolünü ele geçirmişti. Aslında bana onu terk ettikten sonra neler kaçırdığımı gösteriyordu. Bu beni daha da minnettar kıldı ve ayrılmanın doğru bir şey olduğundan daha da emin olmamı sağladı. Bunu yüzüme vurmak için bana o lanet kartı göndermesi, bana göre olmadığını yüksek sesle ve açıkça haykırıyordu. Tam bir pislik. Ondan kurtulduğum için rahatlamıştım.

Cadıların dünyası küçük bir çemberdi, bu yüzden eş seçimimiz neredeyse mikroskobikti. Bu nedenle kız kardeşlerim ve ben otuzlu yaşlarımızda hâlâ bekârdık. Aslında Jules kırk iki yaşındaydı ama peri boyuyla hepimizden daha genç görünüyordu.

Yıllık Meclis Lonca Zirvesi'nin asıl amacı buydu. Her bölgenin mevcut durumunu paylaşmak için meclis başkanlarının bir araya gelmesi gerekiyordu. Jules her zaman bir ya da daha fazla kişiyi yanında götürürdü. Zirvenin sonundaki kokteyl partisine her başkan bir maiyetle gelirdi ki bu da on yıllar boyunca birden fazla evlilikle sonuçlanmıştı.

Neyse ki Jules belli nedenlerden dolayı gitmem için yalvarmayı bırakmıştı ve her zaman nezaketle mazur görülüyordu. Dünyada en son isteyeceğim şey Dr. Derek'in kolunda manken gibi bacaklı bir sarışınla bana bakıp böbürlenmesiydi.

Onu özlediğimden değil. Uzaktan bile değil. Hayallerim konusunda kendimi kötü hissetmeme neden olmasıydı. Beni küçük hissettirdi. Daha az. Ve bu hayallerimi henüz tam anlamıyla gerçekleştiremediğim için, başarısızlığımın hatırlatılmasını istemiyordum. Sanki sanatçı olma yolundaki acınası girişimim hakkındaki yorumları yelkenlerime delikler açmıştı ve ben de onun haklı olması ve sonunda batarak boğulmam ihtimaline karşı kendimi açık sulara bırakamıyordum.

Bu yüzden bu hayallerimi kendime sakladım ve rahatlık alanımın çok dışına çıkmayı reddettim. Jules biliyordu ama beni zorlamadı. Hazır olduğumda devam edecektim.

Ve burada durup Mateo'nun çarpıcı heykel çalışmalarındaki delicesine güzel yeteneğine bakmak, cenin pozisyonuna kıvrılıp bu hayalleri sonsuza dek saklamak istememe neden oldu. Belki de Derek haklıydı. Belki de ben bir şakaydım.

"Evie?"

Arkamdan geldiğini duymadığım için şaşkınlıkla irkildim ve nefes nefese kaldım. Hâlâ terliydi ama şimdi saçlarını kısa bir atkuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı, saçlarının bir kısmı serbest kalmıştı ve kaşlarını çatmıştı.

"Ödümü ."

Kişisel alanıma girdi. "İyi misin?"

Etrafıma bakındım, çiftin çoktan gittiğini ve Missy'nin tezgâhının arkasında bile olmadığını fark ettim. Galerinin bir köşesinde durmuş, ne kadar zamandır olduğunu bilmediğim, soyut renklerle yapılmış bir meşe resmine bakıyordum.

"Elbette." Sesim çok tizdi, neredeyse gıcırtilıydı. "Neden olmayayım ki?"

"Bilmiyorum." Daha da yaklaştı, çok yoğun bir şekilde bakıyordu.

Terle karışık doğal kokusunu ve nabzımı hızlandıran bir tür erkeksi sabunu iyice kokladım. Old Spice mı? Elbette, Old Spice bu kadar güzel kokamazdı ve bende onu yalama isteği uyandıramazdı.

"Ben de tam bu tabloya hayranlıkla bakıyordum." Onun aşırı gözlemci bakışlarını kendimden uzaklaştırmaya çalışarak işaret ettim.

Ateşli kırmızılar, turuncular ve sarılarla ıslıl ıslıl yanan manzaraya baktı. "Bu Sandra'nın eserlerinden biri."

"Sandra?"

"Eserlerini sergilemek için galeride yer kiralayan sanatçılardan biri." Dikkati tekrar bana döndü, kaşları tekrar çatıldı. "Gergin falan görünüyorsun."

"Hiç de değil." Yutkundum ve geri adım attım, sonra saatime baktım. "Bak. Bu akşamki vardiyamdan önce yapmam gereken bir sürü iş var."

"Bu gece çalışmak zorunda olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Oh, şey, evet. Jules son dakikada bana ihtiyacı olduğunu söyledi." Omuz silktim, hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştım.

"Dört saatim henüz dolmadı." Düpedüz üzgün görünüyordu.

Suçluluk duygusu karnımı yumrukladı ve bana tam bir pislik dedi. Kendi güvensizliğim yüzünden onu yüzüstü , çünkü o her yönden harikayken ben kendimi başarısız hissediyordum -seksizken ayda bir canavara dışında.

"Um. Evet. Doğru. Hadi gidip şu işi halledelim." Atölyesine doğru yürüdüm ve daha önce olduğu gibi yere yerleştim, o daha arkamdan gelmeden tabletimi çıkardım.

Ama sanatım üzerinde yapmam gerektiği gibi çalışmadım. İlhamım, ondan ayrıldığıım gece Derek'in egosundan daha hızlı sönmüştü. Zamanım dolana kadar bir saat boyunca Webtoon uygulamasında bazı çizgi romanları okurken kendi mutsuzluğuma ve korkaklığıma odaklandım. Ve kesinlikle küçük çelik çubuklardan hayal edilemez güzellikler yaratan seksi kurt adama bakmadım.

Hayır. Bir kere bile.

CHAPTER 8

~EVIE~

"F saatlerimiz." JJ bunu bir mantar teşhisini tekrarlar gibi söyledi - yarı inançsızlık, yarı tiksinti.

"Evet. Ne olmuş yani?" Omuz silktim ve barı üçüncü kez sildim, iki saat önce vardiyaya geldiğimden beri ellerim durmadan hareket ediyordu.

"Jules'un kurt adamlarla çalışmanızdan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Ben de öyle. Ama görünüşe göre bu daha çok kurt adamlarla çalışırken dikkatli davranma politikası. Bir tür gri alan."

JJ kasadan kredi kartını geçirirken başını salladı, bana o bakışlarından birini attı, sonra fişi ve kartı en sonda oturan müşteriye vermek için bara doğru yürüdü.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor," dedi Charlie, uzun bir pipetle Zehirli Elma Sangria'sını yudumlarken.

Charlie, JJ'in en iyi arkadaşıydı. Her zaman kusursuz giyinirdi ve sıfır filtresi vardı. Ayrıca bizim ne olduğumuzu bilen birkaç insandan biriydi.

"Bu sadece iş."

Sırıttı. "Yalan söylediğinde çok tatlı oluyorsun."

"Yalan söylemiyorum."

"Gördün mü? Çok tatlı."

JJ kaşlarını çatarak suçlayıcı bir tavırla geri döndü.

Bu çok saçmaydı. Bir elimi kalçama koydum. "Ne?"

"Ne demek ne?" Kaslı kollarını mükemmel göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Geçen gece kontrolünü kaybettiğini gördüm. Bir an için senin bağırsaklarını deşeceğini sandım."

"Oh, lütfen." Sanki gibi elimi yüzümün önünde salladım. Bam'ın evindeyken gözlerindeki sarı parıltıyı hatırladığımda bile. "Bunu ancak gerçekten kurda dönüşürse yapabilir. Ve bütün sorun da bu. Yapamaz."

Bu da tamamen güvende olduğum anlamına geliyordu, değil mi?

JJ'in bakışları daraldı. "Ayrıca geçen gece gözlerinde farklı bir ifade gördüm."

"Anlat bakalım," dedi Charlie, kaşlarını kaldırmış Sangria'sını yudumlarken. Biraz daha yaklaştım. "Nasıl farklı?"

"Aç olan türden," dedi JJ. "Kan için değil."

"görüyorsun. Yardıma ihtiyacı var. Jules onay verdi ve hepsi bu kadar."

"Hepsi kadar mı?"

"Evet." Masalarımı tarayarak onun her şeyi gören bakışlarından kaçındım. İnsan olduğunu bilmesem, süpersonik sezgileriyle onu vampir sanırdım.

"Peki bugün dört saat boyunca ne yaptınız?" JJ, bir tabureye yerleşen yeni bir müşteriye başını sallayarak kayıtsızca sordu.

Charlie kıs kıs güldü.

JJ'e ters bir bakış attım. "Charlie'ye söyledin mi?" "Bu bir sır değil."

"Özeldi," diye homurdandım.

"Belki," diye ekledi Charlie üstün bir edayla. "Ama kimsenin bilmesini istememenin asıl nedeni, ateşli kurt adamına aşık olman."

Bak. Filtre yok.

"Her neyse." Omuz silktilim. "Bugün henüz buluşmadık. Benim vardiyamdan sonra buluşacağız." Barın üstündeki var olmayan bir lekeyi ovaladım.

JJ çok bilmiş bir şekilde kıkırdarak Charlie'nin boş bardağını bardan aldı. "Bekle biraz. Bunu duymam gerek."

Yeni müşterinin yanına gitti, bir fıçı bira aldı ve teslim etti, sonra benim yanıma döndü.

"Eee," diye sırtarak kelimeyi uzattı. "Neden hava kararana kadar buluşamadınız? Ve bu gece dört saatini nerede geçiriyorsun?"

"Dört saat içinde çok şey yapabilirsin, Evie tatlım." Charlie barın üzerine bir banknot attı.

Gözlerimi devirerek, saçma sapan ses tonumla onları bilgilendirdim, "Clara'nın dükkândaki rafları doldurmak için yardımına ihtiyacı vardı, sonra da Jules mutfak için bazı ayak işlerini yapmamı istedi. Yani, sorumluluklarım var, JJ."

Yukarıya ve sola bakarak kendi kendine mırıldandı: "Hesaplamalarım doğruysa, bu yaklaşık üç saatinizi alırdı. Kutuları dükkâna teslim eden bendim. Clara'nın sevkiyatı da Jules'un mutfak işleri de uzun sürmezdi. Yani ya bugün ondan bilerek kaçıyordun ya da bu gece başka bir hain sebepten dolayı onunla buluşmak için beklemek istedin."

"Bingo." Charlie sırttı.

Lanet olsun ona!

"Çok yanılıyorsun." Çok haklıydı. "Benim de ait bir hayatım var." Doğru, ama Mateo'dan tamamen kaçıyordum. Dürüst olmak gerekirse, nedenini bile tam olarak bilmiyordum. Sadece biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

"Eminim biliyordur," dedi alaycı bir ifadeyle ve Charlie'yle bakıştı. JJ'in koluna bir yumruk attım.

"Ow." Az önce duvara çarpmış gibi hissederek elimi salladım. "Antrenmanları yavaşlatmanız gerekiyor Bay Evren."

"Kafir. Kapa çeneni." Charlie taburesinde bana doğru döndü. "Fiziği ekürim için mükemmel bir yem."

JJ onu görmezden gelerek bana odaklanmaya devam etti. "Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak. Bu saatten sonra onunla ne yapıyorsun?" Yüz ifadesi ciddileşmiş, hatta sertleşmişti. Hiçbir şekilde akraba olmamamıza ve benim ondan çok daha büyük olmama rağmen ağabey yüzünü takınmıştı.

"Güzel. Ay ışığında vahşi, kurt gibi seks yapıyoruz." "Kim vahşi, kurt gibi seks yapıyor?" Violet neredeyse Barda tam arkamdaki ince hava.

Sinsice yanaşması üzerine sıçradım. "Hiç kimse," diye tersledim. Sırttı. "Oh, Evie. Yürü be kızım!"

"Şaka yapıyordum! Ben asla-" "Oh, evet, yapardı," dedi Charlie.

Violet tsked. Omuz hizasındaki saçları artık koyu mordtu. "Bunu bir gezintiye çıkarmamak için deli olmalısın. Sanatçılar yatakta her zaman iyidir. Güven bana." Bana göz kırptı ve sonra JJ'e döndü. "İki Abita Ambers ve bir Grim and Tonic."

Başını salladı ve soğutucuyu açtı.

Sorusunu duymazdan gelerek konuyu değiştirdim. "Fuşyayı sevdim. Neden bu kadar çabuk değiştirdin?"

Spagetti askılı siyah bir atlet giyerek, mavi-siyah mürekkepli orkidenin bulunduğu omzunu silkti. "Pembeyi kaldırabilecek kız olduğumu sanmıyorum."

Homurdandım. "Pembeyi çekebilen biri varsa, o da sensin. Ne oldu? Senin için çok mu neşeli oldu?"

"Siktir git, Sissy."

Violet bana hala bu çocukluk lakabını takan tek kişiydi. Jules yerine nasıl ikinci büyük olarak bana miras kaldığını hâlâ bilmiyorum. Kstah tavrı bir anda alçaktan yükseğe doğru değişti. Bir şeytan gibi sırttı ve dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi.

"Kurt adamla aranızda ne var? Jules her zamanki gibi bir bok söylemiyor." Kaşlarını salladı.

"Kaşlarını boşa al. Ben sadece ona yardım ediyorum... şey, nasıl tarif edeğimi bilemiyorum."

"Evet." JJ iki birayı Violet'e uzattı ve karışık içkiye bir kokteyl pipeti sapladı. "Görünüşe göre bu kurt adam lanetlenmiş, son birkaç aydır kurduna dnşemiyormuş. *Ve*"-komplocu bir parıltıyla yaklaştı-"içindeki canavarı sakinleştirmek için Evie'ye yakın olması gerekiyor, bu yüzden"-havadan alıntı yaptı-"birlikte vakit geçiriyorlar." Komplocu bir şeytan gibi sırttı. "Her gün. Saatlerce."

Violet bir iblis gibi kıkırdadı ve şimdi ikisi de kaşlarını sallıyordu. Gln ocuklar.

Bıkkın bir i çekişle, "değil," dedim.

"Neden olmasın?" diye sordu Violet. "Ben senin yerinde olsaydım böyle yapardım." "Aynen," dedi Charlie.

"Bu bir iş. *Hepsi* bu kadar. Hikayenin sonu." Barı tekrar silmeye odaklanırken at kuyruğunu savurdum. "O bir kurt adam." Ve benden bu şekilde hoşlanmıyordu.

"Siz de öyle söylediniz," diye ekledi JJ.

Violet bana şaka mı yapıyorsun der gibi bir bakış attı, sonra JJ'e uzattı, o da kıkırdadı. Benimle istedikleri kadar alay edebilirlerdi. Mateo sadece yardım bir adamdı. Bir iş için. Belki bir çeşit arkadaş. Ama hepsi bu.

Bir elimi kalçama koyarak gözlerimi devirdim. "Siz iki kaltağın işi bittiyse, aslında hizmet etmemiz gereken müşterilerimiz var."

"Evet," dedi JJ, omzumun üzerinden bakıp alt dudağını ısırırken takdirle mırıldandı. "Ve sen de yeni bir tane aldın."

Arka köşedeki kabinde Mateo elinde bir menüyle oturuyordu. Onu beklenmedik bir şekilde görünce bir an için aptallaştım, nabzım hızla atmaya başladı. Kafasını kaldırdı ve bakışlarımı yakalayarak bana bir merhaba işareti yaptı. Dudaklarımı yaladım ve küçük bir el sallayarak gülümsedim. Omuzlarında gerginlik ve yüzünde gergin bir ifade vardı ama yine de beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Hayır, rahatlamış görünüyordu.

JJ yakınına eğildi ve fısıldadı, "Görünüşe göre biri senin vardiyadan çıkmanı bekleyememiş."

"Kapa çeneni." Barı ittim ve dimdik ayağa kalktım, loş lamba ışığında onun mükemmel, düşünceli yüz hatlarını gördüğümde içimde oluşan heyecanı bastırmaya çalıştım. Bir arkadaşla buluşacağım için heyecanlı olmak normaldi. Tamamen normaldi. Belki bu kadar nefessiz kalmak normal değildi ama bunu şimdilik görmezden geldim.

Charlie iç çekerek, "Benim de bunlardan birine ihtiyacım var," dedi. "İyi geceler hanımlar." Üçümüze de el salladıktan sonra kapıya yöneldi.

Paçavrayı tezgâhın üzerine bıraktım, arkamda kıkırdayan iki pislği görmezden geldim ve masaların etrafından dolanarak arka kabine doğru ilerledim.

Yaklaştıkça boğucu kahverengi gözlerinin her santimetrekaremi yiyip bitirmesini kaçırıamazdım. Nefesimi düzene sokmaya ve sıradan gülümsememi yapıştırmaya çalıştım. Berbat bir şekilde başarısız oluyordum ama en iyi oyunculuk becerilerimi topladım.

"Merhaba. Seni bu kadar erken beklemiyordum."

"İhtiyacım vardı-" Bir elini bana dokunacakmış gibi masaya uzattı, sonra geri çekildi ve menüyü bir cankurtaran salı gibi kavradı. Aşağıya bakarak boğazını temizledi ama hâlâ paslı ve sert bir ses tonuyla, "Seni görmem gerekiyordu. Sana yakın olmak." Yüzünü buruşturdu. "Kulağa çok ürkütücü geldiğini biliyorum."

"Çok ürkütücü."

Başını kaldırıp dehşetle baktı. Ama sonra beni gülümserken yakalayınca rahatladı.

"Anladım. Kurtadamlar hakkında biraz okuma yaptım."

"Öyle mi?"

"Sihrinin nasıl çalıştığını biliyorum."

"Nasıl yani?"

Cadı büyüü çok karmaşıktı. Her cadının güçlü yanları, birinin sahip olup sahip olamayacağı yetenekleri vardı. Vampirlerin ve Grimlerin bile

Büyülerinin gücü. Biri göz kamaştırıcı bir hızla hareket etmek yerine sanki yok olmuş gibi görünecek kadar hızlı doğabilirken, kurtadamlar için durum farklıydı. Hepsi aynı seviyede büyüyle, aynı lanetle doğmuştu. Ve bu lanetle birlikte yaratıcı bir yetenek de geliyordu.

"Okuduğuma göre, büyüünün işleyişine göre, lanet olmadan yeteneğini kullanamıyormuşsun. Yani, kurdu düzenli olarak temizleyemezsen yaratıcı şekilde çalışamazsın. Bu yüzden bir Hex-breaker olarak benim büyümün sana yapılan büyüü bir şekilde köreltmesi mantıklı. Bu çok doğal." Dikkatle baktı. Omuz silktilim. "En azından ben öyle görüyorum."

"Sanırım haklısın." Elini tekrar masanın üzerinde gezdirdi ama durdu ve fısıldadı: "Sana dokunmamın bir sakıncası var mı?"

O geniş, uzun parmaklı, kaba nasırlı elin bana... her yerime dokunduğunu düşünürken bir an için tüm kelimelerimi kaybettim. Geri çekilmeye başladığında, belli ki gevşek çeneli tepkisizliğimin bir ret olduğunu düşünerek, elimi öne doğru salladım ve parmaklarımı avucunun altında kıvrarak onunkini kapattım.

Beni sıkıca kavradı, gözlerini kapattı ve gülümsedi. Ağır bir nefes vererek gözlerini tekrar açtı. "Teşekkür ederim."

"değil. Dokunma her zaman büyüü yakınlıktan çok daha güçlü bir şekilde güçlendirir. Zaman zaman bana dokunman gerekiyorsa sorun değil."

Hayır, bu kulağa hiç de edepsiz gelmedi. Ama cidden, bana her zaman, her yerde dokunabilirdi. Şikayetim yok. Gözleri bir an için altın rengi parladı, bu da bana şunu hatırlattı.

"Alfa bugün nasıldı? Seni rahatsız ediyor mu?"

Mateo'nun orantısız sırtışı tüm yüzünü aydınlatacak şekilde genişledi. "Sürekli."

"Ona uslu durmasını söylediğimi söyle."

"Seni duyuyor. Ama asla uslu durmak istemiyor." Mateo'nun gülümsemesi kayboldu, gözleri erimeye başladı. Birden onun nasırlı başparmağının elimin üstünü okşadığını fark ettim.

"Tamam." Onu sıktım ve bıraktım, JJ'in bana çılgın bir sapık gibi bakarken üç kokteyl karıştırdığı bara dönüp baktım. Ayrıca benim bölümümde daha fazla müşterinin oturduğunu fark ettim. "Size ne ikram edebilirim?"

Doğruldu ve tekrar menüye baktı. "Mikro biralarınızdan biri iyi olur. Benim için iyi bir tane seç."

"Elbette."

Döndüm ve arkasındaki kabinde oturan iki adam ve kız için içki siparişi aldım, sonra bara geri döndüm.

"İki Grave Diggers, bir Spider Bite Martini ve bir Witch's Brew. Biralardan birini buz gibi soğuk olan soğutucunun arkasından aldığınızdan emin olun."

"Yani," diye başladı JJ'in Mezar Kazıcılar için her bardağa bir shot tekila doldururken kullanmayı sevdiği türden dramatik bir duraklamayla. "Seni görmek için kapanışa kadar bekleyemezdi, değil mi?"

Kokteyl pipetlerini Mezar Kazıcılar'a sapladım ve yuvarlak servis tepsiye yerleştirdim. "Sanırım öyle," dedim kayıtsızca. "Ya da sadece uzun bir iş gününün ardından bir içki içmek istemiştir."

Tekrar kıkırdadı ve tüm güzel erkeklerin onun için sıraya girmesine neden olan o megawatt gülümsemesini bana gösterdi. "İşte bu yüzden şu anda bana hançer fırlatıyor."

Omzumun üzerinden baktım ve Mateo'nun JJ'e karanlık bakışlarını yakaladım. Birayı ve buz gibi bardağı tepsiye koyup en son martiniyi dengelerken JJ'le yüzleşmek için geri döndüm.

Kollarını barın üzerine koydu ve öne doğru eğilerek sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuştu. "Bana ne tür bir kural olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Aslında konuşmamızın önceki kısmını tekrar düşünmek zorunda kaldım.

"Dikkatli ol, Evie. Jules bununla çalışmak için onay vermiş olabilir.

Kurt, ama iyi bildiğim bir şey varsa o da erkeklerdir. Peki ya bu bakış?" Omzumun üzerinden baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bu tehlikeli bir bakış."

Uyarısının üzerimde hiçbir etkisi yokmuş gibi davranmaya, hızla döndüm ve masaların arasından manevra yaparak Mateo'nun arkasındaki kabine servis yaptım, birasını ve bardağını önüne koydum.

"Aç mısın?" Görünüşte masum olan bu soru karşısında kalbim üç takla attı.

Kahverengi gözleri yüzümü taradı, sonra tekrar menüye döndü. Boğazını temizledi, "Ne var?"

"Jules çok iyi bir aşçıdır, yani hemen hemen her şeyi yapar." "Kız kardeşin buranın şefi mi?"

"Evet. Çok yetenekli bir kadın."

Cevap vermedi, güzel kahverengi gözlerini tekrar menüye dikmeden önce durumu garipleştirecek kadar uzun süre durakladı.

"Demek sen ve kız kardeşlerin gerçekten cadı temasını tercih ettiniz, ha?"

"İçki menüsü için, evet." Güldüm. "Göz önünde saklanmak falan. Jules yemek konusunda biraz daha ciddi."

"Anlıyorum. Ben Cajun usulü ızgara istiridye ve kızarmış dana po'boy alacağım."

"Hemen geliyorum."

Geç saatlerde gelen kalabalık tüm masalarımı doldurdu ve beni bereketli bir şekilde meşgul etti. JJ'in söylediklerinin üstesinden gelemedim. Tabii ki Mateo tehlikeliydi. O lanet olası bir kurt adamdı. Yine de her nasılsa, o sıcak kahverengi gözlere baktığımda kendimi tehlikede hissetmiyordum. Bir arkadaşla birlikteymişim gibi hissediyordum. Belki de sorun buydu. İçinde bir yerlerde bir canavarın kafeslendiğini bildiğim halde bana zararsız görünüyordu.

Her müşteriye yaptığım gibi Mateo'yu kontrol ettim, hesabını kapatmadan önce ona bir bira daha getirdim ve kabinde kaldı, belli ki işimi bitirmemi bekliyordu. Kendini bir eskiz defteri ve kalemle meşgul ediyordu.

İçki servisi yaparken ya da mutfaktan dönerken ara sıra ona doğru baktığımda, gözleri her zaman çizdiği eskizden başını kaldırır ve rahatsız edici birkaç saniye boyunca beni yakalar. Sonra dikkatimi başka yöne çeker ve göğsümde ve boynumda gezinen sıcaklığın onun hipnotik, karanlık bakışlarından kaynaklanmadığını iddia ederdim.

Kasadaki son hesabımı sildim ve kredi kartını Mateo'nun standının yanındaki yuvarlak masada oturan çifte teslim ettim. "Çok teşekkürler," dedim yavaşça ona doğru ilerlemeden önce.

Utanmadan beni içine alarak boşalmamı izledi. Benden etkilenmiş miydi? Önceleri öyle düşünmüştüm ama sonra onun sadece benim ilginç tişört zevkime hayran olduğunu fark ettim. Bana fırlatıp durduğu ateşli bakışlar her kızın dizlerinin bağına çözebilirdi. Ve ben de kesinlikle onlardan biriydim. Bu gece için planlarım vardı ama şimdi bunun kötü bir fikir olabileceğini düşündüm. Şehvetli hayal gücüm benden kaçıyordu. Üç saattir o kabinde oturuyordu. Teknik olarak ona sadece bir saat daha borçluydum. Ne yapmam gerektiğini düşünerek standına yaklaştım. Belki de-

"O kafanın içinde neler dönüyor?" Ağzının bir tarafı yukarı kalktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaçışını planlıyor gibi görünüyorsun."

"Ben mi? Hayır! Yani, bu çok aptalca." Evet, kesinlikle. Belki benim kaçışım değil, ama kesinlikle kanepede rahat bir film izleme gecesini yeniden düşünmek

birlikte. Özellikle de üç saat boyunca anlamını çözemediğim bakışlarından sonra. "Neyden kaçmam gerekiyor?"

Eskiz defterini siyah bir postacı çantasına yerleştirdikten sonra çantasını omuzlayarak kabinden çıktı. O anda ne kadar uzun boylu olduğunu hatırladım. Kısa boylu bir kadın değildim ama o bana kendimi çok daha kısa hissettirdi. Geniş bir göğsü ve yağsız kaslarla dolu omuzları vardı, hantal değildi ama bu vücudunda dizginlenmiş bir güç vardı. Kurt adamların canavar formundaki görüntülerini izlediğimden beri bunu biliyordum. Biriyle canlı olarak hiç karşılaşmamıştım, yoksa muhtemelen çoktan ölmüş olurdum. Onlar gecenin gerçek canavarlarıydı, annelerin çocuklarını uyardığı canavarlar. *Yolundan sapma, Küçük Kırmızı*. Çünkü bu tür bir kurt seni dolunayda yakalarsa, sonun olur. Büyükannem Maybelle'in bir keresinde bana söylediği gibi, "Oyun bitti."

Mateo'ya baktım ve yutkundum, sonunda büyüü bozduğumuzda ne tür bir canavar olacağını gerçekten içselleştirdim. Sıcak bakışları keskinleşti, sanki aklımdan neler geçtiğini biliyor gibiydi.

"Bundan emin misin?"

Ne hakkında konuşuyorduk? "Ne hakkında?"

"Kaçmak istesen de istemesen de."

"Eminim." Sesim pek emin gelmedi. "Bu gece evimde bizim için bir film maratonu planladım."

Omuzları sertleşmişti ve bu sertleşme film maratonundan bahsedildiği için değildi. Bakışları omzumun üzerinden JJ'in bardakları parlattığı ve bizi izlediği bara doğru kaydı. "Erkek arkadaşının bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Erkek arkadaşım mı?" Tekrar JJ'e baktım, sonra başımı arkaya attım ve güldüm. "O benim erkek arkadaşım değil."

Mateo bara doğru bakarken kaşları hafifçe çatıldı. "Sanırım olmak istiyor."

İşte bu . Çok sevimliydi. Ve tüm endişelerim sabah sisi gibi kayboldu. Kolumu onun koluna doladım ve onu kapıya doğru götürdüm. "Hayır. Kesinlikle öyle değil. O daha çok bir ağabey. Ve eğer bir şey olursa, senin erkek arkadaşın olmayı tercih eder. Benim değil."

Sonunda asık suratındaki bulutlar dağıldı ve beni göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle kutsadı. "Ben onun tipi değilim."

Önce benim geçmem için kapıyı iterek açtı. Döndüm ve kolunu tekrar yakaladım, at kuyruğum sallanıyordu. "Oh? Senin tipin ne?"

Bunu *neden* sordum ki!

Bana iğneleyici bir cevap vermesini bekliyordum ama onun yerine bana baktı ve beni yanına çekti. Parmaklarım onun güzel, bükülmüş pazusunu sararken, kulağıma yakın bir yerden usulca fısıldadı: "Başka bir gün sor. Bu geceki gibi bir gecede değil."

Sanki bir şaka yapmış gibi ona gülümsedim, çünkü sözleri çok gizemliydi. Ne demek istediğini sormak istedim. Bu geceyi bu kadar özel yapan neydi? Merakım devam etmemi ve sormamı söylüyordu ama çenesinin gerginliği ve eve doğru attığı uzun adımlar bana dediğini yapmamı ve başka bir gün sormamı söyledi. Bir kez olsun mantıklı tarafımı dinledim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 9

~MATEO~

"J Bana bir dakika verin. Hâlâ sindirmeye çalışıyorum."
Evie kanepede yanımdaki koltuğunda zıpladı, bacakları
altına katlanmış, deli gibi sırtıyordu. Sevimli bir deli.

"Bayıldın, değil mi? Aklını başından aldı, değil mi?!" Elleriyle beyninin
patladığını gösteren bir hareket yaptı.

"Evet. sayılır."

"Biliyordum!" Ayağa fırladı ve mutfığa koşarak, "Daha fazla patlamış
mısıra ihtiyacımız var!" diye bağırdı. Fişe taktığı patlamış mısır makinesinin
vızıltısını ve içine dökülen çekirdekleri duydum. Oturma odasını mutfığa
bağlayan kemerli geçitte yeniden ortaya çıktı. "Gerçi" -saatine baktı, alınının
ortasında küçük bir çimdik vardı- "dört saatimizi çoktan geçti ve eminim
sabah erkenden işe başlaman gerekiyor."

"*Jedi'in Dönüşü*'nde ne olduğunu öğrenene kadar uyumayacağım. İstersen
beni kovabilirsin ama DVD'ni eve götüreceğim."

Yüzü lanet bir Noel ağacı gibi aydınlandı. Ellerini çenesinin altında
birleştirdi ve çoraplarının üzerinde kayarak mısır patlatma makinesine doğru
gözden kaybolmadan önce yerinde garip bir dans yaptı. *Empire Strikes Back*'e
verdiğim yanıt karşısında duyduğu şaşırıcı heyecana kıkırdamaktan kendimi
alamadım. Ama ciddi, Vader Luke'un babası mıydı? Bunu hiç tahmin
etmemiştim.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi mutfaktan bağırdı: "Darth Vader'ın onun
babası olduğunu bilmediğine inanmıyorum. Nasıl olur da

duydunuz mu?" Bir dakika sonra elinde Storm Trooper kaskı şeklindeki patlamış mısır kasesi ile döndü ve kaseyi aramıza bıraktı.

"Dediğim gibi, pek televizyon falan izlemem."

"Ve görünüşe göre, popüler kültürle ilgili hiçbir sosyal medya sitesini takip etmiyorsun." Omuz silktim. "Pek sayılmaz."

"Sanki modern dünyada hiç var olmamışsın gibi." Tekrar ayağa kalktı ve filmleri değiştirmek için DVD oynatıcıya doğru yürüdü. "Bu biraz gerçek dışı, Mateo."

Dudaklarındaki ismimi severek ürperdim.

Dudaklarında benim başka bir şeyim olsun isterdim.

Lanet olsun. Tam iki saattir sessizdi. Onu neredeyse unutmuştum.

Endişelenme, kardeşim. Her zaman senin için burada olacağım.

Sinirimi bozmak için, evet.

Diski yere düşürdü ve almak için eğildi.

Lütfen, hayır.

Mmmm. Tanrım. Lanet olsun. Kıvrımlı poposu ellerime tam oturacaktı.

Bu konuşmayı yapmıştık. Onun hakkında konuşmayı kes.

Ben onu bastıramadan agresif bir gümbürtü boğazımı titretti. Evie diskin yanında durdu ve kafasını çevirdi, yüzüne endişe kazınmıştı.

"İyi misin?" diye sordu .

Kanepeye yaslandım ve bir avuç patlamış mısır almak için bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Mmhmm. İyi," diye bir ağız dolusu patlamış mısırın arasında.

Bu büyüünün etkisindeyken Alfa'yı bir kadının üzerine salmamın imkânı yoktu. Kanım yükseldiğinde beni ne yapmaya zorlayacağını kimse bilemezdi. Özellikle de Evie gibi tatlı, yumuşak ve güzel bir kadına.

Tatlı ve yumuşak doğru. Eminim lezzetli ve sıkıdır da.

Kapa çeneni!

Odaklanmak ve onu geri itmek için gözlerimi kapattım. Bazen işe yarıyordu, özellikle de Evie etraftayken. Diskleri değiştirip yerine oturduğunda kendimi neredeyse normal hissediyordum. Pantolonum daha sıkı olsa bile.

"İyi olduğuna emin

misin?" "Ne? Oh, evet.

İyiyim."

Bakışları bacağıma kaydı. Yine ayağımyı yere vuruyordum. Dizimi tutarak kendimi dengeledim ve onun bana endişeyle baktığını fark etmemiş gibi yaparak açılış jeneriğine odaklandım. İkimiz de yerleştik ve birlikte sessizce izlemeye başladık.

Ne yazık ki Alfa sinirlerimi bozmuştu. Ya da Evie'nin. Bilmiyorum ama kalbim çok hızlı atıyordu. Kendini kanepede yeniden konumlandırdı, bacaklarını altına katladı, vücudu kanepenin arkalıına yaslanarak bana doğru eğildi. Kokusu -kadınsı, pudralı, çiçeksi- duyularımı istila etti. Tek yapabildiğim, onun , , üstümde olmasının ne kadar iyi hissettireceğini düşünmekti. Ona dokunmak yıldırım çarpması gibiydi -elektrik ama aynı zamanda beni taş gibi sarsan bir şok. Artçı şok, kalbimin göğsümden fırlayacağından korkmama neden olan hızlı bir nabızdı. Ve aynı zamanda, canavarımı sakinleştirdi. Hayatımda yaşadığım en çılgın duyuydu.

Bu geceden önce, hiç böyle hissetmemiştim... ayartma gibi. Onunla toplum içinde ve hatta galerimde, atölyemde bile iyiydim. Ama burada, onun kanepesinde, loş ışıktı, ev uyurken, bir erkeğe fikirler veriyordu. Çok kötü fikirler.

Hayranlar için harika fikirler. Devam et.

Leia, Jabba the Hutt'ı boğduğunda, yumruklarımı top haline getiriyor ve onu koklamamak için ağzımdan nefes alıyordum. Beni çılgına çeviriyordu. Gerçekten.

Birden mutfağın ışığı yandı ve uzun saçları beline kadar inen güzel bir sarışın oturma odasına girdi. Ayağa fırladım.

"Ack!" diye ciyakladı.

Evie de ayağa fırladı. Ama muhtemelen benim ani hareketime değil, kız kardeşi olduğu belli olan genç kadının orada durup kocaman mavi gözlerle ona bakmasına. Mavi saçlı Violet'e tıpatıp benziyordu. Sadece... daha kibardı. Alaycı bir gülümsemesi ya da siyah ojesi yoktu.

"Çok özür dilerim, Evie. Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

"Sorun değil," dedim, tehlikeli görünmemek için ellerimi ceplerime sokarak. "Benim gitmem gerek."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Evie. "Daha yolun yarısında bile değiliz."

"Haklıymışsın. Sabah yapacak çok işim var. Geç oluyor. Sana yeterince dayattım."

Kadın homurdandı. "Heybetli olsaydın sana söylerdim."

Buna inanıyordum. Güzel hatları ve yumuşak kenarları olabilirdi ama hiçbir şeye katlanmazdı. Yarı çılgın bir kurt adamın kanepesinde ona saldırgan bir şekilde yaklaşmasını kesinlikle istemezdi.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirip her yöne gittiğini hissederek, "Yine de. Gitmeliyim."

"Benim hesabıma gitmek zorunda değilsin," dedi sarışın.

"Bu benim kız kardeşim, Clara. Clara, bu Mateo."

Clara gülümsedi ve bir an için porselen yüzünün etrafında bir ışık halesi gördüğümü sandım. "Kurt adam sensin."

"Ben gidiyorum. Ben gidiyorum."

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak. "Pardon?"

"Şu anda çok"-başını eğdi-"düzensiz bir auranız var." "Kararsız mı?"

Evie iki elini de kalçalarına dayadı.

Gergin bir kahkaha attım. ". Kendimi biraz dengesiz hissediyorum." "Bu ne anlama geliyor?" Evie ikimizin arasına baktı.

Clara bana bir adım yaklaştığında, iki adım geri çekildim. Dondu kaldı ve vahşi bir köpeği uzaklaştırır gibi ellerini kaldırdı. Tekrar güldüm, ama sesi daha manyakçaydı.

"Değişmek üzere olduğunu hissediyor musun Mateo?"

Sesi alçak ve yumuşaktı, yatıştırıcıydı. Bu beni kızdırdı. Patlamak üzere değildim. Bu şekilde değil. Daha da yaklaştı, kokusu burun deliklerimi dolduruyordu. Kafamın bir hırıltı titreşti ama Alfa'nın bu odada herhangi bir ses çıkarmasına izin vermeyi reddettim. Evie beni kovacak ve bu lanet olası laneti düzeltmeme yardım etmeyi reddedecekti. Hem de ne lanet. Cidden kontrolümü kaybediyordum.

"Hayır," dedim elimden geldiğince sakın ve dengeli bir şekilde, ama sesim yine de hırıltılı çıktı. "Yer değiştirmeyeceğim. Sadece gitmem gerekiyor."

"Belki ben yardımcı olabilirim," dedi Clara, yüz hatları ikizininkinden daha elfvari, sesi daha tatlıydı.

Lanet bir peri gibi görünüyor. Kanatları hariç.

Ben cevap vermeden odayı geçti ve iki kolumu birden kavradı. Neredeyse tökezleyerek geri çekiliyordum ama onun iki katı büyüklüğünde ve ağırlığında olmama rağmen beni sıkıca tuttu.

"İşte şimdi." Sesi çınlamaya benziyordu ama kulaklarımdaki uğultudan ve damarlarıma dolan coşku selinden zar zor duyabiliyordum. Ne kadar süre sonra beni bıraktı bilmiyorum. "Bu daha mı iyi?" Gülümsedi ve yüzü melek gibi oldu.

"Evet." Sesim paslanmış gibiydi. "Çok. Teşekkür ."

Deliliğin sınırı gerilemiş, yerini mutlu bir huzur ve sersemletici bir kafaya bırakmıştı.

"Nesin sen?"

Daha parlak gülümsedi. "Ben bir Aura'yım. Onları hiç duydun mu?"

"Evet. Verebilirsin-" Parmağımı aramızda ileri geri hareket ettirdim.

"Bunu yap. Az önce yaptığın şeyi."

Güldü. "Bu sadece geçici olacak. Evie'nin bize söylediğine göre, büyü geçene kadar kendine gelemeyeceksin. Ama umarım bu seni bir süreliğine daha iyi hissettirir."

"Teşekkürler." Kızgın görünen Evie'ye bir bakış attım.

"Sana çıkışı göstereyim." Evie DVD oynatıcısına doğru yürüdü ve diski çıkardı.

Oturma odasından çıkıp koridordan geçerek ön kapıya yöneldim ve kapıyı açıp Evie'yi bekledim, onun sarhoş edici kokusu olmayan havayı ciğerlerime çekerek. Birkaç saniye sonra yanıma geldi ve bana *Jedi'ın Dönüşü* DVD'sini uzattı.

"Devam et ve vaktin olduğunda bitir." Kollarını kavuşturdu, kaşları biraz yumuşadı. "İyi olduğuna emin misin?" Endişesi kızgınlığını bastırdı.

"Evet. Şimdi iyiyim."

Kaşları yeniden çatıldı. "Hâlâ yarın buluşmak istiyor musun?"

"Elbette istiyorum. Neden istemeyeyim ki?"

"Clara'nın büyüü sizi gün boyunca taşıyabilir." Çenesini kaldırdı. "Benim varlığıma ihtiyaç duymayabilirsin, bilirsin, odaklanmak ya da her neyse."

Gözlerini benden öteye dikmiş, Magazine doğru ilerleyen bir çifti ve tüm hızıyla devam eden gece hayatını izliyordu.

"Evie." Biraz daha yaklaşarak dikkatini tekrar bana çektim. "Hâlâ *seninle*, *senin yanında*, *senin etrafında* olmaya ihtiyacım var."

Senin içinde.

DVD'yi tutan elimi daire şeklinde salladım. "Biliyorsun, anlaşılmamız."

"Anlaşılmamızı unutmadım. Sadece diyorum ki-" "Dokuz

iyi mi? Yoksa dükkânda çalışmak zorunda mısınız?"

"Hayır, genelde dükkânda çalışmam. Clara halleder. Bu onun Isadora ile olan işi. Violet ve ben barda çalışırız. Livvy tüm muhasebe ve pazarlama işleriyle ilgilenir. Jules da mutfakla ilgilenir."

"Dokuz olsun o zaman?"

"Tabii."

Kapıyı kapatmak için hareket etti, belli ki onu korkuttuğum küçük olaydan beri ruh hali düşmüştü.

Kapıyı sonuna kadar kapatamadan, onu durdurmak için elimi kapının üzerine koydum. "Teşekkür ederim, Evie."

Koyu renk kirpiklerinin arasından yukarı baktı ve yemin ederim bu büyü damarlarıma yeni bir mutluluk dalgası pompaladı.

"Ne için?"

Gülümsedim. "Bana *Star Wars*'u gösterdiğin için."

"*Yeni Bir Umut*," diye düzeltti. Gülümsemedi ama yüz hatları yumuşadı. "*Ve Empire Strikes Back*." Elimdeki DVD'ye baktı. "Eğer üçüncüyü bitirmezsen, artık arkadaş olamayız." Bunu tamamen ciddi bir yüz ifadesiyle söyledi.

"Arkadaş mıyız?"

"Elbette öyleyiz, seni aptal."

"Arkadaşlar." Geri çekildim ve bir aptal gibi sırtımdan kapıyı açtım. "Harika."

"İyi geceler." Kapıyı kapatırken ağzı bir karış açık kaldı. "Tatlı rüyalar, Evie."

Sokaklarda ilerlerken Evie'nin arkadaşım olduğunun farkına varmanın keyfini çıkarıyordum. Daha fazlası olmak istiyordum ama kurduma *daha* fazlasının olmasına izin vereceği konusunda güvenemiyordum. Şu anda değil. Henüz değil. Ama belki bu büyü bozulduktan ve kontrol tekrar bende olduktan sonra... Sadece belki.

Saatlerdir uyuyamadığım için eve dönerken ve sabaha kadar damarlarımda dolaşan coşku hissinin Aura'nın büyüleriyle çok az ilgisi olduğunu biliyordum. Ve her şeyin Evie ile ilgisi vardı.

CHAPTER 10

~EVIE~

"D Yanlış bir şey mi yaptım?" Clara bir kaşığı göğsüne dayadığı açık Tutti Frutti dondurma kutusunun üzerinde gezdirdi.

Dünyanın en tatlı kız kardeşine baktım.

"Hayır," diye hışımla cevap verdim. Huysuz bir çocuk gibi davranmamaya çalışsam da elimde değildi. Duygularımı gizleyebilen insanlardan değildim. Düşündüğüm ya da hissettiğim her şeyin yüzümde açıkça belli olduğu bana defalarca söylenmişti.

"O zaman neden bana kızgınsın?"

"Sana kızgın değilim, Clara." Sesim kesinlikle kızgın, hatta öfkeliymişim gibi çıkıyordu, bu da beni sadece hayal kırıklığıyla hırlattı.

"Bir şeyi mi böldüm?" Koyu sarı kaşlarını çattı ve gökkuşağı rengindeki dondurmadan bir kaşık ağzına attı.

"Pffft." Buzdolabını açtım ve Cauldron'un mutfağından gelen kapları taradım. Jules mutfaka, garsonlara ya da JJ'ye vermediği yemek artıklarını sık sık eve getirirdi. Bir tanesini açıp kerevitli fettucine buldum ve mikrodalgaya attım. "Bölünecek bir şey yoktu. Bu yüzden endişelenme bile."

"Bölünecek bir şey olmasını mı istiyorsun? O bir-"

"Biliyorum, biliyorum. O bir kurt adam. Bana JJ'in verdiği dersin aynısını vermene gerek yok."

"Hayır. Onun iyi bir adam olduğunu söyleyecektim."

Çoraplarımın içinde döndüm ve başımı öne eğdim. Beklediğim bu değildi. "Güzel mi?"

Gülümsedi. "Tamamen güzel." Kaşığı havada çevirerek bir işaret yaptı. "Kendini tuttuğu korkunç canavar dışında. Sanırım ona dokunduğumda beni yemek istedi." Yüzümde bir tür tepki görmüş olmalı. "Mateo değil. Onun kurdu yani. Ama Mateo, çok tatlı biri."

"Güzel."

Bir kaşık Tutti Frutti'yi daha mideye indirdi. "Tamamen tatlı."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Evet. Çok tatlıydı. Kesinlikle. Ve güzel ve çılgın yetenekli. Ve popüler kültür hakkında ne kadar az şey bildiğine hayran kaldım. Yani, modern çağda kim Darth Vader'ın Luke Skywalker'ın babası olduğunu bilmiyor ki?! Mateo. İşte o. Kesinlikle gülünç. Ve çok sevimli. İtiraf etmeliyim ki onun gevşek çeneli tepkisini izlemek tüm ayımın en önemli anıydı. Belki de tüm yılımın.

"Gülümsüyorsun. Yani artık bana kızgın değil misin?"

Tabağı mikrodalgadan çıkardıktan sonra çekmecedен bir çatal aldım. "Clara, sana kızgın değilim."

"Mateo'ya neşe büyüğü yaptığında da öyleydin. Gördün mü, yine o asık suratı yapıyorsun."

Cevap vermemek için kocaman bir fettucine lokmasını çatalımın etrafında döndürdüm ve ağzıma attım.

"Çok olgunca." Gülümsedi ve kaşığı lavaboya bırakıp dondurmayı tekrar dondurucuya koydu. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Çiğnedim, yuttum, sonra ağzıma aşırı büyük bir lokma daha attım. "Açlıktan ölüyorum," diye mırıldanmayı başardım. Evet. İşte ben buydum. Süper olgun. Duygularımı yiyordum.

"Sanırım bu kurt adamdan hoşlandın."

Tükürmeye çalıştım ama makarna boğazımda kaldı. Clara kâsemi aldı, tezgâhın üzerine koydu ve ben yutkunup derin bir nefes alana kadar sırtımı sıvazladı.

"Ve ondan hoşlandığınız için, kız kardeşinizin ona sizin yardım ettiğiniz şekilde yardım etmesinden hoşlanmadınız. Çünkü senin büyü bozma sihrinin onun üzerinde benim sihrim gibi olumlu bir etkisi olduğu çok açık. Bir şekilde sana ihtiyaç duymasını sağlıyor." Elini sırtımda gezdirdi. "Sadece biraz kıskandın. Ve bu sorun değil. Ondan hoşlanıyorsun."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra kiminle konuştuğumu fark ettim. Clara insanları tanıdığım herkesten daha iyi okuyabiliyordu. Bunun Aura yeteneğiyle ilgisi vardı. İnsanların ne düşündüğünü hissettiğini biliyordu,

Vay canına, tamamen haklıydı. Kıskançlıktan çatlıyordum! Ki bu çok aptalcaydı.

"Biz sadece arkadaşız," diye itiraf ettim usulca.

"Arkadaşlar," dedi Clara, sanki daha önce hiç duymadığı yeni bir kelimeyi gibi. "Fettucine tabağımı bana geri verdi. "Bu işe yarar, sanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Onunla arkadaş olmak istemiyor musun?" "Elbette, arkadaşı olmak istiyorum." "O zaman sorunu göremiyorum."

"Hiçbir sorun yok."

"O zaman neden gece yarısı fettucine yiyorsun ve bana hırslıyorsun?"

"Neden gece yarısı dondurma yiyorsun?"

"Evie," dedi gülerek, saçmaladığımı söyleyen bir tavırla. Çünkü gülüyordum. "Tatlıya düşkün olduğumu biliyorsun. Tutti Frutti dondurması ya da limonlu tart ihtiyacım için zaman sınırı yok. Ya da kaplumbağa cheesecake.

Olur böyle şeyler." Sanki *bu bir gerçekmiş* gibi gülümseyerek omuz silkti. Öyle de sayılırdı. Bu doğrudu. Clara şekerli olan her şeye karşı ciddi bir istek duyuyordu. Nasıl bu kadar zayıf ve söğüt gibi kalabildiği benim için bir muammaydı. O ve Violet, babamız gibi hepimizden daha zayıf yapıydı. Kaç tane tart ya da pasta yediği önemli değildi, hep aynı kalıyordu. Kıvrımlarımı umursamıyordum, ama bu fettucine'in doğrucu bana gideceğini kesinlikle söyleyebilirdim.

Göt. Umurumda değildi. Bu karbonhidratlara şişman olmayan bir kıçtan daha çok ihtiyacım vardı. "Herkesin arkadaşına ihtiyacı vardır, Evie.

Özellikle de onun."

"Özellikle o, nasıl?"

"Ayrıca, arkadaşlar en iyi sevgili olur." Beni yanağımdan gagaladı. "İyi geceler."

"Bunu neden söyledin ki?" Kıkırdadı ve ben daha da yüksek sesle "Sevgililer hakkında hiçbir şey söylemedim" dediğimde kapıyı kapattı.

Pencereden, onun ayaklarını sürüyerek araba evine doğru gidişini izledim.

O sırada Z'nin tezgâhın üzerine çömelmiş bana baktığını fark ettim. Onu boştaki elime aldım ve vücudunun üst kısmını omzuma attım. Onu istediğim gibi taşımama izin verdi, hiç karşı koymadı.

"Söylemedim, Z. Sevgililer hakkında hiçbir şey söylemedim. Demek istediğim, o sevimli ve hepsi bu. Bunu kesinlikle kabul ediyorum." Ben ona sarıldığımda Z mırıldanmaya başladı.

Bir elimle onu tuttum ve gece yarısı atıştırdığım iki kişilik fettucine'i koridordan birinci kattaki yatak odama doğru dengeledim.

"Yani, tamam, seksi bile. Bunu edecek değilim." Z cızırtılı bir miyavlama çıkardı.

"Aynen öyle. Bu onunla yatmak istediğim anlamına gelmiyor. Barda her gün seksi adamlar görüyorum. Onlarla yatmak falan istemiyorum." Z hiçbir şey söylemedi. "Clara haklı. Arkadaşlar iyidir."

Z'yi yatağımın ayak ucuna koydum. Kıyafetlerimi çıkarıp yeşil bira içen cinlerin olduğu uyku tişörtümü ve şortumu giydikten sonra makarnayı yedim, dişlerimi fırçaladım ve yatağa atladım.

"Bu gece ne okuyayım, Z?" Ama o çoktan bir topun içine kıvrılmış ve uyuyordu.

Yatağımın başucundaki kitapları taradım. Evet, kitaplara. Son birkaç gecedir çizgi romanlarımı bir kenara bırakıp *Gecenin Şeytanları*, *Gevaudan Canavarı* ve *Kurtadamlar* gibi hafif kitaplar okumaya başlamıştım: *Köken Hikayesi*. Mateo'nun sorunu hakkında biraz fikir edinmek umuduyla Jules'un kütüphanesini yağmaladım. Dün gece Gevaudan'daki kurt adam hakkında okuduklarım kâbus görmeme neden olmuştu, bu yüzden bu gece köken kitabına geri dönmeye karar verdim. Gerçekler iyiydi. Ve çok korkutucu değildi. Değil mi?

İlk bölümde bir kurt adamın hayatının temelleri, güçlü ve zayıf yönleri sıralanmıştı. Bazılarını biliyordum. Bazılarını ise bilmiyordum. Canavarın laneti ile tüm kurtadamların içinde bulunan sanat yeteneğini dengeleme ihtiyacı gibi.

Dün gece öğrendiğim en ilginç gerçek, ki bunu Mateo'ya kesinlikle *söylemedim*, bir kurt adamın cinsel dürtüleri idi. Seks ve kan ihtiyaçları içlerindeki kurdun laneti idi. Avlanmak ve kan arzularını tatmin etmek için ayda en az bir kez canavarı serbest bıraktıkları söyleniyordu. Bazılarının gerektiğinde ayda birden fazla değiştiğini de öğrendim. Değişmek için dolunaya bağımlı değillerdi, ancak birçoğu bu zamanda en güçlü dürtüyü hissediyordu.

Ancak kurt adamların cinsel dürtüleri hakkında listelenen gerçekler *gerçekten* gözlerimi yaşarttı. *Doyumsuz ihtiyaç*, *sert çiftleşme*, *agresif yatak oyunu* ve sonunda *avını kazanana kadar peşinden koşmak* gibi kelimeler. Öncelikle, vay canına. Bu küçük ders tüylerimi diken diken etti. Ama sonra dedim ki...huh? Mateo'nun agresif cinsel doğasına dair hiçbir kanıt görmemiştim. Bu da bana sadece birlikte bir iş yaptığımızı ve arkadaş olduğumuzu hatırlattı. Kurt adamların süper ateşli libidoları olması, herhangi bir hatunu becermek istedikleri anlamına gelmiyordu. Yani gerçek şu ki Mateo beni o şekilde görmüyordu.

Her şey yolunda. Önemli değil. Onun için oradaydım, bir iş yapmak için, bu büyüü bozmak için. Jules'la planı hakkında yakında konuşmam gerekiyordu. Bu gece için, bir tarih dersine daha dalacaktım.

Kucağımdaki kitabın kapağında, kurt adamın yarıklar halinde daralmış ve kapüşonlu gözleri ürkütücü bir sarı renkte parlıyordu. Mateo'nun kanepedeki görüntüsü gözümün önüne geldiğinde omurgamda bir ürperti dolaştı. Hırladığını duyduğumda arkama dönüp baktım ve gözlerindeki altın sarısının parıltısını yakaladım. Kısacık, sadece birkaç saniye. Ama kutsal cannoli, o kısa an için Mateo'ya hiç bakmıyordum. Onun kurduna bakıyordum. Ve onun bana bakış şekli dizlerimi jöleye çevirmişti. Eğer bu kadar çabuk toparlanmasaydı, ondan gitmesini isteyebilirdim. Ama o kadar ve tedirgindi ki onu . Tek yapmak istediğim onu rahatsız eden her neyse dikkatini dağıtmaktı.

Neyse ki Clara ona neşe büyüü yapmıştı, çünkü ben pek yardımcı olamamıştım. Bu beni her şeyden çok sinirlendirmişti. Varlığımın onu her zaman sakinleştirdiğini sanırdım ama bu gece her zamankinden daha tedirgindi. Buna bir anlam veremiyordum.

İç çekerek kitabı açtım ve asıl hikâyeye geldim. İşkencecilerinden nefret eden ve onları bir lanetle cezalandıran bir cadıyla ilgili olduğunu biliyordum ama açıkçası bu pek ilgimi çeken bir şey değildi. Ta ki şimdiye kadar. Altıncı bölümü tararken aradığım şeyi buldum.

Roman kökenli Ethelinda, İspanyol Engizisyonu'ndan kaçan pek çok cadıdan biriydi. Sonunda yakalandığında ve cadılık suçlarından dolayı işkence zindanlarına konulduğunda, özel bir subay olan Yüzbaşı Diego Ortega tarafından işkence gördü. Kendisi azılı bir cadı avcısıydı ve kurbanlarını öldürmeden önce onlara işkence etmekten büyük zevk alıyordu. Ethelinda'yı diğer cadıların isimlerini ve diğer cadı topluluklarının saklandıkları yerleri ifşa etmeye zorlamak için kullandığı acımasız taktikler, Ethelinda'nın intikam ihtiyacını körüklemekten başka bir işe yaramadı. İtaat etmemesi halinde Demir Bakire ile tehdit edilirken, ölümcül bir lanet yarattı:

"İnsanlar hayvandır, Kaptan. Öyle olsun. Kanınızın kanı, zamanın sonuna kadar, adınızı lanetleyecek ve suçunuzu ödeyecek. Her kalpte, güzellik canavarın yanında yaşayacak, kimin hükmedeceğini ve kimin ziyafet çekeceğini sadece insan söyleyebilir. Seni ve tüm erkek akrabalarını lanetliyorum, Yüzbaşı Diego Ortega."

Büyü havada dönerken, kendini tekrar açık Demir Kızlık'ın sivri uçlarına bastırdı ve büyüü kanıyla ve ölümüyle bağladı.

Vay be. Bu ciddi bir büyü. Ne tür bir cadı olduğunu söylemiyordu. Hangi özel yeteneğe sahip olduğunu. Her cadının özel bir gücü vardı, hepimizin belli bir seviyede telekinezi ve doğayla ilgili sezgisel yetenekleri olsa bile. Okumaya devam ettim.

Ethelinda'nın hikâyesinin ironik yanı Diego'nun cadı avcılığına son vermemiş olmasıydı. Aksine, Engizisyon döneminde en acımasız cadı avcısı olarak daha da korkulan biri haline geldi ve özellikle canavar formunda kırsal bölgeleri taradı. Kurdunu serbest bıraktı ve avladığı her cadıyı yiyip bitirerek Ethelinda'nın iddia ettiği gibi gerçek bir canavara dönüştü.

Sonra siyah beyaz kadın resimleri vardı, belli ki cadılar, yarı yırtık kıyafetler, yaralar ve sakatlanmalar. İğrenç. *Gevaudan Canavarı* kitabındakine çok benziyordu. Kitabı hızlı bir alkışla kapattım.

"Tamam. Bu gecelik bu kadar okuma yeter."

Görünüşe göre, Diego'nun çocuklarından biri birkaç yüzyıl sonra bir noktada Fransa'ya Gevaudan bölgesine taşındı. Lanetle akrabalığı geniş bir alana yayılmış. Bazı kurtadamların gerçekten de canavarlarının kontrolü ele geçirmesine izin verdiğine dair bu tür bir kanıt verildiğinde oldukça ürperticiydi. Lambamı kapattım ve yorganımın altına girdim.

Mateo'yu kana susamış bir hayvan olarak hayal edemiyordum, cadıları takip edip onları öldürüyordu. Bunu göremedim. O, Clara'nın dediği gibi, iyi bir adamdı.

"İmkânı yok," diye mırıldandım yastığıma, uykuya dalarken.

Tay dolunaydı ve güzeldi, sıcak yaz gecesinde bir havuzun üzerinde parlıyordu, yıldızlar ateşböcekleri gibi suyun üzerinde parıldıyordu. Bu

Derin bir nefes alıp kollarımı kendime doladığımda içimi tüm iyi hisler doldurdu. Garip olan tek şey havadaki alçak, titreşimli bir uğultuydu.

bir dal çatırdadı. Etrafımda dönerek gölgeleri aradım ama hiçbir şey bulamadım. İlk başta. Sonra, orada, parılayan altından iki iğne ucu beni yerime mıhladı. O vahşi gözlerin sahibi karanlıktan ay ışığına doğru adım attı, bir metre boyunda korkunç, canavarca bir formdaydı. Uzamış burnu, bıçak gibi dişleri, deforme olmuş uzun ellerinden sarkan parmak uzunluğunda siyah pençeleri. Yaklaştıkça fark ettim , geri kalan kısmı

Siyah saçları seyrektili, sadece omuzlarının çıkıntıları ve sırtı kürklüydü.

O alçak uğultu daha derin, daha yüksek sesle gürlledi. Aslında bu bir uğultu değil, yaklaşan canavardan gelen titreşimli bir karın gurultusuydu. Hayatta kalma içgüdüğü bana bir avcıdan asla kaçmamamı söylüyordu ama lanet olsun ki beynim durdu ve bedenim kontrolü ele aldı. Hiç düşünmeden döndüm ve uzun eteğime su sıçratarak sığ havuza doğru koştum.

Eteğim mi? Ben etek giymezdim. Ama anlaşılan korkunç kâbuslarda giyiyormuşum. Bunun fazlasıyla gerçekçi olduğunu düşünürken bile rüya gördüğümü biliyordum. Bu gerçek değildi. Ama kalbime aşırı hızda pompalanan korku kesinlikle gerçektir.

Körlemesine ormanın içine doğru koştum, devrilmiş kütüklerden atlardım, çalılardan kaçtım, omzumun üzerinden beni avlayan kurt adama baktım, nefesi gırtlaktan gelen huff'larla çıkıyordu.

"Bu gerçek değil. Bu gerçek değil," diye kendi kendime tekrar tekrar mırıldandım. "Uyan, Evie." Arkama baktım, o altın rengi gözleri rahat edemeyeceğim kadar yakınımda yakaladım. "Uyan lan!"

Alçakta duran bir dal yüzüme çarptı ve fazlasıyla gerçekçi bir şekilde canımı yaktı. Bu da neydi böyle?

Birden bir yırtılma sesi duydum ve yere yuvarlanmadan önce eteğimin takıldığını hissettim. Yuvarlandım ve şimdi dört ayak üzerinde olan canavarın, sarı gözlerini bana dikerek yaklaşmasını izledim.

"Bu gerçek değil, bu gerçek değil," diye mırıldandım, o bedenimin üzerinde sürünürken felç olmuşum.

Dirseklerimin üzerine düştüm, dev kafası, sarkan çenesi ve altın gözleri karşısında büyülenmiş ve dehşete kapılmışım. Dev bir elini ya da pençesini ya da her neyse göğsümün ortasına bastırarak beni yere itti, siyah pençeleri bluzumu delerek derime battı. Bluzum mu? Ben bluz giymezdim. Açık ağzı gerçekten tuhaf bir şey yaparken başımı salladım. Yani, o... gülümsedi mi?

"Ben kesinlikle gerçeğim, bebeğim." Sesi Mateo'ya benziyordu ama daha derindi, çok daha derin, dünyanın ortasındaki uçurumlar gibi daha derin. Burnunu kulağıma bastırdı ve boynumun sütununu yaladı. "Bunu unutmasan iyi olur, güzel cadı."

I Sabah güneşi pencereden içeri süzülürken sarsılarak uyandım. Nefes nefese, uyku tişörtüme baktım ve boynumu yokladım,

pençe izleri olabileceğini düşündüm. Çok aptalca. Sadece bir rüya. Wolverine saatime baktım, pençeli elleri onu ve on ikiyi gösteriyordu. Sanki birkaç saniye önce uyumuşum gibi geliyordu ama saatlerce uyuyakalmıştım.

"Ne oluyor be?"

Telefonum komodinin üzerinde titredi. Telefonu kucağıma aldım, gözlerim hâlâ uykudan bulanıktı ve kalbim hâlâ az önce gördüğüm heyecan verici -hayır, heyecan verici değil ama dehşet verici, Evie, TER-RI-FY-ING-rüyadan dolayı çarpıyordu. Mateo, onun evinde olmam gereken sabah dokuzdan beri birkaç kez mesaj atmıştı. Telefon numaralarımızı değiştirmiştik ama henüz mesajlaşmamıştık. Ama arkadaşlar mesajlaşır, değil mi? Önce en üste kaydardım.

Mateo: ? Mateo: İyi misin?

Mateo: Mystic Maybelle'i aradım. Clara hala uyuduğunu söyledi.

Uyandığında mesaj at.

Ben: !!! Kusura bakma. Uyuyakalmışım. Kahvaltıyı kapıp geliyorum.

Daha banyoya telefonum elimde titredi.

Mateo: Gerçekten tatlı bir rüya olmalı. Yakında görüşürüz.

"W ne-? O nasıl-?" Ama hayır, kurtadamlar psişik değildi. Sadece cadılar bu yeteneğe sahipti. Bazılarında.

Beni dehşete düşürmekten çok daha fazlasını yapan bir rüya gördüğüm için deliliğime ve gülünç bilinçaltıma güldüm. Daha çok beni kışkırttı. Kendime karşı tamamen dürüst olsaydım, bir tür ıslak rüya. Evet, şimdi, bir psikiyatrist bu konuda ne derdi?

Evet, şey, görüyorsunuz, Dr. Freud, ben ormanda koşan bir köylü kıızıydım çünkü kana susamış bir kurt adam beni kovalıyordu. Ve beni yakaladığında, parçalamaya hazırlanırken, onun yerine boynumu yaladı ve ben de köylü külotumun içine boşaldım. O da ne? Evet, yüksek miligramlı bir antipsikotik iyi olurdu.

Artık geceleri kurtadamlar hakkında kitap okumak yok. Bu kadar.

Buz gibi bir duş alırken, Mateo'nun kafasının içinde Alfa'nın sesinin nasıl olduğunu merak etmeden duramıyordum. Her nasılsa, zaten bildiğime dair bir his vardı içimde.

CHAPTER 11

~MATEO~

E Vie bugün çok sessizdi. İyi olduğuna dair beni temin etti, ama tabletinde kalemiyle çalışıyordu.

Deli kadın. Beni tamamen görmezden geliyordu. Bu da üzerinde çalıştığını merak etmeme neden oldu. Ama mini buzdolabından bize su almak ya da başka bir alet bulmak için yanından geçtiğimde işini kapatması ya da tabletini göğsüne bastırması bana bunun özel olduğunu söyledi. Sanırım henüz o türden bir arkadaş değildik. Yine de davranışları ve bana bakma şekli de... garipti.

Hem de çok.

Kimse sana sormuyordu.

Neden garip davrandığını gerçekten bilmek istiyor musun?

İçimi çektim.

Onu yere yatır ve sikip at.

Evet, bu işe yarar.

Kesinlikle işe yarayacaktır.

O kadar ki, benim bir parçam olduğuna inanamıyorum.

Buna inan. Ben senin daha iyi olan yarınım.

Bu o kadar gülünçtü ki cevap vermeye zahmet etmedim. Denizkızı heykelinden geri çekildim ve fenerimi kapattım. Kaskımı çıkararak ona baktım ve kaçırduğım hiçbir kenar olmadığından emin olmak için daire çizdim, kaynakların tamamen pürüzsüz olması gerekiyordu. Ama hayır. Tam istediğim gibiydi. Buna inanamıyordum ama gerçekten de teslim tarihime yetişmişim. Bir gün farkla. Ve tüm bunlar, onun için aşağıya sürüklediğim şezlongdaki kız yüzünden oldu.

Sandalye dışında her şeyin üzerine oturmayı tercih ettiğini fark etmişim. Bar tezgahları, tezgahlar, yerler. Kıçını koymak için gerçek mobilyalar dışında her şey.

Mmm. Onun kıç.

Devam edelim. Beni beklerken saatlerce garajımın sert zemininde oturmasını istemiyordum. Şu anda bile sandalyede normal bir insan gibi oturmuyordu. Her iki bacağı bir kolun üzerinden sarkacak şekilde yan yatmış, tableti bükülmüş kalçalarına yaslanmıştı. Beklediğim hiçbir şeyi yapmıyordu, ki bunu tuhaf bir şekilde ilgi çekici buluyordum. Ve benim küçük ilgi çekici arkadaşım bu komisyonu bitirmeme yardım ettiği için bir ödülü hak ediyordu.

Tüm aletlerimi kaldırdıktan sonra saatime baktım. Zamanımız henüz dolmamıştı. Yanıma gelip hemen tabletinin kapağını kapattı ve oturdu.

"Hepsi bitti mi?" diye sordu neşeli sesiyle.

Onun neşeli sesini gerçekten sevdim. Bugün buraya geldiğinde kullandığı ürkek sesi değil. Ona geç kalmasının umurunda olmadığını söyledim. Bana el salladı ama nedense farklı davranıyordu. Şimdi neredeyse normale dönmüş gibiydi. Sadece...sessiz.

"Seni kutlama için bir yere götürmek istiyorum."

Yukarı baktı. "Neyi kutluyoruz?" Sonra tabletini sırt çantasına yerleştirdi.

"Komisyonu bitirdim ve bunun çoğunu sana borçluyum."

Ayağa kalktı ve bir elini kot pantolonunun arka cebine soktu, bu da dar tişörtünü daha da belirginleştiriyordu. Bugün Deadpool'un çiçeklerle dolu bir sepetle bisiklete bindiği, Mary Poppins gibi bir şemsiye tuttuğu ve altında *Deadpool olsa ne yapardı* yazılı bir grafik vardı.

"Hadi ama, bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi rahat bir gülümsemeyle. Daha önce canını sıkan her neyse şimdi ortadan kalkmış görünüyordu.

"Evie. Sen olmasaydın bu işi zamanında bitiremezdim dediğimde ciddiye aldın."

Tek omuz silkerek bir adım geri çekildi, yanaklarını pembeleştiren güzel bir kızarıklık vardı. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Gel hadi. Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Nerede?" Yeşil gözleri kocaman açıldı. "Hayır! Sakın söyleme. Sürprizleri severim."

"O kadar da heyecanlı değil," diye onu temin ettim, ama içimden bir ses öyle olduğunu düşüneceğini söylüyordu.

Duvardaki anahtar askısından anahtarlarımı aldım ve onu açık garaj kapısından dışarı çıkardım.

"Tanrım, Mateo. Şimdi de sürprizi bozuyorsun. Yapma bunu. Bırak da muhteşem olacağını düşünüyüm."

Aynı anda hem gülümsedim hem de kaşlarımı çatarak garaj kapısını arkamızdan kapattım. "O zaman bunu büyük bir şey olarak inşa etmiş olursun. Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

Beni omuzumdan itti ve kamyonetimi görünce durdu. "Vay canına! Bağbozumu mu?"

Takdirine sırtarak cevap verdim, "1954 Chevy klasiği. Kendim restore ettim."

Yolcu tarafına doğru döndü, parmakları parlak mavi boyanın üzerinde kayarken gurur ve sevincime hayranlıkla baktı. "Çok etkileyici."

"Teşekkür ederim."

O diğer tarafa atlarken ben de sürücü tırmandım.

Parmaklarını koltuğun üzerinde gezdirerek bakımlı deri döşemeye hayranlıkla baktı. Başka tarafa bakmak zorunda kaldım, gezinen ellerinin görüntüsü zihnimi çukura sürüklüyordu.

"Sana şunun sözünü verebilirim," dedi. "Böyle eski bir güzelliği restore edebilecek bir adamın beni sürpriziyle hayal kırıklığına uğratması mümkün değil." Dehşet içinde sırttı. "Sadece çok şaşırdım, çünkü senin sürprizler yapabileceğini düşünmemiştim."

Motoru çalıştırırken "canına," dedim.

Gırtlaktan gelen bir kahkahayla başını geriye attı. İnce boynunun kavisi nabzımın hızlanmasına neden oldu. Kahkahasının hoş tınısı nabzımı daha da hızlandırdı. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım ve dostum Scott'a mesaj attım.

Oturduğu yerde yüzünü bana çevirdi. "Tamam. Bana bir ipucu ver."

"Hayır." Yoldan geri geri çıkmaya odaklandım. "Emniyet kemeri," diye hatırlattıktan sonra Metairie'ye doğru yöneldim.

bağladı. "Oh, , sadece küçük bir tane." "Hayır."

Başparmağıyla işaret parmağını milimetrik aralıklarla birleştirdi ve gözlerini kısarak baktı. "Sadece ufacık tefecik, minicik bir tane."

Tanrım, çok tatlıydı. "Ufacık bir tane bile değil."

Tekrar güldü ve otoyola çıktığımızı fark etti. "Bana kendinizden bahsedin Bay Cruz."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Ailen." Sesi yumuşadı. "İlk tanıştığımızda burada, New Orleans'ta kimsenin olmadığını söylemiştin, peki başka bir yerde var mı? Yoksa bu hassas bir konu mu? Burnumu sokmak istemem."

Bakışlarımı ona kaydurdım. "Evet, burnunu sokmak istiyorsun."

Ona takıldığım için beni güzel bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

"Ama sorun değil," diye devam ettim. "Ben aslen San Antonio, Teksaslıyım. Oldukça gururlu bir babam, huysuz bir büyükbabam ve birlikte büyüdüğüm pislik bir kuzenim var."

Daha parlak gülümsedi. "Onları şimdiden seviyorum. Bana daha fazlasını anlat. Neden orada yaşamıyor ve çalışmıyorsun?"

Trafikten kaçmaya ve yaklaşan çıkışa odaklanırken, şok edici bir şekilde ona çoğu insana söylediğim yalanı değil de gerçeği söylemek istediğimi fark ettim; New Orleans gibi bir kültür merkezinde sanat eserlerim daha çok satıyordu. Doğru olsa da, evden uzaklaşmamın nedeni bu değildi. Bir duraksamadan sonra, beni izlediğini ve sabırla beklediğini hissettiğimde, ona söyledim.

"İçimdeki kurt yüzünden. Başka bir baskın kurt adamın yanında uzun süre kalamam... onunla dövüşmek istemedim."

Bu konuşmadan sonra hakkımda ne düşüneceğinden korkarak direksiyonu sıkıca kavradım. Bu kadar utanç verici bir şeyi, kontrolden yoksun olduğumu itiraf etmek zordu. Beni Evie'den yardım istemeye iten de buydu, böylece elimden kayıp giden kontrolü yeniden kazanabilecektim. Kurdun beni ilk seferinde olduğu gibi ele geçirmesini asla istemedim.

"Babanı mı kastediyorsun? Yoksa kuzenini mi?"

"Babam." Çenemi sertçe salladım. "Kurt adamlarla ilgili bir şey bu. Özellikle de alfa eğilimleri olanlar." Ve ben de kendi türüm arasında kesinlikle bir alfaydım.

Aynen öyle.

"Yani... sen ve baban muydunuz?"

Clearview Parkway'de inmek için sağa döndüm. "Hayır. Aslında iyi anlaşıyoruz. Yani, beni oğlu gibi seviyor. Ben de onu seviyorum. Ama kurtlarımız? İkisi de alfa. Ve yer değiştirme ihtiyacı doğduğunda, ikimiz de birbirimize karşı agresifleştik."

Taşınmaya karar vermemden hemen önce yaşanan olayı hatırlayınca yutkundum.

Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Evet. Öyle de denebilir." Scott'ın restoranına doğru yöneldim. "On sekizinci doğum günümünden sonraki ilk dolunayda, ben..." Bir elimle saçlarımı taradım. "Dönüşüm geçirdikten hemen sonra babama saldırdım. O hâlâ insan formundaydı."

"Olamaz, Mateo. Ona zarar verdin mi?"

Acı göğsüme saplandı. "Fena değil. Fiziksel olarak en azından. Göğsünü tırmaladım ve... bana karşılık vermek için yer bile değiştirmedim. Sadece inanamıyormuş gibi bana baktı. Ben de inanmadım."

Çok net hatırlıyorum, o hayal kırıklığı ifadesi beynime kazınmıştı. O gece bana o bakışı attıktan sonra kaçmıştım. Utancım beni kovaladı.

"Ayrıldım. Vardiyam neredeyse hiçbir şey hatırlamadığım günler boyunca sürdü. Neredeyse bir hafta sonra Rio Grande Nehri'nin kıyısında uyandım." Tavşan ve geyik öldürdüğüm için çıplak ve kanlar içindeydim, yakınlarda iki geyik leşi, hatta bir dağ aslanı bile bulmuştum. Neredeyse bir hafta boyunca tamamen vahşileşmişim. "Ondan sonra eve gittim, ondan ve annemden özür diledim, çantamı topladım ve oradan ayrıldım."

Scott'ın restoranının iki yanında suşi ve deniz ürünleri satan yeni moda restoranların bulunduğu caddeye doğru döndüm.

Ortamı yumuşatmak isteyerek, "Büyükbabamı çok seversin," diye itiraf ettim. "Öyle mi?"

O beni izledi ama ben gözlerimi yoldan ayırmadım. "Ergenliğe girdiğimde, ki bu aynı zamanda ne yazık ki bir kurt adamın kurtlaştığını ilk hissetmeye başladığı zamandır, sürekli hırlardım. Sebepsiz yere. Bizimle birlikte yaşayan ve yemeklerin çoğunu pişiren büyükbabam, akşam yemeğini hazırlarken beni mutfakta sinsice dolaşırken buldu. Bir köpekmişim gibi burnuma spatula ile vurdu ve "Mateo Francisco Cruz. Eğer bir kez daha hırlarsan, bir ay boyunca sana empanada yok' dedi."

Evie güldü. "Ve sanırım ondan sonra uslu durdun, değil mi Mateo Francisco?"

Alay etmesine aldırmadım. "Evet. Büyükbabam beni her zaman sıraya koyabilir." "Peki ya kuzenin?"

"O ergenliğe girmeden ve vardiyası başlamadan önce evden ayrıldım. Bazen kibirli bir pislik olsa da iyi anlaşıyoruz. Nico kendini çok beğeniyor." Ukala bir adama dönüşen ukala çocuğu düşünerek kıkırdadım. "Onu bir süredir görmedim. Birkaç yıldır batıya seyahat ediyor."

Babama daha yakın yaşayamadığım için duyduğum pişmanlığı yuttum. Şimdi bile, birlikte çok uzun zaman geçirdiğimizde tüylerim diken diken oluyor.

"Yani ergenlik bir kurt adam için zor mu?" diye sordu alaycı bir şekilde. "Ergenlik tam bir kabus."

Sonunda sokakta bir yer bulduğumda güldü.

Hüzünlü geçmişimden uzaklaştığım için mutluydum. Ama sonra dedi ki, "Üzgünüm Mateo. Ailenin yanında olmamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Ona gülümsedim. "Üzülme. Bizim için durum böyle. Lanetin bir parçası. Yalnız olmayı seviyorum. Bu bir yük ya da başka bir şey değil. Ve şimdi, tatillerde, düğünlerde falan ziyaret ettiğimde her şey yolunda gidiyor. Yine de hepimiz annemi özleyeceğiz. O da bir insandı ve bir süredir aramızda değil."

Evie'nin bakışları hüznüldü. "Özür dilerim."

"Olma. Dolu dolu bir hayat yaşadı. Benim için endişelendiği için kendimi hep kötü hissettim, anlıyor musun?" Omuz silktim.

"Neden endişelendi?"

Kolumu onun koltuğunun başlığına uzattım ve park yerine geri geri girerken omzumun üzerinden baktım.

"O bir anneydi. Ölmeden önce, bir kız bulmamı, yuva kurmamı, benimle ilgilenilmesini isterdi. Yalnız kalmamı değil." Güldüm.

"Neden bu kadar komik?"

"Komik değil. Sadece..." Kamyoneti park edip kapattım ve ön camdan dışarı baktım. "Benimle ilgilenilmesine ihtiyacım yok. Kurt adamların çoğu yalnızdır. DNA yapımızın bir parçası. Bazıları sürüler halinde hareket eder ama onlar da genelde dangalak olurlar. Tipik olarak suçlular." Aklıma Nico'nun bir grup serseriyle birlikte koştuğu an geldi. Bu, kurt kurda karşı onu zorladığım tek zamandı ama yapılması gerekiyordu. Pişman değildim. "Her neyse, yalnız olmam gerektiğini hep biliyordum. Ama yalnız değilim. Hayatımdan memnunum. Annem, Tanrı onu sevsin, boşuna endişeleniyordu."

Sonunda Evie'ye baktım, annemin bana sık sık attığı o acıma bakışını bekliyordum, ona defalarca kendi başıma iyi olduğumu söylediğimde bana inanmıyordu. Ama bana hiç de öyle bakmıyordu.

"Anlıyorum. Yani, anlıyorum," dedi dudağını düşünceli bir şekilde çiğneyerek. "Bazen kız kardeşlerim beni deli ediyor, onlarsız yaşamayı hayal bile edemesem de. Ama anlıyorum. Seninki gibi bir alfaya sahip olmasam da, tek başına olmaktan hoşlanmanı anlıyorum."

Bebeğim, sana alfa şeyimi göstermek için sabırsızlanıyorum.

" gel." Omzunun üzerinden baktım. "Hadi yemeğe gidelim." "Nereye?"

Sağ taraftaki penceresini işaret ettim. "Gotham City Grill'de tabii ki."

Nefes nefese kaldı, başını hızla çevirdiğinde atkuyruğu saçları savruldu.

"Aman *Tanrım*."

"DC Comics olduğunu biliyorum ve sen Marvel'ı tercih ediyor gibisin ama buranın hoşuna gideceğini düşündüm. Arkadaşım Scott buranın sahibi."

"Bekle, bekle, bekle." Gözlerini uzunca bir süre kapattı ve iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde önünde birleştirdi. "DC ve Marvel arasındaki farkı biliyor musun?"

"Pshht." Ona salladım. "Ben o kadar cahil değilim." "Lütfen benimle evlen."

Kalbim tekledi, sonra yüksek sesle bir kahkaha attım. "Hadi ama. İçeride daha fazlası var."

Ben daha onun yanına gidemeden dışarı fırladı, içgüdülerim ona kapıyı açmamı söylüyordu.

"*Dahası* mı var?"

"Çok daha fazlası. Külotunu sıkı tut. Havaya uçmak üzeresin."

Kaybederse külotunu ben tutarım.

Kolunu benim koluma doladı, artık birlikte yürürken yaptığı tanıdık bir hareketti bu, tuhaf bir şekilde... harika hissettiriyordu. Dün gece kız kardeşinin bana yaptığı büyüden daha iyi hissetmemi sağlayan şey, Evie'nin bana attığı gülümsemeydi, beklemediğim ani bir zevk sarsıntısı. Neden mi? Çünkü onu oraya ben koymuştum.

CHAPTER 12

~EVIE~

"Kutsal yarasa pastırmalı burger istiyorum." Menüye göz attım ve onu tokatlamak ve kaltağım yapmak istedim. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. "Burayı nasıl olur da hiç bilmem?"

Garsonumuz Joe güldü ama cevap veren Mateo oldu. "Benim kadar havalı değilsin."

O kadar yüksek sesle alay ettim ki, yan masadaki kız dönüp bana sen bir ucubesin bakışları attı. "Bunu Darth Vader'ın Luke'un babası olduğunu bile bilmeyen adam mı söylüyor?"

Mateo sırttı, her zamanki gibi popüler kültür bilgisine yaptığım eleştiriden rahatsız olmamıştı. Menüyü inceledi. "Daredevil kızartması ister misin?"

Bakışlarım menüler tarihindeki en şaşırtıcı yemek listesine geri döndü "Daredevil kızartması mı?"

"Tam şurada." Elini uzatıp menümün alt kısmını işaret etti. Ön kolunun altından bileğinin üst kısmına kadar uzanan şişkin damarı fark etmeden edemedim.

Gah! Neden böyle bir önkol fahişesiydim? Kol pornosu diye bir şey var mıydı? Ya da erkek damarları pornosu? Çünkü eğer varsa, dün olduğu gibi aylık aboneliğe ihtiyacım vardı.

"Pepper jack peyniri ve jalapeno ile kaplanmışlar." "Kulağa hoş geliyor."

"Baharatlılar."

"Baharatlı severim," dedim boğazımı temizleyerek.

Mateo garsona döndü. "Ben bir Gotham Goliath alayım. Ve bize atıştırmalık olarak İntihar Timi Sizzlers siparişi getirebilir misiniz?"

"Elbette. Buzlu aylarınızla birlikte hemen döneceğim."

Restoranın dekoruna, DC izgi romanlarının kaygan, kentsel tarzına uyan endüstriyel tarzdaki mimarisine bayıldım. Ama en çok dikkatimi çeken şey duvarlarda asılı olan büyük boy karakalem izimlerdi. Demek istediğim, çizgi romanların parlak ve çeşitli renklerle resmedilmesi gerekiyordu, ancak bu siyah beyaz karakalem çizimler tamamen nefes kesiciydi.

"Sanat eserlerini beğendin mi?" diye sordu. "ılgınca. Yani, şuna bir bakın."

Mateo'nun arkasındaki köşe duvarında *Kara Şövalye'nin Saati* başlıklı bir tablo asılıydı. Heykellerinden biri kadar uzundu. Batman'in pelerini dışarıya doğru yaylanıyor, vücudu tuvalin tamamını dolduruyordu. Ancak pelerinin kanatları arasında Gotham Şehri'nin ana hatları ve ışık noktaları neredeyse kamufle edilmişti.

"Oldukça iyi, değil mi?"

Homurdandım. "Oldukça iyi mi? Sanatıyla tanışmak için ölürüm."

"Buna gerek yok," dedi masamızın yanına gelen biri. "Hey, dostum." Kaşında piercingler ve kollarında dövmelemler olan uzun boylu ama sakallı bir adam uzanıp Mateo'nun elini sıktı. Sonra döndü ve benimkini sıkmayı teklif etti. "Sen Evie olmalısın?"

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Adımı biliyor musun?" Adamın elini sıkarken Mateo'ya baktım.

Kıkırdadı ve Mateo'ya başını salladı. "Yaklaşık otuz dakika önce, evet."

"Evie, bu Scott Berard. Gotham Grill'in sahibi, aynı zamanda kendi galerisi."

"Dostum, *hem* yemek yapıyorsun *hem de* sanatçı mısın?"

"Hayır. Amcam şef ve restoranı işletiyor. Ben sadece binanın, markanın ve dekorun sahibiyim."

Rahat bir nefes aldım. "İyi bir şey. Mateo'dan boşanıp seni Vegas'a sürüklemek zorunda kalacaktım."

Tekrar güldü. "Planlarını iptal etmeden önce iyi omlet yaptığımı düşün." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanmadan önce göz kırptı, kollarını kavuşturmuş, pazularını saran siyah mürekkebi vurguluyordu. "Peki sen ne zaman evlendin dostum?" diye sordu suçlayıcı bir şekilde. "Bana söylemedin mi?"

"Oh, hayır." Mateo gergin bir kahkaha atarak öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı, bakışları benden Scott'a, sonra tekrar bana kaydı. "Biz evli değiliz. Bu sadece Evie'nin... Evie olması."

"Ah. Anladım."

Kucağımdaki peçeteyle oynarken boğazımı temizledim, boynum alev alev yanıyordu. Mateo ile aramızda bir şey varmış gibi davranan bendim. Şey, bir şeyden daha fazlası, sonra Mateo'yu bizi için bıraktım. , rahatsız edici duraklamalardan nefret ederdim. Neyse ki bu ani gariplik Scott'ı rahatsız etmemişti.

"Mateo bana DC hayranı olduğunu mu mesaj attı?"

"O zaman Mateo bir köpek gibi yalan söyledi." Whew.

Gariplik gitti. "Hayır, çizgi roman hayranı olduğunu söyledim," diye düzeltti Mateo. "Oh, lanet olsun. de şu Marvel fanatiklerinden birisin, değil mi?"

"Suçlu," dedim gururla, kaşlarımı kaldırarak ve çenemi kibirli bir şekilde kaldırarak.

Scott abartılı bir iç geçirdi. "Affedildin. Sanatçılar konusunda iyi bir zevkin var gibi görünüyor." Mateo'ya sinsi bir sırıtış attı, bu da içimin çılgınca, erimiş şeyler yapmasına neden oldu.

Hâlâ Mateo'yla benim bir çift olduğumuz izlenimine kapılmıştı. Bu kez Mateo onu düzeltmeden garson çıkageldi ve her ikisi de limonlu olan buzlu çaylarımızı . Kurtulduk! Teşekkür ederim, tıraşlı Joe.

"Bırakayım da siz yemeğinizin tadını çıkarın. Ama hey, hâlâ Voodoo Festivali standında olacağız, değil mi?" diye sordu Mateo'ya.

"Her şeyi ayarladım. Missy'ye detayları mesaj atmasını söylerim."

"Harika. Tanıştığımıza memnun oldum, Evie."

"Sen de," dedim içtenlikle.

O yanımdan uzaklaştı ve ben de Mateo'nun evlilik/boşanma şakası fiyaskomdan dolayı garip hissetmemesini umarak buzlu çayımdan uzun bir yudum aldım. Görünüşe göre bu onu hiç rahatsız etmemişti çünkü bana şakacı bir gülümseme verdi ve "Ee, bu iyi bir sürpriz mi?" diye sordu.

"Bu şimdiye kadarki en destansı

sürpriz." "Destansı mı?"

"Kesinlikle."

"Sanat eserlerini beğendin mi?"

Gözlerimi devirdim. "Çılgınca iyi. Ve belalı."

İçkisinin pipetiyle oynadı, buzu karıştırdı, bakışları bardağından bana kaydı. "Benimkinden daha mı iyi?" Bana hâlâ şakacı bakışlar atmasına rağmen sesi yumuşamıştı.

"Onun çalışmalarını daha çok sevebileceğimi mi kıskanıyorsun?"

Bardağın kenarında duran limon dilimini çayına sıktı, bıraktı ve sonra başparmağını yaladı. "Belki."

Birkaç kez göz kırptım, ağız ve parmakları dikkatimi dağıtmamaya çalışıyordu. "Kıskanıyorsun. Oh, adamım. Belki de bunu uzatmalıyım."

Gözleri karardı ve tehlikeli bir hal aldı. Seksi, eğlenceli bir tehlikeye. "Sana gelmiş geçmiş en efsanevi sürprizi yapan arkadaşına işkence mi edeceksin?"

"Bir kalp atışında." Bakışlarımı tekrar devasa, kömür Batman'e kaydırdım. "Mmm. Bence Scotty'nin inanılmaz yetenekleri var."

"Scotty?"

"Evet. Artık çok iyi arkadaşız." "Ne zamandan beri?"

"Omlet ve sanat üzerine bağ kurduğumuzdan beri."

Buzlu çaydan derin bir yudum aldı ve masaya geri koydu. Bacaklarımın arasında zonkladığını hissettiğim dudaklarını hızla yaladıktan sonra, "İnanılmaz yetenekleri olan tek kişi Scotty değil, biliyor musun?" dedi.

Ve birdenbire hava sıcaklığı klima gibi ılıktan Mordor gibi kavurucuya fırladı. Gözlerimi kaçırıp ve çayımı yudumladım, her ne ise bundan uzaklaşmam gerekiyordu. Mateo kazandı. Dalga geçme konusunda benden çok daha iyiydi. "Sanat eserlerinin inanılmaz derecede iyi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Ama senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum." Tekrar öne doğru eğildi, vücudunun üst kısmı masadaki boşluğu yutacak gibiydi. Pazuları tişörtünün içinde iyice kabarmıştı. "Sanatım hakkında ne düşünüyorsun," dedi alçak sesle ve şehvetli bir derinlikle.

Midem tramlene çıkıp üçlü takla atmaya devam ederken, ben de gırtlaktan gelen ve aptalca seksi olmayan bir yanıt bulmaya çalıştım. Çünkü Mateo'nun şakacı yanı bana tehlikeli bir şekilde flört ediyormuşum gibi geliyordu. Ama bu olamazdı, değil mi? Dün gece ona yanlışlıkla arkadaşlık teklif ettiğimde çok memnun olduğundan yüzde doksan emindim. Aslında öyle bir niyetim yoktu ama aptal ağızımdan çıkıvermişti. Sonra "arkadaşız" ve "harikayız" dedi. *Ben de "Siktir, ne yaptım ben?" dedim.* Ama sonra Clara arkadaşların iyi bir şey olduğunu söyledi, her ne kadar arkadaşlar ve sevgililer hakkında o tuhaf yorumu yapmış olsa da. Ve sonra geceleri karbonhidrat yüklü fettucine ile kurt adam korkusu -yani tarih- okuma kokteylim bir şekilde bana Mateo'nun kurdu hakkında psiko-seksüel rüyalar gördürdü. İşte buradaydım, yüzündeki o aptal sırıtışla fazlasıyla sevimli görünen dost canlısı Mateo'ya bakıyordum, umutsuzca kendimi rezil etmemeye çalışıyordum, mesela ona *tekrar* evlenmek istediğimi söylüyordum ve-

"Buyurun. Suicide Squad Sizzlers."

Tanrı'ya şükür! Yine Joe tarafından kurtarıldım. Joe'yu severdim. Dünyadaki en iyi garsondu.

"Dikkatli ol." Mateo peçetesini kucağına koyarken ben de aynısını yaptım. "Bunlar çok sıcak."

"Evet, bunu tavada cızırdama olayından anladım."

"Tamam, ukala. Baharatlı sıcak demek istedim."

Bir çatal aldım ve tereyağlı kırmızı sosa büyük sulu bir karides sapladım, ardından yanındaki avokado-lime aioli'ye batırdım.

"Mmmm." İlk ısırıkta gözlerimi kapattım. "Bu çok lezzetli." Gözlerimi açtığımda Mateo karidesi ağzının yarısına kadar getirmiş donup kalmıştı. Gözlerini kırıştırdıktan sonra o da ağzına bir ısırık attı.

"Kesinlikle öyle." Çiğnedi, sonra çayına uzandı ve başka bir yere baktı. Her ısırıkta çenesi daha da sertleşiyordu.

Büyük bir tane daha çatalladım, jumbo büyüklüğündeki kuyruğu tek ısırıkta ağzıma sığmayacak kadar büyüktü. Garip bir şekilde ikiye böldükten sonra Mateo başını kaldırıp bana baktı ve sırtıttı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Yüzüme baktı ve güldü. "Ne?"

Gümüş kromdan yapılmış, ayna gibi parlak peçeteliği aldı ve koydu. Anlaşılan, fazla doldurmamak için burnumu karidesleri kaplayan kırmızı sosa daldırmıştım.

Tutucudan temiz bir peçete almaya gittim ama o çoktan masaya uzanmıştı. "Buraya gel Rudolph."

İki kez kontrol etmek için peçete dağıtıcısına yaklaşmama rağmen hızlı bir hareketle silerek temizledi. Tüm bunlar olurken bana kıkırdamaya devam etti.

"Bunu görmedin," diye homurdandım

ona. "Kesinlikle gördüm."

"İşte, gözünüzdeki mükemmellik rekorum gitti. Sanırım bu dostluğu burada ve şimdi bitirmeliyiz. Bu trajediden sonra bana tapmaya nasıl devam edebilirsin?"

"Endişelenme, Evie. Sana tapmaya devam edeceğim," diye dalga geçti. Evet, kesinlikle dalga geçti. Yine de sözleri karnımda fırından yeni çıkmış sıcacık bir tarçınlı çörek gibi kıvrıldı ve aynı tatlılıkla eridi.

Yemeğimiz hemen ardından geldi. Teşekkürler Joe. Tekrar teşekkürler. Bu yemek bitmeden onunla da evlenmek isteyebilirdim. Sonra Mateo'ya hayret ettim.

iki duble yarım kiloluk köfte yiyor. Orta pişmiş, dikkatinizi çekerim. İğrenç. Ama yine de, kurt adam. Ben de aldım. Burgerim iyi pişmişti. İçi çıtır çıtır ve lezzetli sulu. Peki ya Daredevil kızartması? Vay anasını. Ne yemek ama.

"O patates kızartmalarının her gün kapıma teslim edilmesi için ilk çocuğumu satabilirim." Onun önünden çıkışa doğru yürüdüm, streç kotumu sevinmiştim çünkü fena halde doymuştum. Yemek bebeğimin büyümek için alana ihtiyacı vardı. "Beğendiğinize sevindim," dedi arkamdan.

Kapıyı aç ve önce benim geçmeme izin ver.

"Sürpriziniz en az dört altın yıldız kazandı."

"Dört mü? Kaç taneden?"

Gözlerimi devirdim. "Beşin dışında tabii ki."

"Neden sadece dördü?"

"Oh, Mateo." Başımı eğdim ve ona "çok yaşa zavallı küçük kalbin" bakışımı attım. "Eğer Marvel temalı bir ızgara olsaydı, o zaman sana beş mükemmel yıldız kazandırırdı."

"Peki o zaman." Kamyonetin kilidini açtı ve yanından geçmem için bana fazla yer bırakmadan kapımı açtı. Tam yanından geçerken kulağıma yakın bir şekilde ekledi, "O beş yıldızı almak için başka bir yol düşünmem gerekecek."

At kuyruğunu sertçe çekiştirdi, bu da vücudumda ayak parmaklarıma kadar uzanan lezzetli bir karıncalanmaya neden oldu. Kapıyı kapatıp kaputun etrafından dolanırken başımın büyük, çok büyük bir belada olduğunu fark ettim. Arkadaşlar platonik bir at kuyruğu çekiştirmesi yüzünden ayak parmaklarınızı kıvrırmamalı. Zavallı küçük kalbimi kutsa.

CHAPTER 13

~EVIE~

"W Hepinizi özledim!" Isadora mutfağın köşesinde tuttuğumuz masaüstünden bana mırıldandı. "Clara'nın elinde 'Bensiz alışveriş yapabilir misin?'"

"Evet, etmeyin. Vardiya arasında ona yardım ediyorum. Violet' de, inanabiliyor musun?"

"Gerçekten mi? Her zamanki gibi gizlice kaçmıyor mu?"

"Ben gizlice kaçmam!" Violet mutfağa girerken arkamdan bağırды, sonra kafasını önüme attı ve ekranı doldurdu. "Sana gizlice kaçmadığımı söyledim. Sinsilik, işin içinde utanç olduğu anlamına gelir. Ve benim yaptığım şeyde utanılacak bir şey yok."

Isadora benimkiyle aynı tonda olan çimen yeşili gözlerini devirdi. "O zaman neden bize ne yaptığını söylemiyorsun?"

"Hazır olduğumda." Violet bana göz kırptı ve Jules'un karides kreolesini karıştırdığı mutfağa doğru yürüdü. Sonra geri döndü ve mavi saçlı kafasını tekrar önüme dikti. "Tartışacak ilginç bir şey istiyorsan, Evie'ye Pazar yemeğine gelecek olan kurt adamını sor."

"Git ." Violet'i omzundan ittim.

"Ne kurt adamı?" Isadora heyecanla yaklaştı, sarı saçlı, iri gözlü yüzü ekranı dolduruyordu. "Bir kurt adamınız mı var? Pazar yemeğimize mi geliyor?"

"Hayır. O benim kurtadamım değil." Gerçi son zamanlarda öyle olmasına dair içimde önlenemez bir istek vardı. "Ve sen ve Livvy burada olmayacaksınız," diye belirttim. "Öyleyse doyuracak bir boğaz daha nedir ki? Jules altımıza birden yemek pişirmeye alışkın."

Jules ocaktan hoşnutsuz bir ses çıkardı.

"Ayrıca," diye devam ettim, "aslında büyüsünü nasıl bozmayı planladığımızı tartışmak için geliyor, bu yüzden önceden yemeğe gelmesini istedim."

Violet yine oradaydı ve koca kafasını yoluma koydu. "Ayrıca Evie günde en az dört saatini onunla geçirebilsin diye." Kaşlarını salladı ve kilere doğru sürüklendi.

"Ne halt kaçıırıyorduk?" Isadora sordu. "Neden tüm bu heyecan biz ayrıldığımızda yaşanıyor?"

"O kadar da heyecanlı değil," diye onu temin ettim, karnım gergin bir arabesk ve dönme hareketi yaparken bile.

"Fred'in buradan gören oldu mu?" diye sordu Violet kilerden.

Jules Magnalite tenceresinin kapağını yerine koydu ve bir elini kalçasına dayadı, diğer elinde tahta kaşık vardı. "Peki Fred'in buradan geçtiğini neden görmüş olabilirim?"

Violet boş gözlerle ona baktı, sonra bir çocuğa söyler gibi yavaşça, "Çünkü senin gözlerin var ve onun geçtiğini görmüş olabilirsin," dedi. Göstermek için iki parmağını kullandı ve havada yürüdü.

"Onun eve girmesine izin yok, ukala, bunu sen de biliyorsun."

"Bu kuralı hâlâ anlamıyorum. Z'nin eve girmesine izin var."

"Z'nin tuvalet eğitimi var."

Başını eğmiş, Jules ve Violet'in atışmalarını dinleyen Isadora'ya döndüm. "Burada değişen bir şey yok. Livvy'ye onu kaçırdığım için üzgün olduğumu söyle."

Is kocaman gülümsedi. "Elbette yapacağım."

"Hey, kuzen!" Drew'in kafası ekranda, bronz teni ve parlak mavi gözleriyle Isadora'nın yanında belirdi.

"Hey, Drew. Kızlarıma bakıyor musunuz?"

"Biliyorsun. Cole Livvy'yi şehir merkezindeki bamyaya yarışmasına götürdü. Travis ve ben de bunu oraya götürmek üzereyiz."

"Onları yormayın. Yarın öğleden sonra yetişmeleri gereken bir uçak var."

Isadora ve Lizzy, İsviçre'ye gitmeden önce kuzenlerimizi ziyaret etmeye karar vererek annem ve babamı görmek için seyahatlerinden erken ayrıldılar.

Drew bebek mavisi gözlerini devirdi. "Merak etme. Biz . NOLA nasıl?" "Gürültülü, kalabalık, cehennem gibi sıcak. Yeni bir şey yok."

Kıkırdadı, parlak beyaz gülümsemesi çok bulaşıcıydı. Gezegendeki en güzel büyücüydü, bundan emindim. O da bunu biliyordu.

"Bu ikisinin taleplerini telafi etmek için bir sonraki seyahatimizde tamamen eğlenmeyi umuyoruz. Çok fazla bakım istiyorlar."

Isadora omzuyla onu itti. Gözlerimi devirdim. "Kız kardeşlerim çok bakımlı değildir. Şey... belki Isadora."

"Hey! Ben değilim!" diye itiraz etti, sonra da utangaç bir ifadeye büründü. "Şey, pek değil."

Hepimiz güldük, Is bile. Çünkü o liste yapma kraliçesiydi ve çiş molaları için geziler düzenlemekten suçluydu.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Travis, kumlu sarışın başını indirmeden önce devasa formu arkalarından yaklaşıyor. "Bu güzel Eveleen değil mi?"

"Yapma, Travis! Yapma-" Ama yine de şarkı söylemeye başladı, akortsuz ve korkunç bir şekilde.

"Eveleen, Eveleen, Eveleen, Evelee-eeen! Lütfen sırf yapabiliyorsun diye kalbimi alma."

Evet. Dolly Parton'ın "Jolene" şarkısı eşliğinde. Çok kötü bir şakaydı ama aptal kendini tutamadı. Her biri. Lanet olsun. Zaman.

Isadora bana şaşı gözlerle bakarken güldü. Drew ve Cole kuzenlerimizdi. Travis değildi. O sadece onlarla birlikte yaşayan süper seksi bir büyücüydü. Gülünç bir çapkındı ama Cole ve Drew'la birlikte yaşadığından beri onu arkadaştan öte bir şey olarak görmemiştim. Travis gibi seksi bir adamla çıkmak hoşuma giderdi ama mesele de bu zaten. Travis'in tonlarca eğlenebileceğim ve kesinlikle ateşli seks yapabileceğim türden bir adam olduğunu biliyordum, sonra ayrıldık. Ve birbirimizi her gördüğümüzde o garip gariplik olacaktı. Ayrıca, iki buçuk saat uzakta yaşıyorlardı, bu yüzden onunla çıkmak bir seçenek bile değildi.

Yine de onu her gördüğümde çılgınca flört etmesine engel olmuyordu.

"Merhaba Travis." El salladım.

"Hey, güzelim. Tekrar ne zaman evleniyoruz?"

"Evlenmeyeceğiz."

"Emin misin?" Gülümsedi, yakışıklılıktan hortum gibi sıcaklığa sıçradı.

"Oldukça eminim."

"İyi o zaman." Onu gerçekten kızdırmışım gibi derin bir iç çekti. "En azından Coven Lonca Partisi'nde bana bir dans ayırabilirsin. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

"Doğru." Onun acımasız flörtüne sırtarak başımı salladım. "Yapardım ama Jules'la böyle şeylere gitmiyorum. Artık gitmiyorum."

Drew kaşlarını çatı. "Ama buna gitmek zorundasın. Sen ev sahipliği yapıyorsun."

Damarlarımda bir adrenalin patlaması oldu ve kanımda alev gibi akmaya başladı. Bana oh olsun bakışını atan Jules'a baktım. Bunu nadiren görürdüm çünkü Jules'un bu bakışa ihtiyacı yoktu. Dinlenmekte olan kaltak suratı, zamanının yüzde doksanında takındığı şeydi. Ama şu anda her şeyi berbat ettiğini biliyordu. "Açıklayabilirim."

"Uh-oh," dedi Is.

"Ateşli bir şeyler giy," diye ekledi Travis. "Straplez."

"İsviçre'ye indiğimizde ararız." Izzy bana bir öpücük kondurdu ve çocuklar daha el sallayamadan video uygulamasını kapattı. Çünkü Isadora nasıl bir fırtınanın kopmak üzere olduğunu biliyordu.

"Neden ev sahipliği yapıyoruz ki?" Jules'a uygulamayı kapattıktan sonra tezgâhtan ona doğru dönerek sordum.

"Sana söyleyecektim ama sadece doğru ana ihtiyacım vardı."

"Doğru an diye bir şey yok."

"yıllardır dönüşümlü olarak diğer coven'lere veriliyor ve bizde. Tüm liderlere eski sevgilerinize hala kızgın olduğunuz için ev sahipliği yapamayacağımızı söyleyemem."

"Ona kızgın değilim. *Ondan* ayrıldım, unuttun mu?"

"Güzel. O zaman ondan kaçmak için bir neden yok."

"Diğer kız kardeşlerimizi de alabilirsin. Onlar sana ev sahipliği yapmak için yeterli olacaktır. Orada bana ihtiyacınız yok."

"Evie." Jules içini çekti ve düz siyah saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "En yakın kız kardeşimin orada olmaması garip görünecek. Özellikle de *yıllardır* zirveden kaçtığın için. Saflarımızda sorun olduğundan şüphelenebilirler. Buna izin veremeyiz."

Lanet olsun. Sırtımı tezgâha yasladım ve kollarımı kavuşturdum. O haklıydı. Jules'un tüm New Orleans bölgesindeki en güçlü cadı olduğuna şüphe yoktu ama evimizde bir gerginlik olduğuna dair herhangi bir şüphe varsa, ki bu cadı kovanları için değişken sonuçlara yol açabilirdi, bu kötü bir haber olurdu. Tüm Lonca bizi araştırabilir, sorgulayabilir ve başka cadıları iktidara taşıyabilirdi.

Jules'un kontrol manyağı olduğunu söylemeyeceğim ama Jules bir kontrol manyağı. Bizi soruşturursalar da fark etmezdi, ama ben ne derdim? *Hayır*,

Kız kardeşim ve ben iyiyiz. Sadece olgunlaşmamış bir çocuk gibi davranıyorum ve bir kokteyl partisinde bütün gece eski sevgilimin kibirli kıcına bakmak istemiyorum.

"Meclis toplantılarına gelmek zorunda değilsin. Sadece kokteyl partisinde hızlıca bir görün, böylece Lonca'nın geri kalanına gülümseyip selam verebilirsin, sonra da gidebilirsin."

Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. O zaman neden bunu düşünürken bile midem düğümleniyordu? Nedenini biliyordum elbette ama onu düşünmek istemiyordum. Ya da istediğini elde etmek için beni nasıl kullandığını, bir yandan da istediğim şey için beni nasıl küçümsediğini.

"En fazla bir saat," diye yalvardı ve sonra anaç sesiyle ekledi, "Evie, lütfen. Hadi gel."

Kapı çaldı. *Mateo*. Ve bir anda Derek'le ilgili tüm düşünceler uçup gitti. Jules'un kapımızın önündeki adam için ne kadar heyecanlandığımı görmemesi için yüz hatlarımı düzelttim.

"Peki," diye homurdandım isteksizce. "Bir saat."

Sonra mutfaktan çıktım ve neredeyse koşarak ön kapıya gittim. Kapıyı açtım ve neredeyse boğulacaktım. *Mateo*'nun uzun boylu ve son derece çarpıcı güzelliğine, yıpranmış soluk kot pantolonları ve yapışkan tişörtleriyle alışmıştım ama onun bu hali beni biraz dizlerimin üzerine çöktürdü. Biraz derken, kendimi ayakta tutabilmek için aniden kapı pervazına tutunmak zorunda kaldığımı kastediyorum. Kahverengi gözlerini bir şekilde daha yumuşak, daha güzel ve hipnotize edici yapan uzun kollu, yeşim yeşili düğmeli bir gömlek ve kaslı kalçalarına ve şüphesiz güzel kıcına fazlasıyla oturan koyu mavi bir kot pantolon giymişti - arkadan iyice baktığımda bunu doğrulayacaktım - tamamen rüya gibi görünüyordu. Bu da yetmezmiş gibi, koyu renkli, dalgalı saçları kısa bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmıştı; sağ gözünün dış kenarında, onu süper seksi olmaktan seks tanrısı olmaya yükselten en şehvetli açıyla sarkan mükemmel bir tutam dışında. Ve kokusu! Üzerinde ne vardı? Bir çeşit kurt adam feromon kolonyası mı? Nerede satıyorlardı? İçinde yıkanacak kadar alabilir miydim?

Kot pantolonum ve en yeni *Wolverine* tişörtümle kendime baktım, tamamen yetersiz giyinmiş hissediyordum. Kendi pazar yemeğim için.

"Giyinmene gerek yoktu," dedim, bir yandan da bunu söylediğim anda kendi dilimi kesmek istiyordum. Çünkü onun bu şekilde giyinmesi bende Jules'un karidesli creole'si yerine onu yemek masasına yatırma isteği uyandırdı.

Arkadaşlar-arkadaşlar-arkadaşlar. Arkadaşlar-arkadaşlar-arkadaşlar.
Belki kafamda yeterince zikredersem, aklımda yer ederdi.

"Ailene pasaklı biri gibi görünmek istemedim."

"Şey..." Ona son bir kez bakarken nefesimi üfledim. "Hedefe ulaşıldı."

Gözlerini kaçırdı, yanaklarına bir renk dolmuştu. Kızarıyor muydu? Onu yiyip bitirmek istedim.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu utangaç bir gülümsemeyle.

O zaman orada öylece durduğumu, girişini engellediğimi, baktığımı fark ettim. Bakıyordum, gerçekten. Muhtemelen salyalarım akıyordu. Bugünlerde böyle bir utancı önlemek için yanımda bir mendil taşımam gerekiyordu.

"Tabii ki. İçeri gelin."

İçeri girerken bana bir şişe merlot uzattı. "Mateo. Çok iyisin. Kız kardeşime yağ çekiyorsun, ha?"

İki elini de ön ceplerine soktu; uzun boylu, zayıf kaslı vücudunu daha az tehditkâr göstermek için yaptığı masum bir hareketti Aptal kurt adam.

"Bana yardım etme fikrine ilk etapta pek sıcak bakmadığını biliyorum, bu yüzden bir zararı olmayacağını düşündüm."

"Akıllı adam. Ve bu onun en çok sevdiği merlot. Nereden biliyorsun? Onu takip mi ediyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır." Burnunu işaret etti. "Onunla tanıştığım gece hangisini içtiğini buldum. Tek yapmam gereken şarap reyonunda bir gezinti yapmaktı."

"Çok etkileyici koku alma duyuları var."

"Bazen oldukça etkileyici olabiliyorum."

"Ve çok alçakgönüllü."

Omzumla onu dürttüğümde ürkek bir gülümsemeyle aşağı baktı. Saçlarından bir tutam öne düştü, sonra tekrar bakışlarıma kilitlenmeden önce kulağının arkasına sıkıştırdı. O sıcak kahverengi gözler beni her zamanki gibi esir aldı.

Aramızdaki ani sıcaklıktan uzaklaşarak, "Onu takip etmediğin sürece sorun yok," dedim gönülsüzce.

"Eğer birini takip edecek olsaydım, bu sen olurdun, Evie."

İkimiz de gülerken, aramızda bir gerginlik dalgası vardı. Oturma odasına doğru adım attığımızda kafamı kaldırdığımda gülümsemesi kayboldu, ifadesi değişti, o kadar hızlı karardı ki neredeyse kaçırıyordum. İlkel bir ürperti kemiklerimi sızlattı, sonra yemek masasının yanında durduk ve kibar gülümsemesi tekrar ortaya çıktı. Yemek odası tuğla avluya bakıyor ve mutfığa açılıyordu.

"Hoş geldin Mateo," dedi Jules.

"Şarap getirmiş," dedim neşeyle ve şarabı ona uzattım.

"Teşekkür ederim." Etiketini görünce yüzü gerçekten de yumuşadı. "Çok nazıksınız. Buyurun, oturun."

"Merhaba Mateo," dedi Clara tatlı bir sesle, arka mutfak kapısından içeri girerek. "Seni tekrar görmek güzel."

"Ve sen."

"Buraya oturabilirsin," dedim ve Isadora'nın genellikle yanımda oturduğu koltuğu işaret ettim. "Ben tabağını getireyim."

"Violet nerede?" diye sordu Jules.

"Tam ." Clara aralık bıraktığı kapıyı işaret etti. Ve işte o zaman kıyamet koptu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 14

~MATEO~

F **Lanet olsun!**

Hareketin bulanıklığı ve kadınların ani çılgınlıkları beni öyle sarstı ki Ne yazık ki düşünmedim bile. Evie'yi belinden kavradım ve oturma odasına doğru zıpladım, siyah çizgiyi ve ardından şişmiş bir horozu izledim. Sonra Violet vızıldayarak geçti.

"Lanet olsun, Fred!"

Evie'nin kedisi Z olduğunu hemen anladığım siyah çizgi, yaşlı kemik torbası için mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı hareket etti. Mutfak tezgahının üzerine sıçradı ve horozun aşağıdan öfkeyle ciyaklayıp gıdıklamasını sağladı. Kedi oturdu ve baktı, seğiren kuyruğu kovalamacadan tedirgin olduğunun tek işaretiydi.

"Violet!" diye bağırdı Jules. "Eğer o horoz mutfağımda bir tüyünü bile kaybederse, boynunu kırar ve akşam yemeği için kızartırım."

Violet nefesini tuttu, sonra horozu yerden aldı ve göğsüne yaklaştırdı. "Böyle şeyler söyleme bile. Fred olacak-"

Durdu, mor puantiyeli bir papyon takmış olan horozunu tuttu, sonra bakışlarını bana çevirdi. İşte o zaman herkesin durduğunu ve bana baktığını fark ettim. Aynı zamanda hırladığımı da o zaman fark ettim. Alfa hırlıyordu. Ayrıca Evie'yi belinden ve omuzlarının önünden ölümcül bir şekilde kavıyor, onu delicesine bir güçle kendime bastırıyordum.

"**Geri çekil.**" Alfa'nın derin ve sert sesi boğazımdan girip ağzımdan çıktı.

Clara'nın nefesi kesildi. Jules bir adım öne çıktı, avuç içleri bana dönüktü, parmaklarını iki yana açmıştı.

Oh, lanet olsun.

Bu doğru. Babacık kızını aldı.

Büyü falan yapmadan önce hırlamayı kes, orospu çocuğu. Bırak Evie gitsin.

Tehdit ortadan kalkar kalkmaz.

Tehdit falan yok, seni Neandertal.

Onu tüm iğrenç yaratıklardan koruyacağım.

Bu bir horoz ve lanet bir kedi!

"Bekle," diye yalvardım Jules'a, sesim neredeyse normale dönmüştü, onu dizginleyemeden beni büyüyle çarpmamasını umuyordum.

Sert bir nefes daha çektikten sonra göğsümdeki hırıltı kesildi.

Nabzım hızlanmıştı. Hayır. O benim değildi. Evie'nindi. Nabzını duyabiliyor ve hâlâ göğsünün üst kısmına bastırduğım ön koluma çarptığını hissedebiliyordum. Kalp atışlarının hızlı atışı başımı eğip nabzını yalamak istememe neden oldu. Sonra da geri kalanını.

"Özür dilerim," dedim ve onu öyle hızlı bıraktım ki tökezledi. Onu sabitlemek için kolundan tuttum. "Özür dilerim."

"değil," diye fısıldadı ve bana acıyan bir bakış attı, ancak sesinde bir endişe vardı. Onu oraya benim koyduğumu düşünmek beni hasta ediyordu.

"İstememiştım-" Neyi istememiştım? İlk tehlike işaretinde onu yakalayıp sanki benimmiş gibi bedenime sarmak mı? Alfa'nın kontrolü ele geçirmesine ve bana yardım etmeye çalışan cadıların ödünü koparmasına izin vermek mi? Kimi kandırıyordum ki? Onun üzerindeki kontrolümü kaybediyordum. Yavaş ama emin adımlarla.

Ve kız kardeşlerinin bana bakışları, özellikle de Jules'un. Hiç iyi değildi. Neyse ki kedi bir çığlık attığında dikkatler tekrar Violet'e döndü.

"Çıkarın şu lanet horozu buradan," diye emretti Jules, sesinde çelik gibi bir ton vardı. Bu benim için miydi yoksa kız kardeşi için miydi, emin değildim. "Seni uyarıyorum Violet. Tavuklu turtaya dönüşmesine iki adım kaldı."

"O bir horoz. Tavuk değil." Violet kaşlarını çatarak gıdaklayan kuşu susturdu.

"Tadı aynı olacak."

Violet ona, "Aldırma ona Freddie," diye mırıldandı.

"Şimdi, Violet," dedi Jules sınırsız bir kızgınlıkla, kapıyı işaret ederek.

"Z'ye biraz süt getireyim," dedi Clara, hızla bir fincan doldurup onu kilere götürürken, bakışları Evie'nin bir saniye önce bana attığı aynı sempatik bakışla bana kaydı.

İkisi de parti bozanlarla ilgilenmek için ayrıldıklarında, Jules gri bakışlarını bana çevirdi. "Özür dilerim Mateo. Şimdi anlıyorum ki küçük aksilikler bile kurdunun kendini zorlamasına neden olabiliyor."

Henüz bir şey görmedi.

"Hayır. Üzgün olan benim." Kendimi kaybetmenin ve hiçbir şey yokken sahiplenici bir psikopat gibi davranmanın utancına karşı sertçe yutkundum.

Jules, Clara ve Violet'in hayvanlarla birlikte çıktıkları kapıya elini salladı. "Genelde böyle değildir."

"Genelde çok daha kaotik olur," dedi Evie, sesi neşeyle yükselse de gözlerinde hâlâ hüznü bir şefkat parıltısı vardı.

Jules Evie'ye bir bakış attı. "Ben sadece yemek saatinde mutfakta koşuşturan çiftlik hayvanları olmadığını kastetmiştim."

Evie, "Evet, " diye mırıldandı.

Yere baktım, ayakkaşılarımı sebepsiz yere inceledim, utancımın kurtulmak istedim. Evie yaklaştı ve dirseğimi kendi dirseğiyle dürttü. "değil," diye mırıldandı sadece benim için. "Tüm kız kardeşlerim buradayken buranın nasıl bir ucube gösterisi olduğunu görmelisin."

Olanları hafifletmeye çalışıyordu, bunu takdir ettim, ama bana gerçekten ne kadar kötü durumda olduğumu kanıtladı. Evie'nin hızlı affediciliği, onu bir horozdan ve yarı ölü bir kediden korumak için bir manyak gibi yakaladığım için duyduğum garip utancı yumuşatmak için uzun bir yol kat etti.

"Otursana," dedi Jules, kibarlıktan çok sert bir ses tonuyla. Ağır, gözlemci bakışları bazı alarm zillerini çaldırdı. Görünüşe göre o kadar da bağışlayıcı değildi. Anlaşılır bir şekilde. Evie tabaklarımızı servis etmek için ocağa doğru yürürken Jules sessizce sordu: "Bu çok sık oluyor mu? Kurdun adamı böyle ele geçiriyor mu?"

İnkâr etmek için hiçbir neden yoktu. "Sadece bu büyüden beri. Ondan önce kontrol hep bendeydi."

"Her zaman mı?" sordu kaşlarını şüpheci bir şekilde kaldırarak.

"Evet," dedim biraz agresif bir şekilde, kendimi sakın kalmaya zorlayarak. "Her zaman."

"Bu büyü sana yapıldığından beri hiç kimseyi fiziksel olarak incittin mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona gerçeği söylemek istemedim. Ama kesinlikle yalan söylemeyecektim. "Sadece bir kez." Sanki tek bir şiddet olayı sorun değilmiş gibi. Boğazımı temizleyerek ona şöyle dedim: "Bir müşteriye teslimatım vardı ve sokağın kenarına yasal bir şekilde park etmişim. Ama ciddi yol öfkesi olan bir adam indi ve yüzüme atladı, park yerini engellediğim için bana bağırdı ve küfretti."

"Ne yaptın sen?"

"Hızlı bir tepkiydi. İçgüdüsel. Burnuna yumruk attım."

Aynen öyle.

"Anlıyorum."

Kucağıma bir peçete koydum ve bir şey sakladığımı düşünmemesi için ona baktım. Ki saklamıyordum. "Çoğu zaman bazı şeyleri kontrol altında tutabiliyorum."

"Ürktüğüm zamanlar hariç." Kız kardeşlerinin bir dakika önce ayrıldığı kapıya doğru tekrar başını salladı.

"Aynen öyle."

Omzumun ötesine, Evie'nin olduğu yere baktı, sonra alçak sesle, "Kız kardeşim kendi başının çaresine bakabilir, ama onu herhangi bir şekilde tehdit edersen müdahale etmek zorunda kalacağımı bilmeni isterim," dedi.

Bu uyarıyı kemiklerimde bir kilit gibi hissederken, kaslarım tehlikeye karşı sıkıştı. "Anlıyorum. Daha azını beklemezdim."

Başını salladı, dudaklarını sıkı bir gülümsemeyle bastırarak bu konuda anlaştığımıza memnun olduğunu söyledi.

Evie masaya döndü ve önüne bir tabak koydu. "Fransız ekmeği alın." Masanın ortasındaki sepeti işaret etti, bakışları ben ve Jules arasında gidip geliyordu, belli ki aramızdaki gergin havayı fark etmişti.

Jules iki tabağı düzeltmek ve masadaki boş yerlere koymak için ayrıldı, dudakları hala sıkı bir çizgi halinde sıkıştırılmıştı. Gerginliğin sirk hayvanları gösterisinden çok benim kız kardeşine karşı ani sahiplenici saldırganlığımla ilgili olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Jules'u kazanmak büyük bir girişim olacaktı. Evie'nin kız kardeşi onun için önemliydi, bu yüzden denemek zorundaydım.

Bu büyü bozulduktan sonra Evie'yle arkadaşlığımızı bir üst seviyeye taşımayı düşünmüştüm ama şimdi Jules'un bu arkadaşlığı bile engellemeye çalışıp çalışmayacağını merak ediyordum. Birden Clara'nın acele edip dönmesini diledim. Onun varlığıyla ilgili bir şey tüm karanlık hisleri ortadan kaldırıyordu.

Hangisi o? Parıltılı işeyen ve gökkuşağı sıçan mı?

Şu anda onu eğlendirmiyorum bile. "Peki

Z ismini almış?"

Violet ve Clara tam o sırada içeri girdiler. Violet yerine otururken homurdandı. "Zombi Kedi'nin kısaltması."

"Zombi Kedi?" Bir kaşık dolusu karides, baharatlı domates sosu ve beyaz pirinci çatalladım.

Clara bir dilim Fransız ekmeğine uzanarak gülümsedi. "Z özel biri. Otuz yaşında."

Evie'ye baktım. "Otuz mu? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Kız kardeşimiz Isadora bir Conduit."

Vay be. Onları daha önce duymuştum ama hiç karşılaşmamıştım. Bu tür bir cadı herhangi bir kaynaktan diğerine enerji aktarabiliyordu. Görünüşe göre, bir kedinin ömrünü uzatacak enerjiyi bile.

"Evet," diye ekledi Violet. "Evie bir zamanlar ona Oliver demeyi denedi ama Isadora ona 'tedavi' uygulamaya başladıktan sonra Zombi Kedi adını verdi."

Evie, Violet'in havalı karşısında gözlerini devirdi. "Tam bir ikiyüzlüsün. Fred şimdi kaç yaşında? Hmm, bir

bakayım..." "Kapa çeneni, Sissy."

"Mateo, sanatın için ilham kaynağın nereden geliyor?" diye sordu Clara, hiç beklenmedik bir anda. Ama bu onun tarzı gibi görünüyordu.

"Çoğunlukla mitoloji. Ve tarih."

"Bu çok ilginç. Özel bir nedeni var mı?" Çayını yudumlarken meraklı kaşlarını kaldırdı.

"Pek sayılmaz. Sadece her zaman çekmiştir."

"Bunun tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum." Suçlaması o kadar tatlı bir şekilde telaffuz edilmişti ki kabalığın acısını hafifletti.

Ona kendi aklımı bildiğimi söylemek için ağzımı açtım ama sonra ani bir anı beni geçmişe götürdü. Annem yatakta benimle birlikte yatıyor, bana sarılmış, Perseus'un hikayesini okuyordu. O kadar uzun zaman önceydi ki, bu anıyı yıllardır düşünmemiştim.

"Annem," diye itiraf ettim. "Yunanlıları çok severdi. Sanırım benim için de öyle başladı."

Clara ıslıl ıslıl gülümsedi. "Bu çok hoş."

Evie bana kendi gülümsemesini verdi, çok daha küçük ve çarpıktı ama omuzlarımda kalan gerginliği hafifletmeye yetti.

Jules'a "Karides creole çok lezzetli," dedim.

Jules başını salladı ve kâsesinden bir ısırık aldı. "Teşekkür ederim."

Violet saatini kontrol etti. "Evet, bu güzel bir şey ama biraz hızlanmamız gerek. Saat üçte bir randevum var."

"Kiminle?" Jules sorusuna biraz zehir katmıştı. Artık bana yönelmediğine sevinmiştim.

"Seni . Sen benim annem değilsin, Juliana."

Havada dalgalanan bir elektrik akımı kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Alfa, büyüünün ani varlığı karşısında derin bir hırıltı çıkardı.

"Hayır, ama bu meclisi etkileyen her şeyin benden geçmesi gerekiyor."

"Bu meclisi etkilemiyor," diye karşılık verdi Violet.

"Neden böyle davranıyorsun-?"

"Oh, Tanrı aşkına, Jules. Herkesi ve her şeyi kontrol edemezsin." Violet gözlerini devirdi. "Kes şunu."

Clara uzandı ve elini Violet'in koluna koydu, sarı bir ışık parladı ve sonra kayboldu. Neredeyse bir kameranın flaşı ama kameralar havada elektrik cızırtısı bırakmıyordu. Clara'nın büyüü masanın karşısından göğsüme doğru uğuldadı, hoş bir titreşimdi. Garipti.

"Zahmet etmeyin," dedi Violet, elinde boş tabağıyla dururken. "Kızgın değilim. Sadece gösteriyi başlatmaya hazırım." Sonra delici bakışları üzerime dikildi. "İşin bittiyse, Wolfman. Hadi yapalım şu işi."

Önce Jules, sonra da Clara kalkıp tabaklarını lavaboya taşıdılar. Evie ayağa kalktı ve benim boş tabağımı da aldı. Omuz silkerek, "Özür dilerim. Genelde bu kadar pislik olmazlar."

"Evet, ," dedi Violet, oturma odasından geçip evin arka tarafındaki koridora doğru ilerlerken.

"Ne ?" Benim ve Evie'nin gözlüklerini onun arkasındaki lavaboya taşıdım.

"Violet bir Kahin. Sana bu büyüü yapan cadıyı bulup bulamayacağını görmek için seni kehanet etmek istiyor."

"Yani bunun bir tür kaza olmadığından emin misin? Artık büyü gibi, başkası için yapılmış bir büyüünün benden sekmesi gibi?"

Lavaboda bana baktı, yüzünde daha önce gördüğümde emin olmadığım kasvetli bir ifade vardı. Belki ona aile hayatımdan bahsettiğim zaman hariç.

"Hayır. Seninle vakit geçirdiğimden ve okuduklarımdan beri, bu bir bağlama büyüü. Birisi bunu senin için yapmış."

Bunun teyidini duymak beni iliklerime kadar şoke etti. Kurdumu boğmak, aklımı kaçırmamı sağlamak isteyen kim olabilirdi ki? Çünkü bu büyü bozulmazsa olacak olan buydu.

"Hadi," dedi, elimi tuttu ve beni oturma odasına geri götürdü.

Narin elini nazıkçe sıktım, dokunuşu beni her gün her saniye arzuladığım o tatlı, tanıdık merhemle toprakladı. Beni tanıştığımız ilk geceki koridordan geçirdi. Jules'un çalışma odasına yaklaşımdan hemen önce elimi bıraktı. Göğsümde keskin bir acı hissettim ama ona tekrar sarılmadım.

"Şuraya otur," dedi Jules, uzun maun bir sehpanın büyük bir kanepeyi işaret ederek.

Ben yaptım. Violet karşı tarafta yere oturdu, önünde su dolu cilalı, ahşap bir kâse vardı. Evie bir makas aldı ve bana doğru yürüdü.

Ne oluyor lan? Saldırın!

Vücudumdaki her kası sıktım, koltukları acımasız bir güçle kavradım. Kendime bunun Evie olduğunu hatırlatmak zorundaydım.

"Sorun değil," dedi gülümseyerek, bana bakarken diğer elini omzuma koymak için kaldırdı. "Violet için sadece birkaç tele ihtiyacım var. Güzel saçlarına zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Beni rahatlatan söyledikleri değil, sesinin yumuşak tınısı ve omzumdan saçlarıma kadar uzanan elinin yatıştırıcılığıydı.

Birkaç tel koparıp Violet'e doğru yürüdü ve onları su dolu kâseye bırakırken kıpırdamadan durdum. Evie makası kitaplığın üzerine koydu, sonra yanıma döndü. Sandalyenin kenarına yaslandı, sıcaklığı harika bir şekilde yakındı ve bir elini karşı omzuma koydu. Birisi onun kolunu bir tür kucaklamayla bana doladığını bile düşünebilirdi, ama ben daha iyi biliyordum. Beni dokunarak topraklıyordu.

"Rahatla," diye fısıldadı bana. Ben de denedim.

Clara uzun, ince bir mum yakıp masanın ortasına yerleştirdikten sonra Violet'in soluna oturdu. Jules bir çubuk tütsü yakmakla meşguldü. Bir şeyler fısıldadı, sonra masanın etrafında tam bir daire çizdi, sonra benim etrafımda, sonra Violet'in arkasında dolaştı ve çubuğu kehanet kâsesinin sağındaki küçük bir siyah kum kâsesine sapladı. Clara'nın karşısına oturdu.

Violet bağdaş kurmuş, gözleri hep kapalı bir şekilde oturuyordu. Şimdi onları açtı, gök mavisi gözleri doğaüstü bir güçle parlıyordu.

havuzun içine bakarken ışık. Mor boyalı parmağının ucuyla kâsenin üzerinde yaptığı bir hareketle su bir daire çizdi. Küçük havuz dalgalandıkça tepemde duran birkaç tutam saçımın yavaşça battığını görebiliyordum.

Saçlarım suya girer girmez keskin bir enerji dalgası havayı deldi. Violet'ten geliyordu. Evie'nin yanımdaki sakinleştirici gücüne rağmen Alfa hırladı.

"Şşşt," diye fısıldadı. "Güvendesin."

Güvende olduğumu ve bu cadıların bana yardım etmek için burada olduklarını biliyordum. Yine de odadaki büyü bana bir tehdit gibi geliyordu ve nedenini bilmiyordum.

"Efendine göster," diye fısıldadı Violet suya.

Parmağını su yüzeyinin üzerinde havada daireler çizdirirken su dönüyor, dönüyor, daha da hızlanıyor, görüntüler dalgalanmalar arasında uçuşuyor gibi görünüyordu. Violet parmaklarını şıklattı. Sanki bir televizyon programı izliyormuşuz da birisi duraklat tuşuna basmış gibi su dondu.

Durgun suyun üzerinde, havada asılı duran bir damlacık. Bunun altında, camsı su yüzeyinde galerideki sanat eserimin bir görüntüsü vardı. Medusa'nın bir büstü, saçları düşmana tıslayan canlı yılanlar gibi.

Violet parmaklarını şıklattı ve su tekrar girdap yaptı, o kadar hızlıydı ki bir kısmı kenardan kayıyordu.

"Bana efendini göster," diye daha yüksek sesle emretti, parmaklarını tekrar şıklatırken sesi doğal olmayan bir perdeye düştü.

Su daha önce olduğu gibi dondu, ama bu kez görüntü benim stüdyomda üstsüz çalışırkenki halimdi. Çerçevenin odak noktası çıplak gövdemdi, bir heykel üzerinde çalışırken kollarım ve sırt kaslarım esnemişti. Yaz aylarında sıcaklığın dayanılmaz olduğu zamanlarda sık sık gömleksiz çalışırdım. Evie'nin eli omzumda sıkıştı.

Bu da neydi böyle? Bu büyüyü kendime yapan ben değildim. Neden benim ve sanat eserimin resimlerini gösteriyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Violet parmaklarını tekrar şıklattığında, su çılgınca dönmeye başladı, sanki yüzeyin altında bir canavar kabarıyormuş gibi çılgınca dalgalandı. Avucunu kaseye doğru bakacak şekilde havaya kaldırdı.

"Yeter," diye fısıldadı gırtlaktan gelen bir tehditle. "Bana lanet olası efendini göster."

Su girdaplar çizerek çanağın dışına çıktı, tutucusundan yükseldi ve hâlâ delicesine hızlı bir şekilde dönmeye devam ediyordu. Suyun içinde bulanık bir görüntü, gri ve kırmızı bir çizgi. Benim kurdum mu? Kan mı? Neydi o?

"Göster bana!" Violet'in sesi saldırganlıkla titriyordu.

Clara bu güç karşısında sıçradı. Evie omzumu o kadar sıkı ki tırnaklarının battığını hissedebiliyordum.

Görüntü siyaha dönerek suyu bulandırdı. Ani bir büyü çatırtısıyla kâse havada takla attı ve duyulabilir bir gümbürtüyle yüzüstü yere düştü. Siyah su mumu söndürmüştü ve yanan tütsü cızırdayarak söndüğünde tısladı.

Violet nefes nefese, kaşlarını çatarak ortalığa baktı, yumruklarını masaya vurdu. Clara iki elini birden hızla uzatıp kız kardeşinin koluna koydu, teni geçen gece bana mutluluk büyüsü yaptığı zamanki gibi altın gibi parlıyordu.

Jules kaşlarını çatarak bana baktı. "Birisi kesinlikle sana zarar vermek istiyor, Mateo."

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Violet bir anda ayağa kalktı ve Clara'yı fırçalayarak "Ben iyiyim" dedi. Sonra elektrikli bakışları bana ve Evie'ye kaydı. "Her kimse, güçlü bir kaltak."

"Cadı demek istiyorsun," dedi Evie, her zamanki gibi sakindi.

"Hayır, kaltak demek istedim. Ona sadece bir bağlama büyüsü yapmakla kalmadı, lanet olası büyünün kendisini de bağladı ki içeriği göremeyelim. Kimsenin içeriği görmesini istemiyor. Eğer o bir kadınsa. Bildiğim kadarıyla erkek de olabilir."

"Violet-" diye başladı Clara.

"Ben iyiyim," diye tersledi, sonra daha nazik bir şekilde ikizine döndü. "Gerçekten. Benim için endişelenmeyin. Hepiniz bu kurt adam için endişelenmelisiniz. Bu güçlü bir cadı, her kimse artık. Neyse, benim gitmem gerek." Ellerini kaldırdı ve kot pantolonuna vurdu. "Bu karmaşa."

"Ben temizlerim," dedi Clara. "Sen git."

Violet beklemedi. Bir hışımla çıktı. Clara Jules'a gülümsedi. "Ben gidip havlu getireyim."

Jules gri bakışlarını bana yöneltti. "Sana zarar vermek isteyecek birini tanımıyor musun?"

Hayal kırıklığı parçaladı. "Sana söyledim. Benim düşmanım yok." "Korkarım var," diye karşılık verdi.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim ve ellerimle saçlarımı taradım. "Bak. Kimseyi tanımıyorum. Sana söyledim."

"Peki ya iş rakipleri?"

"İş rakipleri mi? Ben bir sanatçıyım. Nadir bir metal işi piyasasında. Tanıdığım diğer sanatçılar aynı müşteriye bile sahip değil. İşlerimiz çok farklı."

"Peki ya eski bir kız arkadaş?" diye sordu.

Evie yanımda irkildi ve öne doğru eğildiğimde kayan elini sırtımdan çekti. Elini tutup tekrar koymak istedim, ayrılığı bir kemik kırılması gibi hissettim.

Caroline'ı düşündüm, birlikte yaşamamız için özür dileyerek kekeleyen bir kuzu gibi uysal ve yumuşaktı. Onu öyle hızlı susturdum ki başı döndü, sonra da tüm bağları kopardım. Son duyduğumda Metairie'de bir dişçiyle çıkmaya başlamıştı bile, yani belli ki kalbi o kadar da kırık değildi.

"Hayır." Başımı salladım. "Zaten sadece insanlarla çıktım."

"İnsanlar büyü yapmaları için her zaman cadı tutarlar."

Daha da sinirlenerek, "Kız arkadaşlarımdan bağlanmasına izin vermem" diye yeniden ifade ettim.

Jules alay etti. "Sen çok çekici bir adamsın Mateo. Başarılı bir işi olan yakışıklı biri. Duyarlı bir sanatçı. Bazı kadınlar sana çok bağlanabilir. Sen istesen de istemesen de."

Yere bir delik açarken kafamı kaldırdığımda, omzumun üzerinden bana değil Evie'ye baktığını fark ettim.

"İnan bana, bu eski bir kız arkadaş değil. Onlar bağlanmadan çok önce ayrıldım. Kalplerini buna bağlamadan önce. Ben yalnız biriyim, tamam mı? Evet, seksi çok severim ama tanıdığım biriyle olmasını tercih ederim, rastgele biriyle değil. Ama yeniliğin etkisi geçer geçmez ilişkiyi keserim. Size söz veriyorum, kadınların benimle hiç şansı yok."

Evie'nin arkamda kaskatı kesildiğini hissettim. Kulağa taş kalpli bir piç gibi geldiğimi biliyordum ama gerçek buydu. Kız kardeşinin, geçmişte çıktığım ürkek, itaatkâr kadınlardan birinin suçlu olabileceğini düşünmesine bir an bile izin vermeyecektim. Bu sadece gerçek hedefi bulmak için zaman kaybı olurdu.

Jules bir an için durdu, görünüşe göre sözlerimi düşünüyordu. "Bu büyüü ne tür bir cadının yaptığını bilirsek bize yardımcı olur. Özellikle de Evie bir kurt adamın büyüünü bozmayı hiç denemediği için."

Arkama dönüp baktığımda Evie'nin kitaplığa yaslandığını ve bakışlarımı kaçırdığını gördüm. Bana bakması için onu zorlamak istedim ama Jules konuşmaya devam etti.

"Büyüyü gelecek hafta dolunay gecesi yapacağız. Bence büyü bozma işlemini kurdun en çok ortaya çıkmak isteyeceği zamanda yapmak en iyisi olacaktır. Özellikle de bu bağlama büyüünün diğer ucunda güçlü bir cadı olduğunu bildiğimize göre."

Başımı salladım, çenemi gıcırdatarak kapattım. Tüm bu deneyimle ilgili bir şey tüylerimi diken diken etmişti. Ama beni gerçekten kızdıran tek şey Evie'nin benden uzaklaşmış olmasıydı ve nedenini bilmiyordum. Yani, öyle sayılır. Kadınlar hakkında tek kullanımlıkmiş gibi konuşmuştum ve bu beni bir pislik gibi gösteriyordu. Ama hayat benim için böyleydi. İstedğim gibi. Şu ana kadar.

Evie hâlâ bakışlarımı kaçırarak kapıya doğru yürüdü. "Hadi gel. Sana çıkışı göstereyim."

Bana çıkışı gösterecek misin? Cehenneme kadar yolu var.

Sen söyle ona.

Hoşuna gitse de gitmese de benimle konuşacaktı.

Ve eğer konuşmak işe yaramazsa, daha iyi fikirlerim var.

OceanofPDF.com

CHAPTER 15

~EVIE~

B

Ön kapıya vardığımızda taştan bir kale inşa etmiştim,

Aptal, yumuşak kalbimin etrafı surlarla ve timsahlarla dolu bir hendekle çevriliydi. Evet, Mateo bana ilişki yaşamadığını söylemişti ama *kadınların benimle asla şansları* olmadığını söylemesi, *seksi çok sevdiğimi* söylediğinde yanan cehennemi söndürdü. *Biz* olabileceğimize dair küçük bir umut kırıntısından vazgeçmek zorunda kaldım.

Her zaman bir seçenek vardı - elbette bu büyüü bozduktan sonra - birkaç ay boyunca tamamen cinsel bir ilişki yaşayabilirdik. Bunu yapabilirim. Mateo ile dünyayı yakan bir seks, sonra... sonra ne olacak? Sonra diğer kadınları gibi beni de kaldırıma atacaktı, böylece fazla yapışkan olmayacaktım. Çünkü gerçeklerle yüzleşelim, ben zaten yapışkan olmaya başlamıştım. Şu anda onunla takılmayı seviyordum. Eğer seksin her şeyi karıştırmasına izin verseydik, arkadaşlığımız bile olmazdı. Ve lanet olsun, onu bir arkadaş olarak gerçekten seviyordum. Ama Mateo'yla sıcak, erimiş, yalamalı seks?

"Beni duydun mu?"

"Ne?" Beynimi pelteye çeviren adama geri döndüm.

Verandada dururken kıkırdadı ama yüz ifadesi gergindi. Onu suçlamadım. Çalışma odasındaki o boktan gösteri oldukça yoğundu.

"Gel benimle kahve iç. French Truck Coffee çok iyi espresso yapar."

Saati bile okumadan saatime baktım. "Hayır. Biraz daha okumalıyım. Görünüşe göre senin bu büyüyle işim başımdan aşkın."

"Ama hâlâ iki saatimiz var."

Bir omzumu silktim. "Sadece biraz yorgunum."

"Yorgun mu? Yoksa kızgın mı?"

"Neden kızgın olayım ki?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

"Kızgın değilim."

"Ve sen de boktan bir yalancısın."

"İşte şimdi kızgıyım." Kollarımı kavuşturdum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, ben olağanüstü bir yalancıyım."

"Öyle mi? ." "Nasıl yani?"

Bir adım daha yaklaştı, elleri ön ceplerindeydi. "Mutluymuş gibi davran ve benimle kahve içmeye gel."

Gözlerindeki savunmasız yavru köpek bakışıyla o nazik tonu kullanıyordu. Kahretsin, kirli oynadı. Her ne kadar yalnızım saçmalığı yüzünden kafayı yemiş olsam da ona karşı koyamadım. Bu yüzden köprüyü kaldırdım, aç timsahlarımın hendeklerinde şaklamasına izin verdim ve "Tamam" dedim.

Kolunu uzattı. Yürürken kolumu onun koluna alışmıştım. Şu anda ona saldırmaya hazır zehirli bir engerek yılanıymış gibi bakıyordum. Başını eğerek sırtıttı. "Ne kötü bir yalancısın," diye fısıldadı.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra kolumu onun koluna geçirdim ve beni caddeye doğru götürmesine izin verdim. Odaklandığımda harika bir oyuncu olabilirdim, ben de öyle yaptım. Her zaman yaptığım gibi onun yanında hafifçe yürüdüm.

"Yemek güzeldi, değil mi?" Gerektiğinden biraz daha fazla alaycı bir ifade kullandım.

Göğüs kafesinden koluma doğru bir kahkaha gümbürtüsü hissettim ama duymadım. o.

"Çok güzel. Daha önce hiç yemek öncesi hayvan gösterisi yapmamıştım.

Bu hoş bir dokunuş oldu." "Memnun etmeyi amaçlıyoruz. Özellikle de böyle ünlü bir akşam yemeği konuğu

kendin."

Yürümeye devam ettik ama bir an sessiz kaldı. Sanırım sesimdeki acının bir kısmını tutabilirdim. Ama tamam! İyi bir yalancı değildim! Şimdi mutlu musun?

"Evie. Seni üzdüm."

EVET! "Hayır. Hiç de değil."

Homurdandı. "Yani eski kız arkadaşlarımdan bahsetmemin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Mateo, diğer kadınlarla ne yaptığın seni ilgilendirir."

"Mmm. Doğru." Kolunu esnetti ve beni tutuşunu sıkılaştırdı. "Bak. Hıyar gibi konuştuğumu biliyorum ama hayal kırıklığına uğramıştım, tamam mı? Kız kardeşin yanlış ipucunun peşindeydi. Sana daha önce de söylemiştim, bir kadına uzun süre bağlı kalmam."

"Evet. Bana söyledin. Sorun değil."

"Ben tam bir pislik değilim, Evie. Dürüst ve açık sözlüyüm."

"Bundan bir saniye bile şüphe etmiyorum."

"Yani ne için kızsın? Dürüst olduğum için mi?"

Aptalca davranıyordum. O haklıydı. Nefesimi tuttum ve bizi durdurup, çantaları kaldırımın çoğunu kaplayan bir grup kadın alışverişçi onun önünde durmak için eğildim.

"Sana kızgın değilim." Ve şimdi bu bir şekilde doğruydu. Olduğu kişi olduğu için ona nasıl kızabilirdim ki? O hâlâ aynı Mateo'ydu. Dürüst, samimi ve çıldırtıcı derecede güzel. Sadece kadınların onun hayatında nerede durduğunu çok daha net görebiliyordum. Bu küçük öfke nöbetim bana bir şeyi kanıtladı. Onun geçici sevgilisi olmaktansa ömür boyu arkadaşı olmayı tercih ederim. Gülümsedim ve tokalaşmak için elimi uzattım. "Arkadaş mı?"

Öyle yoğun bakıyordu ki, kendinden geçtiğini sandım. Dudakları konuşmak için aralandı ama hiçbir şey çıkmadı. Yavaşça göz kırptıktan sonra elimi tuttu ve beni kendine doğru çekerek yarı sarıldı, diğer kolunu belime doladı. Sesi sertti, ağzı kulağıma yakındı. "Arkadaşlar."

Başımı birkaç saniyeliğine omzuna yasladım, iki kat yatağa ihtiyacım olacağını çok iyi biliyordum. Mükemmelliğin sıcaklığına ve kokusuna gömülmeden önce geri çekildim. Birbirimize dokunmadan ama daha hoşnut bir sessizlik içinde yolumuza devam ettik.

Serin bir esinti caddeden aşağı süzülürken çıplak bacaklarımda tüylerimi diken diken etti. Kollarımı kavuşturdum ve havanın nihayet sonbahara döndüğünü fark ettim. Ekim neredeyse bittiğine göre iyi bir şeydi.

Çok geçmeden parlak sarı kafe French Truck Coffee'ye adım atmıştık. Kapıyı benim için açık tuttu ve içeri girdik.

"Akşam yemeği senden, kahve de benden," dedi. "Özel bir şey var mı?"

"Crosstown Espresso'larına

bayılıyorum." "Anladım."

O sırada beklerken ben de iki kişilik bir yer buldum ve yerleştim. İnsanları izlemekle meşgul olduğum için Mateo'nun arkasında sırada bekleyen bir kadınla konuşmaya başladığını fark etmedim. Kadın bir eliyle hararetli bir şekilde konuşurken diğer kolunda büyük boy bir Saint Laurent el çantası ve bir Pilot and Powell alışveriş çantası vardı. Livvy bir Mardi Gras balosunda giyecek bir şeyler tesadüfen o mağazaya girmiştim. Fiyat etiketlerinden birine baktıktan sonra tökezleyerek geri çıkmıştık.

Kadın muhtemelen kırklı yaşlarındaydı, sarı saçları omuzlarını biraz geçmişti ve iyi yetiştirilmiş birinin tavırlarına sahipti. Paraya ve onun getirebileceği tüm harika şeylere alışkın biriydi. Onunla birlikte kahvelerinin, yani *bizim* kahvelerimizin hazır olmasını beklerken tişörtüme ve şortuma baktım. Oturduğum yerde kıpırdandım, böyle bir kadının yanında bu kadar doğal görünmesinden memnun değildim. O anda içimde, belki de onun bırakıp gittiği sevgililerinden biri olduğuna korkunç bir his belirdi.

Hayır. Paranoyaklaşıyordum. Çok saçma. Ona içten bir sevgiyle gülümsedi.

Yanında kız olduğu halde bana doğru yürüdü. Kahvesini bir fincanda taşıyordu.

"Evie," dedi espressolarımızı masaya koyarken. "Bu Sandra Blake, galerimde sergi açan sanatçılardan biri."

Tam bir aptaldım. Gülümseyerek elimi uzattım. "Soyut manzaralar mı çiziyorsun?"

Elimi tuttu ve cılız, kız gibi değil, içten bir şekilde sıktı. Bu onu sevmeme ve kendimi daha da pislik gibi hissetmeme neden oldu.

"Korkarım ki suçlu." Uzaktan düşündüğüm gibi sadece hoş görünümlü bir kadın değildi, göz kamaştırıcıydı. Ölmeye değer bir kemik yapısı ve otuzunu geçmiş bir kadında düpedüz günahkâr olan kusursuz bir ten. "Keşke Mateo gibi daha özgün olsaydım, ama ben gördüğünü resmedenlerdenim."

"Empresyonistler gibi," diye ekledim.

"Evet. Sanatını biliyorsun." Bana nazik bir gülümseme verdi.

"Ben sanatçıları tanıyım." Mateo'ya baktım, sonra ona "Çalışmaların çok güzel" dedim. Ve bunda ciddiydim. Louisiana'ya çok tanıdık gelen silüetleri parlak renklerle ve cesur, yoğun fırça darbeleriyle resmetmişti.

"Çok nazıksın, Evie. Ama teşekkür ."

"Çok güzel bir eviniz olmalı."

"Evet, ama her şeyi Gene'ime borçluyum, ruhu şad olsun. Sen ve Mateo bir ara gelip benimle çay içmelisiniz."

Kendi kendime güldüm, Clara'yı ve onun her hafta çay içip en son okudukları tarihi romanı anlattıkları kitap kulübünü düşündüm. Kitap kulübü üyelerinin hepsi altmış yaş üstü insan kadınlardı. Sandra Blake'e bayılırdı.

"Bu çok iyi olur, teşekkürler."

"Seni tutmayacağım." Mateo'ya döndü. "Yani Missy'ye komisyon talebimi gönderebilir miyim?"

"Elbette," diye cevap verdi, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Ama Sandra, galerinin kirası için bir anlaşma yapalım. Sana fatura kesmek konusunda kendimi rahat hissetmiyorum."

Elmas parmaklı bir el salladı. "Lütfen. Bana tüm tutarı fatura edeceksiniz ve hepsi bu kadar. Zamanınız değerli." Kadın eğildi ve adam da her ikisinin de aşına olduğu yanaktan göstermelik bir öpücük almak için eğildi. "Siz ikiniz Pazar gününüzün tadını çıkarın. Seninle tanışmak bir zevkti, Evie."

Sonra kapıdan çıktı ve Mateo yerleşti.

"Vay canına," dedim. "Galerideki sanatçı arkadaşlarınızdan ne bekliyordum emin değilim ama o olmadığı kesin."

"Nasıl yani?"

Kelimeleri bulmaya çalışırken bir an donakaldım.

"Sakin söyleme," diye alay etti. "Hepsinin Bohem, dövmeli ve piercingli olmasını bekliyorsun. *En iyi arkadaşın* Scotty gibi."

"Şey, ben öyle demezdim ama-" Espresso'yu yudumladım. "Mmm, bu çok lezzetli. Soğumadan içsen iyi olur."

Kıkırdadı, bir yudum aldı ve koyu renk kirpiklerinin altından beni süzdükten sonra fincanını yere bıraktı ve "Senin bir sanatçı yobazı olduğuna inanıyorum, Evie" dedi.

"Ben değilim! Sadece, demek istediğim, burada alışık olduğum türden bir sanatçıya benzemiyor. Ama o iyi."

"Evet. Gerçekten çok yetenekli. Aslında şehir dışındaki başka bir sergide tanıştığım ilk sanatçıydı. Ona bir galeri satın almak istediğimi ama sergi alanı kiralamak için diğer sanatçıların da katılmasını istediğimi söyledim. Ben ona geri ödeyene kadar o da bu işe yatırım yaptı. Onun bağlantıları başka bir sanatçıyı, arkadaşım Kyle'ı da işe etti. Ve Scott gibi diğerleriyle birlikte

Düzenli olarak olmasa da zaman zaman oldukça iyi işler yapabildim."

Mateo'nun ailesini ve evini terk etmek zorunda kaldıktan sonra burada başarılı olduğunu görmekten mutlu olarak gülümsedim. Ama "Peki, sen ve o hiç...?" diye sorduğumda ağzımı kapalı tutamadım.

"Hiç ne?"

"Biliyorsun." Boşlukları doldurmak anlamına gelen evrensel el işaretini yaptım. Bu durumda, seksi ima ettim.

"Ben ve Sandra mı?" Sesi neredeyse dehşete düşmüş gibiydi. "artık." Aynı anda hem kıkırdadı hem de kaşlarını çatı.

"Neden bu kadar şaşırdınız? O çok çekici bir kadın."

"Öyle. Ama o benim iş ortağım olarak başladı. Bu alanda sahip olabileceğim her türlü düşünce o zamanlar sona erdi."

"O zaman ona karşı bir şeyler hissettiğini kabul ediyorsun."

Ağır bakışları ve orantısız sırtışı bana bu konuda fazla zorlandığımı bildiğini söylüyordu. Kıskançlığım aptal parlak bir gibi görünüyordu. Batman büyüklüğünde bir fener.

"Evet, çok çekici bir kadın." Kolunu masanın üzerine koydu, daha da yaklaştı, sesi samimi bir şekilde alçaldı. "Ama o sadece bir arkadaş."

"Bizim gibi."

"Hayır." Gözlerini kırıştırdı, bakışları ağzıma kaydı. "Bizim gibi değil. Biz çok iyi arkadaşız."

Ağzım kurudu, kahvemi içip çenemi kapatmam gerekiyordu. "Sandra Blake'in şerefine." Fincanımı kaldırdım.

Elindekini benimkine dokundurdu. "Ve çok iyi arkadaşlara," dedi alçak sesle ve yumuşak bir şekilde, fincanı tekrar dudaklarına götürürken, rüya gibi kahverengi gözleri benimkilere takılmıştı.

Gülümsedim ve içtim, karnımda kıvrılan sıcaklığın kahveyle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin çok iyi, baygın, kalp eriten arkadaşımınla ilgili olduğunu çok iyi biliyordum.

CHAPTER 16

~MATEO~

"**I** Senin için başka bir sürprizim var," dedim Cauldron'daki barın diğer tarafından ona.

"Ne!" Yüzündeki saf sevinç ifadesi nefesimi kesmişti. Böyle gülümsediğinde başını her zaman hafifçe yana eğmesi ne tuhaftı. Badem şeklindeki gözleri bir sırrı varmış gibi kıışırdı. Hayır, sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi. Onu kucaklayıp yerden kaldırmak, yüzümü boynuna gömmek istedim ama bu biraz çılgınca olurdu.

Dirseğimi dürttü. "Burası Gotham City Grill'den daha mı iyi?"

"Emin değilim. Belki."

"Emin değil misin?" Arkasına uzanıp at kuyruğunu sıkılaştırdı, sonra yüzüne düşen bir tutamı üfledi.

Yine içgüdülerim ona dokunmak, kumral saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak, parmaklarımın ucuyla kabuğunun izini sürmek, teninin ipeksiliğini hissetmekti.

"Nasıl emin olamazsın? Bu senin sürprizin!"

"Evet," bir an için gözlerimi kaçırdım, parmaklarımı yumruk yaptım ve ona dokunmamak için kendimi zor tuttum. "Ama buraya daha önce gelip gelmediğinden emin değilim, o yüzden o kadar da heyecan verici olmayabilir."

"İşte şimdi *çok* meraklandım." Kahverengi deri ceketini askıdan alarak barın üst tarafına doğru döndü. "Doğru giyindim mi?"

Dar kot pantolonunu, pembe Converse'ini ve üzerinde Jason maskesi takmış Deadpool yazan uzun kollu tişörtünü inceledim.

"Sen mükemmelsin." Gerçekten de öyleydi. "Kaç tane Deadpool tişörtün var ki?"

Sırıttı ve sorumu duymazdan geldi. "Her ne planladıysan, Cadılar Bayramı ile ilgili olmamalı."

"Neden olmasın?" Onu, JJ'in hızla içki servisi yaptığı bara doğru ilerleyen gürültülü bir grup adamdan korudum.

"Çünkü bugün Cadılar Bayramı, ahmak." Kolumu omzuna dolamama ve çıkışa doğru itmeme izin verdi. "Ve sen kostüm giymemişsin," diye ekledi.

"Bu Cadılar Bayramı ile ilgili olmadığı anlamına gelmez." Partililerle dolup taşan caddeye çıktık. "Bu gece çıkabildiğine inanamıyorum."

"Ha!" Bir adım atladı, at kuyruğu yukarı doğru sallanıyordu, ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu. "Cadılar Bayramı gecesi için yıllık rotasyondayız. Barımızın teması nedeniyle yılın bu zamanı büyük kalabalıklar çekiyoruz. Ve hiçbirimiz çılgın parti insanlarıyla çalışmak istemiyoruz. Bu yıl Violet ve Clara kısa çöpleri çekti. Diğer sunucumuz Belinda da orada. Onlar halledebilir."

Sokağa park ettiğim kamyonetimin yolcu kapısını açtım. Küçük bir gülümseme attı ve atladı. Koşarak yanıma geldim, bu gece için düşündüğümünden daha heyecanlıydım. Belki de geçen hafta Evie daha içine kapanık olduğu içindi. Söz verdiği gibi her gün stüdyoda bana katılıyordu ama benimle pek ilgilenmiyordu. Jules'un kötü giden sorgulamasından sonra her şeyin yolunda olduğunu söylese de, bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum. Bu geceki planlarımın onu bana geri getirebileceğini ummuştum. Geçtiğimiz hafta boyunca ya yere uzanmış ya da şiltenin üzerine kıvrılmış, başını eğmiş ve tabletine odaklanmış bir şekilde kalemiyle çalışıyor, beni görmezden geliyordu. Kendi yeni heykelime daha fazla odaklanmalıydım ama Evie hem manik düşüncelerime merhem hem de yeni, daha şehvetli düşüncelerime kıvılcım olmuştu.

Ne üzerinde çalıştığına dair şüphelerim vardı ama bunu ona sormak için doğru zamanı bulamamıştım. Gizemli davrandığına, ne zaman yaklaşısam işini çabucak bitirdiğine şüphe yoktu. Önemli değildi. Yoğun odaklanması, derin düşüncelere daldığı anları sansürsüzce görmemi sağlıyordu. Yeni komisyonuma yardımcı olmak için mükemmeldi.

Sandra parametreleri göndermişti, bu da bana diğerlerine kıyasla daha fazla yaratıcılık hakkı tanıyordu. İsteği basitti: akan bir elbise ve kapüşonlu bir pelerin giymiş, umut, güç ve sevgi ifade eden genç, güzel bir kadın. Boyut gereksinimlerini ve

Eğer bunu gerçekleştirebilirim, umduğu son teslim tarihi. Bunun dışında sadece "*Güzel ve güçlü bir parça istiyorum.*" diye yazmıştı. *İlham perini takip et, Mateo.*

Böylece Sandra, kısa bir süredir beynimde ve muhtemelen kalbimde damgalanmış olan şeyi yaratmam için bana kapıyı açmış oldu. Bu heykel için yaşayan ve nefes alan ilham perime erişmek, onu her gün izlemek, ifadelerini işaretlemek, yumuşak güzelliğini ısıya ve galvanizli çeliğe kanallandırmak, lanet olası bir cennet gibi hissettirdi.

Başka ne cennet gibi hissettirirdi biliyor musun?

Sen bile beni aşığı çekemezsin, Alfa. Şu an her şey çok iyi hissediyorum.

Sanki hex donmuş ya da durmuş gibiydi. Ateşli düşünceler ve endişe önemli ölçüde azalmıştı. Ben Evie'nin yanındayken Alfa çenesini neredeyse tamamen kapalı tutuyordu.

Çünkü ondan hoşlanıyorum.

Bu yeni bir haber değil.

Ben de onu becermek istiyorum.

Tekrar. Bilmediğim bir şey değil.

Sadece bekle. Zamanı geliyor. Jack off daha fazla kesmeyecek. Bana et lazım.

Sonuncusu, duyularımı keskinleştiren ve omurgamda bir korku ürpertisi yaratan uhrevi bir gürültüyle noktalandı. İşte o zaman taksiyi dolduran hırıltılı gümbürtüyü duydum.

"İyi misin?" diye sordu Evie. "Ah, üzgünüm.

Evet, iyiyim. Her şey yolunda."

"Alfa yine huysuz mu davranıyor?"

Benden hoşlanıyor.

"Evet," diye cevap verdim gergin bir kahkahayla, bir elimi saçlarımda gezdirerek. "Sanırım dışarıda bu kadar çok insan varken biraz sinirli."

"İnsanlar onu sinirlendiriyor mu?"

Bu çok komik. Kimse beni sinirlendirmiyor.

"Tam olarak değil." Bunu kelimelere dökebileceğimden emin değildim. Vites değiştirme zamanı geldiğinde hissettiğim duygu gibiydi, hayvana doğru bir itme. Büyük ve ilkel bir şey tarafından arkadan itilmek gibi. "Sanırım bu sadece havadaki enerji."

"Belki de dolunay yaklaştığı içindir."

"Belki." Ona baktım ve düşüncelerimi kendime sakladım.

Şehir Parkı'na yaklaştığımızda bir dakika sessiz kaldı.

"Gelecek hafta büyü bozma törenimiz var." Bana bakmaktan kaçınır gibi pencereden dışarı baktı.

"Kırmaktan mı korkuyorsun?"

"Hayır." Öne doğru bakmadan önce başını salladı.

"Yapabilirim." "O zaman nedir?"

Yoğunlaşan kalabalık, onu nereye götürdüğümü gösteren pankart büyüklüğündeki işaretleri görebilecek kadar azaldı. "Aman Tanrım! Voodoo Festivali!" Emniyet kemerini çözdü ve bana sarılmak için kendini koltuğun diğer tarafına fırlattı.

"Oha!" Güldüm ve park yeri bulmak için yan sokağa doğru manevra yaparken ona tek kolumla sarıldım.

"Mateo! Buna inanamıyorum." Tekrar yanına sıçradı.

"Yani hiç gitmedin mi?"

"Evet. Ama birkaç yıl önceydi." "Violet konserleri benim kadar seven tek kişi ama nedense Cadılar Bayramı'nda hep bir şeyler oluyor."

"Cadı meselesi olabilir."

"Ha ha. Komik adam." Güldü. "Ama muhtemelen haklısın. Her nasılsa, yılın bu zamanlarında sihir dünyasında her zaman çılgınca şeyler oluyor."

Birkaç blok aşağıya park etmek zorunda kaldım. Dışarı çıktık. Zıplıyordu, heyecandan başı dönüyordu. Caddenin kenarında benimle buluşmasını beklerken sırtıtmaktan kendimi alamadım. Yürümeye başladığımızda, cadde tarafında dışarıya doğru manevra yaptım. Bazı sürücüler yayaları umursamıyordu. Zamanında hareket etmezlerse, onlara çarpıyorlardı.

Bana ya da kadıma vurmaya kalkarlarsa arabalarını toza çeviririm.

Tamam, Hulk. Bunu sen yap.

"Seni hiç konser adamı olarak düşünmemiştim," dedi heyecanla, sesinde bir baş dönmesi vardı.

"Her yıl burada bir standım olur. Önce oraya uğrarız."

"Çalışman gerekiyor mu?"

"Missy satışlarla ilgilenir. Ben, Kyle ve Scott işleri hep ona bırakırız. İşleri kontrol etmek için uğrarız. Ama her gece içimizden biri standı dağıtmaya yardım eder."

"Bu harika. Umarım festivalin tüm hafta sonu boyunca çalıştığı için ona fazla mesai ödüyorsunuzdur."

"Sıkı çalışması karşılığında iyi para alıyor ve bunu hak ediyor. Ama biz senin küçük yorumuna ve benim konser tercihlerime geri dönelim." Elimin arkası

onunkine dokundu ve tenimde bir farkındalık cızırtısı yarattı. "Biliyor musun, benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

Sırıttı. "Ooo, büyük gizemli adam."

Kaşlarımı alaycı bir şekilde salladım.

Gırtlaktan gelen bir şekilde kıkırdadı ve bende onu yakalayıp öpme isteği uyandırdı.

Nihayet! Bu bir başlangıç. Bu hisle devam et.

Ondan kurtulmak için başımı salladım. Alfa'nın küçük dürtüklemeleri giderek daha çok mantıklı geliyordu ve bu beni çok rahatsız ediyordu.

"Hadi İki Gerçek ve Bir Yalan oynayalım." Düşüncelerimin raydan çıktığını fark etmeden bana alaycı bir bakış attı.

"İki Gerçek ve Bir Yalan?" Gürültülü bir araba hızla geçerken elimi sırtının küçük kısmına koydum.

"Evet. Sana kendimle ilgili biri doğru biri yalan iki şey söyleyeceğim. Sen de hangisinin doğru olduğunu tahmin edersin. Sonra yer değiştiririz."

"Kazanırsam ne alacağım?"

Güldü. "Sen nasıl istersen."

Oh, benim tatlı bebeğim. Baban hazır.

"Mantık çerçevesinde," diye ekledi. "Ama beraberlik de olabilir."

"Tamam." Etrafa bakındım, arabaları gözlüyordum. "Önce sen git."

Yakın mesafeden müzik sesi geliyordu. Başka bir araba caddede ilerliyordu. Bir elimi kalçasına doladım ve onu kendime yaklaştırdım, sonra geçtiklerinde bıraktım. Yakışıklı olmak istememiştim ama kendimi de durduramıyordum. İlkel doğam bu gece öne çıkıyor gibiydi. Ve kurdumun Evie'yi korumam gerektiğini düşündüğüne hiç şüphe yoktu.

Aynen öyle.

"Babamla ilgili en sevdiğim anım annemin önlüğünü giyip Noel kurabiyeleri pişirirken Diana Ross'un 'I Will Survive' şarkısını söylediği andır" demeden önce bir dakika durdu. Bana baktı. "Bu bir numaralı anım." Sokak lambasının yumuşak ışıltısı profiline üzerinde parılıyordu. "İlkokulda bir çocuk, öğle yemeğini devirdiğimde karnıma yumruk atmıştı."

Öldür. Onu. Onu bul ve lime lime et.

Overkill.

Bu İngilizce'eki en aptalca kelime.

"Kız kardeşim Violet ona yumruk attı ve burnunu kanattı," diye ekledi ve bir adım atladı. "Ve son olarak, kız kardeşim Violet bir kayıt sözleşmesi kazandı"

Lisedeyken yazdığı bir şarkı için teklif almış ama şarkıcılık kariyerinin yeterince zorlayıcı ve tatmin edici olmadığını düşündüğü için teklifi geri çevirmiş. Tamam, hangisi yalan?"

Bir an düşündüm. "Sanırım ikincisi yalan." Umarım öyledir, çünkü ilkokulda bile olsa bir sık kafalının ona vurduğunu düşünmek beni kıpkırmızı yapmıştı.

"Lanet olsun. Evet! Evet! Tahmin ettin." "Yine de yalan konusunda oldukça yaratıcısın."

"Aslında çoğu doğrudu. Benny Davidson tam bir kabadayıydı. Ama onun burnuna yumruk atan Jules'tu."

"Gerçekten mi?" Ellerimi yumruk yaptım, uzun zaman önce kız arkadaşımı itip kakan küçük bir dangalağın anısına verdiğim aşırı tepkiyi yatıştırmaya çalışıyordum. Benim kızım mı? Ne oluyor lan? Alfa'yı aklımdan çıkarmam gerekiyordu. "Yani kız kardeşin sadece havlayıp ısırmıyor mu?" Ben de ekledim.

"Hiç de değil," diye güldü.

Not alın. Benny Davidson resmi olarak en iyi beş öldürme listemde.

Öyle mi? Başka kim var orada? Geçen ay bana karşı yol öfkesi olan adam?

O şerefsiz üç numara.

Peki ya geçen hafta Subway'de önümüzü kesen adam? Biftek ve peynirli footlongumuzu geciktirdiği için kesinlikle ölmeyi hak ediyor.

Hayır. Ona izin veriyorum.

Bir numara kim o zaman?

Biri beni gerçekten kızdırdığında o yeri saklıyorum.

Yani şimdiye kadar diğerleri tarafından sadece orta derecede kızdırıldınız.

Bu doğru. Ama hepsinin ödeyeceği zaman yaklaşıyor. Ben yer değiştirir değiştirmez ve sen yolumdan çekilir çekilmez.

İçimi bir ürperti kapladı; korku, ihtiyaç ve bir sonraki vardiyam için duyduğum özlem tehlike vaat ediyordu. Kendimi fazlasıyla sert hissettiğim bu sahiplenme eğilimini yatıştırmak için bir neden daha.

"Sıra sende," dedi Evie. Bana doğru baktı. "İyi misin?"

"Elbette." Zorla gülümsedim. "Bakalım." Bir dakika düşündüm. "Tamam. Kuzenim Kuzenim Nico bir Lycan motosiklet çetesine katıldı. Ama liderle alfa statüsü için dövüştü ve kaybetti, bu yüzden çeteden ayrıldı."

"Vay be. Bu şaşırtıcı."

"İki numaralı anı." Göz kırptım. "Büyükbabam bana etli börek yapmayı öğretti. O kadar iyi yaptım ki üç yarışma kazandım, birincilik de dahil

San Antonio Amatör Fırın Yarışması, Tuzlu Kategorisi. İki kez."

"Ohhhh, adamım." İşaret parmağını bana doğru salladı. "Bu işte iyisin."

"Üç numara. Bir keresinde Alaska'nın vahşi doğasında bir yıl geçirmişt看, topraktan geçiniyordum."

Bana sırtarak baktı. "Bu sonuncusu hiç akıllıca değil. Sadece bir yıl geçirmene şaşırdım."

Onu o kadar sert ittim ki dengesini kaybetti. Ama kolundan hızla yanıma çektim, ikimiz de gülüyorduk. Elimin isteksizce uzaklaşmasına izin verdim, parmak uçlarım tenini sıyırdı.

Göz ucuyla bana baktı, sonra boğazını temizledi. "Tamam. Bir düşüneyim. Kuzenin hakkında tek bildiğim, kibirli bir pislik olduğunu söylediğin. Böyle bir kişilik bir motosiklet çetesine katılır mı? Çünkü birini takip etmek isteyeceğinden emin değilim."

Omuz silktim ve yüzümü olabildiğince boş bıraktım.

"Ama aynı zamanda alfaya meydan okuduysa, bu tarif ettiğin kendine aşırı güvenen adamla daha uyumlu görünüyor. Ancak, belki de benim üzerimde ters psikoloji uygulamaya çalışıyorsun."

"Harika analitik beceriler. Bu oyunun bu kadar karmaşık olduğunu fark etmemiştim."

"*Ya da*," diye abartılı bir şekilde uzattı, "bana biraz makul bir yalanı gerçek, saçma bir gerçeği de yalan olarak verdin. Hangi psikolojik taktikleri kullandığınıza bağlı, gerçekten."

"Ödüllü -hayır, birincilik ödüllü- etli turtalar pişirmem saçma mı? Çok kırıldım." Göğsümü avuçladım ve ona üzgün bir yüz ifadesi verdim.

"Lütfen."

"Oyalamayı bırak. Bir cevap istiyorum."

Şehir Parkı'na girmek için geçmemiz gereken dört şeritli yolda durduğumuzda bakışlarını şüpheyile bana dikti. Ona kaşlarımı kaldırdım ve bekledim.

"Tamam. Nico hakkındaki hikâye gerçek ve o turta hikâyesi de yalan olmalı."

Adrenalin gibi çılgın bir heyecan dalgası vücuduma yayıldı. Yanılıyor olması beni neden bu kadar heyecanlandırmıştı?

Çünkü şimdi bir ödöl alacaksın.

"Yanlış." Bir kötü adam gibi sırttım. "Kuzenim çeteye katıldı ama kışına tekmeyi basıp aptallığı bırakmasını söyledikten sonra ayrıldı, alfaya meydan okumayı kaybettiği için değil."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç de değil."

"Kuzenini mi dövdün? Bir tartışmayı kazanmak için şiddet kullanacak birine benzemiyorsun."

Oh, bebeğim. Şiddet benim sevgili dostumdur.

Sanki Alfa'yı duymuş gibi gülümsemesi kayboldu. Duyamayacağını biliyordum. Bir an için kurt adam olduğumu unutmuştu.

"Sana daha önce de söylediğim gibi, öfkemi kontrol altında tutuyorum. Ama Nico o zamanlar kaba kuvvetten başka bir şey anlamazdı."

"Dur bir saniye. Yani bu senin aslında etli börek ödüllü bir fırıncı olduğun anlamına mı geliyor?!" O kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki, öne doğru eğildim ve şakacı bir şekilde elimle ağzını kapattım.

Samimi olması gerekmiyordu ama diğer elim çıplak ensesindeydi. Dudaklarını avucuma bastırdım. Parmak uçlarımin altındaki kalp atışlarının nabızı. Bedenlerimizin yakınlığı. Tanrım, bu kadar masum bir şeyin verdiği hisler içinde boğuluyormuşum gibi. Başım çok büyük beladaydı. Yeşil gözleri büyüdü ve tek düşünebildiğim, avucumu çekip yerine ağzımı koyduğumda nasıl hissedeceğimdi.

Alfa hiçbir şey söylemedi ama mırıltılı hırıltısı yeterliydi.

Ondan geriye doğru sayarak, sesim paslı bir konserve kutusu yutmuşum gibi çıkmadan konuşmayı başardım. "İnan buna, Evie. Dediğim gibi, hakkımda bilmediğin çok şey var."

Ellerimi ondan çektim ve geri çekildim. Ağzı kısmen açık bir şekilde bir dakika baktı. Belki de şoktaydı, çünkü saniyeler önce havayı kıvılcımlandıran yükü inkar etmek mümkün değildi.

Boğazını temizledi ve seyrekleşen trafiğe baktı. "Peki o zaman. Sanırım yakında akşam yemeği için bana etli börek yapacaksın."

"Oyunu *ben* kazandım. Bu da ödülü benim alacağım anlamına gelir, senin değil."

"Mateo Francisco Cruz." Küstahlığı geri gelmişti. Çok şükür. "Böyle bir ayrıntıyı ortaya atıp ödüllü becerilerinizi değerlendirmeme izin veremezsiniz. Bana etli börek yapıyorsun."

Elini tuttum ve onu arabaların arasından sokağın karşısına geçirdim. "Eğer bana yalvaracaksan Evie," dedim ona göz kırparak, "sana etli turtamı veririm."

CHAPTER 17

~EVIE~

I Boyumdan büyük işlere kalkıştım. Evet, onun etli turtasını yemek istiyordum, buna hiç şüphe yok. Ve ben hayal görmüyordum. Orada Bu gece kesinlikle bir şeyler oluyordu. Bir an dostça davranıyor, sonra aniden bana çift katlı Gotham hamburgerlerinden biriymişim gibi bakıyordu. Ama belki de hepsi Alfa'nın suçuydu?

Bu çok daha mantıklı geldi. Yani, benden fiziksel olarak etkilendiğini göremeyecek kadar kör değildim. O bakışı biliyordum, gerçi o bakışı bana attığında beni özlemle ürperten çok az erkek olmuştu. Ama o bu duygularla hareket etmemişti ve bu en iyisiydi.

Kesinlikle en iyisi için. Çünkü arkadaşlar hiç yoktan iyiydi. Ve birkaç ay akıl eritici seks yaptıktan sonra, beni bıraktığında böyle olacaktık.

"Al."

Beni giriş kapısına yakın bir yerde durdurdu ve cebinden iki mor plastik bilezik çıkardı - giriş biletlerimiz. Birini bileğime doladı, parmakları bileğimin alt kısmına değerken bileziği tenime yaklaştırdı ama çok yaklaştırmadı. Fazla çaba harcamadan, beni incitmeden fazlalıkları kopardı. Mateo her zaman o kadar rahat, o kadar sakin görünüyordu ki, bazen onun bir kurt adam olduğunu gerçekten unutuyordum. Ama sonra böyle küçük şeyler yapıyordu ve ben de hatırlıyordum. İnsanlar, hatta cadılar bile bu tür plastikleri kürdan gibi kırabilirdi.

"VIP biletleri mi?" Bileziği inceledim ve kaşlarımı ona doğru kaldırdım. Gülümsemekle yetindi, kendi bileziğini takarken içim kıpır kıpır oldu.

"Loa ne anlama geliyor?" Bilekliğin üzerindeki ürkütücü yazıya dikkat ederek sordum.

Başlarımız eğikti, ben bileziğime bakıyordum, o da kendi bileziğini takıyordu. "Loa, Voodoo dininde *ruh* anlamına gelir. Özel istekleriniz için çağırdığınız kişi." Başını eğmiş bana bakarken sesi alçak ve boğuktu. Eriyen kahverengi, kirpiklerinin altındaki altın rengiyle parlıyordu. "Eğer herhangi bir isteğiniz varsa, bu gece sormanız gereken gece." Elimi tuttu ve bizi içeri götürdü.

Bir kez daha iki seçeneği tarttım, arkadaş mı yoksa geçici sevgili mi, bu çizgiyi aşmaya değer mi diye düşündüm. Sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve ısıltılı gülümsemesini bana doğrultarak beni parkta kurulan bir dizi çadırli standa doğru çekti.

Hayatta olmaz. Bunu kaçırdım. Nasıl olduğundan emin değildim ama Mateo hayatımın vazgeçilmezi olmuştu. Her gün yanımda olmasından hoşlanıyordum. Olmasaydı onu özlerdim. Ve bu beni çok şaşırttı.

"Vay canına, bunları daha önce hiç görmemiştim." Her türlü sanat eserinin bulunduğu çadırların yanından geçtik, çoğu gece için bir şeyler kapatıyordu.

"Şuna bir bakın." Kristal suları ve etrafında yüzen gümüşü balıklarıyla inanılmaz güzellikteki bir plajın canlı yayını gösteren dev bir ekranı işaret etti. Görüntü önce suya, sonra da karaya odaklanarak dönüp duruyordu. Yan tarafta sanal gerçeklik gözlüğü takmış minyon bir kızın durduğunu fark ettim.

Satıcı bir kontrol panelinin arkasında duruyordu. Bir şeye yumruk attı ve sahil kayboldu, şimdi fırtınanın içinde karanlık bir kale ileride belirliyordu. Kulaklık takan kız ileri doğru yürüdü, kalenin kapısı yaklaşıyordu. Kapı kendiliğinden açıldığında, korkunç bir hayalet dışarı fırladı.

Ben de dahil olmak üzere izleyen herkes sıçradı. Kulaklıklı kız çığlık attı ve ellerini gülen ağzının üzerine bastırdı. Kalabalık da güldü. Havaya doğru uzandı. Büyük ekranda korkunç hayalet buharlaşıp sise dönüştü. Kız dondu kaldı, bir dizi çürük merdivene bakıyordu.

"Yap şunu!" diye bağırdı yanındaki zayıf adam. "Hadi Lacey. Korkak olma."

Yanındaki havaya vurdu ama arkadaşı ulaşamayacağı bir yere sıçradı. "Hadi, Lace," dedi başka bir kız. "Git bak bakalım orada ne var."

Mateo bana gülümsedi ve beni çekiştirdi. Sanat ve el sanatları stantları yeni açılıyormuş gibi görünen başka harika stantlar da vardı. Canlı aksiyon içeren bir video oyunu simülatörünün ve bir

İki oyuncunun önünde dev bir ekran vardı. Havaya tekme ve yumruk atarken hareketlerini takip eden bir tür video monitörünün önünde durdular. Jumbo televizyon ekranında, iki kaslı rakip birbirleriyle dövüşürken hareketlerini taklit ediyordu.

"Seni öldüreceğim dostum," dedi ters şapka takan oyuncu. "Rüyada görürsün, kardeşim."

Arkadaşları ve kalabalık onları alkışlarken biz de yolumuza devam ettik. Atmosfer eğlenceli ve şenlikliydi, gruplar uzaktaki üç ayrı sahnede vites yükseltiyordu.

"Geçen sefer bunların hiçbirini görmemiştim. Violet ve ben sadece gruplar için geldik."

Yine elimi tuttuğunu fark ettim, ama çok rahat bir şekilde, sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi. Her nasılsa, beni her sıkıldığında, kalabalığın içinde ilerlerken farkında olsam bile, öyle hissediyordum. Bu gece sürekli küçük dokunuşları adrenalinimi yükseltmeye devam etti, kalbim sürekli normalden daha hızlı atıyordu.

"Müzik ve video endüstrisinde yeni teknolojilerini burada sergileyen her türlü satıcı var. Gelin ve şuna bir göz atın."

Üzerinde Loa VIP Lounge yazan bir çadırda durdu. Bilekliklerimizi okuttuk ve içeri girdik. Etrafa yayılmış pelüş sandalyeler ve kanepeler, köşede VIP'ler için özel ürünler sunan bir nakit bar, ücretsiz su ve soda istasyonu, hatta bazı atıştırmalıklar bile vardı. Bir köşede, kartlarının üzerine eğilmiş bir Tarot kartı okuyucusu vardı, sadece başının üstünü saran eşarp görünüyordu. Birkaç kişi etrafta durmuş, onun sarışın bir kıza fal bakmasını izlerken benim görüşümü kısmen engelliyordu.

"Okuma mı istiyorsun?" diye sordu sırtarak.

Gülmek için başımı salladım. "Eğer bir tane , Violete yaptırırdım. O çok daha isabetli."

"Sen bir Tarot okuyucu züppesisin." Beni karnımdan dürttü. Gıdıklamaktan ziyade, ona ve üzerimdeki ellerine olan farkındalığımı arttırdı.

O noktayı ovuşturdum ve elini uzaklaştırdım. "Hayır. Ama tamam, belki de öyleyimidir."

"Yani okumalara inanmıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Tamamen yasallar. En azından doğru cadı ya da insan medyumla."

Başını salladı, bakışları hâlâ avuç içimi karnıma bastırduğım yerde duruyordu. Bu yüksek farkındalık evrene fırladı, bakışları vücudumu, yüzümü taradı ve gözlerimin üzerine yerleşti.

Bakışları, üzerimde gezinen somut bir okşayış gibiydi. Ama bu tatmin etmekten ziyade, bağımlısı olabileceğim türden hayali bir dokunuştı. Ağır bakışları, yetenekli ellerinin, gözlerinin üzerimde izlediği yerleri takip ettiğinde nasıl hissedeceğini merak etmeme neden oldu. Nabzım daha sert atıyor, boğazımda gümbürdüyordu. Birdenbire, serin gece havası terin boynumu ıslatmasını engellemeye yetmedi.

"Bir içki ister misin?" Sesi -kaba ve boğuk- kanımı daha da hızlandırdı. "Su? Bira?"

Sıkı bir baş sallama. "Soğuk bir bira kulağa hoş geliyor." Gerginliğimi azaltacak biraz alkol şu anda bana iyi gelecektir.

"Tercih mi?"

"Varsa Abita olsun."

Başını salladı ve bara yöneldi. Kendime engel olamayarak Tarot okuyucusuna doğru yürüdüm. Yaklaştıkça havadaki büyüün cızırtısını hissettim.

Oh. O *gerçek* bir cadıydı. Sadece bir insan medyum değil. Bunu görmem gerekiyordu. Kalabalığın arasında manevra yaparken Beryl'in keskin yüz hatlarını tanıdım. Başının tepesine mor bir eşarp dolamıştı ve saçlarının uçları bir omzundan aşağıya doğru akıyordu. Kehribar rengi gözleri benimkilere takılınca gülümsemekten kendimi alamadım. Bir bakışlarımı tuttu, sonra okumasını bitirmek için geri döndü.

Beryl yıllardır annemin en yakın arkadaşıydı. Onun hayatımızda olmadığını, annemle şimdi Jules'un çalışma odası olan çalışma odasında vakit geçirmek için uğramadığını hatırlamıyorum. Beryl, biz kızlara kendi is çubuklarımızı yapmak için en iyi bitkileri öğreten kişiydi. Lavanta ve defne meyvesini, sedir ve adaçayını, tatlı ot ve mürü birlikte sarmakla ilgili keskin talimatlarını hâlâ duyabiliyorum.

Bugünlerde annem şehirde olmadığı sürece onu nadiren görüyorduk. Profesyonel kişiliğini koruyarak, yaklaştığımda beni tanıımıyormuş gibi davrandı. Chariot kartı kızın önünde ters çevrilmişti.

"Bu yüzden fırsatlara sımsıkı sarılın. Geldiğinde, git. Bu yolculuğa çıkmanız gerekiyor."

"Gerçek bir yolculuk gibi mi olacak? Bir tatil gibi mi?" diye sordu iri gözlü kız.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Beryl ona aptal demekten kaçınıyordu. Karşısındaki para ödeyen bir müşteriydi, bu yüzden bana ya da kız kardeşlerime gösterdiğinden daha fazla itidal göstermek zorundaydı.

"Muhtemelen. Gözlerini açık tut," dedi Beryl ona.

Sonra kartları doğaüstü bir hızla karıştırarak desteye geri koydu. Bazı kartların kendiliğinden diğerlerinin arasına karıştığını fark ettim. Beryl de Violet gibi bir Kahin'di ama büyüsü kız kardeşimde olduğu gibi kehanet kâsesinden çok kartlar aracılığıyla yayılıyordu.

"Bu çok havalı," diye mırıldandı sarışının arkadaşlarından biri Beryl'in ayaklarını sürüyüşünü izlerken. "Sihir gibi bir şey bu."

"Kesinlikle öyle," dedi başka bir arkadaş.

"Hepiniz saçmalıyorsunuz. Hepsi el çabukluğu falan," dedi onları bekleyen gözlüklü adam. "Hadi sahneye çıkalım."

Beni en çok güldürdü çünkü arkadaşının dediği gibi tamamen gerçektir. O kızın bir yolculuğu vardı. Beryl hiç ıskalamazdı.

Grup uzaklaştı. Esmer bir kadın sandalyeye atladı ama Beryl avucunu kaldırdı, bileğindeki bilezikler şingirdiyordu. "Henüz değil canım. Önce şu." Beni işaret etti.

"Ama önce ben geldim," diye dudak büktü esmer kız.

Beryl kıza sert bir bakış fırlattı. "Ruh konuştuğunda onu dinlemeliyiz. Ruh ona mesaj vermek istiyor."

Yaklaşık beş kişilik küçük topluluk kafalarını bana doğru çevirdi. Sanırım Beryl benim için kartları son kez okuduğunda, Büyük Arkana kartı olan Budala'yı çekmişti. Bu, Derek'le çıkmaya başlamamdan hemen önceydi. Uyarısını dikkate almadım ve bakın bu beni nereye getirdi. Vasat bir seks yılı ve özgüvenime sert bir tekme.

"Buraya okumaya gelmedim, Madam Beryl," dedim, evimizde yüzlerce kez yemek yemiş bir kadına gülümseyerek.

"Sormuyorum." Parmağını şıklattı, bilezikleri yeniden şingirdadı. "Ruh istiyor. Dinlemelisin."

Boyun eğerek ve gözlerimi devirerek sandalyeye yerleştim. Elim masaya koymamı istediğini biliyordum, bu yüzden sağ avucumu aşağı bakacak şekilde çevirdim, yapmazsam talimat verecekmiş gibi parmaklarımı açtım. Bana anaç bir bakış fırlattı, vücut duruşum ve hareketlerimden küstahlığımı hissetti.

Endişemi gidermek için derin bir nefes alıp vererek, ona açıldığımı bilmesini sağladım. Aksi takdirde, bana genellikle söylediği gibi Ruh'un benim nasıl inatçı ve itaatsiz olduğumu düşündüğüne dair çok fazla sır anlatarak olay çıkaracaktı.

"İki avucunu da, canım," diye emretti.

"Oh, hadi Beryl."

"İkisi de," diye tersledi.

Beni izleyenlerin fısıltılarını duymazdan geldim ve iki avucumu masaya bastırdım. Açık olduğumdan emin olmak istedi. İyi, tamam. Artık açıktım. *Gördün* mü, der gibiydim kaşlarımı yukarı kaldırıp alnımı kırıştırarak.

Uzun parmaklı, esmer elleriyle kartları yeniden karıştırmaya başladı. Kartlar daha hızlı hareket ediyor, çoğu onun dokunuşu olmadan yer değiştiriyor, korkutucu bir hızla birbirlerinin arasında süzülüyordu. Yankılanan bir gümbürtüyle desteyi avucuyla masaya vurdu ve masanın üzerindeki çay lambası mumlarını sarstı.

Yanımda bekleyen esmer kız ciyaklayarak arkadaşına sarıldı. İşte o zaman nefesim daraldı, kafamın içinde çok yüksek bir ses vardı, diğer her şey çok sessizdi, sanki ses bir vakumun içine çekilmiş gibiydi. Beryl avucunu kıpırdatmıyordu, keskin gözleri alçalmış güvertede idi, kaşları çatılmıştı. Oh, lanet olsun. Bu hiç iyi değildi.

"Kartı çevir, Beryl."

Avucunu kaldırdığında kart kendini çevirdi, büyü kartlarla o kadar ki telekinezi kullansa da kullanmasa da kartlar yapmaları gerekeni yapıyordu. İçimden bir ses şu anda onun değil kartların yetkili olduğunu söylüyordu. Ya da Ruh öyleydi. Özellikle de kartını çevirdiğinde-

"Ölüm," diye mırıldandı Beryl.

Esmer kız ve arkadaşı gözlerini devirerek soluk soluğa kaldılar. Ama ben korkmadım. Bu kartın bariz olanın dışında birden fazla anlamı olduğunu biliyordum. Beryl de benim bildiğimi biliyordu ama seyirciler için gösterisini sürdürmek zorundaydı.

"Ölüm sadece sonlarla ilgili değildir. Aynı zamanda başlangıçlarla da ilgilidir. Doğum ve yeniden doğuş anlamına gelebilir. Değişim ve dönüşüm. Senin hayatında da yeni bir başlangıç ya da değişim olabilir mi canım?"

"Belki," diye fısıldadım ama bakışlarım şövalye kıyafetleri içinde, beyaz bir ata binmiş ve beş pedallı beyaz çiçeği taşıyan iskelete takılmıştı.

Mateo'nun dönüşümünde benim de bir rolüm olabilir miydi? Kalbime yakın tuttuğum ve hala peşinden koştuktan korktuğum gizli hayalimde yeni bir başlangıç olabilir miydi? Bilmiyordum. Hepsi olasılıktı ama sonra odaklanabildiğim tek şey iskelet kafası oldu, karanlık bir melek tarafından öpülmek gibi bir soğukluk üzerime çökerken nefesim hızlandı. Bu kart yenilenmenin yüce bir yorumu olarak sunulmamıştı. Doğrudan kartın üzerindeki iskelet şövalyeden gelen bir mesajdı.

Kısacık bir bulanıklık içinde şövalye hareket etti, at yerinde dörtlüye koşuyor, beyaz çiçeğin bayrağı var olmayan bir esintide dalgalanıyordu. İskelet şövalye kafatasının başını bana doğru çevirdi, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sonra aniden kart hareketsiz kaldı, orijinal tasarımına geri döndü, profilden şövalye. Tekrar Beryl'e baktığımda onun da gördüğünü fark ettim. Sadece biz görmüş olmalıydık. Bu ne anlama geliyordu?

"Eveleen," diye fısıldadı, ama sonra onu hissettim.

Mateo'nun sırtındaki sıcak varlığı tenim boyunca farkındalık dikenleri gönderdi. Bedenim onun ne zaman yakınımda olduğunu biliyor, yaklaşmasını arzuluyordu. Beryl avuçlarını masanın üzerine koymuştu. Deste kendi kendine karıştı, kartlar havada süzüldü. İzleyenlerin nefesi kesildi. Ama ben bakışlarımı, gülünç derecede eşit bir yığın halinde aşağıya doğru uçan kartlardan ayırmadım. Bir suikastçinin elinden fırlayan bıçak gibi, desteden bir kart uçtu, ters döndü ve Ölüm kartının altına düştü. Onu görünce gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım.

"Aşıklar," dedi Beryl, kaşlarını çatarak suçlayıcı bir bakış attı.

Birbirlerine kollarını çıplak bir kadın ve erkeğin olduğu karta baktım.

"Aşıklar kartına dikkat et canım," dedi, arkamda olduğunu bildiğim adama bakarak. "Aşıklar kartı bir yol ayırımında olduğunuzu ima edebilir. İki yoldan da gidemezsin," dedi Beryl, bakışları sadece arkamda duran Mateo'daydı. "Seçeneklerinizi inceleyin ve en akıllıca seçimi yapın." Sonunda bana baktı, yüzünde -neydi o- bir korku titreşimi belirdi? "Unutmayın, Ruh'un size aynı anda iki kart vermesinin bir nedeni var."

"Oh, Beryl." diyemedim. *Bu çok saçma.* Çünkü bir Kahin için Ruh saçma değildi. Ona metafizik dünyadan gerçek mesajları veren yol gösterici güçtü. Başımı salladım. "Teşekkür ederim, Madam Beryl."

Arka cebimden bir banknot çıkaracaktım ama başını salladı. "Git canım. Bu okuma için hiçbir şey alamam ve bunu biliyorsun."

Beryl turistler için para karşılığı Tarot okuyuculuğu yapıyordu, evet. Ancak Ruh kontrolü ele geçirdiğinde, mesaj için para kabul edemeyeceğini söyledi. Mesaj özgürce verilmeli ve kabul edilmeliydi.

Sert bir baş hareketiyle ayağa kalktım ve yüzündeki sert ifade masaya sabitlenmiş olan Mateo'ya döndüm.

"Gidelim," diye mırıldandım, Abita Purple Haze longneck'lerden birini ondan alırken.

"Eveleen," dedi Beryl'in yumuşak sesi. Omzumun üzerinden baktığımda, "Dikkatli ol," dedi.

Bakışlarının bir kez daha Mateo'nun üzerine düşmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Daha açık olamazdı, *Kurt adamla yatma! Tehlike, tehlike!* Sanki yaparsam gerçekten ölecek miydim? Mesaj bu muydu? Tarot fallarının tek sorunu bu. Sonrasında hep cevaptan çok sorum olurdu. Violet'in sert imgelerden oluşan kehanet havuzunu tercih ederdim.

Mateo beni çadırdan çıkarken takip etti, ben de biramin üçte birini içmek için durdum.

"Onu tanıyor musun?"

Elimin tersiyle bir damla biranın damladığı dudaklarıma dokundum. "Annemin en iyi arkadaşlarından biri. Onu çok eskiden beri tanırım."

O da homurdandı ve birasını yudumlayarak çadıra döndü. Masadaki kartlar hakkında yorum yapmasını ya da Beryl hakkında başka bir şey söylemesini bekliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Yine de kaşlarını çatması kafasında bir şeylerin döndüğünü gösteriyordu.

"Hadi gelin." Bir dizi sergi standına doğru işaret etti.

Onunla birlikte yürüdüm, ikimiz de sessizlik içinde biralarımızı hızla içiyorduk. On ikiye on ikilik bir çadırın önünde durana kadar, Beryl'le ilgili her ne haltsa hâlâ aklımda olduğu için etrafımda pek bir şey göremedim. Missy koyu kırmızıya boyanmış tanıdık bir karakalem çizimi paketliyordu. Scott'ın çalışmalarından biri.

"Oh, hey!" Mateo'ya tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Ben de tam işleri toparlıyordum. Kyle seninkileri minibüse koydu bile."

Masa neredeyse tertemizdi, sadece birkaç şövale boş duruyordu. Hâlâ ayakta duran son şövaleye doğru ilerledim. Sert siyah kontur çizgileri olan parlak renkli bir soyut resimdi. İlk başta kırık cam gibi pürüzlü güneş ışınlarının patlaması gibi görünüyordu, ancak daha yakından baktığımda, ateşli kırmızılar ve altınlar arasındaki ince mavi tonlarını fark ettim. Renk parçaları dağılmış olsa da maviler birlikte bir kadın yüzü oluşturuyordu. Bir tür göz yanılsamasıydı.

"Vay canına, bu harika." "Teşekkürler, güzel bayan."

Döndüm ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Uzun boylu, sırık gibi bir adam arkamda duruyordu, yüzü bir Voodoo kralı gibi boyanmıştı, iskelet özellikleri siyaha karşı parlak beyazdı. Uzun siyah silindir şapkası ve kuyruklu kırmızı kadife ceketiyle görünüşü tamamlanmıştı. Gözleri elektrik yeşiliydi, neredeyse parlıyordu.

Çadırın etrafındaki gölgeli ışık, belli ki temas halindeydi. Doğaüstü görünmesine rağmen, kendisinden gerçek bir sihir yayıldığına dair hiçbir ipucu yoktu.

"Tanrım, Kyle," dedi Mateo, bana daha yakın durarak, eli bir kez daha sırtımın alt kısmındaydı. Hiç düşünmeden ona doğru eğildim. Avucunun içiyle küçük bir daireyi ovuşturdu. "Bu kıyafet de ne böyle?"

Güldü, kocaman beyaz gülümsemesi dudaklarının üzerindeki ve etrafındaki siyaha boyanmış boyaya karşı parlıyordu.

"Ben perili evin kapıcısıyım." Başını sallayarak işaret etti. "Şehir merkezindeki büyük perili evin reklamını yapmak için Yedinci Daire Perili Evi'nin küçük bir versiyonunu yaptık. Senin kız kim?"

"Bu Evie. Evie, bu Kyle Montgomery." Mateo bu kez onun sevgilisi olmadığımı itiraz etme zahmetine girmede ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Uzun parmaklı bir el uzattı, arkasındaki iskelet kemikleri karmaşık bir şekilde boyanmıştı ve çok ürkütücü görünüyordu. "oldum, Evie." Sırıttı. "Oldukça ürkütücü, ha?"

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verirken güldüm. "Evet. Yine de yasal görünüyorsun. Gerçek bir Voodoo rahibi gibi."

"Bana sadece Papa Legba de."

Bizi izleyen ve aynı zamanda toparlanmaya çalışan Missy'ye dönmeden önce göz kırptı. Az önce hayranlıkla baktığım Kyle'ın tablosu dışında tüm masayı toplamıştı bile.

"Sonuncusu da iyi mi?" diye sordu Missy'ye.

"Evet. Her şey yolunda. Anahtarlarım sende mi?"

Onları geçirdi. "Kapıdaki polis sorun olmayacağını söyledi ama çok uzun sürmesin."

"Endişelenmeyin. Arabanın tekerlekleri var. Ben hallederim." "Emin misin?" Mateo ona sordu.

"Sanki ben işleri halledemiyormuşum gibi davranıyorsunuz. Ben sizin için her zaman her şeyi halletmedim mi Mateo?" Biraz sinirlenmiş görünüyordu ve ona sert bir bakış fırlattı.

"Eğer eminseniz."

"Git. Söz veriyorum bende." Onlara el sallayarak Kyle'ın resmini portföy taşıma çantasına yerleştirdi. Onu omzuna aldı ve tekerlekli arabayı tuttu. "Git ve eğlen." Bana sıkı bir gülümseme verdi ve dışarı çıktı.

"Otoriter biri," dedi Kyle.

"Missy?" Mateo'nun sesi şok olmuş gibiydi. "O asla patronluk taslamaz."

"Benim tanıdığım Missy'yi tanımıyorsun o zaman." Aklından geçenleri silkeledi ve bize döndü. "Hey, siz ikiniz neden perili evimize bakmaya gelmiyorsunuz?"

"Biz de sahneye çıkmaya hazırlanıyorduk." "Hadi ama dostum. Korkmuyorsan tabii."

Mateo gözlerini devirdi ve bu onu çok sevimli gösterdi. Daha önce benim gibi bir yüz ifadesi takındığını hiç görmemiştim. Başını benimkine doğru eğdi. "Ne düşünüyorsun?" Elinin kalçamdaki ağırlığı bir an için beni aptal yerine koydu.

"Evet." Şu anda Mateo'nun gözlerine bakamadığım için Kyle'a sııttım. "Perili evlere bayılırım."

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

~EVIE~

K

yle bizi girişte bıraktı ve bir süre içerde kayboldu.

dönmeden önce birkaç dakika. İskelet yüz boyasıyla sırtışı daha uğursuz görünüyordu ve bu gece sürekli tekrarlanan iskelet görüntülerinden çok fazla ürkütücü titreşim alıyordum. Birden perili eve gitmeyi yeniden düşünmeye başladım ama ne kadar korktuğumu itiraf edecek değildim. Perili evleri gerçekten çok severdim. Peki neden bu kadar gergindim?

"Siz içeri girebilirsiniz," dedi Kyle, elinde altın uçlu bir yolumuzu göstererek. "Altına işeme, Cruz."

Mateo onu sertçe iterek Kyle'ın bir adım geri gitmesine neden oldu. Kyle yüksek sesle güldü.

"Gerçekten ilginç iş ortaklarınız var."

"İşlerin sıkıcı olmasını engelliyor." Bir eli belimde beni önüne doğru iterken bana gülümsedi.

"Oh, yani ilk ben mi gidiyorum?"

Sırıttı. "Bayanlar her zaman önce gider."

"Aman Tanrım. Mateo, gerçekten korkuyor musun?"

Güldü ama artık karanlık girişten bir metre kadar olduğumuz için soluk soluğa gülüyordu. "Korktuğumdan değil. Sadece-"

"Merak etme." Elini iki elimle kavradım ve onu kemerli kapı aralığına doğru çektim. "Seni koruyacağım."

"Bahse girerim yapacaksın."

Zifiri karanlık bir tünele girdik, uzaktan korku sesleri geliyordu ama burası sessizdi. Kendi kendime kıkırdarak Mateo'nun koluna yapıştım.

"Beni koruyacağını mı söylüyordun?" diye kulağıma fısıldadı.

Kendi kendime gülmeye devam ettim ve ilk

"Ahhhhhh!" için hazırlandım.

Duvara karışan siyah bir yaratık kollarını kaldırarak dışarı fırladı. Çığlık attım, sonra Mateo'yu ağ benzeri bir kapıdan bir sonraki sahneye çekerken gülerek başımı arkaya attım. Elleri üzerimde gezindi, biri boynumdan geçip omzumu gevşek bir şekilde kavradı. Bir diğeri belimden kalçama doğru ilerledi, sıktı ve adrenalinimi stratosfere fırlattı. Perili evin verdiği heyecan da eklenince kendimi neredeyse uçmuş hissediyordum. Mateo'nun etkisiyle tamamen sarhoş olmuştum ve bunun bitmesini istemiyordum. Bağımlısı olduğumdan oldukça eminim.

Bir tür mezarlıktan geçtik, sis ve ferforje kapı yer üstündeki mahzenleri çevreliyordu. İlkini geçtik, gölgelerin arasından bir şey fırlayacak diye bekledik ama kimse fırlamadı. Sağdan bir tane daha geçtik ama hiçbir şey yoktu. Üçüncüyü geçtiğimizde, beş zombi mahzenin ağzından tökezleyerek çıktı.

Sadece zıplayıp Mateo'nun vücuduna sürünmekle kalmadım, aynı zamanda bir zombiyi telekinetik bir yumrukla geri ittim. Adam geriye doğru kışının üzerine düştü, sonra oturup başını salladı.

"Kahretsin. Devam et!" Mateo'yu zombilerin yanından geçirdim.

"Bunu sen mi yaptın?" diye mırıldandı kulağıma, dudakları kabuğa değiyordu.

Ortamımda bir sıcaklık birikti. "Elimde değildi!" Yan odadan gelen fırtına sesleri arasında bağırdım. "Çok yaklaştı. Bir anda oldu."

İki eliyle belimi kavradı, bedenimi kendine yaklaştırdı, böylece gürültünün içinden onu duyabiliyordum. "Uslu dur, küçük cadı."

Akıllıca bir geri dönüş yapamadım çünkü beynim binayı terk etmişti ve bedenim bir kedi gibi ona sürünmek istiyordu. Beni bir sonraki kapıya doğru itti, orada gerçekten de etrafımızda bir fırtına simülasyonu vardı. Yağmur yoktu ama ince bir sis ve güçlü rüzgârlar dolambaçlı bir yol boyunca yosun yüklü sahte ağaçları kırbaçlıyordu. Karanlıktan bakan, yanıp sönen ve kaybolan gözler vardı. Köpeklere benziyorlardı. Sonra bir uluma patlak verdi ve rüzgârla taşındı.

"Kahretsin," dedim, içinden geçtiğimiz bu "ormanda" ne tür yaratıklar olduğunu fark ederek.

Omzumun üzerinden yürüyüşünü yavaşlatmış olan Mateo'ya baktım. Koyu renk gözleri içindeki ateşle parlıyordu. Kurdunun, Alfa'nın vahşi parıltısı. Hay sikeyim. Kurdu bir rakiple dövüşmeye hazırlanıyordu.

"gel." Onu daha sert çekiştirdim, ışıklı yol boyunca sürükledim.

Ama kurt adam kostümlü adam önümüze atladığında, hızlı bir şey yapmazsam boka batacağımızı biliyordum. Aniden döndüm ve kollarımı Mateo'nun ceketinin altından beline doladım. Vücudu çelik bir duvar gibiydi, göğsünde ölümcül bir hırıltı gürliyordu.

"Mateo," dedim. "Sorun yok."

Beni duymadı, uhrevi bakışları sahte kurt adamın üzerindeydi, her türlü aptalca hırlama ve uluma sesi çıkarıyor, sahte pençeleriyle havayı süpürüyordu. Bu adam eşek sudan gelinceye kadar dövülmek üzereydi ve bunun farkında değildi.

"Bu gerçek değil." Bir elimi Mateo'nun saçlarına sokup çekiştirdim ve bana bakması için bakışlarını aşağıya indirmeye zorladım. "Bu gerçek değil." Başımı salladım. "O bir insan. Bunu sen de biliyorsun. Elini uzat."

Büyüsüyle ona ulaşmasını, hiçbir tehlike olmadığını hissetmesini istedim. Gergin vücudu biraz gevşedi, daralmış bakışları değerlendirdi, başı eğildi. Havayı derin bir şekilde kokladıktan sonra vücudu biraz daha gevşedi ama tam olarak değil. Diğer doğaüstü yaratıkları her zaman hissedebilirdik. Mateo kurdunu geçersiz kıldı ve bunun ne olduğunu anladı. Neyse ki sahte kurt adam bir kez daha uludu ve sahte ormana geri sıçradı. Akıllıca bir hareket, dostum.

Sona yaklaştığımızı bilerek Mateo'yu kendime çektim. Vücudu adeta sihirle titriyor, daha önce onda hissetmediğim cızırtılı bir elektrik yayıyordu. Teni ateş gibiydi. Bu lanet perili evden çıkmamız gerekiyordu. Bu kötü bir fikirdi.

Çılgın bir bilim adamının ininden geçtik, deforme olmuş yaratıklar etrafta topallayarak, zincirlenmiş ve kafesler içinde bize dokunmak için uzanıyorlardı. Hiç etkilenmedim bile, tamamen çıkış yolumuzu bulmaya odaklanmıştım. İlerideki son kemeri görebiliyordum, bir kapı daha vardı.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandım daha çok kendi kendime, arkamdaki kurt adamdan yayılan gerilimi hissediyordum.

Garip şekilli ve yaklaşık üç metre derinliğindeki son kapıdan geçerken, önümüzde ahşap bir kapı kapandı. Mateo'nun arkasında tahta bir panelin çarparak kapandığını görmek için döndüm. Sonra şekli tanıdım

-Bir tabut. Büyük boy, ters dönmüş bir tabutun içinde duruyorduk. Geri döndüm.

İnsanlar dış duvarlara vurdukça, çığlıklar ve manyak kahkahalarla etrafımızda dönüyorlardı. Hepsi perili evlerin ürkütücü havasının bir parçasıydı. Ancak diğer taraftaki ürkütücülerin bilmediği şey, benim şu anda çok küçük bir kutuda bir kurt adamla birlikte kapana kısılmış olduğumdu.

Nabzımı bir milisaniyede sıfırdan altmışa çıkaran şey korku değildi. Arkamdaki çelik duvar ve ondan düşen bir elektrik hattı gibi kopan cinsel yükü.

"Mateo?"

Sertleşmiş elleri bileklerimi kavradı ve avuç içlerimi önümüzde duran kapıya bastırdı. Hızlı ve sert nefes alıyordum.

"Mateo?" Sesim şimdi titriyordu.

Başının eğildiğini hissettim ama ellerimi duvara koymaktan başka bir şey yapmamıştı, sert vücudu sırtımda bir ısı duvarı oluştuyordu.

"Yapma. Hareket etme."

Vay . Sesi. Çakıl ve pas gibiydi. Derin ve vahşi. Artık Mateo'yla konuşmuyordum ve bunu biliyordum. Uzun parmakları belimin ön kısmında dolaştı, sonra kot pantolonumun üzerinden aşağı inerek vajinamı sahiplenici bir şekilde kavradı. Hareket etmiyor, sadece tutuyordu.

Sıçradım.

"Aman

Tanrım!" "Şşşt."

Diğer elini at kuyruğuma doladı ve keskin bir çekişle başımı geriye ve sağa doğru çekti. Canımı acıtacak kadar değil ama itaat etmemi sağlayacak kadar.

Sonra kulağımın hemen altında nefesinin sıcaklığını hissettim. Ve dilini. Lanet olsun, dili. Boğazımın sütunundan aşağı bir çizgi izledi, dişleriyle ısırıldığı omzuma doğru eğildi. Acıtmaya yetecek kadar. Vücudu benimkiyle aynı hizadaydı, kalçaları benimkine, sert aleti kığımın yarığına, geniş göğsü omuzlarıma yaslanmıştı.

"Çok lezzetli." Yine Mateo olmayan ama Mateo olan o sert ses bana karşı titreşti. Yaramaz, yaramaz şeyler kokan bir ses.

Dışarıda bizi korkutmaya çalışan insanlar kan kaybından yok oldular. Onların aptal çığlıkları sadece bu tabutun, bu karanlık ihtiyaç ve ateşli kurt adam kutusunun içinde yaşanan hissi güçlendiriyordu.

Derin, gürleyen bir iniltiyle kulağımın hemen altından sertçe emene kadar dili yukarı doğru bir çizgi yaladı. Alt dudağımı ısırardım ama yine de neyin iniltisini bastıramadım? Zevk mi? Korku mu? İkisinin de mi?

"Evet," diye homurdandı Alfa'nın sesiyle. **"Benim kızım çok lezzetli."** Bıçakla kâğıt çizer gibi dişlerini boynumun kenarında gezdirerek iz bırakacağı yeri belirledi. **"Eminim her yerinin tadı çok güzeldir."** Eliyle bacaklarımın arasını kavradığı yeri ovuşturdu. Bir ürperti ayak parmaklarıma kadar indi. Bir an için beni *gerçekten* yemeyi planlayıp planlamadığını merak ettim. Sonra at kuyruğumdaki tutuşunu sıkılaştırdı, burnunu tenime bastırdı ve derin derin içine çekti. **"Kahretsin, sonunda içine girdiğimde çok iyi hissedeceğim."**

Ve dizlerimin bağı çözüldü. Duvara doğru itildim, savaş ya da kaç içgüdülerim karnımı yumrukladı. Vücudunu daha sert bastırdı, beni dik tuttu ve çok kolay bir şekilde hapsetti. Saçlarımdaki eli sıkılaştı.

"Mateo?"

Kulağıma karşı sert bir kıkırdama. **"Binayı terk etti, bebeğim."** Bunu pelvisini sallayarak ve sert aletini kıcıma sürtünerek noktaladı.

"Alfa... lütfen..."

Boynuma karşı sıcak bir nefes. **"Evet, bunu çok söyleyeceksin."**

Saçlarımı bıraktı ve uzun parmaklarıyla boğazımın ön kısmını kavradı. Donup kaldım. Tehlikede olduğumu anladığım an buydu. Gece geç saatlerde yaptığım okumalara göre kurdun hem kana hem de ete olan ihtiyacı hemen hemen aynıydı. Telekinetik olarak onu odanın öbür ucuna kadar yumruklayabilirdim ama onunla birlikte bir tabutun içindeyken *bunu yapamazdım*. Eğer şimdi onu büyümle itersem, bu onun kendini kaybetmesine ve bana zarar vermesine neden olabilirdi.

"En kötü şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu, boğuk ve şehvet dolu bir sesle.

Başparmağının sert kısmını nabzımın üzerinde gezdirdi. Bacaklarımın arasındaki eli hareket etti, uzun parmaklarını önce geriye sonra öne doğru kaydırды, sonra beni tekrar kavradı, sıkı ve sahiplenici bir tutuşla. Bu çılgın deneyim şimdiye kadar yaşadığım tüm sekslerden daha samimi gelmişti.

"Ne?" diye sordum. Alnımı ahşap kapıya dayayarak sordum, dışarıdaki gürültü ve kahkaha sesleri yavaş yavaş azalıyordu. Tanrı'ya şükür. Neredeyse bitti.

"Sana bakan, seni isteyen bir adam gördüğümde... Boğazını parçalamak istiyorum. Seni yere itmek..." Sıcak nefesi kulağımdaydı ve kanımı yalayan alevleri körüklüyordu. **"Ve herkesin görmesi için seni sahipleneceğim. Böylece dünya benim olduğunu bilsin."**

Bir saniyeliğine lekeler gördüm, aşırı uyarılmış, şehvet ve az miktarda histeriyle puslanmıştım. Tamam, belki o kadar küçük değildi.

"Ama Mateo, o korkak, bu fikri aklına bile getirmiyor."

"Mateo'dan hoşlanıyorum," diye fısıldadım titrek bir nefesle.

"Bana bir gece ver, beni daha çok seveceksin."

Onun ağırlığı ve sıcaklığı, ağzının tenimdeki baş döndürücü hissi, üzerimdeki baskın tutuşu, kapı açıldığında ve ikimiz de boş havaya doğru tökezlediğimizde kendiliğinden yanmama neden olmak üzereydi. Tabuta vuran ve çılgılık atan insanların hiçbirisi orada değildi. Arkama bile bakmadan, çünkü bakamazdım, çıkışa doğru koştum, nihayet dışarı çıkıp çimlerin üzerinde durduğumuzda derin bir nefes aldım, yakınlarda çalan bir grubun neşeli temposu.

Birkaç saniye boyunca nefes alıp verdim, boğazımdaki ve kadınlık organlarımdaki ellerinin sıcak izini silmeye çalıştım. Mateo'nun Alfa'nın onu ele geçirmesi konusunda neden bu kadar endişelendiğini şimdi anlıyordum. Oh, kahretsin. Mateo mu?

Onu bulmak için etrafımda döndüm. Bir an için kaçtığını düşündüm ama hayır, iki elini meşe ağacına dayamıştı, kolları kaskatı kesilmişti, başı öne eğikti. Onunla tanıştığım ilk gece, müşteriyle tartışırken kontrolünü kaybedip neredeyse onu boğarak öldürecekken olduğu gibi görünüyordu. Bu şekilde geri çekilmişti, belli ki kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyordu. Utanacağını biliyordum çünkü Mateo kontrolünü kaybetmeyi sevmezdi. Az önce olanlar yüzünden muhtemelen aşağılanacaktı. Ben utanmamıştım. Tahrik olmuşum. Acaba bir psikiyatrist bu konuda ne derdi?

Doktor, görünüşe göre, kana susamış bir kurt elleri boğazımda ve iznim olmadan amımdayken, kıstırılmış ve çaresiz olmaktan tahrik oluyorum. Bu normal mi?

Çizgi romanların kötü çocuklarına olan hayranlığımın sağlıklı bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Şu anda Mateo'yla aramızda her ne oluyorsa düzeltmem gerekiyordu, çünkü şu anda duygusal bir acı içinde olduğuna şüphe yoktu.

Daha da yaklaştım. Sırtına nazik bir el bastırdığımda irkildi. Geri çektim.

"Mateo." Geri döndüğünü bildiğim için bir nefes daha çektim. Eğer dönmemiş olsaydı, beni engelliyor olacağını sanmıyorum. Alfa beni yere yatırırdı ve- Tamam, oraya gitmiyorum. Bunu düşünmeyi bırak. "Mateo, sorun yok."

"Hayır." Tanrım, bu ses. "Bu iyi değil."

Vay anasını. Ciddi bir ağrısı vardı.

"Evet. Gerçekten öyle. Yani, o perili evde neler olabileceğini düşünmemiz gerekirdi."

Cevap vermedi, her zamanki gibi kaskatı kesilmişti. Başını gece gökyüzüne doğru çevirdi. "Kendimi kaybettim, Evie."

Sesindeki ıstırap. Beni o kadar derinden yaraladı ki kalbim sıkıştı. "Uzun sürmeyecek," diyerek yumuşak ve dostane bir tonla onu rahatlatmaya çalıştım.

Sonunda bana döndü. Yüzünün gergin hatlarına kazınmış ıstıraptan, gözlerindeki sefaletten irkildim. "Bu büyüü bozmak *zorundayız*. Birini incitebilirdim. Sana ya da daha kötüsüne zarar verebilirdim."

Dudaklarını yalayarak benimkilere baktı, sonra yüz hatlarını umutsuzluk kaplamış bir şekilde başka tarafa baktı. Söylemedi ama ne için endişelendiğini biliyordum. Ve odadaki devasa fili görmezden gelemezdik. *Stranger Things*'te Eleven'ın dediği gibi, "Arkadaşlar yalan söylemez."

"Sence Alfa benimle birlikte olur muydu?" Hafifçe sordum. Evet, yapabilirdi ama karşı koymayacağımdan oldukça eminim. Ve bu benim hakkımda çok şey söylüyordu.

Homurdandı ve gözlerini sıkarak kapattı, iki elini başının arkasını kavrayana kadar saçlarına soktu.

"Bana zarar vermezdi," dedim.

Mateo aksini düşünüyor gibi görünse de bir şekilde bunun doğru olduğunu biliyordum. Yani, beni boğazımdan biraz fazla sert kavradığını bir an bile düşünmediğimi söylemiyorum, ama Alfa bana küçük fantezisini anlattığında, bana zarar vermekten hiç bahsetmedi. Bana baktığı için rastgele yabancıları öldürmesini istemiyordum ama *bana* zarar vermeyeceğinden neredeyse emindim.

Mateo sonunda bakışlarımla buluştu, kaşları kalkıktı ve yarı homurdanarak alaycılıkla doluydu. "O-" Sözüünü kesti, çenesini öyle sıkı ki bir şeylerin patladığını duydum.

"Hayır. Yanılıyorsun. Bunu biliyorum."

"Ne istediğini bilmiyorsun. Ne istediğini."

Aslında biraz açık konuşmuştu ama tekrarlamamanın şu anda bir faydası olacağını sanmıyordum.

Başını salladı, aynı anda hem çaresiz hem de öfkeli görünüyordu. "Ne isterse yapardı. Senin iznin olmadan. O lanet olası bir hayvan ve benim bir *parçam*. Tanrım, ne zaman düşünsem-"

Nabzım delicesine hızlı atıyordu. Korkudan değil, Mateo'nun kendi içine çöküşünü ve kendinden nefret edişini izlerken beni bunaltan başka bir duygudan. Önüne geçtim ve elini nazikçe iki elimin arasına aldım. Bu sefer kaçmadı.

"Hey," dedim usulca. Bana baktı ve sertçe yutkundu. Elini sıktım. "Bunu düzelteceğiz. Söz veriyorum."

Başını iki yana salladı. "Seni korkuttuysam özür dilerim. Seni asla incitmeyeceğimi bilmelisin. Ama Alfa?" Sertçe yutkundu, adem elması sallanıyordu. "Onun ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sorun yok." Yaklaştım, omzunu kavradım ve onu sıktım ki bana baksın ve umarım yüzümdeki gerçeği görsün. "Ben . Biz iyiyiz. Değil mi?"

Gözlerindeki acıyı özümsemişim birkaç acı dolu saniyeden sonra onu gölgelerin arasından çekip çıkardım. Hâlâ bana cevap vermemişti ama onu yönlendirmeme izin veriyordu ve bu da yeterince iyiydi.

"Bana harika gruplar göstereceğine söz vermiştin Mateo."

"Evet," diye kabaca kabul etti, ağzının bir tarafı titriyordu. "."

"Öyleyse surat asmayı bırak ve gel."

Hayır, surat asmıyordu. Stresli olmak ve korkmak için sebepleri vardı. Ama bunun üzerinde daha fazla durmasına ve kendini hırpalamasına izin veremezdim. Arkadaşlar böyle yapmaz.

Sahneye doğru ilerlerken iki şeyden emindim. Bir, bu büyüü bozmak zorundaydım çünkü iki, korkmak için iyi bir nedeni vardı.

CHAPTER 19

~MATEO~

I tavuk pisliğıydi.
Burada tartışma yok.

Voodoo Festivali'nin ertesi sabahı Evie'ye mesaj attım ve büyü bozma törenini yapacağımız dolunay gecesine kadar ara vermemiz gerektiğini söyledim.

Umarım ormanda çıplak dans eden bir grup cadıdır.

Kapa çenenı. Bu bok fırtınasına girmemin sebebi sensin.

Ben mi? Ben ne yaptım?

Aslında sesi tamamen masum geliyordu. Tamamen bilgisiz.

Evie'nin ödünü kopardın, salak, ve bunun için seni asla affetmeyeceğim.

Sert bir homurtu. **Korkmamıştı. Buna söz verebilirim. Vahşi bir gezintiye çıkmaya hazırđı. Ve sen bizi yine engelledin.**

Onu ikna edemezdim. O birkaç üzücü dakika boyunca kontrolü elinde tuttuğı, gerçek, kemiklerimi titreten korkuyu yaşadığım o geceden beri, Evie'yi görmeyi kendime yasaklamıştım. Kendi kendime verdiğim bu ceza tam bir işkenceydi. O yanımda değilken Alfa'nın düşüncelerimde sürekli öne çıkması bir yana, ben... ben onu özliyordum.

Onun sırttan gülümsemesini, zeki ağzını, yürürken at kuyruğunun sallanışını, alaycı oyunlarını, güzel yüzünü özledim.

Onun sıkı, kıvrımlı kıcı.

Birbirimizi tekrar görmek için büyü bozma törenine kadar bekleyelim dediğimde Evie'nin ne düşündüğünden emin değildim. Sandra'ya verdiğim görevi aksatacağımdan endişelenerek bana mesaj atmıştı. Ama ona birkaç günün beni öldürmeyeceğini söyledim.

Lanet olası bir yalancıydım.

Yavaş yavaş ölüyormuşum gibi hissediyordum. Acı çekerek. Her saat bir milenyum gibi geliyordu. Bu yüzden düşümü almış, giyinmiş ve dairemde volta , bu gece vardiyada olduğunu bildiğim halde Cauldron'a gitmemek için kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Neden bu saçmalığı tartışyorsun? Gideceğini .

Yapmamalıyım.

Kesinlikle yapmalısın. Yapmamızı istiyor. Bizi özlüyor.

Muhtemelen ona birkaç gün izin verdiğim için Tanrı'ya şükrediyordur.

Yani, ona ara vermemiz gerektiğini söylediğimden beri bana hiç mesaj atmamıştı.

Yanlış hatırlamıyorsam ona mesaj atmıştın, bir süre senden uzak durmam gerekiyor.

Bunu söyleme şekli kulağa hiç hoş gelmiyordu. Mesaj atmıştım ama perili evde olanlar yüzünden endişelendiğimi de söylemişim. Anladığını söyledi, sonra sessizlik. Hiçbir şey olmadı. Üç gün boyunca. Ben ölüyordum. Öyle miydi? Beni özlemiş miydi?

Berbat . O hayatına devam ediyor.

Devam edecek bir şey yokken devam edemez. Biz sadece arkadaşız.

Kendine bunu söylemeye devam et. Bu arada, lanet botlarını giy ve gidip onu bul.

Üç gündür hayatım buydu. Missy'den bile kaçıyordum, yavaş yavaş Evie'yle ilk tanıştığım zamanki manik ve gergin halime geri döndüğümü biliyordum. Canavarı sakinleştirmek için ona gerçekten ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Vesaire, vesaire, vesaire. Yada, yada. Siktirin gidin. Hadi gidelim.

Güzel!

Botlarımı giydim, siyah kapüşonumu aldım ve dışarı çıktım. Ellerim ceplerimde, kaldırımda dolaşan gece kalabalığının arasından geçtim. Serin hava insanları evlerinden çıkarıp sokaklara itmişti. Bir uğrak yerinden diğerine dolaşılıyor, gülüyor ve arkadaşlarıyla birlikte eğleniyorlardı. Bu beni yalnızlaştırdı.

İzlerimde durdum. Bu ne zaman olmuştu? Hiç yalnız olmamıştım. Kendimi yalnız, mutlu bir bekâr ve son derece memnun bir içe dönük olarak tanımlıyordum. Bu yalnızlık hissi ne zamandan beri hayatıma girmişti?

Sana bir tahmin vereceğim. E ile başlıyor ve E ile bitiyor.

Mümkün değil.

Çok yavaşsın. .

Bu konuda fazla düşünmek istemedim. Şu anda tek düşünebildiğim.

Çok ateşli, kıvrımlı bir cadı.

Tanrım. Daha hızlı yürüdüm, kutsal olan her şey adına ona ulaştığımda çenesini kapatmasını umuyordum. Artık görevdeki bir adam gibi hareket ediyordum. Kaldırımda hızla ilerlerken iki genç kadının yolumdan fırlayıp bana çılgın bakışlar atması beni şaşırtmadı. Elimde değildi. Artık pes ettiğime göre, bir an önce ona ulaşmalıydım.

Perili ev ve Alfa'nın ona söylediği tüm o berbat şeyler hakkında düşünmek için daha fazla zamanı olduğu korkusu aklımı kaçırmama neden olmuştu. Kontrol ondayken her kelimeyi duymuş ve her hissi hissetmişim. Ona bu şekilde davrandığımızda aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. O şeyleri söylerken.

Hoşuna gitti.

Onu uzaklaştıran biri varsa, o da sensin, pislik.

O cadı her gece yatağında yatıyor, o kutuda ne olduğunu hayal ediyordu. O kadar hazır ki kokusunu alabiliyordum.

Harika. Şimdi bana Evie'nin yatağında kendine dokunduğunu düşündürüyordu ve ben çekiç gibi sertleşmişim.

Gırtlaktan gelen kahkahalar kafamın içinde yankılandı.

Ruben'in Nadir Kitapları'nın önündeki kalabalığın arasından sıyrılarak Yeşil Işık'ın ara sokak girişine doğru ilerledim. Kitapçıyı, arkasındaki zindanı ve New Orleans'ın vampir meclisini işleten vampir Ruben Dubois özel bir adamdı. Belki de benden daha özeldi. Vampirlerle hiç işim olmamıştı ama uğrak yerlerini biliyordum. Görünüşe göre bu gece insanların güzel ölümsüzlerle kaynaşp oynayabildiği zindanlarında işler patlıyordu. Aslında vampirler benden daha ölümsüz değillerdi ama çoğu doğaüstü varlıktan daha uzun yaşıyorlardı.

"Affedersiniz." Sokak girişinin köşesindeki gaz lambasına yaslanmış sigara içen uzun boylu, zayıf adamı iterek geçtim. Boşluk tarafından öpülmek gibi ani bir melankoli dalgası üzerime çöktü.

Geri çekil, lanet gaddar.

"O büyüü bozdun mu?" diye sordu gaddar, sigarasından bir nefes çekerken kara gözleri üzerimdeydi.

"Henüz değil," dedim omzumun üzerinden, sonra fark ettim ki onunla tanıştığım gün aslında ona bir büyüün bozulmasına ihtiyacım olduğunu hiç söylememişim.

Yolumuza devam edince, içimizdeki kasvetli his kayboldu. Görünüşe göre, vampirler işlerine yardımcı olması için bir Azrail kiralamışlardı. Mantıklı. Duygusal auraları, doğru türden bir insanı zindanlarındaki zevklere daha duyarlı hale getirebilirdi. Birkaç blok önce kendi yalnızlığımla ilgili o aydınlanmayı yaşamamış olsaydım, suçu Azrail'e atardım. Ama suçlayamazdım. Gerçek şu ki, ilk kez tek başıma mutlu değildim. Onu arzuluyordum.

Son birkaç bloğu hızla geçtikten sonra yavaşladım ve Kazanı gördüğümde titrek bir nefes verdim, içeriden bir gitar sesi geliyordu. Kapıyı çekerek açtım ve içeri girdim. İçerisi oldukça kalabalıktı, masalar ve kabinler doluydu. Barda birkaç boş tabure vardı, ben de bir tanesine yanaşıp üzerine oturdum ve kalabalığın içinde Evie'yi bulmaya çalıştım. Çılgınca onu ararken ayağım yere vuruyor, dizlerim deli gibi sallanıyordu.

"Size ne getirebilirim?"

Sıçradım. JJ önümde durmuş, iki elini bara dayamış, kaşlarını çatıyordu.

"ne varsa." "İthal mi yerli mi?"

"Umurumda değil."

Biramı doldurmak için gitti. Odayı taramaya devam ettim, panik beni ele geçirmeye başlamıştı. Onu görmem gerekiyordu yoksa aklımı kaçıracaktım.

JJ buz gibi bardağı yere bıraktı. "Evie'yi mi arıyorsun?"

"Bu gece çalışıyor mu?" Rahat görünmeye çalıştım ama sesimin hissettiğim kadar çaresiz çıktığından eminim.

Tam bu soruyu sorduğum anda Evie mutfağa açılan kapıdan dışarı fırladı, elinde yiyecek dolu bir tepsi vardı. Yemin ederim, içime öyle hızlı bir adrenalin ve rahatlama dalgası yayıldı ki uzuvlarım gevşedi. Biramı barın üzerine geri koydum ve terli avuçlarımı kotuma sürttüm.

"Hey." JJ dikkatimi tekrar ona ve kavuşturduğu kollarına çevirdi. "Evie'yle ilgili niyetinin ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Neredeyse gülecektim ama ciddi olduğunu fark ettim. Kaşlarımı kaldırdım ve Evie'yle ne yaptığımızın onu ilgilendirmedğini söylememek için dudağımı ısırdım.

Yaklaştı, bir eli barın üzerindeydi. "Eğer onu becerip unutmayı planlıyorsan, kurt adam ol ya da olma, kışına tekmeyi basacağımı bilmeni isterim."

Evet, doğru.

Adam çok kaslıydı ve kendini öyle bir şekilde taşıyordu ki, bunların sadece gösteriş için olmadığını söylüyordu.

Başımı salladım. "Planım bu değil."

"O zaman planın nedir?"

Kıkırdadım ve bir yudum bira içtim. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ama Evie'ye zarar vermeyi hiçbir şekilde içermediğini söyleyebilirim."

"Tamam o zaman." Elimi sıkmam için kocaman pençesini uzattı. "O zaman ben JJ. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi salladım, Evie'nin ona göz kulak olan bir ağabeyi olduğu için bir şekilde mutluydum. "Mateo."

"Biliyorum." Omzumun üzerinden başını salladı.

Tam arkamı döndüğümde Evie yanımda belirdi, ağzının bir kenarında eğik bir gülümseme vardı. Eğilip onu öpmek için çılgınca bir istek duydum.

"Hey! Seni yarına kadar görmeyi beklemiyordum." Tepsisini barın üzerine koydu ve JJ onu mutfığa geri götürdü. Evie'de geçen sefer olanlardan dolayı en ufak bir gariplik ya da utanma belirtisi bile yoktu.

"Sadece ihtiyacım vardı... Yani..."

Ne demek istedim? Düşün, düşün, düşün. Kahretsin, ona tam olarak ne söyleyeceğimi düşünmemiştim. Sadece ona yakın olmak, onu görmek, güzel gözlerini, daha güzel gülümsemesini içmek istiyordum. Lanet olsun, yine ağzına bakıyordum. Dur! Dur! *Kahretsin*, ne dedim ben?

"Gelip sana bakmak, yani seni görmek istedim. Seninle takılmak." Bu şimdiye kadar bir araya getirdiğim en aptalca kelimeler dizisiydi.

Güldü. Kalbim yerinden fırladı. "Bensiz yaşayamazdın, değil mi?"

Hiçbir fikrin yok.

Başımı salladım, ona gülümsüyordum ve şu anda o kadar mutluydum ki bir şarkı patlatabilirdim. Benden nefret etmiyordu. Her nasılsa benden nefret etmiyordu. Dayanamayarak uzandım ve parmaklarımı ince bileğinin etrafında dolaştırdıktan sonra eline doğru indirdim. Hızlıca sıkarak, "Seni görmek çok güzel." dedim.

Üzgün, kalbi kırık bir ergen gibi görünüyor olmalıydım ama elimde değildi. Prenses Leia'nın elinde bir blaster tuttuğu ve üzerinde "*Bir Prensesle uğraşma*" yazan pembe bir tişört giymişti. Kelimelerle anlatılamayacak kadar sevimliydi.

Tatlı bir gülümsemeyle nefesini dışarı verdi. "Dinle, vardiyamın bitmesine sadece bir saat kaldı, sonra seninle biraz takılabilirim."

"Güzel." Varlığımın her zerresini harcayarak onu bıraktım, sonra masalarına geri döndü.

Taburemde geriye doğru dönerek utanmadan onu izledim. Müşterilere gülümsemesini ve gülmesini seviyordum. Konuştuğunda müşterilerinin ona nasıl çekildiğini izlemeyi seviyordum. Onları suçlayamazdım. Mıknatıs gibiydi. Eğlenceli, flörtöz, güzel, hipnotize edici. Çok ileri gitmiştim ve bunun nasıl olduğunu bile fark etmemiştim. Bu ne zaman başlamıştı?

Bir an arkadaşlığın iyi olduğunu düşündüm, sonra belki arkadaştan daha fazlası işe yarayabilir diye düşündüm ve şimdi hayatımda onsuz bir gün bile geçiremeyeceğime emindim. Onu sadece sevgilim ya da arkadaşım olarak değil, biriciğim olarak istiyordum.

Esmer bir kadınla sohbet ediyor, bir hikâye anlatırken eliyle birtakım hareketler yapıyor, sonra ikisi de kahkahalarla başlarını geriye atıyorlardı. Bakışlarım boğazının yumuşak kıvrımında keskinleşti. Tanrım, çok kötüydüm. Yine de bu gece onu bunaltmayacaktım. Perili evdeki kâbustan hemen sonra olmazdı. Ama normale döndüğüm ve Alfa'nın kontrol altında olduğu konusunda ona güvence verebilirdim. Umarım ona biraz daha dokunabilir ve onun tatlı kokusuna ve yumuşak yakınlığına olan ihtiyacımı besleyebilirdim.

Arka planda bir gitaristin enstrümantal bir parça tıngırdattığını hayal meyal duymuştum ama sonra köşedeki küçük sahneden mikrofona tanıdık bir sesin konuştuğunu duydum.

"Umarım 'Kara Delik Güneşi' yorumumu beğenirsiniz. İşte başlıyoruz."

"Şaka yapıyor olmalısın," diye fısıldadım kendi kendime, sahnedeki kuzenim Nico'ya bakarken. "Ne oluyor be?"

Doksanların en sevilen şarkısının oldukça akılda kalıcı, daha yavaş bir versiyonunu söylemesini izledim, biramı boşalttım ve sahneye doğru yöneldim. Yolun yarısında bakışlarımı yakaladı ve başını sallayarak bana sırtıttı. Garip, içeri girdiğimde etrafta başka bir kurt adam hissetmemiştim. Anlaşılan Evie'ye o kadar takmışım ki fark etmemiştim bile. Elbette, onun, Violet'in ve Jules'un mutfaktaki havayı elektriklendiren büyüü, ona dair farkındalığımı bir nevi geçersiz kılmıştı. Şimdiye kadar.

Sonunda ona ulaştığımda son riffi tıngırdatıyordu. Onu üç yıl önce San Antonio'da Noel'den beri görmemişim, bir süreliğine evden uzaklaştığından beri görmemişim.

Mikrofona doğru eğildi. "On dakika ara , hemen döneceğim."

Sahnenin çok uzağında olmayan uzun boylu bir kadın grubu sızlandı. Ama sonra onlara o kendine özgü göz kırpışını ve sırtışını yaptı ve yemin ederim neredeyse bayılacaklardı. İnmek için gitarını çıkardı ve sırtıma bir tokat atarak beni bir kardeş gibi kucakladı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Öfkeyle değil ama gerçek bir şokla sordum. "Ben de seni gördüğüme sevindim, kardeşim." Çenesindeki kılları kaşıdı. İnanamayarak başımı salladım ve bu çılgın piç kurusuna sııttım. "Seni görmek harika, Nico. Ama ben senin hâlâ Austin'de olduğunu sanıyordum." Küçük gülümsemesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Manzara değişikliği istedim." "Yani, New Orleans?"

"Neden olmasın? Tek yaptığınız buranın dünyadaki en iyi yer olduğuyla övünmek."

Bakışları arkamdan bayanların olduğu masaya doğru kaydı. Kafamı çevirdiğimde Violet'in onlara bir tur daha meyveli kokteyl servis ettiğini fark ettim. Violet, Nico'ya ölümcül bir bakış attıktan sonra kalçalarını sertçe sallayarak yoluna devam etti.

"Onu tanıyor musun?" Biraz şaşkınlıkla sordum.

"Pek sayılmaz." Güldü, bu Nico için her anlama gelebilirdi. Bir gece takılmışlardı ve onu yakından tanıyordu ya da sokakta ona rastlamış ve avlanmak için peşinden buraya kadar gelmişti. Hoş bir adamdı ama anlaşılması zordu, tüm dış duygularını arkadaşça ve rahat tutuyordu. Bu şekilde ne düşündüğünü asla bilemezsiniz.

"Onun bir cadı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bakışları yine kızın üzerindeydi, öncekinden daha sıcaktı. "Biliyorum."

Onu Violet'le göz göze gelmekten uzaklaştırmak isteyerek, "New Orleans'ta olduğuna ve beni aramadığına hâlâ inanamıyorum," diye homurdandım.

Omuz silkti. "Seni bulabileceğimi düşündüm." "Ne zamandır buradasın?"

"Kısa bir süre."

Bu tam Nico'ya göreydi. Damarlarında benimkiyle aynı İspanyol kanıyla doğduğunu bilmesem, onun bir göçebe olduğuna yemin edebilirdim. İsteddiği her yerde dolaşırdı ve hayat onun için kolay görünürdü. Yine de gözlerini Evie'nin kız kardeşine çevirdiğinde gözlerinde daha ağır bir parıltı vardı.

"Violet'i nereden tanıdığını bana söyleyecek misin?"

Bu onun dikkatini çekti. Tekrar bana döndü. "Onu nereden tanıyorsun?" Sesinde açığa vurmak istemediğini bildiğim tehditkâr bir hırıltı ve gözlerinde sahiplenici bir parıltı vardı.

Aslında başımı arkaya attım ve güldüm. "Bu da ne? Yani, nasıl?"

Karanlık, değerlendirici bakışları üzerimdeydi. Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Güven bana. Onunla ilgili bir planım yok. Ama kız kardeşi..." Atkuyruğunu sallayarak masadan masaya zıplayan Evie'ye başımla işaret ettim. "Onun üzerinde kesinlikle tasarımlarım var."

Ve evet, iddiamı ortaya koyarken kendi kurdumun gırtlaktan gelen sesini duydum. Evie'yle henüz gerçek bir ilişki kurmamış olabiliirdim ama kan bağım olsun ya da olmasın, bu kurt adamın odada olduğunu bilmem gerekiyordu.

Rahat gülümsemesi geri gelmişti. "Güzel bir kız."

Geri çekil. O bizim kızımız.

Bu onunla aynı fikirde olduğum tek zamandı.

"Peki ne kadarlığına buradasın?" Nico'nun burada olmasının büyük bir şans olduğunu fark ettim. Sorunlarım hakkında konuşan biri değildim ama belki de bu tür bir büyüyü daha önce duymuştu.

Omuz silkti. "Bir süreliğine."

"Sırada bekleyen bir sürü konserin mi var?"

Başını salladı. "Ayrıca ilgilenmem gereken başka işler de var."

Gülümsemesi azalmadı ama bakışlarındaki ateş pırlıtsı bana işinin o kadar da iyi olmadığını söyledi. Nico bir süre kötü bir grupta çalışmış ve bu arada bazı düşmanlar edinmişti. Asla çok fazla müdahale etmedim. O lanet Lycan çetesinden çıktıktan sonra, etrafta gereğinden fazla dolaşmadım. Ne de olsa yetişkin bir adamdı.

"Yine de iyisin, değil mi?" Ne demek istediğimi anlayacağını bildiğim için sordum.

Gülümsemesi gerildi, kadınların onun için külotlarını indirmelerine neden olan gülümsemesi parladı. "Harikayım, kuzen." Başını sahneye doğru salladı. "İşe dönsem iyi olacak. Sonra görüşelim mi?"

Omzuma vurdu ve bar taburesindeki yerine oturdu. "Yarın bana mesaj at."

Nico'yu buraya neyin getirdiğini merak ederek bara geri döndüm. Hiçbir şey olmayabilirdi, sadece kuzenim her zamanki gibi yeni bir kasabada dolaşıyordu. Ayrıca Violet'le nasıl tanıştığını ve Violet'in neden şimdiden ondan nefret ediyor gibi görüldüğünü de merak ediyordum. Nico'nun bana söylemeyeceğini de biliyordum. Bu kadar rahat bir adam olmasına rağmen ketum bir piçti.

İnsanlar benim yalnız biri olduğumu düşünüyordu ama aslında bir yerde kalıyordum ve arkadaşlarım vardı, kök salmıştım. Bir kurt adam için oldukça sosyal biriydim. Nico yalnız değildi; o bir gezgindi. Bu yüzden bağlantıları zayıftı ve sürekli değişiyordu.

Ama kalabalık azalmaya başladıkça ve saat ilerledikçe bu düşünceler kayboldu ve sonunda Evie beni öldüren bir gülümsemeyle yanıma geldi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 20

~EVIE~

"H "Gitmeden önce bir içkiye ne dersin?" Mateo'nun yanındaki tabureye zıpladım.

İtiraf etmeliyim ki biraz sıvı cesarete ihtiyacım vardı. Üç günlük yoksunluktan sonra Mateo'yu görmek, kan dolaşıma gazlı ve fantastik bir şey katmak gibiydi. Ve şimdi beni sakinleştirecek gerçek bir içkiye ihtiyacım vardı. Özellikle de bana o şekilde bakarken. Bütün gece bana attığı için için yanan gülümsemeler ve ağırlaşmış gözlerle zaten yarı sarhoştum.

Gergindim. Nedeninden tam olarak emin değildim ama Alfa'nın geçen gece haydutluk yapmasından bu yana temel bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordum. Bir şeyin yaklaştığını da hissedebiliyordum.

JJ, "Cadı mı?" diye sordu.

"Hayır. Blood Orange Old Fashioned." JJ bana o bakışlarından birini attı. O lanet adam her zaman çok fazla şey görüyordu, ben de Mateo'ya döndüm. "Sen de ister misin? JJ muhteşem bir miksolojistir. Kendi bitterini yapar ve kendi kirazlarını marine eder. *İnanılmaz*."

JJ gözlerini devirdi ve sihrini konuşturmaya başladı. Evet, insan olmasına rağmen, barın arkasındaki yetenekleri bizi tüm şehirde ünlü yaptı.

"Tabii," dedi Mateo, kaşları bir an için çatıldı.

"Seni yeni canlı müzik konuşurken gördüm. Jules onu bugün işe aldı ve ben neredeyse bayılıyordum çünkü o bir kurt adam. Sanki açık fikirliymiş gibi davranıyor ve bu beni biraz korkutuyor. Her neyse, onu tanıyor musun?"

Kıkırdadı, muhtemelen benim ağız ishalimden dolayı. JJ harika etkili iki tanesini önümüze koydu, benimkini pipetle bir şekilde dürttü

Yavaş iç demiştim.

"Onu tanıyorum. Aslında sen de tanıyorsun. ."

"Ha?" Bir Evanescence şarkısını tıngırdatarak mırıldanan kurt adama baktım, erkeksi versiyonu kulağa çok seksi geliyordu.

Geniş bantlı üç gümüş yüzük dikkatimi tellerin üzerinde zahmetsizce hareket eden uzun, erkeksi parmaklarına çekti. Bir müzisyenin elleri. Göğsünü ve bronzlaşmış pazularını ön plana çıkaran siyah bir tişört giymiş, ön kollarında siyah mürekkebin izleri görülüyordu ve kendini, seksiliğinin birçok kadını fethettiğini bilen bir adam gibi tutuyordu. Bu adamla daha önce tanışmış olsaydım, onu unutmazdım. Bana güvenin. İlginç bir şekilde, onun ateşliliği hâlâ Mateo'nunkiyle kıyaslanamazdı ama bunun muhtemelen gözlerimden çok aptal kalbimle ilgisi vardı.

"Ben Nico," dedi, botunu bar taburemin alt basamağına asarak, dizini dış uyluğuma dayadı.

"Kuzenin mi?" Kokteyl pipetini içkimden çıkardım ve derin bir yudum almadan önce peçetenin üzerine bıraktım. JJ emebilirdi. Bu gece yavaş gitmeyecektim. Mateo'nun yakınlığı şimdiden midemde girdaplı, çırpıntılı şeyler yapıyordu. "Kibirli göt?"

"Bir ve aynı." İçkisinden çok daha yavaş bir yudum aldı, bardağın ağzındaki gülümsemesi beni ısıttı ve eritti, Bourbon'dan daha güçlü.

"Bana geleceğini söylememiştin."

"Bilmiyordum." Önce sahneye sonra da bana baktı. "Tipik Nico."

"Sanırım bu gece onunla görüşmek istiyorsun?"

Benimle takılmak yerine yani."

Başını o kadar hızlı salladı ki nabzım tekrar hızlandı. "Eminim kapanışa kadar çalışıyordur. Yarın bir araya geliriz." Kolunu sandalyemin arkasına dayadı ve bana doğru eğildi. "Bu gece seninle olmak istiyorum."

Benim onu özlediğim kadar onun da beni özlediğinin farkına varmaya başladım. Perili evdeki olay beni korkutmuştu. Ama onun düşünebileceği sebeplerden değil. Onun kurduyla başa çıkabilirdim. Beni en çok korkutan şey, geceleri beni uyutmayan, tabuttaki o şehvetli anıyı sürekli tekrar eden bu yoğun çekim duygularıydı. O da aynı şekilde hissediyor olabilir miydi?

Peçetenin üzerindeki kokteyl pipetiyle oynadım, işaret parmağımın altında yuvarladım. "Sadece üç gün oldu."

İfadesi ciddiye, yaklaştı ve sessizce, "Çok uzun zaman oldu," dedi.

Yüzümü ezberlemesi gerekiyormuş gibi inceledi. Sanki bir şey arıyordu. Bir sorunun cevabını. Dudaklarımı yaladım, bakışları bu hareketi takip etti. Sözlerindeki ciddiyet ve yüz ifadesi, gözlerini karartan açlık, bana gece fantezilerimde kesinlikle yalnız olmadığımı söylüyordu. Nefes alamıyordum.

İçkimden derin bir yudum daha aldım, tarçın ve viski dilimde kaldı, boğazımdan aşağı cesaret fışkırdı. Bardağa baktım ve fısıldadım, "Kesinlikle öyle hissettirdi."

Elini atkuyruğumun arkasına götürdü, parmaklarının uçları enseme yavaş, kışkırtıcı fırçalarla kayıyordu. Heykellerinden birinin detaylarının izini sürerken yaptığı gibi yumuşak ama emin bir şekilde, yetenekli ellerinin altında mükemmel olana kadar bastırıyor ve şekillendiriyordu. Sanki değerli ve önemliymiş gibi. Sanki *ben* değerli ve önemliymişim gibi.

Nico tanıdığım bir şarkının başlangıcını tıngırdattı. Mateo'yla ilgili tüm şüphelerimi ve güvensizliklerimi yerle bir eden, içimi harap eden yoğun zevk kasırgası yüzünden felç olmuş bir halde hareket edemiyordum. Nico, Nirvana'nın "The Man Who Sold the World" versiyonunu söylemeye başladığında, arzuyla mırıldanıyordum.

Mateo ayağa kalktı, varlığı yanımda baştan çıkarıcı bir güzellik duvarı oluşturuyordu. Kulağıma yaklaşp "Gel benimle dans et" diye fısıldadığında hâlâ bara bakıyordum.

Ensemi sıktı, sonra elini benimkine doğru kaydırđı ve beni tabureden çekti. Beni kalabalığın arasından sahnenin yanındaki, ihtiyaç duyduğumuzda dans pistimiz olarak kullanılan küçük meydana çekmeden önce içkimin kalanını içtim. Bundan yararlanan sadece bir çift daha vardı ama umurumda değildi. Mateo'nun kollarında sallanmak ve vücuduna yaslanmak üzereydim. Ve Alfa'dan bu yoğunluğu deneyimlemiş olsam da, Mateo'nun beni nasıl tutacağını görmeye çok hazırdım.

O son olaydan ve "arkadaşlığımıza" verdiğimiz üç günlük aradan sonra Mateo'nun temkinli ve dikkatli davranacağını ve beni güvenli, platonik bir kucaklamaya çekeceğini düşünmüştüm.

Tanrım. Yakınından bile geçmez.

Bir eli sırtımın alt kısmında gezindi ve karşı kalçama dolanarak beni onun sert gövdesine yapıştırdı. Diğer kürek kemiklerimin arasına indi, parmak uçları tişörtümün üstündeki deriyi sıyırdı. Ben o kadar

Tutuşunun yoğunluğu karşısında şok olmuş bir halde parmaklarımı belindeki kemer halkalarına dolamakla yetindim.

Ağzı şakağımdaydı, sözleri yumuşak, samimi ve içtendi. "Nico ve ben bu şarkıyı tekrar tekrar çalardık."

Konuşamıyordum, o yüzden sadece onu dinledim.

"Dürüst olmak gerekirse, kurt geldiğinde kendimizi öğrendiğimiz o günlerde marşımız gibiydi."

Kürek kemiklerimin arasındaki eli kalktı ve şefkatle boynumun dibine sarıldı, şehvetli ağırlığı kalbimi boşluğa fırlattı. Ellerimi beline doladım. Nico ağır duygularla şarkı söylüyordu, gözleri kapalıydı.

Mateo konuşurken dudakları şakağıma değdi. "İşte böyle hissettim, biliyorsun. Bu şarkı. Vardiya bana geldiğinde, merdivenlerde kurdumun yanından geçmek gibiydi, eski bir dostu görmek ve başını sallayarak yanından geçmek gibiydi. Bizimle ilgileneceğine, karanlık ihtiyaçlarını bizi mahvetmeden, kontrolü tamamen kaybetmeden gidereceğine güveniyordum."

Eli enseme kavradı, Alfa'nın beni tabutta boğazımdan kavradığı zamankinden farklı ama aynı zamanda korkutucu derecede benzer bir his. Sahiplenici ve emin.

"Babamla olan o tek sefer dışında, anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdi, Evie. Ama geçen gece..." Kolları büküldü, etrafımda sıkılaştı. "Beni dışarı itti ve seninle ilgilendi, sana asla söylemeyeceğim şeyler söyledi."

Beni duyabilmesi için başımı yukarı kaldırdım, ağzı hâlâ saç çizgimi okşuyordu. "Ben iyiyim. Bana zarar vermedin."

"Beni dinleyin. Bunu söylemek zorundayım." Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Söyledikleri doğru olmadığından değil, istemediğim bir şey değil. Kurdum benim bir parçam Evie."

Duygular. Çok fazla duygu. Karnımda bir sürü kelebek uçuştı. Sonra konuşmaya devam etti ve beynim dumura uğradı.

"Sen istemediğin sürece asla bu arzulara göre hareket etmem."

Bunu gerçekten söylüyor muydu? Tanrı'ya şükür onun kollarındaydım çünkü dizlerim büküldü, bedenim ona doğru sarktı. Kolları beni daha da sıkarak bedenimi göğsüne bastırdı. Yüzümü boynuna doğru çevirip derin bir nefes çektiğimde çenesi alnıma değdi. Narenciye, sabun ve güzel bir adam gibi kokuyordu. Mateo. Ensemdeki elini hafifçe sıktı, ağzını şakağıma dayadı. "Ve seni asla incitmem. Bilerek değil."

"Biliyorum." Geriye yaslandım ve ona baktım, ateşli bakışlarındaki hayranlık dolu ifadeden etkilenmiştim. Bu bakışı hayatımın sonuna kadar üzerimde görmek istiyordum. "Beni incitmedin," demeden önce, bunun farkına beni bir anlığına sersemletti.

Eli ensemden kayarak çenemi kavradı. "Demek istediğim, seni istiyorum-" Başını salladı ve bir an için gözlerini kapattı. "Son birkaç gündür, bu konuda yalnız olmadığımı için dua edip durdum. Senin de arkadaşlıktan fazlasını isteyebileceğini umdum." Parmak uçları üzerimde daha sıkı kıvrıldı. "*Lütfen*," diye yalvardı, "bana yalnız olmadığımı söyle."

Sertçe yutkundum, boğazımdaki kalınlık cevap vermemi zorlaştırıyordu. Adrenalin kanımda şimşek gibi çaktı. Başımı daha yukarı kaldırdım, granit çenesine karşı konuştum, dudaklarımı gıdıklıyordu. "Yalnız değilsin." Sesim duygusallıktan boğuk çıkıyordu. Kalbim yeni bir ritim tutturmuş, onun da benim tempoma uymasını, bedenimle uyum sağlamasını, etimde erimesini ve beni kendine ait kılmasını arzuluyordu. Tenimde uğuldayan, etimden kemiklerime kadar titreşen, ruhumu karıştıran istekten başka bir şey yoktu.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı bana karşı, titrek bir nefes verdi.

Bir dakika boyunca beni daha da sıktı. Aramızda şerit inceliğinde bir hava bile yoktu, vücutlarımız mükemmel bir uyum içinde mutlu bir şekilde birbirine bastırılmıştı. Kalbi göğsüme çarparak benimkine cevap veriyordu. Bu olay karşısında kendini kaybeden tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni gülümsetti.

"Korkuyorum ama" diye fısıldadı.

Sonunda yukarı baktım. Korku yüzünde geziniyor, çenesini sıkıyordu. "Neden korkuyorsun?"

Bir kahkaha attı. "Bir dahaki sefere Alfa'yı tekrar geri itemeyeceğim."

"Yapacaksın."

"Fikrini değiştireceğini ve beni bu şekilde istemeyeceğini."

"İstemeyeceğim."

"*Tanrım*." Yüzümü kavradı ve alnını alnıma bastırdı. "Evie," diye inleyerek nefes aldı, hâlâ Nico'nun çaldığı şarkıya eşlik ediyordu ve başka bir şarkıya geçmişti. Mateo ve yüksek sesle EVET ve TANRI'YA ŞÜKÜR gibi şeyler haykıran düşüncelerimden başka bir şey duyamıyordum.

Mateo'nun ağzından dökülen kelimelerin mucizesi dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Beni istiyordu. *Gah*. Bu benim için neredeyse çok fazlaydı.

Sap. Bakışlarım onun geniş, şehvetli dudaklarına sabitlenmiş, o dudakların vücudumda nasıl bir yıkım yaratacağını, beni bir arzu ve tamamlanma enkazına dönüştüreceğini hayal ediyordum. Birdenbire en kısa zamanda bir vajina peyzaj randevusuna ihtiyacım olduğunun farkına vardım.

"Evie." İnce bir uyarı. Başımı kaldırdığımda gözleri ateşle dolmuş, büyümüş gözbebekleri dolu ve karanlıktı. "Büyü bozulana kadar bu işin peşini bırakmamalıyız. Ona güvenmiyorum."

Kim olduğunu sormama gerek yoktu. Kurda ne kadar az güvendiği belliydi. Yarın gece. O kadar bekleyebilirim. Belki de. Ona Alfa'nın söylediği her şeyi kabul ettiğimi söylemek istesem de - bana doğru bakanların boğazını kesmek dışında

-Şu anın doğru zaman olduğunu düşünmedim.

"Bence sınırları biraz test etmeliyiz." Ellerimi boynuna doladım, parmaklarımın arkasındaki saçlarının ipeksiliğinin ve benim için artık bu ipeksiliğin tadını çıkarmanın sorun olmadığı gerçeğinin tadını çıkarıyordum.

"Ne demek istiyorsun?" O da gözlerini ağızımdan alamıyordu. Yani bu zor olmayacaktı.

Bir omzumu silktim. "Bence beni öpmelisin."

Durakladı. Boğazı çalıştı, sonra dudaklarını yaladı. Gözlerindeki sarı, Alfa'nın orada olduğunu ve beni izlediğini gösteriyordu. İsteğimin çok Korku aşılamaktan ziyade, tenimde cızırdayan, beni düşük, lezzetli yerlerde ısıtan umutsuz bir açlığı ateşledi. Mateo ve Alfa'nın sunabileceği her şeyi istiyordum.

"Sadece kimyamızın uyuşup uyuşmadığını görmek için. Yani, eğer bir şey yoksa sadece arkadaş kalmak isteyebiliriz. Anlıyor musun?"

Dudakları dudaklarıma değdiğinde bombaların patlamaması mümkün değildi. Sallanmamızı durdurdu, elleri şimdi kalçalarımdaydı, parmakları sıkıca kıvrılmıştı.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Ama zaten hızlı nefes alıyordu. Bunu kesinlikle yapıyorduk.

"Büyük kötü kurtla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?" Meydan okuyan bir kaşımı kaldırdım, kollarımı boynuna sıkıca doladım ve göğüslerimi göğsüne bastırdım. Gözlerinde bir başka altın rengi yuvarlandı, keskin bir zevk bakışı. Ve vahşi bir açlık. Sesimi seksi bir fısıltı olmasını umduğum bir seviyeye düşürdüm. "Alfa'ya söyle, eğer uslu durmazsa ödül alamayacak." Bir elimi saçlarının altından geçirdim ve tırnaklarımı ensesinde gezdirdim. "Pençeleri olan tek kişi o değil."

Gözleri bir iniltiyle kapandı, kaşları çatıldı. Tekrar itiraz edeceğinden emindim ama sonra ellerimi boynundan çözdü, parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve beni arkasından çekiştirerek dans pistinden çıkmadan önce elimin tersini dudaklarına bastırdı.

Bara doğru geri dönüyorduk, ama sonra tuvaletlerin ve erzak dolabının önünden geçen koridorda keskin bir sola saptı, kilerdeki son kapıyı iterek açana kadar durmadı. İçeri girer girmez yerden kalktım, kığım bira soğutucusunun üstündeydi, kalçasını bacaklarımın arasına bastırdı, elleri kalçalarımı kavradı. Ve sonra, ağzı. O muhteşem ağzı benimkinin üzerinde geziniyordu.

Tanrım.

Zar zor bir fırçaydı, yavaş ve havadar bir süpürmeydi. Bir iniltiyle öne eğildim, ağzını arıyordum, sert, kabarcıklı bir öpücük istiyordum. Ama o hızla geri çekilerek ulaşamayacağı bir yere gitti. Bir elini kaldırarak parmaklarını enseme dolaştırdı ve beni sıkıca kavradı.

"Bırak ben yöneteyim Evie," diye hırladı ağzıma karşı, sesi o kadar derin ve karanlıktı ki inledim. Mateo'dan değil, Alfa'dan gelen yumuşak ama kesin bir emirdi. Kontrole ihtiyacı vardı. Anladım.

"Uh, tamam."

Şehvet delisi bir aptal gibi görüldüğümünden emindim, çenem gevşemiş, nabzım hızla atıyor, gözlerim onun ağzına sabitlenmişti. Tekrar eğilmeden bir saniye önce yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı.

Sonra nihayet o duygulu dudaklarını gerçekten iyi bir şekilde kullandı. Daha süpürücü ve yavaş ısırmalar. Ağzı beni nazikçe ikna etti ama elleri beni sıkıca tuttu. Ellerimi onun koyu renkli, ipeksi saçlarında gezdirdim. Bana bir inilti ve biraz dil kazandırmak için tek gereken buydu. Ve biraz saldırganlık.

Evet!

Kendimi derimden çıkmaya çalışan İnanılmaz Hulk gibi hissediyordum ama kızgın Hulk yerine azgın Hulk'tum. Onun ilk tadını aldığım da mırıldandım; viski, tarçın ve hâkimiyetin tadı duyularımda parlıyordu. Dilimi ağzının içinde gezdirdim ve kör tırnaklarımı kafa derisine sürttüm.

"Siktir." Kalçamdaki eli sıkılaştı, sonra beni öne doğru çekerek kalçalarımın arasına oturdu ve bana doğru bastırdı.

Oh, evet, evet, evet. Bu cennet gibi.

Sırtımı kamburlaştırarak göğüslerimi göğsüne bastırdım ve ayak bileklerimi onun mükemmel kışının tam üzerine kilitledim. Denese bile kaçamazdı. Sadece bir maymun gibi asılırdım. Ama o kaçmaya çalışmıyordu. Hayır. Uyuşturucu öpücükleri morartıcı, beyin eritici türden öpücüklerle dönüşmüştü. Göğsünden benimkine doğru gırtlaktan gelen bir inilti kızlarımı alarına geçirdi. Meme uçlarım zevkle selam verdi. Ona sürtündüm, sürtünmeye ihtiyacım vardı, kızıışmış bir kedi gibi davranıp davranmadığımı gerçekten umursamıyordum. O aldırıyor gibiydi.

"Evie, Evie." Bir dil darbesi daha, ardından dişleriyle dudağımı ısırdı. "Bana ne yapıyorsun? *Tanrım.*"

Kendimi tanıyamıyordum, ona duyduğum kör edici arzu beni alev alan bir yük treni gibi sürüklüyordu. Ondan gelen bir öpücük, sadece onu isteyen ve ona ihtiyaç duyan kapalı bir cadalozun kilidini açmıştı. Anahtar Mateo'ydu. Alfa ise hoş geldin paspasıydı. Ve ben bu kapıdan içeri girmekten, kurt adamımı sınırın ötesine itmekten çok hoşlanıyordum. Birlikte gitmemizi istiyordum.

Elleri her yerdeydi. Leğen kemiğini bana dayadı. *Wowza!* Aleti sert ve hazırды ve tam oradaydı. Uzun zaman olmuştu, bu yüzden küçük hanımın bunun nereye gittiği konusunda gerçekten heyecanlanıyordu. Gerçekten de barımızın kilerindeki bira soğutucusunun üzerinde seks yapacak mıydım? Evet, yapacaktım!

Tişörtünü, ellerimden birini yontulmuş karın kaslarının üzerinde kaydırarak kadar yukarı çektim. Nefes nefese kaldı ve bileğimi kavradı.

"Evie, yapmalıyız-"

Kilerin kapısı açıldı ve koridordan gelen ışık içeri girdi. İkimiz de başımızı kapıya doğru salladık, bedenlerimiz ve kollarımız hâlâ birbirine dolanmıştı. Violet yüzünde boktan bir sırıtişla orada duruyordu, bir eli kalçasındaydı.

"İşte buradasın, abla." Sıradan bir kayıtsızlıkla manzaraya baktı. "Bunu bozmaktan cidden nefret ediyorum ama zamanı gelmişti."

Gözlerimi kırpiştirarak ona baktım ve hangi gün olduğunu hatırlamaya çalıştım. "Ne zamanı?"

Kadın homurdandı. "Jules otuz dakika dedi." Sonra kapıyı kapattı.

Alnımın göğsüne düşmesine izin verdim. Sıcak avuçlarını sırtımda aşağı yukarı kaydırды, bir eli atkuyruğumun altından başımın arkasına doğru uzandı.

"Bu gece için planın var mı?" diye mırıldandı başımın tepesine doğru.

Sonunda beynimdeki azgın sisi atlatıp düşünebildiğimde Violet'in neden bahsettiğini hatırladım. "Bu gece sadece bir tur atmamız gerekiyor."

Geri çekildim, yüz ifadesini karartan şehvetin arasından parlayan şaşkınlığı yakaladım, nefesi hâlâ sert geliyordu.

"Bir cadının yuvarlağı gibi," diye açıkladım, hâlâ tatmin edilmemiş bir ihtiyacın etkisindeydim. "Enerji için."

Dudaklarını yalayarak elleriyle sırtıma masaj yaptı. "Bunu sık sık yapar mısın?"

Cadı olmayan ve bunun ne olduğunu bilmeyen bir arkadaşım hiç olmamıştı. Elbette, insan arkadaşlarım vardı ama JJ dışında hiçbiri gerçekte ne olduğumuzu bilmiyordu, bu yüzden bu bilgi ayrıcalıklıydı. Bu yanımla Mateo'yla paylaşmaktan dolayı içimi ısıtan bir tür memnuniyet vardı.

Ayak bileklerimin onun kışındaki ölümcül tutuşunu çözdüm ve ayaklarımın aşağı sarkmasına izin verdim. Üzgünüm, bira soğutucu. Senin için seks yok. Ya da bana, ne yazık ki.

"Aslında bunu ayda bir yapıyoruz. Büyümüzün merkezlenmesine, gençleşmemize yardımcı oluyor."

Geri çekildi ama çok da ileri gitmedi, ellerini omuzlarımdan ellerime doğru kaydırды ve onları tuttu. "Cadıların bunu yapmak zorunda olduğunu bilmiyordum."

"Hepsi değil. Kız kardeşim Isadora bir Kanal, yani onun büyüsü istediği zaman ve herhangi bir şeyden enerji taşımaya izin veriyor. Geri kalanımızın küçük bir grup yardımına ihtiyacı var."

Başparmaklarını avuçlarımın ortasına ve yemin ederim, bacaklarımın arasında titreşen şok dalgasıyla içgüdüsel olarak kalçalarımı kalçalarına doğru sıktım. Avuçlarımın ortasının erojen bir bölge olduğunu bilmiyordum. Aslında öyle olmadığından oldukça eminim. Sadece oydu. O ellerle yaptığı her şey beni çıldırtıyordu. Sevişme seansımızda beni ele alış şekli, yatakta beni ne kadar iyi idare edeceğini düşünerek hayal gücümü çılgına çevirdi.

Boğazımı ve düşüncelerimi temizledim. "Ama haklısın. Yarın gece için güç topladığımızdan emin olmak istiyoruz."

Belimden kavradı ve beni soğutucunun üzerinden kaldırarak önünde durmamı sağladı. Elim tutarak beni kapıya doğru çekti. "Seni eve bırakayım."

Çok isteksiz bir şekilde arkasından gittim. Nico hâlâ köşedeki sahnede çalışıyordu. Mateo'yla o erkeksi baş selamlarından birini verdikten sonra kalabalığı yarararak kapıdan çıktık. Sessizce yürüdük, köşedeki dükkânımızdan sağa döndük. Kapıya geldiğimizde Mateo kapıyı benim için açana kadar bir şey söylemedi. "Sanırım aramızda iyi bir kimya var."

"Pardon?"

Kıkırdadı ve beni ön verandada durdurdu. "Sınırlarımızı test etmek istemiştin, hatırladın mı?"

"Oh, doğru."

"Katılıyor musunuz?"

Bir omzumu silktim, kayıtsızmış gibi davrandım, "Evet. Sanırım deneyebiliriz."

"Sadece bir sefer."

"Elbette." Sırıtmamı engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, çünkü depodaki Vezüv Yanardağı seviyesindeki şehvet ve duygu patlamamdan sonra soğukkanlı davranmak neredeyse imkânsızdı.

"Hmm. Peki ılıktan kavurucuya kadar bir ölçekte kimyamızı nasıl değerlendirirsin?"

Tek gözümü kısarak nereye varacağımızı anlamaya çalışıyormuş gibi yaptım. "Maaaay maybe like a simmer diyebilirim."

Gülümsemek için dudağını ısırdı, çünkü benim koca bir yalancı olduğumu biliyordu. "Anlıyorum." Elimi bıraktı ve aramıza birkaç adım koyarak uzaklaştı. "O zaman belki de hiç denemesek ve bunu"-bir eliyle aramızda işaret etti-"güzel ve platonik olarak sürdürsek daha iyi olur. Ne dersin?"

Üzerine atladım ve bacaklarımı beline doladım. Gülmekten sendeleyerek geri çekildi, omuzları kapının yanındaki duvara çarptı, bir avucu kıkımda, diğeri kalçamın altındaydı.

"Sakin aklınızdan bile geçirmeyin Bay Wolfman," dedim, ağzımı onunkine yapıştırmadan önce burun buruna.

Dilimi onunkinin üzerinde kaydırıp bacaklarımı sıkıca sarana kadar hâlâ gülüyordu. Elektrik ısısı omurgamda cızırdadı. Dilimi emdi ve boynumu öpmek için aşağı kayarak inledi. Onun için eğildim ve istediği *tüm* erişimi ona verdim.

"Bay Wolfman'ın buradan defolup gitmesi gerekiyor," diye boğuk bir sesle tenime dokundu. "Beni öldürüyorsun, kadın."

Sesinde bir hırıltı vardı. Onu bu arenada zorlamak iyi bir fikir değildi. Kıyafetlerini yırtmak istesem de Alfa'nın ortaya çıkmasını istemiyordum. Birincisi, ödümü bokuma karıştırıyordu. İkincisi, perili ev fiyaskosundan sonra yaptığım gibi Mateo'nun gözlerindeki çaresizlik ifadesini görmeye dayanamazdım. Doğrudum ve gözleri tekrar kahverengiye dönmeden önce bir altın parıltısı yakaladım. Evet, iyi bir kız olma zamanı.

Bacaklarımı çözerek verandaya geri döndüm ve yüzünü avuçladım, ikimiz de sarsıldık.

"Yarın gece görüşürüz." Yıkıcı dudaklarına ağzım kapalı bir öpücük kondurdum.

Alnını benimkine bastırdı, gözleri bir anlığına kapandı. "Yarın gece. Bu laneti bozacağız."

"O zaman hayatın normale dönebilir."

"Normale döndük," diye tekrarladı, bakışlarımı yakaladı ve tuttu. "Ama sen hâlâ içinde olacaksın."

Sırıttım, dudaklarını öptüm ve ön kapıya doğru geri çekildim. "Detayları sabah sana mesaj atarım. Eminim Jules'un büyümle birlikte kullanacağı detaylı bir planı ve renk kodlu bir çizelgesi vardır."

Güldü ve iki elini kot pantolonunun ceplerine soktu, sertçe yutkundu ve derin bir baş hareketiyle dudaklarını yaladı. "Yarın o zaman." Ben kapıyı açarken o merdivenlerden koşarak indi ve ön kapıya doğru ilerledi.

"Hey, Mateo!"

Durdu ve bana döndü. "Erimiş

lav."

Kaşları çok şirin bir şekilde çatıldı. "Ne?"

"Ölçekte." Ona sıırıttım ve bir elimle patlama işareti yaptım. "Volkanik, sismik aktivite."

Sırıışı kayboldu, yerini kalçalarını sıkıma neden olan ateşli bir bakış aldı. Sonra iki parmağını dudaklarına götürdü ve sokağın aşağısına doğru yürümeye başlamadan önce parmaklarını bana doğru kaldırdı.

Hmph. Büyük, kötü bir kurt adam bana bir öpücük verdi. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi ve şirin şeydi.

Ve şimdi de idam mangasıyla yüzleşmek. Tabii Violet'in koca ağzını kapalı tutmasını ve Jules'a söylememesini sağlayamazsam. Her nasılsa, bunun mümkün olmadığını biliyordum.

CHAPTER 21

~EVIE~

"W

şapka!"

"Neredeyse birbirlerinin kıyafetlerini pençeliyorlardı.

"dedi Violet, yeni OPI tırnak rengi Vampsterdam siyahına bakarken. Jules ona yeni bir göt deliği açmasın diye bu sabah yeni ojesini mutfak tezgâhından kaldırmıştım. Ama şimdi geçen haftanın Berry Fairy Fun morunu *yanlışıklıkla* Jules'un kasap tezgahına dökmeyi planlıyordum. "Eğer araya girmeseydim, kesinlikle o dondurucuda sevişiyor olacaktı."

"Biz fu- olmazdık." "Gezegendeki en berbat kız kardeş sensin, bunu biliyor musun?" diye çıkışmadan önce dişlerimi birbirine geçirdim. Sihrimi kullanarak bir yastık aldım ve Violet'in yüzüne fırlattım.

Lanet olası bir sırtlan gibi gülerek kanepeye geri düştü. Hayır, kelimenin tam anlamıyla anıran bir eşek ya da sırtlan gibi gülüyordu. Çok iticiydi ama garip bir şekilde sevimliydi. Benim yüzümden güldüğü zamanlar hariç. Şimdi olduğu gibi.

"Ne kaçırdım?" Clara içeri girdi, Z'yi göğsüne bastırmıştı ve üzerinde tüllü beyaz güneş elbisesi vardı.

"Evie o kurt adamla seks yapıyor," diye ağzından kaçırdı

Violet. "Yapmıyorum!"

Ama yakında olacaktım. Eğer her şey yolunda giderse.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Jules, tamamen sinirlenmiş, anaç çatık kaşları kalıcı olarak sabitlenmişti. "Yeter, Violet. Otur, Evie."

Jules ve ben yarın gecenin planını gözden geçirmiş, Violet'in vardiyasının bitmesini ve JJ ile kapanışı yapmasını bekliyorduk. Beşe kadar her şey yolunda ve güzeldi.

dakikalar önce kapıdan içeri girip "Evie Mateo'yu yapıyor" dediğinde.

"Öncelikle," dedim, kanepenin yanındaki aşırı doldurulmuş sandalyeye yeniden oturarak, "Mateo ve ben birlikte yatmıyoruz."

"Yine de," diye ekledi Violet kaşlarını sallayarak.

"Ve eğer yaparsak, bu kendimizden başka kimseyi ilgilendirmez." Son cümleyi Jules'e yönelttim. Benden büyük ve bilge bir abla olabilirdi ama bana sahip değildi ve kiminle ilişki kurabileceğimi belirleyemezdi.

Jules her şeyi gören bakışlarını üzerimde tuttu, kırmızı şarabından bir yudum alıp yüz hatlarını ölü deniz kadar sakin bir hale getirmeden önce birkaç saniye yüzümde gezdirdi. "Haklısın."

"Ben mi?"

"Öyle mi?" Violet yüzünü aydınlatan şaşkınlık ve dehşetle öne doğru eğildi.

"Bak, Evie. Belli ki yetişkin bir kadınsın ve ne istersen yapabilirsin. Benim tek endişem kurt adamların değişken doğasıydı ve hâlâ da öyle." Durakladı ve başını bana doğru eğdi. "Ancak, son zamanlarda ne kadar farklı olduğunu fark ettim. Çok farklı görünüyorsun..." Elini sallayarak kelimeyi aradı, sanki onu havadan koparabilirmiş gibi.

"Mutlu," dedi Clara.

Ne zamandan beri mutlu değildim? Clara'nın beni aynı anda hem heyecanlandıran hem de üzen gözlemi üzerine düşündüm. "Daha önce mutlu değil miydim?"

"Elbette," dedi Jules. "Ama bir şeyler değişti."

Bu aslında beni biraz kızdırdı. Ben karamsar ve kasvetli bir kız değildim. Emo olan biri varsa o da Violet'ti ya da yüksek kaygılı biri varsa o da Isadora'ydı.

"Ben her zaman mutluyum."

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Clara. "Sen çok mutlu bir insansın Evie, bu doğru. Hiçbir şey seni rahatsız etmiyor ya da sinirlendirmiyor. İçimizde en sakin olan sensin. Ama Mateo'yla arkadaş olduğunuzdan beri daha canlı olduğun da doğru."

Clara haklıydı. Son günlerde her şeye gülümsüyor ve çok kolay kahkaha atıyordum.

"Tek söylediğim," diye araya girdi Jules, "eğer onunla birlikte olmaktan mutluysan, elbette seni durdurmayacağım. Sadece dikkatli olman konusunda seni uyarıyorum. Özellikle de bu büyüyle. Hâlâ neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz."

En azından alter-egosunun neye benzediğini biliyordum. Yalan söyleyip Alfa'nın tehlikeli olamayacağını iddia edemezdin. Onun asla tehlikeli olmayacağından emin olsam da

Bana zarar verdiyse, kontrolsüz bir ortamda Mateo'yu geçmeyi başarsa başka birine de zarar verebileceğinden ve vereceğinden oldukça emindim. Mateo'nun bu lanet büyüden kurtulmasına yardım etmek için bir neden daha vardı. Alfa'nın koşabileceği ve gönlünce avlanabileceği bir ormana gitmesi gerekiyordu. "Tamam. Uyarı açık ve net bir şekilde duyuldu. Şimdi bu turu başlatalım."

Jules başını salladı, bana bu konuda anne tavsiyesi verdiği için memnun görünüyordu. Avluya çıktık. Clara, Z'yi içeride bıraktı.

"Fred kaleminde mi?" diye sordu Jules.

"Evet." Violet içini çekti. "İki kez kontrol ettim, merak etme."

Her zaman hayvanların kilitli olduğundan emin olurduk çünkü yarattığımız enerji miktarı diğer canlılara gerçekten zarar verebilirdi. Yani, bunların hepsi pozitif, yaşam gücü türünden enerjidi, ama yanlış bir zap'ın Z'ye veya Fred'e kalp krizi geçirtip geçirtmeyeceğini asla bilemezdik. Tedbirli olmak üzmekten iyidir.

Arka bahçeye açılan sarmaşıklarla kaplı ferforje demir kapıyı açtık. Kapalı alan evin arka köşesinden dışarı taşıyordu; sessiz ve gözden uzaktı. Jules uzun bir kibrit çaktı ve her köşedeki mumları yaktı, biz de ortasına tebeşirle çizilmiş cadı çarkının etrafındaki yerlerimizi aldık. Jules, Violet ve ben oturduk ama Clara, üzerinde Yule mevsimi yazan cadı çarkının tepesinde ayakta kaldı. Violet Samhain'de onun yanına oturdu, Yule onun da doğum günü ayı olmasına rağmen. Jules Beltane'de yanımdayken ben de Yaz Ortası'nda onun karşısındaki yeri aldım. Imbolg'da Isadora ve Lugnasadh'da Livvy için iki yer açık bırakılmıştı.

Beş ila on yaşlarındayken annem bizi cadı çemberiyle tanıştırdığında, doğduğumuz mevsimde bizi çarka yerleştirmişti. O zamandan beri ne zaman toprak ananın enerjisini çağırsak orası bizim doğal yerimiz haline gelmişti.

"Tekrar tebeşirledin mi?" Jules'a sordum.

Çoktan bağdaş kurmuş, gözleri kapalı, elleri dizlerinin üzerindeydi. Başını salladı.

Anneme tekerleği neden sadece çimentoya boyamadığınızı sormuştum, ama o bize tebeşirle tekerleği inşa etme büyüsünün, büyüü ona yakın ve bağlı tutmak için her ay yenilenmesi gerektiğini öğretmişti.

Altımız birden buradayken daha hızlı şarj olduğumuzdan, bu gece biraz daha uzun süre büyü yapmamız gerekeceği anlamına geliyordu. Sorun değil. Şu anda büyü bozma törenine hazırdım. Özellikle de diğer tarafta beni sıcak bir aşk ilişkisinin beklediğini bildiğim için. Şey, ne bileyim

Aşk. Ben sadece seksi, seksi ve Mateo'yu kastetmiştim. Yani, evet, bu şovu yola çıkarma zamanı.

Clara ayaklarının dibindeki küçük kutuyu açtı ve tören malzemelerini çıkardı. Evet, bu gösteri için gerçek malzemeleri vardı. Tamamen gereksizdi ama Clara Clara'ydı.

Bir Aura olarak, bir turun büyüsünü yönetmek onun için her zaman en iyisiydi, büyüsü zihinlerimizi büyüye sızmak için ihtiyaç duyduğumuz olumlu ve sakin zihniyete sokuyordu.

Clara biraz teatraldı. Ve altmışlı yaşlarındaki kitap dostlarıyla çılgın bir Cuma gecesi *YaYa Kardeşliğinin İlahi Sırları*'nı izlediğinden beri, cadı turumuzun daha fazla yeteneğe ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Çelengi kutudan çıkardı ve başına yerleştirdi. İpek gül goncalarıyla süslenmişti ve pembe ve mor kurdelelerle sallanıyordu. Bunu Teksas Rönesans Festivali'ne yaptığımız son gezide, genellikle kullandığı göz kamaştırıcı, törensel tacın yerine almıştı. Asasını çıkardı -evet, beni duydunuz- Pottermore'a göre el yapımı olan asa 14,5 inç uzunluğunda, tek boynuzlu at kılı çekirdekli asma ağacından yapılmıştı.

Ona ustasının tek boynuzlu at kılı yerine ne kullandığını sormuştum, çünkü tek boynuzlu atlar gerçek değildi. Bana sadece aptal ve safmışım gibi gülmüştü. Ben de onu yalnız bıraktım.

"Ay Ana, Toprak Tanrıçası." Ellerini dışa doğru kaldırdı, gözlerini gece gökyüzüne çevirdi, büyüsünü bir araya getirerek parladı.

Etkisi oldukça çarpıcıydı. Beline kadar uzanan sarı saçları, şeffaf beyaz elbisesi, şeritli çelengi ve süslü asasıyla ruhları, perileri ya da peri ordusunu çağırarak üzere olan bir peri kraliçesine benziyordu.

"Göğsüne sonsuza dek bağlıyız. İçimizdeki ışık, sihir, bizi cadının etrafında besle."

"Mmm. Bunu sevdim," diye fısıldadı Jules, gözleri hâlâ kapalı, sesi neredeyse uykulu.

"Teşekkür ederim." Sonra Clara oturur pozisyona geçmeden önce üç kez döndü -dönmenin ne anlama geldiğini hiç bilemedik-. Asası kucağında, gözlerini kapattı ve sonunda ben de kapattım.

Gerisi çok az konuşmayı gerektiriyordu. Ama bazen, tenimizi aydınlatan tılsımlar çemberin içinde saçma sapan şeyler mırıldanmamıza neden oluyordu. Büyünün kendi iradesi vardı.

Özellikle de bu tür bir transa girdiğimizde, etrafımızdaki dünyadan büyüü çekip bedenimize, zihnimize, kanımıza emdiğimizde.

"Unutmayın hanımlar," dedi Jules, "ay büyüüne odaklanın. Kurt adamın ruhu onda."

Bazı nedenlerden dolayı bu beni kızdırdı. Doğanın ya da kozmosun herhangi bir unsurunun Mateo üzerinde güç sahibi olması. Ama sonra tekrar, o buydu. Bir kurt adam. Dünyaya hangi şekilde görünürse görünsün, her zaman yarı insan yarı canavar olmaya mahkûm bir yaratık. Ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

"Dikkatli ol Evie," diye uyardı Clara, meleksi sesi tenimde titreşerek. "Sadece ışığı çağır. Karanlığı değil."

Bu da Mateo'yu nasıl bir cadının lanetlediğini bir kez daha merak etmeme neden oldu. Yoksa bir şekilde kazara mı olmuştu? Yanlışlıkla bir büyücünün çemberine mi girmişti ve sekme etkisi bu bloğu kaydırmış mıydı? Beyaz bir dinginlik nabızı göğsümü delip geçerek uzuvlarıma doğru kaynadı. Nefesim kesildi.

"Tamam, ," dedim Clara'ya. Israrcı olmaya başlamıştı, mutluluk büyüüyle beni tokatlıyordu.

Sonra hepimiz bir süre sessiz kaldık. Violet bir kez "siyah köprü" diye mırıldandı, sonra da "taş çiçekler... kemik kuleler" dedi. Clara gıdıklanıyormuş gibi ani, gırtlaktan bir kıkırdama çıkardı ve hemen ardından vakum gibi sessizleşti. Jules, "Ve sonra herkes Trouble'ın kalbinin üzerinde yürüyecek," diye biten saçma sapan bir cümle kurdu. Dışarıdan biri bunu duysa eroin falan aldığımızı düşünürdü. Büyümüzle iletişim kurmak bir uyuşturucu gibiydi, bizi gerçeklikten çekip alıyor, başka dünyalara taşıyordu.

Başka hangi dünyalar vardı diye sorulabilir. Yıllar içinde öğrendiğimiz şey, birçok dünya olduğuydu. Onları göremiyor olmanız gerçek olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Güçle inşa edilen çemberin uğultusu aramızda yankılandı. Herkesin derinlere daldığını fark ettim ama ben hâlâ kendimi tutuyor, büyüünün çembere çekmesine direniyordum.

"Bırak," diye fısıldadı Clara, sesi neşeli halinden çok ciddi bir annelik ruhuna kanalize olmuş gibiydi. Muhtemelen Doğa Ana'nın kendisini kanalize etmişti.

Ben de öyle yaptım. Başımı sarkıttım, çenemi göğsüme yasladım, direnmeyi bıraktım ve düştüm. Her zaman olduğu gibi, ışıktan bir kapıdan bilinmeyene doğru adım attım.

Alice tavşan deliğinden geçti. Bu Harikalar Diyarı'nda her zaman

Kalbime öğretecek bir hikâye. Tek amacımızın ve odak noktamızın kurt adamım olduğu şu ana kadar turdan hiç korkmamıştım. Kapının ardında ne bulacağımdan korkuyordum.

Pelüş çimenlere -hayır, çimen değil, yeşil yosunlara- basarak yakınlarda şırıldayan suyun sesini takip ettim. Mavi yapraklı, mor gövdeli ağaçlardan oluşan ormanda yürüdüm. Evet, tıpkı Harikalar Diyarı gibi her zamanki gibi uçtu ama o hikâyenin yazarı gibi asit triplerinde değildim. Sihirle kafam iyi idi. Saf, havuzlanmış sihir.

Yerden çıkan dev ağaç köklerinin üzerinden yürüyerek sonunda suyun kaynağını buldum. Ama gerçekten su değildi. Parıldaayan beyazdı, fantastik bir ormanın içinden akan bir cadı büyüü çeşmesiydi. Bir an için bir şekilde Clara'nın imgelemine girdiğimi düşündüm çünkü bu kesinlikle onun bilinçaltının bir şeydi. Etrafıma bakındım, tek boynuzlu at ya da peri gibi bir şey görmeyi bekliyordum. Yavaşça havuza girdim, sonra daldım, enerjinin cızırtısı etrafımda akıyordu. Sonunda hava almak için yukarı çıktığımda, aşağıya baktığımda Clara'nın beyaz ipek elbisesini giydiğimi gördüm. Ama şimdi sırılsıklamdı ve tamamen şeffaftı.

İşte o zaman hırıltıyı duydum. Şimdiye kadar çok iyi bildiğim o tanıdık, ürpertici ses. Sağ tarafımdaki gölgelere baktım, bir kurt adamın korkutucu şeklini bekliyordum. Ama ortaya çıkan şey daha kötüydü. Mateo'ydu ama değildi. Tamamen çıplaktı ve vay canına, bilinçaltımın harika bir hayal gücü vardı. Yaklaştıkça her bükülmüş kasın üzerinde ter kayganlaşıyordu. Gözleri ateş gibi yanıyordu ama ağzı uğursuz bir eğimle bükülmüştü.

"Bu gerçek değil," dedim kendime. "Bu yüzden kaçmayacağım."

Güldü ama derin göbek sesi Mateo'ya ait değildi. Sıvı sihrini sıçratarak bana doğru ilerledi. Boynuma kadar batmıştım ama bunun perili evin bir yan etkisi olduğunu biliyordum. Bir cadının etrafında derin bir transa girdiğinizde bu tür saçmalıklar olabilir. Özellikle de uyanık olduğunuz ve uyuduğunuz her an belirli bir kurt adama odaklanmışsanız.

"Gerçek değil mi?" diye sordu, çakıllı sesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

"Sen sadece benim hayal gücümsün." "Öyle mi?"

Tam durdu, sıcaklığı o kadar yoğundu ki terlemeye başladım. Ama rüyada terleyemezsin, o yüzden onu da hayal ediyordum.

"Sen gerçek Mateo değilsin."

Elini gevşek saçlarımın arkasına doladı ve terli, sert vücudu benimkine bastırılana, sıcaklığı şeffaf, ıslak elbisemden sızana kadar biraz fazla sert çekti.

"Gerçek Mateo'yu tanıımıyorsun."

Gülümsedi ve eğildi. Beni öpeceğini sandım ama ağzı genişlemeye devam etti, ta ki ilkel bir ürperti vücudunu sarsana ve kurt adama dönüşene kadar, geniş, dişli ağzı ve kötü niyetli, delici gözleriyle.

"Hayır," diye fısıldadım titrek bir nefesle.

"Çok geç," diye bir ses geldi rüzgârdan. Tanımadığım, tıslayan, kadınsı bir ses. Sonra beni tutan yaratık bir hırıltı ve jilet gibi keskin dişlerle boğazıma saldırdı.

"Evie!"

Gözlerimi açtığımda başımı Clara'nın kucığında, Jules ve Violet'in endişeli kaşlarını çatarak bana doğru eğildiklerini gördüm.

"Ne oldu?" Mırıldandım.

Jules bana sertçe baktı. "Clara senin duygularının bir şeye dönüştüğünü hissettiğinde raundu bozdu - neydi o?"

Clara bana baktı. "İğrenç bir şey."

"Icky?" Başım dönerek doğruldum, tur atmanın verdiği coşkulu enerjiyi hissediyordum ama aynı zamanda başım da ağrıyordu. Bu normal değildi. "Daha açık konuşabilir misin?"

"Sadece gri ve sıcacıktı. İşte böyle hissettim." Gözlerimin derinliklerine baktı ve bilinçaltımın sürüklediği görüntüleri görmesinden korktum. Tüm bunlar perili evdeki o lanet sahnenin getirdiği korkularımdı ve onları boş yere endişelendirmeyecektim.

"Diğer tarafta ne gördün?" diye sordu Clara.

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim, bunun için kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. "Ama kendimi iyi hissediyorum. Sanki yarın için hazırım." Gülümseyerek Violet'e döndüm. "Peki ya siz?"

Jules arkasına yaslandı ve derin bir iç çekti. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, evet." Ayağa kalktım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Bu bir

iyi bir turdu. Sadece derine indim, sanırım. Gerçekten .

Bilmiyorum." Üçü de bana baktı. Sertçe.

"Ben iyiyim! Önemli olan soru şu: Hepiniz pompalandınız mı ve gitmeye hazır mısınız?"

Büyü ile . "Ben iyiyim," dedi Violet.

Jules sonunda ağır ağır başını salladı. "Ben hazırım. Sen sadece kurt adamını yarın akşam buluşma noktasında hazır bulundur."

"Elbette. Sorun değil." Bir mucize eseri sesim gayet normal çıkıyordu.

Clara eşyalarını kutusuna geri koyarken ben mumları üfledim. Violet faytona doğru yürürken Jules ve ben sessizce içeri girdik.

"İyi geceler," dedim neşeyle ve koridora doğru yöneldim.

Bana tuhaf bir bakış attı ve merdivenlerden çıkarken başını salladı. "İyi geceler."

Yatak odama girdiğimde kapıyı kapattım ve arkama ağır, titrek bir nefes verdim.

"Gerçek değildi," diye fısıldadım.

Eğer değilse, neden gerçekten olmuş gibi hissettirdi?

CHAPTER 22

~MATEO~

"Y

Kanlı Ay denen uzay boşluğunu mu kastediyorsun?
Kardeşler mi?"

Nico'nun sert ses tonuna gülümsemekten kendimi alamadım. Bir zamanlar o da o boş adamlardan biriydi.

"Hayır, dostum. Haftada birkaç kez yer değiştiriyorlar. Dürüst olmak gerekirse, insandan çok kurt gibiler."

Hadi onlara katılalım. Tam benlik adamlar.

Benimle başlama. O şerefsizler en kötü türden suçlular.

Ama onu duydun. Sürekli yer değiştiriyorlar.

Bu geceden sonra . Bir hafta boyunca sulak alanda kalacağız, böylece gönlünüzce avlanabilirsiniz.

Senden hoşlanmaya başlıyorum.

Nico birasının kalanını içti ve sehpanın üzerine koydu. "Ayrıca, içlerinden biri uykuya dalarsa ya da yer değiştiremezse, başı büyük belaya girer. Roman, Kardeşler'in başkanı, hiçbir zayıflığa tahammül etmez. O adamı ortadan kaldırır." Yüzünü buruşturdu. "Zayıflık belirtisi olduğundan değil."

"Endişelenme," diye onu temin ettim. Bu Lycan çetelerinin insanları ortadan kaldırmak için yaratıcı yöntemleri vardı. "Bir bira daha ister misin?"

Saatine baktı. "Bir tane daha var ama sonra Quarter'daki El Gato Negro'da konserim var."

Buzdolabından iki Abita Amber daha çıkardım, kapaklarını açtım ve bir tanesini ona uzatıp kanepenin yanındaki aşırı doldurulmuş sandalyeye yayıldım.

Nico öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, kaşlarını çatarak servi ağacından döşememe bakıyordu. "Yani, aklına kimse gelmiyor mu? Kızdırdığın eski bir kız arkadaşın?"

Bir nefes verdim. "Dostum, eğer bilseydim, şimdiye kadar onu kovalardım. O kadar sinir bozucu ki, tahmin bile edemezsiniz."

"Hayal bile edemiyorum." İşaret parmağıyla dudağını ovuşturdu, ileri geri düşündü. "Ve kurdun seninle konuştuğunu söyledin?"

"Her zaman. Yirmi dört-yedi." Biramdan bir yudum aldım. "Evie'nin etrafta olduğu zamanlar hariç."

Nico'nun ağzı bir tarafa doğru eğildi. "Hex-breaker, ha?"

Yüzündeki o şehvetli ifadeyi çıkarsa iyi olur, yoksa yumruklarım.

"Evet."

"O zaman neden büyüü bozmadı?"

"Aslında bu akşam buluşuyoruz. Daha önce kurt adamlarla çalışmamışlardı, bu yüzden Evie ve ablasının biraz araştırma yapması gerekiyordu."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Cauldron'da bir konser için en yaşlısı Jules'a gittiğimde böyle bir izlenime kapıldım."

Merakla dik oturdum. "Reklam vermediler mi? Jules'a mı gittin?"

Parmaklarını piyanoda bir melodi çalar gibi dizine vurdu, bu çocukken edindiği gergin bir alışkanlıktı. "Evet ama o cadılardan birini tanıdığından haberim yoktu."

"Dürüst olmak gerekirse Jules'un seni işe almasına biraz şaşırdım. Evie'nin bana yardım etmesine izin vermesi kolay olmadı."

"Kurtadamları pek umursuyor gibi görünmüyordu." Longneck'ten bir yudum aldı. "Ama onu etkilemeyi başardım."

Nico'nun herkesi etkileyebildiği doğrudu, ama Jules saçma sapan bir cadıydı. Muhtemelen gerçeğe daha yakın olan şey, benim için kapıyı açmış olması ve belki de Nico iş aramaya geldiğinde daha açık fikirli olmaya çalışacağını .

"Alo?" Evie'nin sesi aşağıdan seslenirken, iki çift ayak atölyemin merdivenlerini tepti.

"Yukarı gel!" Merdivenlerin mutfagımın hemen yanına açıldığı sahanlığa yöneldim.

Dairem neredeyse tamamen açık bir kat planına sahipti. Sadece yatak odam ve banyom geniş oturma ve mutfak bölümlerinden ayrılmıştı.

alan. Selvi kirişli tonozlu tavan, özellikle dar bir balkona açılan iki set cam Fransız kapı ile alanı daha da yükseltti. Benim için mükemmel bir yerdi.

Nico hırladı, ya da kurdu hırladı mı demeliydim, neredeyse duyar duymaz kaybolan derin göğüslü bir gümbürtü.

Ne oluyor lan? Yine kuzenini dövmek zorunda mı kalacağım?

Evie, kız kardeşi Violet ile sahanlığa adımını atar atmaz cevabımı aldım. O gürleyen hırıltı benim Evie'm için değildi. Kız kardeşi içindi. Nico çoktan ayağa kalkmıştı, birasını unutmuştu, elleri yanlarında gevşekti ama rahat duruşu yalancı bir kaltak gibiydi. Bir alfa dalgası üzerime sıçradı. Sakin bir bakışla omzumun üzerinden baktım. Yere baktı ve boğazını temizledi.

"Selam," dedi Evie, çok tatlı ve utangaçtı. Onu ölesiye öpmek istedim. Seyircilerin önünde nasıl tepki vereceğinden emin değildim, bu yüzden kendimi ağzına hızlı bir öpücük kondurmakla tatmin ettim. Dudaklarımı yaladım, sürdüğü vişneli dudak nemlendiricisi ellerimi ondan uzak tutma becerimi zorluyordu.

"Hey." Bir elimi beline attım ve kalçasını sıkıca kavradım. "Hey," dedi tekrar, manyak gibi sırtarak.

Violet, Evie'nin yanından geçerken, "Tanrı aşkına, kaşıntınızı yatak odasında giderebilir misiniz?" diye çıkıştı. Sonra kanepemin yanındaki Nico'yu görünce dondu .

Şimdiye kadar tanıştığım en geveze hatunun aptallaştığını ve tamamen *sessizleştiğini* görmenin gerçekten eğlenceli olduğunu söylemeliyim.

"Evie, bu kuzenim Nico. Nico, bunlar Evie ve kız kardeşi Violet."

"Merhaba." Evie kibarca el salladı ve vücudunu benimkinin yanına yasladı. I

memnuniyet iniltisini bastırdı.

Nico aramızdaki birkaç adımı atlayarak Evie'nin elini hızla sıktı, ardından Violet için elini uzattı. Violet kollarını kavuşturup koltuk altlarına sıkıştırdı ve onu asılı bıraktı. Sırtarak elini bıraktı, sonra da kalçasına bir melodi vurdu.

"Görünüşe göre siz ikiniz birbirinizi zaten tanıyorsunuz," diye ekledim.

Bu Violet'i tekrar dikkat kesilmeye itti. "Birbirimizi tanıyor muyuz? Birbirimizi tanımıyoruz."

"Tanışmıştık," dedi Nico, eğik gülümsemesi ve keskin bakışları tamamen çılgın kız kardeşin üzerindeydi.

"Kısaca," diye tükürdü. "Bu birbirimizi tanıdığımız anlamına gelmez."

"Dün gece Cauldron'daki setinden sonra mı tanıştınız?" diye sordu Evie.

"Hayır. Lütfen. Bile olmaz." Violet sanki bu hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi gözlerini devirdi. Birisi aşırı tepki gösteriyordu.

"Peki, nerede tanıştınız?" Evie, Violet'e bir kaşını kaldırdı.

Nico bir şey söylemek için ağzını açtı ama Violet neredeyse çığlık atacaktı: "Seni ilgilendirmez!"

Evie gözlerini devirdi. "Violet, kaç yaşındasın sen? On iki mi? Neden çok gizli?"

"Öyle değil." Kuzenime hançer gibi baktı. "Bu seni ilgilendirmez. Artık gidebilir miyiz?"

"Tanrım." Evie başını kaldırıp bana baktı. "Hazır mısın?"

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Nico. "Ben de gelebilirim eğer-"

"Kesinlikle hayır." Violet aynı hem homurdandı hem de alay etti, sesi bir domuzun hapşırması gibi. "Büyü bozma törenine biz ve büyülenen kişi dışında kimsenin katılmasına izin verilmez."

"Peki o zaman." Nico sırtıttı. "Ben kendim çıkarım." Ona doğru yürüdü, yanından geçerken kolunu Violet'in koluna sertçe sürttü, Violet yoldan çekilmeye çalışsa bile.

Gözlerimi yere diktim ve bir kurt adam için bunun ne anlama geldiğini çok iyi bildiğimden gülümsememi bastırdım. Açık dokunuşlar, vücudun fırçalanması ya da gündelik ortamlarda, özellikle de herhangi bir izleyici kitlesinin önünde ellerin tene değmesi, bir kurt adamın eşi üzerinde hak iddia etmesinin bir yoluydu.

Ani bir farkındalıkla zihnim cayır cayır durdu. En başından beri Evie'ye sürekli dokunuyordum. Farkında bile olmadan hak iddia ediyordum? Büyü bozucu büyüsü ya da her neyse, onun dokunuşuna duyduğum ihtiyaçla kendimi kaptırmıştım ama ya bunun daha çok kendimi onun üzerinde hissetme ihtiyacımla bir ilgisi varsa? Ya o yanımdayken hissettiğim huzurun onun büyü bozan büyüsüyle hiçbir ilgisi yoksa ve her şey onu istememle, kurdumun onu... olarak görmesiyle ilgiliyse?

Benimkini.

Vay be.

"Gitmeye hazır mısın?" Evie şu anda tuttuğu elimi sıktı, bana neşeyle bakıyordu ve dünyamın az önce yanlara doğru sallandığını fark etmemişti. Bir an için kıpırdıyamadım, Alfa'nın başından beri hak iddia ettiğini keşfederek donup kalmıştım.

"İyi misin?"

Kendimi silkeledim, sonra tezgâhtan anahtarlarımı aldım. "Hadi gidelim."

Kapıyı kilitledikten sonra garajdan çıktık. Evie, Violet diğer tarafta olmak üzere kamyonetimin bank koltuğunun ortasına kaydı. Bu yeni keşfi düşünürken dilim tutulmuştu. Eğer bu gerçekten bir keşifse.

Otoyola çıkarken bir süre şaşkınlıktan sessiz kaldım. Violet telefonundaki GPS'e adresi girmişti. Evie kolumu pazumun hemen altından sıkana kadar sessizce ilerledik.

"İyi olduğuna emin misin?"

Yeşil bakışlarını tuttum, onu bu kadar yakından görmek ve koklamak nabzımı hızlandırdı. On sekiz yaşımıdayken, evden ayrılmadan kısa bir süre önce, babamın San Antonio'daki arka verandada benimle oturduğunu hatırlıyorum. Bir cheroot içiyordu, tatlı dumanı hala hafızama kazınmış durumda. Ona annemle nasıl tanıştığını ve onun kendisi için doğru kişi olduğunu nasıl anladığını sormuştum. O zamanlar son sınıfta okuyan bir kıza abayı yakmıştım. Hormonlarım coşmuştu ve kıza mı yoksa onun bir kilometre uzunluğundaki bacaklarına ve muhteşem göğüslerine mi aşık olduğumu anlayamıyordum. Babam, etrafında dönen puro dumanından gözleri kısılmış bir halde bana baktı ve şöyle dedi: "Oğlum, bir erkek birçok kadına aşık olabilir ama kurt sadece bir kez aşık olur."

bu muydu? Aradığın o muydu?

Hiçbir şey.

Ne? Şimdi mi sustun?

Zihnimde boğuk bir kıkırdama.

Senden nefret ediyorum.

Kendinden nefret mi ediyorsun?

Sen ben değilsin.

Ohhhh, evet, öyleyim. Beni engellemeyi seviyor olman, senin bir parçan olmadığım anlamına gelmez. Bunun doğru olduğunu biliyorsun.

Bu pislikle ilk kez bir tartışma başlatmıştım. Birden pişman oldum çünkü akli dengesi yerinde değilmiş gibi görünen bendim.

"Tören konusunda gergin misin?" Evie usulca sordu. "Olmamalısın."

Bir kahkaha attım. "Ben iyiyim."

İyi miydin? İyi değildim. Sadece onun benim için bir arkadaştan çok daha fazlası olduğunu fark ettim ve bu kafama bir tuğla gibi çarptı. Şimdi dehşete düşmüştüm. Ya bu kadar ciddi bir şey istemiyorsa? Ya sadece oyun oynamak istiyorsa? Ben artık oynamıyordum. O benim için öyleydi.

Neyse ki dikkati kız kardeşine çekilmişti. "Peki kuzeni Nico'nun arkada yaptığı neydi?"

"Neden bilmiyorum."

Evie güldü ve kelebekler -evet, lanet olası kelebekler- midemde kargaşaya dönüştü. Sakin davranmalıydım. Tanrım. *Dün* gece arkadaşlıktan çıkmaya geçiş yapmıştık. Ve şimdi, Alfa bana mağara adamı düşünceleri veriyordu. Hem de bir sürü. En öne çıkanı onu kaçırp uzak dağların tepesindeki bir kaleye koymamdı.

Basit bir kabin yeterli olacaktır.

Bu çılgınlıktı.

Sert bir kıkırdama. **Onu tohumlarımızı ekecek kadar sahiplendiğimizde, belki o zaman dağdan inebiliriz.**

Lanet olsun! Delirmişti!

Yavrumuzla şişene kadar tatmin olacağımı sanmıyorum.

Tarih öncesi çağda değiliz, seni Neandertal.

Sana daha önce de söyledim. Bir kurt ne isterse onu ister.

Güzel. Çocuk isteyip istemediğini bile bilmiyorum. Kahretsin! Neden bunu tartışıyoruz ki? Daha tek bir randevuya bile çıkmadık.

Eğer devralmama izin vererseniz, onu bizim yapacağım. Şikayet etmez. Sana söz verebilirim.

Onunla bir saniye bile yalnız kalmayacaksın. Bir daha olmaz. Geçen seferden sonra olmaz.

Korkak.

"Sanırım neden çok iyi biliyorsun. Kurt adamla aranızda neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Neden bu konuda çeneni kapatmıyorsun?" Violet işaret etti.

"Bu çıkışta ."

Bayou Sauvage tabelasına doğru çıktım. Evie bana mesaj atmış ve töreni ormanda yapacağımızı söylemişti çünkü yer değiştirdiğimde, halletmem gereken depolanmış bir kan tutkum olacaktı. En az bir hafta boyunca ormanda kalıp avlanmam gerekecekti. Missy'ye muhtemelen bir süre yok olacağımı, bu yüzden galeriyle ilgilenmesi gerektiğini söylemiştim. Bunu ayda en az bir kez düzenli olarak yaptığım için bu onun için yeni bir şey değildi.

Evie gülümseyerek, "Bakın şimdi kim susmak istiyor," dedi. "Bence Jules yeni canlı müzik adamına verdiği tepkiyi duymaktan çok hoşlanacaktır."

"Sissy, ama. Anlatacak bir şey yok." Violet çenesini Havaya baktım, soğukkanlı olmaya çalıştım. İşe yaramadı.

Evie güldü. "Anlatacak *çok* şey var. Mateo, Violet'in senin evinde nasıl aşırı tepki verdiğini görmedin mi?"

"Evet." Evie'nin ağzından ne çıkarsa çıksın destekleyecektim. "Nico'nun bariz ilgisinden bahsetmiyorum bile."

"İyi!" diye bağırdı Violet, yanakları öfkeden pembeleşmişti. "Ne istiyorsun?" Evie hiç duraksamadan, "Bir ay boyunca kapanış vardiyaalarımı sen üstleneceksin," dedi.

"Bir ay!"

"*Ve Z'nin çöp kutusunu temizle.*"

"Bu çok saçma." Ofladı, kollarını göğsünde kavuşturup pencereden dışarı baktı. "Z'ye ne kadar kaldı?" diye mırıldandı.

"Sanırım bir ay yeter." "Bu gerçekten boktan, abla."

"Dün gece bana yaptığın şey de öyleydi." "O ne yaptı?" Şimdi endişeli bir şekilde sordum.

"Hiçbir şey!" dedi Evie, Violet'a ters ters bakarak.

Violet'in kedi gözlü bakışları kısıldı ama kötü bir kedi gibi gülümsedi. Sonra hepimiz yola odaklandık. Violet işaret etti, ben de çakıllı bir yola saparak ormanlık alanın derinliklerine doğru ilerledim. Bayou Sauvage kısmen ormanlık, kısmen sulak ve bataklıktı. Vites değiştirdiğimde kaybolmak gerçekten de iyi bir yer olacaktı. Şu anda bile, basit bir şekil değiştirme ve avlanma düşüncesi kaslarımı geriyordu.

"İşte orada." Evie yolun kenarına park edilmiş gümüş renkli bir cipi işaret etti; cipin içinden ağaçların arasına doğru bir yürüyüş yolu uzanıyordu.

Park ettim, sonra dışarı çıktık ve iyi aşınmış patikaya doğru yöneldik. Ben karanlıkta gayet iyi görebiliyordum ama Violet telefonundaki el fenerini önümüze tuttu. Evie elimi tuttu, parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve sıktı. Daralmayı göğsüme kadar hissettim, orada ciğerlerimi sıktı ve nefes almak zorlaştı.

"Endişelenme," diye fısıldadı. "Daha önce hiç böyle bir büyü yapmamış olsam da, her şeyin yolunda gideceğini biliyorum."

"Peki ya... eğer..." Dudaklarımı yaladım ve boğazımı temizledim. "Ben değiştirdiğimde ne olacak? Kendini koruman gerekecek."

Kendimi lanet bir pislik gibi hissettim. Onu, aslında kendim olan şeye karşı uyarıyordum.

Şimdi, sonunda itiraf ediyorsun.

"Ben iyi olacağım. Merak etme. İşler ters giderse Jules seni geçici olarak uyutabilir. Sonra seni burada bırakıp kurt işlerini hallederiz."

Kurt işimi halledeceksem kalman gerek canım.

Ona zorla gülümsedim ve elini sıktım. "Bildiğim iyi oldu."

Bir açıklığa doğru yan yana yürüdük. Uzun beyaz mumlardan oluşan bir çember vardı ama başka bir şey yoktu.

"Merhaba Mateo!" Clara tatlı bir gülümsemeyle el salladı.

Jules beni selamlamak için sertçe başını salladı ve bir adım daha yaklaştı. "Zamanında gelebilmene ."

Berrak gökyüzündeki dolunaya baktım. "Bunu yapmak için belirli bir pencereye mi gidiyoruz?"

Omuz silkti. "Sadece insanların geç kalmasından nefret ediyorum." Yanımdaki Evie, "Nefret ettiği şeylerin uzun bir listesi var," dedi.

Jules kaşlarını çatı. "Ben sadece insanların başkalarına saygılı olmalarını isterim. Ve evet, belki de işlerin yapılış şekli konusunda titizimdir."

Evie kaşlarını kaldırarak açıklığa bir göz attı. "Evet, biliyoruz. Biliyoruz."

"Pekâlâ, hadi yapalım şu işi," dedi Violet, Clara'nın bulunduğu mum ışığıyla aydınlatılmış dairenin karşı tarafında durmak üzere hareket ederek.

Jules en uzakta bir pozisyon aldı.

"Gömleğini çıkar." Evie elini uzattı. Nedenini anlayamadan bir an donakaldım.

Gülümsedi. "Bağlantıya ihtiyacım var. Senin DNA'na, senin kokuna."

Ah. Anladım. Uzun kollu siyah tişörtü başımdan ve ona uzattım.

"Güzel," diye fısıldadı

Violet. "Şşşt!"

Bu Jules olmalıydı ama gözlerimi Evie'den alamıyordum çünkü onun gözleri hızlı bir şekilde gövdeyi yalayıp yutuyordu. Nabızı boğazının dibinde hızlandı ve ben öne eğilip onu emmek istedim. Sonra tüm nabız noktalarını bulup öpmek ve emmek.

"Bu doğru zaman olmayabilir," diye fısıldadım, bir adım daha yaklaşıp.

Gömleğimi göğsüne doğru sardı. Bakışlarının tekrar benimkilere dönmesini bekledim, devam etmeden önce gözlerinin benimkilerde olmasını istiyordum.

"Ama bu iş bittikten sonra seni akşam yemeği için evime davet etmek istiyorum."

Yeşil gözleri karanlıkta kahverengi görünüyordu ama soluk teni ay ışığı altında parlıyordu. "Randevu mu?"

"Bir randevu," diye onayladım.

Bana evet demek yerine daha da yaklaştı ve ayak parmaklarının üzerine kalktı. Dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda ona doğru eğiliyordum. Şok olduğumu söylemek hafif kalırdı.

"'Kurt adam yok' kuralını çiğnememiş miydin?" Kız kardeşlerinin bizi izlediği arkamızda başımı sallayarak sordum.

Sırıttı. "Ama sen buna değersin."

Aman Tanrım. Bu kız.

Geri adım attı. "Şimdi," -göğüs bölgemi göstermek için elini salladı- "kurt gibi kendini çemberin içine al."

"Ben henüz kurt değilim. Sorun da bu, unuttun mu?"

Nefes nefese kaldı. "Yürü Mateo."

"Evet, hanımefendi."

Bunun nasıl işlediğini bilmiyordum, bu yüzden mumlardan oluşan dar duvarın üzerinden geçtim ve Evie'yle yüzleşmek için ortaya doğru ilerledim. Tişörtü burnuna götürdü, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Yalan söylemeyeceğim. Bu biraz erotikti.

Gibi mi? Önümde dizlerinin üzerinde o suratı yaptığını görmek istiyorum.

Kapa çeneni, Alfa. Yakında gönlünce avlanmak ve öldürmek için özgür olacaksın.

Yeterince yakın değil.

Tam olarak anlayamadığım, sadece birkaç kelimesini yakalayabildiğim bir ilahi fısıldadı: Bağları çöz, doğanın bedeli, yanlış düzelt, zincire vurulmuş kurt.

Kız kardeşleri sihirleriyle parlıyor, bir şekilde Evie'ninkini güçlendirerek işini yapıyordu. Ani bir rüzgâr durduğumuz korulukta fısıldayarak etrafımızı sardı, mumları dalgalandırdı ama söndürmedi. Evie'nin mırıldanmaları daha ateşli bir hal aldı ve bedenim aniden gevşedi. Sanki az önce bir maraton koşmuşum gibi bacaklarım titredi ve altımda büküldü. Dizlerim serin zemine çarptı, nemli çimenler kot pantolonumu ıslattı. Kaslarım yumuşadı, kemiklerim ağırlaştı, zihnim rüzgârın yumuşak dalgaları arasında sürüklenmeye başladı.

Evie daha yüksek sesle konuştu, sesi titreyen bir büyüyle yankılanıyordu. "İşaretini göster ve onun ruhunu serbest bırak."

Acı! Omurga çatlatan, mide bulandıran, akıl uyuşturan bir acı.

CHAPTER 23

~EVIE~

I keskin bir nefes çekti. Mateo'nun kalkık ağzından çıkan acı dolu feryatla kız kardeşlerim ve ben aynı anda sıçradık. Elleri saçlarındaydı, yüzü dayanılmaz bir acıyla buruşuyordu. Ama yer değiştirmiyordu. Kıvranıyordu. İzlemeye dayanamıyordum. Dayanılmazdı. Laneti bozmak için verdiğim son emirde neredeyse boğuluyordum ama onu tekrar çağırdım.

Onu delen ve bağlayan büyü'nün yaratıcısına değil bana itaat etmesini dileyerek bir elimi ona doğru uzattım, diğer elim hâlâ gömleğini göğsüme yakın tutuyordu.

"İşaretini göster ve ruhunu serbest bırak!" Dönen rüzgâra doğru çılgık attım.

Nefesim kesildi. Mateo'nun vücudundan kör edici kırmızı bir ışık fışkırarak derisine sihirle kazınmış yüzlerce işareti kız kardeşlerim de bir adım geri çekildiler.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Jules, sözcükleri rüzgârın içine çekilmişti.

"Mateo!" Haykırdım, gliflerin yaktığı derisinden buhar yükseliyordu.

Gözleri bana dikildi; cehennem kadar kızgın bir kurtla dolu ateş gibi altın rengi. Gözleri dışında hâlâ bir erkek olmasına rağmen dişlerini sıktı. Hiçbir şey değişmemişti. Yer değiştirmemişti. Kurt hâlâ kapana kısılmıştı ve çok *kızgındı*.

İşaretler kırmızı ışıktaki teninde cızırdıyordu. Bunlar cadı sembolleriydi, derisinin her yerinde geziniyorlardı ama ben sadece birini tanıyabildim. Sadece lanetlenmemişti. Çok ama çok karanlık bir büyü'nün hamuruna batırılmıştı. Benim bildiğim bir şey.

daha önce hiç görülmemiştir. Büyüyü bozmak, lanetlenmiş kişiyi özgür kılmak için yeteneğimle araştırdığımda lanetin aydınlanması olağandı. Ama daha önce hiç ama hiç böyle bir şey görmemiştir. Korkunçtu. Dehşet vericiydi. Orada durdum, titriyordum, ne yapacağımı bilmiyordum.

Yırtıcı bakışlarını üzerime dikti, dişlerini gösterdi, sonra kendini mumların üzerinden havaya fırlattı.

"Pas un geste!"

Jules Fransızca keskin bir komut kullandı. İşe yaradı. Havada dondu kaldı, kolları bana doğru uzandı, elleri pençe gibi açılmıştı, tam saldırı modundaydı. Kabusum bana geri döndü ve yine rüzgârda o cadı fısıltısını duydum. Her kimse çok güçlüydü.

Clara çoktan Mateo'nun yanına sıçramış ve bir elini omzuna koymuştu, vücudu hala telekinetik olarak havada donmuştu. Muhtemelen bine kadar çevirdiği neşe büyüyle onu itti. Jules ve Violet yanımda bana katıldılar.

"Ona zarar verme, Jules. Hiçbir şeyini alma." Gözümden bir damla yaş süzüldü. Mateo'nun güçlerini çekerek onu cezalandırmasını istemiyordum. "Bu onun suçu değil."

"Biliyorum." Bir elini omzuma doladı. "Onu bir süreliğine uyutacağım."

"Aller dormir," diye fısıldadı usulca, Fransız dilindeki r harfini kıvrarak.

Mateo'nun gözleri hemen kapandı, kol ve bacakları gevşedi, başı öne düştü.

"O da neydi öyle?" diye sordu Violet. "Bütün o cadı işaretlerini gördün mü? Vay anasını!"

Aklıma gelmeyen yeni bir korkuyu yuttum. Ya bu cadı, her kimse, bu lanetle daha karanlık bir amaç güdüyorsa? Beynimde milyonlarca soru uçuştı.

"Bir laneti bozmakta hiç başarısız olmadım," dedim aptalca.

"Hadi," dedi Jules, elini sallayarak ve Mateo'yu havada arabaya doğru hareket ettirerek.

Baş aşağı süzüldüğü için ayakkabısına tutundum. Onu ayakkabısının ucundan tutabileceğimden ya da Jules'un onu düşüreceğinden değil. Ne kadar güçlü olduğumuzu bilselerdi telekinezi gücümüz insanları şok ederdi. Sadece ellerimin onun üzerinde olmasına ihtiyacım vardı. Her şeyden çok kendimi rahatlatmak için.

"Clara ve Violet, siz ikiniz mumları alın. Onu eve götüreceğiz, orada büyüünün etkisinden kurtulabilir."

"İşe yaramayan büyüü kastediyorsun," dedim. "Ona ne kadar acı çektirdiğimi gördün mü?" Hıçkırıklara boğuldum.

"Hayır." Jules beni daha da sıktı. Bir kolumu omzuna doladım, diğer elim hâlâ Mateo'nun ayakkabısının burnuna yapışmıştı. "Bu senin hatan değildi. Daha önce hiç görmediğim bir şeyle karşı karşıyayız. Düşündüğümüzden çok daha güçlü."

"Tanrım, Jules. Onu incittim."

"Şunu söylemeyi kes. Bunu yapan sen değildin. Büyüünü engelleyen lanetti. Hiçbir fikrimiz yoktu. İlerlemeden önce daha fazlasını öğrenmeliyiz."

Ormandan çıkarken başımı salladım. Jules, Mateo'yu iki aracımıza kadar başarıyla havaya kaldırmıştı.

Mateo'yu arka kapağa doğru götürürken, "Cipin koltuklarını indirin," dedi.

Yatabilmesi için ikinci ve üçüncü sırayı düzleştirdim. Yine de, onu içeri ittiğinde, vücudu hala düz bir şekilde sığamayacak kadar uzun olduğu için sürücü koltuğunun üzerinde geriye doğru eğilerek başını bir tarafa doğru hafifletmesine yardım ettim. Onu nazikçe yere yatırdı, sonra ikimiz de bacaklarını fiziksel olarak bükük, böylece yan tarafına kıvrıldı.

"Uyuşukluk büyümden uyanmayacak ama emin olmak için seninle gelmek istiyorum. Bana bir saniye ver." Mateo'nun kot pantolonunun cebini yokladı ve anahtarlarını çıkardı, ardından kapaktan dışarı çıktı ve patika boyunca geri koştu.

Etrafımda döndüm ve uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Teni sıcaktı, yanıyordu ama en azından semboller teninden silinmişti.

"Özür dilerim Mateo." Boğazımdaki yumruyu yuttum ve ona bunu yapan adam ya da kadından daha güçlü olmayı diledim. "Bu işi çözeceğiz. Sen merak etme."

Jules şoför kapısını açtı. "Ben kullanıyorum. Şu anda araba kullanamazsın."

Tartışmadım. Yürüdüm ve yanına atladım, emniyet kemerini taktım, sonra yola koyulduk. "Clara ve Violet onun kamyonetini bizim eve götürecekler. Uyanıp da bazı kalıntı etkilere sahip olmadığından emin olmak için gece kalması gerekecek."

"Boğazıma tekrar saldırmak gibi bir şey mi?" Arabayı çalıştırdığında fazla alaycı bir tavırla sordum.

"Ama boğazına saldırdı," diye ekledi kuru bir sesle.

"O değildi, Jules. O bana asla zarar vermez."

Çakıllı yoldan çıkıp otoyol boyunca geri dönerken sessiz kaldık. İkimiz de bir süre konuşmadık, ikimiz de rahatsız edici düşüncelere dalmıştık, hala az önce olanları düşünüyorduk. Magazine Caddesi'ne doğru otoyola geri döndüğümüzde Mateo'ya tekrar baktım. Yüzü sakin ve huzurluydu, tamamen güzeldi. Sonra o şiddetli kara büyü parıltısının görüntüsü zihnimi doldurdu.

Sessiz takside "Beni bu kadar sarsan sadece semboller ve onun acı çığlıkları değildi," dedim.

"Biliyorum."

"Hissettin mi?"

"Evet. Kesinlikle." Jules bana baktı. "Yaşayan bir kötülük gibiydi, değil mi?"

"Evet." Bir damla gözyaşını kabaca sildim. "Çok korkunçtu."

Jules pek rahatlatıcı bir tip değildi, bu yüzden uzanıp elimi sıktağında çok kötü durumda olduğumu anladım.

"Her şey girecek. Bir yolunu ."

Bir eliyle dümeni tutarken diğer eliyle de benimkini tutuyordu. Ben de takdirle onunkini sıkıttım. "Yapmak zorundayız."

"Yapacağız."

Evin önüne geldiğimizde, Jules cipin arkasından bir cesedi havaya kaldırdığımızı sokaktaki kimsenin görmemesi için arabayı iyice geri çekti. Zaten dışarıda fazla insan yoktu.

"Ben yaparım," dedim, onu kaldırmaya öncülük etmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Yavaşça, sihrimi ona doğru bastırdım ve kaldırdım. Jules arka kapıyı açtı ve sandalyeleri iterek yoldan çekilirken ben de başını ellerimin arasında tutarak onu evin içine doğru havaya kaldırdım.

Oturma odasındaki kanepenin önünden geçerken "Onu nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Yatak odama."

"Evie, bu iyi bir fikir değil."

Ona sert bir bakış attım ve devam ettim.

"Tamam. Tamam."

Koridorda yanımızdan geçip gitti ve yatak odamın kapısını açtı. Onu ittim ve yatağıma indirdim. Kraliçe boy bir yatağı vardı.

yatak, ama nedense içinde o varken çok küçük görünüyordu. Uzun uzuvları, geniş omuzları ve göğsü -geniş ve çıplak- yatağı kaplıyordu.

"Bir süre seninle oturacağım."

Tartışmadım. Şu anda yalnız kalmak istemiyordum. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardım, sonra yatağın kenarına oturup saçlarını gözlerinden geriye taradım. Koyu renk kirpikleri yanaklarında mükemmel siyah hilaller oluşturuyordu. Bir saat önce bana öfkeyle hırlayan o şehvetli ağız şimdi yumuşaktı ve uykuda hafifçe aralanmıştı.

Arka kapının çarptığını duyduk, sonra Clara ve Violet odadaydı. Violet omzunu kapı pervazına yasladı ama Clara yatağın karşı tarafına doğru yürüdü. Elini Mateo'nun alnına koydu ve gözlerini kapattı, Aura yeteneğinin bir başka yönü olan içsel duygularını değerlendiriyordu. Gözlerini açtığı anda, "Eee?" diye sordum.

Gülümsedi. "O iyi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. İçeride her şey yolunda ve sakin."

"Bayou Sauvage'daki o boktan gösteri hakkında konuşmamız gerekiyor." Violet'in temkinli bakışları Mateo'ya sabitlenmişti.

"Hiç böyle bir cadı tabelası gören oldu mu?" Ben sordum.

"Asla," dedi Clara, biraz soluk soluğa, berrak mavi gözleri kocaman ve yuvarlak.

Violet başını salladı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en karanlık lanetti."

Jules ayağa kalktı, iki eli kalçalarında, başparmakları ilerde, parmakları gerideydi. "Belli ki ciddi bir şeyle karşı karşıyayız. Ciddi biriyle. Bazı işaretleri tanıdım ama ne anlama geldiklerini görmek için annemin büyü kitabına bakmam gerekiyor."

"Bu gece değil, değilsin." Clara yataktan kalktı. "Odadaki hepinizden tek hissedebildiğim aşırı yorgunluk. Hepinizin dinlenmeye ihtiyacı var." Tekrar Mateo'ya baktı. "O şimdi iyi."

Clara'nın neşe büyüsü ve Jules'un onu etkisiz hale getirmesiyle tehlike arz imkânı yoktu.

"Peki," diye kabul etti Jules. "Herkes biraz uysun. Evie, istersen bu gece Isadora'nın odasında kal."

"Hayır." Ayağa kalktım ve bir çift uyku tişörtü ve şort almak için şifonyerime gittim. "Ben burada kalıyorum. Uyanabilir ve..." Korkmak mı? İncinmek mi? Bana mı ihtiyacı var? "İhtiyacı olduğunda burada olmalıyım."

Jules'un değerlendiren bakışları üzerimde gezindi, sonra ona, sonra tekrar bana döndü. Sert bir baş sallamasıyla kapıya yöneldi ve Violet'i önden iterek dışarı çıktı.

onu. Clara yatağın etrafında yürüdü ve beni kollarıyla öyle sıktı ki nefes almakta zorlandım.

"Endişelenme, Evie. O tamamen iyi olacak." Beni yanağımdan öptü ve dışarı çıktı. Sonsuza dek iyimser. Keşke ben de öyle olsaydım.

Yolun bir yerinde kalbimde bir yer edinmiş olan adama baktım. "Umarım öyledir."

OceanofPDF.com

CHAPTER 24

~EVIE~

N

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, uyuyamadım. Üstümü değiştirdikten sonra

Kediler ve köpekler yağan uyku tişörtümü ve şortumu giydim, dişlerimi fırçaladım ve yorganın altına girdim, Mateo'ya bakacak şekilde yan yattım. Onu kot pantolonuyla bırakmış ve yorganı üzerine çekmiştim.

Tabletimde yaklaşık bir saat çizim yaptım, hatta yanımda yatan ilhamla bazı karakter profillerini çizdim. Ancak bir süre sonra tableti kapattım ve o görüntüleri aklımdan çıkaramadan bir kenara koydum.

Cadı işaretleri - eğriler, glifler ve hash işaretleri - kökeni arkaikti ama annemin okuduğu bazı kitaplardan tanıdık geliyordu. Tanıdığım tek işaret, cinayeti temsil eden palaya benzeyen glifti. Ölümü, öldürmeyi, intikamı ya da düşmanlarınıza zarar vermeyi değil. *Sadece* cinayet anlamına gelen çok açık bir semboldü. Diğerlerinin yanı sıra bu sembolün de kara büyü ile derisine kazınmış olduğunu hayal bile edemiyordum. Çünkü kara büyüyle karşı karşıya olduğumuza hiç şüphe yoktu.

Yüzüncü iç çekişim olsa gerek, başımı dirseğimin üzerindeki elime yasladım ve uyuyan kurt adamıma baktım. "Kimi bu kadar kötü kızdırdın?"

Her zaman gözlerinin içine düşmeyi seven bir tutam saçını okşadım, parmaklarımı alnında gezdirerek kenara sıkıştırdım. Bileğimi yakaladı ve gözleri açıldı, sonra ben onun altındaydım.

"Mateo, benim, benim!"

Ama gözlerinin arkasında ateş yoktu. Kurdunun gösteriyi yönettiğine dair hiçbir işaret yoktu.

"Evie," diye fısıldadı, ağırlığını üzerimden çekerek. "Burada ne işin var?" Şaşkın görünüyordu, göğsü kabarmış, benimkine bastırıyordu.

"Kendi yatağında mı? Uyumaya çalışıyordum ama zorlanıyordum." Vücudumu kıpırdattım ama onun altında sıkıca sıkışmıştım. "Biraz stresli bir gece."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve odanın içinde etrafına bakındı. Bileğimi bıraktı ve yan tarafına yerleşti, ağır bacaklarından biri hâlâ benimkilerin üzerindeydi.

"Benim burada ne işim var?" "Hatırlamıyor musun?"

Kaşları çatıldı, o derin kahverengi gözleri yüzümde gezindi. "Bayou Sauvage'a gittiğimi hatırlıyorum. Ormanda yürüdüğümü ve mum çemberinin içine girdiğimi." Sertçe yutkundu, benden öteye duvara bakarak neler olduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Başka bir şey yok mu?"

Başını salladı ve korku ile rahatlama karışımı bir ifadeyle bana baktı. "Yer mi değiştirdim? Ne zamandır buradayım?"

Bir yanım olayı hatırlamadığı için rahatlamıştı. Ama bir yanım da çok korkuyordu. Kurt adamlarla ilgili gece çalışmalarında, yer değiştirdiklerinde nadiren hafızalarını tamamen kaybettiklerini okumuştum. Sadece insan, kurdun tam ve özerk bir hükümdarlığa sahip olacağı kadar derin bir şekilde bastırıldığında. Lanetle ve benim onu çözmeye çalışmamla ilgili bir şey Mateo'yu arkaya itmiş ve kurdunu ön plana çıkarmıştı.

"Özür dilerim." Doğrudum, yorgan belime doğru kayd. "Laneti bozamadım." Bunu itiraf etmek benim için çok zor oldu. "Bu büyü... Bir şeyin özelliklerini taşıyor." Dudaklarımı yaladım, bunu yüksek sesle söylemekte zorlanıyordum. "Kara büyü."

Mateo'nun yoğun bakışları yüzümde ve saçlarımda geziniyor, omuzlarımdan göğüslerimin üstüne, pijamamın üstünden aşağıya ve sonra tekrar yukarıya doğru kayıyordu.

"Emin misin?"

Yarı güldüm. "Keşke olmasaydım."

Yatak başlığına doğru geri çekildi ve iki elini de saçlarına götürerek hayal kırıklığı içinde saçlarını taradı. Karın kasları bu hareketle gerildi ve esnedi, bakışlarımı bronz teninin altında taşıdığı mükemmel karın kaslarına çekti.

"Kara büyü mü?" diye sordu, sanki böyle bir şeyi hiç duymamış gibi. "Ama neden? Ben kimseye bir şey yapmadım."

Kalbim sıkıştı çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Tüm gücüne ve kurdunun vahşiliğine rağmen Mateo nazikti. Nazik ve yaratıcıydı. Güzel ve yardımseverdi. Kasten birine zarar verdiğini hayal bile edemezdim. Asla.

"Görünüşe göre, birileri öyle olduğunu düşünüyor." Bir elimi onun kot pantolonlu dizine koydum. "Ama merak etme. Bunu . Bu daha önce gördüğümüz bir şey değil ama elimizde bir sürü kaynak var. Bunlardan biri de annemiz."

"Ve o yardım edecek mi?" Neredeyse çocuksu olan savunmasız bakışları içimde bir şeyleri eritti.

Gülümseyerek başımı salladım. "Yapacağını biliyorum."

Bir ciğer dolusu havayı içine çekti ve usulca dışarı üfleyerek odamı inceledi. Görülecek pek bir şey yoktu. Koyu ahşap bir şifonyer, Mac masaüstü bilgisayar ve yazıcı/tarayıcıyla dolu bir masa, kategorize edilmiş çizgi romanlarımın bulunduğu duvardan duvara bir raf ünitesine sahip açık dolabım, köşede üzerinde gelişigüzel örtülmüş kirli kıyafetler olan sandalye, ama bakışları yanımdaki komodeye takıldı. Eğilip bana doğru uzandığında nefesim kesildi, ama orada istiflenmiş kitaplardan birini aldığında rahatladım.

Ciltli kitabın kapağını çevirerek açtı ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Gevaudan Canavarı mı?"

Bir omzumu silkerek dikkatini oraya çektim. "Araştırma."

"Anlıyorum." Koyu renk gözleri saçlarımı omuzlarıma kadar okşadıktan sonra elindeki kitabı diğer tarafına bıraktı ve uzanıp parmaklarının arasında bir tutamı düzeltti. "Saçlarını daha önce hiç böyle görmemiştim."

Birden utandım ve biraz kıpırdandım. "Sadece yukarıdan takmak daha kolay."

"Çok yumuşak." Elini kafatasımın altından geçirdi ve saç tellerinin parmaklarının arasından süzülmesine izin verdi. "Çok güzel."

"Teşekkür ederim."

Hâlâ oturuyordum, ama bir kolunu belime doladı ve beni aşağıya, altına çekerek tekrar üzerimde gezinen pozisyonunu aldı. "Stresli misin?"

"Birazcık."

"Özür
dilerim."

"Bu senin hatan değil."

Homurdandı. "Sanırım öyle." Parmakları saçlarını keşfetmeye devam etti, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, bu his kafa derimden Hollanda'ya kadar yayıldı. Daha yakına eğildi. "Sonunda buraya geldiğimde yatak odana böyle gireceğimi hayal etmemiştim."

"Oh?" Nefes nefese. Kalbim küt küt atıyor. "Yatak odamda olmayı hayal ettin mi?"

Saçlarını boynumdan uzaklaştırdı, parmakları nabzımın üzerinde gezindi. "Çok fazla. Özellikle de senin yatağında." Başını eğdi ve köprücük kemiğime bir öpücük kondurdu, dudakları tatlı bir iz bıraktı.

Beynim kontrolden çıktı ve bedenim istekle uğuldamaya başladı, kanım damarlarımda kükrüyordu. Daha fazlasını. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Uyuyamadığını mı söylemiştin?" Dilini boğazımın çukuruna doğru yavaşça gezdirdi.

"Uh. Evet." İlgi çekici bir konuşmacıydım bu gece.

"Uyumana yardımcı olacak bir yol biliyorum."

Vay be. Vücudum evet diye bağırsa da seks yapmaya hazır değildim. Bu geceki üzücü fiyaskodan sonra olmazdı. Her şeyden dolayı hala gergindim. Ama vücudum beynimi protesto ediyor, "*Seks istiyoruz!*" gibi pankartlar ve sloganlarla bir abluka oluşturuyordu. *Seks iyidir! Seks, evet, seks!* Hepsi de süper yaratıcı sloganlardı bu arada.

Tanrım. Sıcak ağız boğazımın sütununda çalışırken tutarlı düşünceler bile oluşturamıyordum.

"Emin değilim-"

Ağız benimkinin üzerindeydi, içimi yalamadan önce şehvetli ağzının alaycı bir fırçasıyla ikna ediyordu. Kendini bacaklarımın arasına sıkıştırmıştı ve ben de bacaklarımın bir at yarışının başlangıç kapısı gibi açılmasına izin verdim. Kadınlık organlarımın tam istediği yere yerleşti. Cinsel bir inilti göğsünden benimkine doğru gürledi ve yağmur damlalarının içinde sevimli kedi ve köpekler olan süper ince tankımın altındaki meme uçlarımı sıktı.

Mateo iki parmağını tişörtümün atletine sokarak omzumdan aşağı kaydırđı ve göğsümün üst yamacı boyunca açıkta bıraktığı eti öptü.

"Sadece seni iyi hissettirmek istiyorum." Üzerimden kalktı, serin hava çıplak göğsüme çarpıp meme ucumu tomurcuk haline getirene kadar kumaşı aşağı doğru kaydırmaya devam etti. Yine de sadece gözlerimin içine baktı. "Başka bir şey yok," diye söz verdi. "Seni iyi hissettirmeme izin ver, Evie."

Tatlı bir yalvarış gibi sorduğu için hayır demem mümkün değildi. Ve kim ateşli bir kurt adamın bir kızı iyi hissettirmesini istemezdi ki? Aptal değildim, bu yüzden aptalca başımı salladım. Bakışları açıkta kalan göğsüme kaydı. nefes aldı. Bu adamda daha önce de şehvet dolu bakışlar gördüğümü sanıyordum ama şimdi gördüklerimin yanında hiç kalırdı. Başını eğdi ve ılık diliyle mememin etrafında dolaştı. Nefes nefese kalarak ağzının içine doğru bastırdım, bir yumruğumla saçlarını tutarken diğeriyle tırnaklarımı pazusuna geçirdim.

"Oh, Tanrım, Mateo."

İri eli atletimin altından geçerek karnımın düzlüğüne yayıldı, önce bir yana sonra diğer yana dolaşarak uyku şortumun hemen üstündeki teni okşadı. Bir ileri bir geri, parmakları bel bandının hemen altına dalıyor, bu sırada dudakları meme ucumu ısırp emiyor, kalçalarımı onun sert, kot pantolonunun içine gömülü sikine doğru sallanmaya zorluyordu.

Sonra ağzını kaldırdı, ıslak göğsüme değen soğuk hava ucunu daha da sıkıttı. Başını karnımdan aşağı indirip ağzını açana ve tankımın ucunu dişlerinin arasında ısırana kadar hayal kırıklığı içinde inledim. Bakışlarımı tutarak yukarı kaydırıp, karnımı, kaburgalarımı ve her iki göğsümü ortaya çıkardı.

O kadar seksiydi ki bacaklarımın arasındaki zonklama klitorisime dokunduğunda bir milisaniye bile dayanamayacağım konusunda beni uyarıyordu. Onu çok fazla istiyordum. Çok iyi hissettiriyordu.

Pelvisimi tekrar yukarı doğru salladım, tam o sırada parmaklarını şortumun ve külotumun altından kıvrıp aşağı çekti. Aslında bunu zamanladığından, vücudumu izlediğinden, ereksiyonuna sürünmek için ne zaman yukarı kalkacağımı bildiğinden oldukça emindim. Onları kalçalarımın aşağı çekmek için mükemmel zamanın tam olarak ne zaman olacağını biliyordu. Başını henüz dokunmadığı göğsüme doğru eğerken ağırlığını sol ön koluna vererek yarı üzerime uzandı. Orta parmağı kıvrımlarımın arasından geçip klitorisimin etrafında dolanırken dili de ucunu okşadı.

"Mateo."

"İyi hissediyor musun bebeğim?" diye hassas tenime doğru nefes aldı.

"Harika."

Parmağını daha aşağı kaydırıp beni son derece kaygan bulduğunda inledi.

Utanc verici bir şekilde. Yine de tek yapabildiğim inlemek ve açgözlü bir porno yıldızı gibi kalçalarımı pompalamaktı. Yavru köpek ve kedi pijamalı bir porno yıldızı. "İşte böyle," diye fısıldadı meme ucuma karşı, sesi boğuk, dudakları

fırçalamak, dilini tatmak. "İhtiyacın olanı al."

Sözleri beni daha da tahrik etti. Göğsümü okşamasını izleyebilmek için saçlarını yüzünden çektim. Elini bacaklarımın arasından çekti.

"Hayır, hayır, hayır," diye yalvardım, tırnaklarımı kafa derisine ve tutunduğum çıplak omzuna geçirdim.

Kıkırdadı, işaret ve orta parmağını ağzına sokup emerek temizlerken bakışlarımı tuttu. İniltisi, ağırlığını bana yasladığı göğüs kafesimin yan tarafında, ten tene titreşti.

"Lanet olası fantastik doğru." Bana baktı ve iki parmağını tekrar amımdan aşağı kaydırды, girişime kadar muhteşem bir kayganlıkla süzüldü, sonra içeri pompalandı.

"Kahretsin, kahretsin."

Parmaklarını parmak boğumlarına kadar iki kez derinlemesine soktu ve ben boşalmaya başlamıştım bile. Alt dudağımı ısırdım, dayanmaya çalıştım ama mümkün değildi.

Üzerime doğru fırladı, hâlâ parmaklarını derinden okşuyordu. "Hayır, duymak istemiyorsun. Seni duymak istiyorum. Parmaklarıma boşaldığını duyayım, Evie."

Boynumu ve kalçalarımı eğerek, *şimdiye kadarki* en büyük orgazm dünyamı sarsarken gırtlaktan bir inilti çıkardım. Sıcak ağzı hızlı bir ısıyla boynumdaydı, sonra dili ağzımdaydı, sertçe okşuyor, her sesi yutuyordu. Ben onun etrafında zonklarken parmakları derinlere doğru ilerliyor, hareketsiz duruyordu. Öpüşü sert, kapsamlı ve harikaydı. Beni öpmeye devam etti, küçük seslerimi, soluk soluğa nefeslerimi yuttu.

"Arkadaş bölgesinden çıktığımıza çok sevindim," diye mırıldandım.

Boynumun kıvrımına bir öpücük kondurmadan önce güldü. Avucunu tümseğimin üzerinde kavislendirdi, parmakları hâlâ kısmen içimdeydi. Başını boynumdan kaldırıp beni işleyen parmaklarına baktı. O karanlık gözler baş döndürücü bir zevk dünyası vaat ediyordu ve süper hızlı bir orgazmdan ıslak bir erişte gibi sıkılmadığım zaman, tüm bu vaatlerden yararlanmayı planlıyordum. Şu anda tek yapabildiğim orada uzanıp ona bakmak ve nefesimi tutmaktı.

Burnunu benimkinin üzerinde gezdirdi. "Bu iyi hissettirdi mi?" Güldüm. "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Bu hayatımda gördüğüm en seksi şeydi." Küçük hanımı sıkıca sıktı, tıpkı yakında tekrar görüşeceğimizi söyleyen iyi bir el sıkışma gibi,

Sonra parmaklarını hafifçe çekip külotumu ve uyku şortumu kalçalarımın yukarı çekti. "Bunu biraz daha farklı yapmayı planlıyordum ama..."

"Nasıl farklı?"

Bir omzunu silkti. "Sana oral seks yapmaya ve dilimle boşalmana izin vermeye hazırlanıyordum."

Beynim, bunun nasıl muhteşem bir cennet gibi hissettireceğini hayal ederek bir an duraksadı.

Şortumun düzgün olduğundan emin olduktan sonra atletimi indirdi ve elini kumaşın üzerinden yukarı kaydırarak göğsümü yavaşça avuçladı. Bu cinsel bir dokunuş değildi ama kesinlikle sahiplenici bir dokunuştı.

"Düşündüğümde daha hızlı gittin."

Gururumu bir kenara bıraktım çünkü uzun zamandır bir erkekle birlikte olmamıştım. Ve eminim ki uzun zamandır bu kadar tahrik olmamıştım. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Üzülme." Bir nefes verdi ve ağzıma bakarken dudaklarını yaladı. "Bir dahaki sefere bu fantezimle ilgileneceğim."

"Bir dahaki sefere mi? O zaman bir dahaki sefer olacak mı?"

Yumuşak, boğucu bir öpücük için bir duraklama, sonra dumanlı bariton sesi gürlledi, "Gelecek seferler çok, çok olacak." Başka bir daldırma ve dilsiz ağızların birleşmesi. "Şimdi yuvarlan ve biraz uyu. Umarım şimdi sorun yaşamazsın."

Rahatlayabilmem için bana o muhteşem orgazmı yaşatması beni aptal yerine koydu. Ve uyumak için. Hay Allah.

"Biliyor musun, büyük, kötü bir kurt adama göre çok tatlısın."

Yüzümü ona dönmem için vücudumu döndürdü, sonra beni vücudunun kıvrımlarına doğru tamamen çekti, çıplak göğsü sırtıma büyük bir ısı pompaladı. Çok lezzetliydi.

"Biraz istemediğine emin misin, şey... bilirsin." Popomla geri ittim. "Karşılık mı?"

Ağzı boynumun ve omzumun yamacındaydı. Aletinin seğirdiğini hissettiğime yemin edebilirim ama bana doğru itmek için hiçbir hamle yapmadı.

"Hayır," dedi sakince, burnunu saçlarıma sokmadan ve kolunu belime dolamadan önce boynuma en tatlı, en yumuşak öpücükleri kondurdu. "Şu anda ihtiyacım olan tek şey bu."

"Sadece bu mu?"

"Evet. Sadece

bu." "Emin

misin?"

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Çok."

Başımı yastığa koydum ama sormadan edemedim: "Çünkü eğer istersen-"

Parmakları kaburgalarımaya battı, gıdıkladı ve bir kahkaha atarak yastığa doğru ciyakladım. Sonra boynumda dişlerini hissettim ve sustum.

"Uyu, Evie," diye fısıldadı, beni ısırđıđı yerden öperek.

Arkamdan bana doğru bastıran bu muhteşem adamla uyuyup uyuyamayacağımı merak ederek memnun bir iç çektim. Komik, perili evde Mateo'nun kurduyla ilk elden tanıştıktan ve ona kara büyü laneti yapan korkunç bir cadı olduğunu öğrendikten sonra bile, onun kollarında kendimi başka hiçbir yerde olmadığım kadar güvende hissediyordum.

Her zamankinden daha hızlı uykuya daldım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 25

~MATEO~

I Birinin şarkı söylediğini sandığım cırtlak bir sesle tek başıma uyandım. Çok kötü bir şekilde.

Mutfakta Evie ve kız kardeşlerinin konuşmalarını ve içlerinden birinin *Phantom of the Opera*'dan "Think of Me" şarkısını söylediğini -ya da söylemeye çalıştığını- duyabiliyordum. Uyuyabilmem mümkün olmadığına göre yataktan çıksam iyi olacaktı.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayarak önceki geceyi hatırladım ve gülümsedim. Sabah odunum her zamanki gibi acı verici olsa da, bir şekilde tatmin olmuşum.

Ne? Kendini beğenmiş, pislik gibi sözler yok mu?

Şu an seninle konuşmuyorum.

Bana uyar.

Dinlenmiş, memnun ve garip bir şekilde rahatlamıştım. Dün gece Evie'yle kollarımda uyuduğum için böyle olduğuna hiç şüphe yoktu.

Sana söylediğim gibi onu becerseydin nasıl hissedeceğini hayal et.

Uyumadan önce.

Benimle konuşmadığını ?

Yine sessizlik. Güzel.

Yatak odasına bakarak odaya göz gezdirdim. Sade ve bir tutam ilginçti. Tıpkı onun gibi. Tek boynuzlu atın gökkuşağı gibi fırladığı lambaya ve komodinin üzerindeki Wolverine saatine bakıp kıkırdadım. Göğsümün ortasında sıcaklık birikti, özellikle de bir sandalyenin üzerine atılmış sevimli pijamalarını gördüğümde. Dün gece ellerimi o pijamaların içine kaydırığımı hatırladığımda aletim daha da sertleşti.

Etrafıma bakındım ve dün geceden kalma gömleğimi Evie'nin istediği gibi yatağın ayakucunda katlanmış halde buldum. Omuz silkip içine girdikten sonra komodinin üzerinde duran tabletini gördüm. Kapıya bakarak mutfaktaki seslere kulak kabarttım, Jules'un belirgin bir şekilde kalın sesini, Evie'nin gırtlaktan gelen dostça sesini ve Clara'nın daha tiz, tatlı sesini ayırt edebildim. Tablete baktım ve komodine doğru yürüdüm. Onun mahremiyetini ihlal etmemeliydim. Gerçekten etmemeliydim.

Gerçekten yapmalısın. Neden bizden sır saklıyor?

Sır saklamıyor. Sadece özel, burada ne üzerinde çalışıyorsa.

Yap hadi.

Alfa'nın bütün gün kulağıma fısıldaması, omzumda bir şeytan olması gibiydi.

Bu doğru, kaltak. Ben senin şeytanınım. Şimdi aç onu.

Sorun şuydu ki, diğer omuzda bir melek yoktu. Ve bazen Alfa'ya karşı koymak çok zor oluyordu.

Tableti kaptığım gibi açtım ve kilidinin açık olduğunu görünce şaşırdım. Clip Studio Paint Pro adlı bir yazılım programında zaten açıktı. En üstteki dosyada "*Şehirdeki Cadılar*" yazıyordu. Belli ki kendi çizimiydi.

"Vay canına."

Şu anda elli sayfa uzunluğunda resimli bir çizgi romandı. Bir sonraki ekrana ve bir sonrakine geçmeye başladım. Bazıları tam sayfaya bölünmüştü, diğerleri ise inanılmaz farklı açılarla yarım ve çeyrekti. Onun yeteneği karşısında tamamen sersemledikten sonra yavaşladım ve hikâyenin bir kısmını okudum. Horozları Fred, siyah bir kokteyl elbisesi giymiş, pembe boyalı saçlı bir kadının yanında siyah ipek bir papyon takarak bir balo salonuna giriyordu.

Partiye çeneleri kalkık, daha doğrusu bir çenesi kalkık, bir de gagasıyla salına salına girerken, izleyenler şok içinde soluk soluğa kaldılar. Partinin ev sahibi onu Lily olarak selamlasa da, bu belli ki Violet'ti.

Sadece. Vay canına.

Kendisi ve kız kardeşleri hakkındaydı. Geri kalanına göz gezdirdim, yeteneği karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm. Bunları neden yayınlamıyordu? Daha fazlası var mıydı?

Dosyayı kapattım ve *Works in Progress* adlı bir klasördeki bazı Adobe Photoshop dosyalarına doğru ilerledim. *Bay Wolfman* başlıklı bir klasör gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Asla olmaz."

Tıklayarak açtım, yatağa geri oturdum ve eskiz üzerine eskizlere göz attım... benim. Yakın çekimler, yukarıdan açılar, profiller, uzun mesafeden sokakta, stüdyomda çalışırken, üzerimde kıyafetler varken, gömleksiz ve kollarım ve ellerimle ilgili uzun bir portfolyo çalışması.

Evet, bebeğim. Birisi babasının ellerini onun üzerinde istiyor.

Aynı anda hem şaşırdım, hem şok oldum, hem de heyecanlandım. Eskizlerin çoğu kaba taslaktı, ancak bazıları Adobe'de renk katmanları ve kontur çizgileriyle detaylandırılmış ve ete kemiğe büründürülmüştü.

Masanın üzerinde, masaüstünün yanında duran dev yazıcı aynı zamanda tarayıcı olarak da kullanılabiliyordu. Tableti kapattıktan sonra masaya gittim ve sağdaki en üst çekmeceyi çıkardım. Derin ve tek sayfalık eskizlerle doluydu. En üstte duran beni masa sandalyesine düşürdü.

Magazine'de yürürken çizilmiş siyah beyaz resmimi kaldırdım - French Truck Coffee arkamda olduğu için anlayabiliyordum - kapüşonumu giymiştim, bir elim kotumun cebindeydi diğer elimde yanımdaki kurda bağlı kısa bir tasma vardı.

Son birkaç haftadır beni inanılmaz detaylarla incelediği gerçeğinin yanı sıra, zanaatındaki ustalığa da hayran kaldım. Çizimdeki becerisi ve yüz ifadesindeki tekniği bu meslekteki çoğu profesyonelden daha iyiydi.

Kabul, onun gibi bir çizgi roman uzmanı değildim ama bu sanatı yeterince iyi biliyordum. Scott'ın çizimleri de benzerdi ama o sadece karakalem kullanıyordu. Bunun üstesinden gelemedim.

Evie gerçek bir sanatçıydı ama yine de bunu saklıyordu. Neden saklıyordu?

Mutfakta tabaklar ve çatallar şingırdadı ve Violet'in gürültülü seslere alaycı bir şekilde eklendiğini duydum. Keşke Evie'yle yalnız kalabilseydim de ona ne kadar harika olduğunu söyleyebilseydim, ama bu konuşma beklemek zorunda kalacak gibi görünüyordu.

Krokiyi çekmeceye geri koydum, koridordaki banyoya girdim, işimi hallettim ve çekmecede fazladan, açılmamış bir diş fırçası buldum, mutfığa gitmeden önce onu kullanma cüretini gösterdim.

"Ben öyle demedim," diye homurdandı Violet, masaya oturup kahvaltısına gömülürken.

Clara elinde bir tabakla güzelce yanına oturdu. "Bu kadar huysuz olma."

"Huysuz değilim," diye bağırdı bir ağız dolusu yemek yerken. "Evie'nin sadece o lanet şeyle kendine dikkat etmesi gerekiyor-"

İşte o zaman bana doğru baktı ve çatalını benim girişte durduğum oturma odasına doğru çevirdi.

"Kurt," diye cümlesini tamamladı. "Evet. Tehlikeli olduğumuzu duymuştum."

Violet yutkundu, gözle görülür bir şekilde utanmıştı, bu onda daha önce hiç görmediğim yepyeni bir ifadeydi.

Evie kot pantolonu ve üzerinde Darth Vader'ın "*Karanlık tarafa hoş geldin*" yazan siyah tişörtüyle şımarık ve güzel bir şekilde yanıma geldi. *Kurabiyelerimiz var.* Kollarını boynuma dolamakta ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmak için beni aşağı çekmekte hiç tereddüt etmedi.

"Günaydın. Violet'i görmezden gel. Her zamanki gibi aşırı tepki veriyor. Otursana."

Violet bana kaşlarını çatarak bakarken bir sandalye çektim. "Üzerine alınma Kurt Adam."

Bu isim bana hemen Evie'nin odasında yaptığım keşfi düşündürdü. Ocakta yemek hazırlamakta olan Jules'tan bir tabak aldı, jambon, yumurta ve başka lezzetli bir şeyin kokusu midemin guruldamasına neden oldu.

"Alınmadı." Masanın üzerindeki sürahidenden bir bardak portakal suyu doldurdum ve yudum yudum içtim.

"Demek istediğim, dün gece aklını kaçırmış gibiydin. Evie'yi öldürecekmiş gibi görünüyordun."

Neredeyse portakal suyunda boğuluyordum.

"Ne?" Bu iyi ruh halimi hızla bozdu.

Neden bahsediyor, Alfa?

Evie'saldırmak niyetiyle üzerine atlamış olabiliriz.

Ne demek 'aldırmak'? Ona zarar mı verecektin?

Hiç sanmıyorum.

Sen öyle düşünmüyorsun! Peki, ne biliyorsun?

Bu kötü acıyı hissettiğimi ve bunun sona ermesini istediğimi biliyorum.

Violet parmaklarını masanın üzerinde havada şıklattı. "Dünyadan Mateo'ya. Dinliyor musun?"

"Önemli değil." Evie önüme bir tabak koydu. Kulağıma fısıldadı, "Senden hoşlanıyor."

Evie'ye delirmiş gibi baktım.

Kıkırdadı ve ocaktaki Jules'u işaret etti. "O, Violet değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Eggs Benedict pişirdi. Özel kahvaltı muamelesi görüyorsun."

"Belki de idamdan önceki son yemeğimdir."

O boğuk sesiyle güldü ve beni gülümsemeye zorladı. Clara masanın karşısında kıkırdadı, gözlerinde bir pırıltıyla bizi izliyordu.

İngiliz çöreği, Kanada pastırması, haşlanmış yumurta ve hollandaise sosundan bir ısırık aldığım da ağzım sulandı. Küp küp kesilmiş baharatlı mücver ve kavun dilimleri tabağı tamamlıyordu. İlk lokmayı çiğnediğim de içimden gelen iniltiyi bastıramadım.

Jules elinde tabağıyla masanın başına oturdu ve gülümsedi. Daha önce bana yaptığı gibi yatıştırıcı ya da acındırıcı bir gülümseme değil, gerçek bir gülümsemeydi bu. "Ee, bu sabah nasıl hissediyorsun?"

Bir kavun ısırığı yuttum. "Dün gece Evie'ye saldırmaya çalıştığımı öğrenene kadar harikaydım."

Bakışlarımı ona kaydırduğım da midem bulandı. Masanın altına uzandı ve önemli bir şey yokmuş gibi dizimi sıktı.

"Semboller konusunda şansın yaver gitti mi?" Evie sordu.

"Birazcık." Jules kahvesinden bir yudum aldı. "Yardım edip edemeyeceğini öğrenmek için anneme bir resim gönderdim."

"Bir dakika bekle." Çatalımı tabağa koydum. "Bir resim mi?"

Jules telefonunu çıkardı. "Dün gece olay olduğunda bir fotoğraf çektim." Suçlulukla bana baktı. "Görmek istediğine emin misin?"

Aslında bir saniye düşünmem gerekti. Peki Alfa neden bu kadar sessizdi? Bütün bir geceyi Evie'ye baskı yaparak geçirince beynim raydan çıkmıştı. Onu bu kadar sessizleştiren onun dokunuşu muydu? Eğer öyleyse, benim evimde yatmaya başlaması için ona yalvarmam gerekebilirdi.

"Evet. Bir ."

Jules bazı fotoğraflara göz gezdirdi, birini tıkladı ve bana uzattı. Evie elini kalçama koydu ve güven verici bir şekilde sıktı. Ama hiçbir şey beni gördüklerime hazırlayamazdı.

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Aynen öyle!" Violet elindeki peçeteyle ağzını sildi ve peçeteyi tabağının üzerine koydu. Zıplayarak yanıma geldi ve omzumun üzerinden baktı. "Gördün mü? Lanet olası dengesiz bir hayvana benziyorsun."

"Violet! Kapa çeneni," diye tersledi Evie.

Boğazımı temizledim. "Hayır. O haklı." Evie'ye doğru sıçradığım görüntüye baktım, gözleri korkudan yuvarlanmıştı, bükülmüş bedenim ona kuvvetle inmeye hazırlanıyordu. Ve açıkta kalan tenimi kaplayan kırmızı ışıklı sembollere. Ne oluyor lan? "Dürüst olmak gerekirse, şu anda her şeyden çok hayvan gibiyim." Telefona daha fazla bakmak istemediğim için Jules'a geri verdim. "Ama ben değişmedim."

Evie koltuğunda bana doğru döndü. "Sana yapılan lanetin bir parçası da bir blok içeriyor. Gerçekten güçlü bir duvar gibi. Laneti bozmak için içine girmemi engelliyor."

Jules kısa kesilmiş saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "O sembolü tanıdım. Çekiç görünümlü glif." Sembolün alnımda, göğsümde ve omzumda görüldüğü fotoğrafı işaret etti.

"Çok fazla," diye mırıldandım. "Yani sence annen bunların ne anlama geldiğini bilecek mi?"

"Belki hepsi değil. Ama bize buradan nereye gideceğimiz konusunda tavsiyede bulunabilir."

Tezgahın bulunduğu alandan bir zil sesi yankılandı. Duvardan çaprazlamasına dışarı bakan bir masaüstü kurulmuştu.

Jules sandalyesinden fırladı. "Ve işte orada." Aceleyle masaüstüne gitti ve aramayı kabul et düğmesine bastı.

Evie etrafından dolaştı ve omzunun üzerinde durdu. Clara ve Violet onu takip etti. Ben olduğum yerde kaldım ve ekranda beliren çekici kadını izledim. Jules ile aynı tonda, Evie'ninkinden daha koyu kumral saçları vardı ve orta yaşlı görünüyordu ama muhtemelen çok daha yaşlı olduğunu biliyordum.

"Merhaba canlarım," diye gülümsedi.

de koro halinde merhabalar yükseldi. "Livvy hepinize çok kızgın."

"Neden?" diye sordu Evie.

"Çünkü hepiniz Isadora ile birlikte kasabadan ayrılana kadar beklediniz. *tehlikeli eğlence*, onun ."

Jules omzunun üzerinden işaret ederek, "Tehlikeli eğlencemiz mutfakta duruyor," dedi.

"Oh, gerçekten mi?" Sesi anaç bir otoriteye sahipti ama aynı zamanda kızlarına duyduğu sevgiyle de doluydu. "Devam et ve beni erkeğinle tanıştır, Evie."

Evie'nin annesine benim hakkımda ne söylediğini ya da Jules'un mu bilgi aktardığını bilmiyordum ama beni

Evie'nin adamı beni aptal gibi sırttırdı. Peçetemi masanın üzerine koydum ve ayağa kalktım. Evie beni yarı yolda karşıladı ve Clara ile Violet'i kenara çekerek monitörün önünde durmamı sağladı.

"Anne, bu Mateo Cruz. Mateo, bu annem, Serena Savoie."

"Merhaba, Bayan Savoie. Sizinle tanışmak bir zevk." Küçük bir el salladım.

Sert bir şekilde başını sallamadan önce bir ömür boyu gözlerime baktı, beni iyice ölçtü. Ruh haline bağlı olarak hafif ve neşeli olabilen ya da ruhunuzun derinliklerine inebilen türden gözleri vardı. Görünüşte kaprisli biriydi ama bu kadın, bu cadı, güç sahibiydi. Bu güç binlerce kilometre öteden yayılıyordu.

"Evet. Evet, senden hoşlanıyorum Mateo. Kibar gözlerin var. İyi iş çıkaracaksın."

Güzelmış. Anne onayı. Artık Evie'yi resmen sahiplenebiliriz.

Şimdi olmaz. Lütfen şimdi olmaz.

Tabii ki olmaz. Annemin önünde onu mutfak masasında becermeni istemiyorum. Ne tür bir adam olduğumu sanıyorsun?

Kapa çenen. Uyumaya devam et ya da her neyse.

"Anne," yüzü ve boynu pembeleşmiş olan Evie, annesinin beni pervasızca incelemesini böldü. "Babam, Livvy ve Isadora nerede?"

"Kuş evi malzemeleri almak için kızları kasabaya sürükledi." "Kuş yuvası mı?" diye sordu Clara.

"Bluethroat tarla kuşlarından oluşan bir aile için şimdiden üç tane inşa etti ve boyadı. Yemin ederim arka bahçemizi bir kuş cenneti haline getirmek istiyor. Ama babanın hayvanlarla arasının nasıl olduğunu bilirsin."

"Ne kadar güzel." Clara ellerini birbirine vurdu, radyo dalgaları gibi yayılan bir sevinç sarsıntısı.

"Lafı açılmışken, Z ve Fred nasıllar? Sizinle konuşmayı özlediği için bilmek isteyecektir."

"İyiler," dedi Violet bir yandan. "Jules'un ev kuralları konusunda babam kadar tatlı olmaması dışında."

Kız kardeşler birbirlerine ters ters baktılar.

Bayan Savoie'nin yeşil gözleri sevinçle parlıyordu. Gölge ve şekil olarak Evie'ninkilere benziyorlardı. "Fred'in İsviçre'ye emekli olması çok hoşuna gider. Bir sonraki gündemi bu olacak. Yirmi dönümlük arazimizi işleyen bir çiftlik haline getirmek. Doğrusunu söylemek gerekirse, son zamanlarda onu satılık koyunlara bakarken gördüm."

Kızlar güldü ama sonra annelerinin yüzü ciddileşti.

"Şimdi, elimizdeki konuya gelelim." Sesi keskin bir bıçak gibiydi, gözleri ciddiyetle kararıyordu. Bahse girerim o zamanlar müthiş bir liderdi.

bir zamanlar New Orleans Cadılar Meclisi Başkanı olarak hüküm sürmüştü. "Size söyleyebileceğim ilk şey, bozmaya çalıştığınız bu lanetin aslında bir lanet olmadığıdır."

Evie eğildi. "Anne, öyle olmalı. Bu onun sihrini kullanmasını engelliyor."

"Tam olarak değil," dedi annesi. "Bunun kara büyü olduğu konusunda haklısın. Kırmızı glifler öyle diyor ama bu bana bir kan büyü gibi görünüyor ve öyle geliyor. Bir büyüden çok farklı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jules. "Mateo yer değiştiremiyorsa ve bu da ona sorun yaratıyorsa amacı ne o zaman?"

Bu da iyi bir açıklamaydı.

Bayan Savoie monitörüne doğru eğildi ve bana baktı. "Mateo, biz kan büyü yapmayız. Bu yasak. Benim bilgim sınırlı çünkü büyüleri okumak bile zararlı olabilir." Bakışları Jules ve Evie arasında gidip geldi. "Beni dinleyin kızlar. Kan büyü de tıpkı bizim beyaz büyüümüz gibi duyarlıdır. Arzusu her zaman kötü niyetlidir. Niyeti kendini bağlayacak güçlü bir kanal aramaktır. Bu yüzden bu büyülerden bazılarını okumak bile tehlikeli olabilir. Büyü bir konakçıya sızmak ve ona tutunmak ister."

"Peki, tahmin etmeniz gerekirse, bu büyüün amacının ne olduğunu düşünüyorsunuz? Ve neden yer değiştiremiyor?"

Bayan Savoie düşünceliymiş gibi gözlerini kıstı. "Eğer normal bir büyü olsaydı, Evie onu bozardı. O Kuzey Amerika'daki en güçlü büyü kırıcıdır."

"Anne, ben-"

"Evie, sevgilim, senin gücün kendi farkındalığını bile aşıyor." Sesi yumuşak ve anaç bir hal almıştı, gözleri kızına duyduğu hayranlıkla doluydu. Bu duyguyu biliyordum. "Onu görmüyor olman, orada olmadığı anlamına gelmez. Onu kıramamanın nedeni bir lanet olmaması. Tam olarak değil. Kan büyü Mateo'nun kurdunu zincirledi, büyüün sebebi olarak değil, yan etkisi olarak."

"Peki, nedenini nasıl keşfedeceğiz? Amacını?" diye sordu Jules.

"İşin özü bu, değil mi?" Alt dudağını ısırды. "Hiçbirinizin kan büyü büyülerini araştırmanızı ve incelemenizi istemiyorum. Bu sadece inanılmaz derecede tehlikeli olmakla kalmıyor, özellikle de damarlarınızda dolaşan büyüyle, aynı zamanda son derece yasadışı. Mateo'nun derisinde yanan cadı işaretlerinden bazılarını tanıdım." Kendi derim aniden karıncalandı ve kaşındı. Daha ciddi bir şekilde devam etti, "Büyüleri riskli bir şekilde eklemekten tüm cadı işaretlerini detaylandıran bir kitap var."

"Ama bunun bize ne yararı olacak?" diye sordu Evie. "Karşı büyü yapabilmek için ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Şart değil. Coven Guild Zirvesi New Orleans'ta yapılacak, değil mi?"

Jules başıyla onayladı. Evie kaşlarını çatarak sinirli bir iç çekti. Bu da neydi böyle?

"Kasım sonu."

"Güzel. O zaman kitabı al, Mateo'nun üzerinde bulunan cadı işaretiyle eşleştir, sonra da Clarissa'ya bizzat sor."

"Affedersiniz," diye araya girdim. "Clarissa kim?"

Evie'nin annesi cevap verdi. "O Cadılar Meclisi Loncası'nın başkanı. Yardımcı olabilecek tavsiyeleri vardır." Sonra bakışları tekrar kızlarına kaydı. "Bu cep telefonlarında ya da e-postalarda konuşulacak bir şey değil. Kimsenin bunları okumasını ve kan büyüleriyle uğraştığını düşünmesini istemezsin. Clarissa doğruyu söylediğini anlayacaktır. Ayrıca, zirveden önce ona haber vereceğim."

"Ama anne," dedi Evie. "Bir kan büyü mü? Bu bizi aşar diye endişelenmeli miyiz?"

Güzel kadın güldü, Evie'nin gülüşüne benzeyen gırtlaktan gelen bir sestir bu. "Saçmalama. Evet, çok dikkatli olmalısın çünkü bu cadı ciddi. Büyüsü sıkı ve güçlü. Ama her biriniz herhangi bir kanlı cadıdan daha güçlüsünüz." Gözlerini Evie'ye dikti. "Sen bile, aşkım."

Annelerinin Evie'nin özgüvenini destekliyor gibi görünmesi beni bir kez daha sarstı. Evie'nin özgüvenden yoksun olduğunu hiç düşünmemiştim. Aksine, kendinden her şeyden daha emin görünüyordu.

"İyi bir plana benziyor." Jules iç çekti. "Ama anne, kitabın adı neydi? Söylememiştin."

"Ah! Özür dilerim." Tekrar güldü. "Marigold Lord'un *Bilinen Tüm Cadı İşaretlerinin Etimolojisi ve Tanımı* adlı kitabı. Zekice bir başlık, değil mi?"

Evie ve Clara güldüler.

"Ve Jules, bunu Ruben'den istemen gerekecek. Başka hiç kimse onun kadar çabuk bir kopya elde edemez. Bir kopyaya hemen ihtiyacın var."

Violet elinin arkasından kıs kıs güldü. "Bu ilginç olacak."

Evie sırtıttı ama yorum yapmadı. Jules tekrar konuştuğunda sesi gergin ve gergindi. "Anne, Beryl ne olacak? Eminim onda da bir kopyası vardır."

"Şüpheli. Kan büyüsüne yakın olan her şeyden bile kaçınır." Bayan Savoie tekrar düşüncelere daldı. "Anlamıyorsunuz. Kara büyünün doymak bilmez bir iştahı olduğunu ve bir ev sahibinin gardını düşürdüğü ona kancayı takacağını söylerken şaka yapmıyorum." Parmaklarını monitörün önünde şıklattı. "Bu da başka bir şey. İhtiyacın olan bilgiyi aldıktan sonra kitabı yak. Tartışmayın! Biriniz bile. Ya da kan büyüsüyle ilgili bölümü yırtıp atabilir ve o kısmı yakabilirsiniz. Tüm gerçek büyü kullanıcıları böyle yapar."

Violet homurdandı. "Sanırım artık neden nadir kitap satıcısıyla pazarlık yapman gerektiğini biliyoruz." Jules'u dürttü.

"Şeytanla anlaşma yapmaktan bahsediyorsun," mırıldandı.

Bayan Savoie ıslıl ıslıl bir gülümseme takındı. "Pekâlâ kızlar. Sanırım ihtiyacınız olanı aldınız. Ben gidip kuzu etli ve sosisli bamyamı bitireyim."

"İğrenç. Kuzu eti ve sosis mi?" diye sordu Clara.

"Oldukça lezzetli. Her zaman taze ve yerel olanı kullanmak en iyisidir. Bu büyüçülük ve yemek pişirmek için de geçerli, biliyorsun." Göz kırptı.

"Hoşça kal anne. Teşekkür ," dedi

Evie. Diğerleri de onu takip etti.

"Hoşça kalın, canlarım. Kız kardeşlerinizi Noel'den hemen önce geri göndereceğim. Güle güle Mateo. Merak etme. Kızlarım sana çok iyi bakacak. Göz açıp kapayınca kadar iyileşmiş olacaksın."

"Teşekkür ederim, Bayan Savoie. Kızlarınız oldukça... dikkat çekici." Elimde olmadan Evie'ye baktım.

Bayan Savoie'nin anaç sırtışı daha da büyüdü. "Evet, öyle." Kocaman bir öpücük kondurdu ve ekran karardı.

Güle güle anne. Şapırtılı bir öpücük sesi ve sert bir kıkırdama duydum. **Bizi seviyor.**

Evie bana döndü ve parmaklarını benimkilerle birleştirmeden önce ön kolumu sıktı. "En azından şimdi neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi biliyoruz."

Ağır bir nefes verdim. "Ama şimdi her zamankinden daha çok endişeliyim. Yani, kan büyüsü mü? Bu da ne demek oluyor?"

Elimi sıktı. "İşin aslını ne kadar çabuk öğrenirsek o kadar iyi olur. Eğer annem bunu söylüyorsa, halledebiliriz. Güven bana."

"Güveniyorum." Bakışlarını gereğinden uzun süre tuttum, ona zaten ne kadar güvendiğimi kelimeler olmadan anlatmaya çalıştım. Sadece bu lanetle değil. Ama

kalbimle, ruhumla. Her şeyimle.

Clara yanımdan geçerken omzuma dostça bir dokunuşla ve mutlulukla dokundu. "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Dükkânı açacağım." Sonra avludan geçerek arka kapıdan çıktı.

Violet bir kahkaha attı. "Jules, Ruben'i arasan iyi olur, böylece o kitabı alabilir."

Jules pencerenin önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş avluya bakıyor, daha doğrusu bakıyordu.

Evie'ye doğru eğildim. " oluyor?"

"Ruben'le pek anlaşıyorlar," diye gülümseyerek itiraf etti.

Uzun, gerilim dolu bir dakikadan sonra Jules arkasını döndü. "Tamam." Telefonunu çıkardı ve hararetle mesaj atmaya başladı.

"Eğer ondan hoşlanmıyorsa, neden cep telefonu numarası onda var?" diye sordum.

"Tüm doğaüstü liderlerin numaraları onda var. Ruben vampir meclisinin başı. Ya da efendi, derebeyi, her neyse." Fısıldıyordu ama sonra sesini Jules'a doğru yükseltti. "Ona Coven NOLA'nın efendisi demiyorlar mı?"

Yanıt beklerken "Evet," diye homurdandı.

"Coven Loncası Zirvesi nedir?" diye fısıldamak için sessiz bir an yakaladım.

Evie'nin ağzı bir çizgi halinde gerildi. "Louisiana'daki cadı topluluklarının yıllık toplantısı."

"Nesi varmış bunun?"

"Hiçbir şey." Yeşil gözleri çakmak çakmaktı. "O zaman neden bu konuda kızgınsın?"

İçini çekti. "Bu zirve değil. Sonundaki kokteyl parti kutlaması. Gitmek istemiyorum ama Jules bu yıl beni zorluyor."

"Neden gitmek istemiyorsun?"

Bir ping sesi Ruben'in dönüş mesajını duyurdu.

"Sonra," dedi ama bunun bir başından savma olduğunu biliyordum.

Jules mesajı açgözlülükle okuduktan sonra, "Orospu çocuğu!" diye bağırdı. Evie'nin nefesi kesildi. "Jules!"

Violet başını geriye attı ve güldü. "Evin reisinden böyle bir dil. Küfretmeyi aştığını sanıyordum."

"Sorun ne?" diye sordu Evie, şimdi daha ısrarla. "Kitabı sana getirmeyecek mi? Senden o kadar da nefret etmiyor, değil mi?"

"Hayır." Sert bakışlarını bize dikti. "Onu alacak. Ama bir şartla."

Dişlerini o kadar sert gıcırdatıyordu ki başım ağrıyordu.

"Eee?" Evie yaklaştı ve iki elini havaya kaldırarak daha fazlasını istedi.
"Durum nedir?"

Yüksek sesle iç çekerek başını arkaya yasladı. "Eğer onunla çıkarsam."

Violet ayağa fırladı ve alkışladı. "Bu en iyisi. O lanet vampiri seviyorum."

"Kapa çeneni, Violet." Jules öfkeyle mesaj atmaya başladı. "Tamam. Senin küçük oyununu oynayacağım." Sıkılmış dişlerinin arasından doğrudan onunla konuşuyor gibiydi.

Evie'yle bakıştık, o da sadece gülümseyip başını salladı. "Onların kavgası uzun zamandır devam ediyor."

Jules gönder tuşuna bastı, yapıştırılmış, kırılğan bir gülümsemeye başını kaldırdı. "Gidip ceketlerinizi alın. Siz ikiniz benimle *kahve randevuma* geliyorsunuz" -abartılı tırnak işaretleri yapmak için durakladı- "o pislikle."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

Evie bana gülümsedi. "İlk randevumuz mu?"

Ellerimi kalçalarına koyarak ve başımı kulağına doğru eğerek onu kapıdan dışarı çıkardım. "Bu bizim ilk randevumuz *değil*. Bunun için planlarım var."

Aynen öyle.

Aletini pantolonuna geri koy. Randevu gecesinden ben sorumluyum.

Sorun değil. Daha sonra yatak odasından ben sorumlu olacağım.

Bu saçmalığı onunla tartışmayacaktım. Evie ile ilk randevum için gerçekten ayrıntılı planlarım vardı. Birkaç gündür bunu düşünüyordum ve ona özel olması için Amazon'dan bazı özel şeyler getirtmiştim. Yüzüne o güzel gülümsemeyi yerleştireceğini bildiğim bazı şeyler. Onun ateşli vücudunun her santimini keşfetmeyi ne kadar çok istesem de, aklını keşfetmeyi da çok istiyordum. Dünyadan sakladığı sanatsal yeteneğini bulduktan sonra konuşacak çok şeyimiz vardı. Ve güzel küçük cadım hakkında her şeyi öğrenmeden tatmin olmayacaktım.

CHAPTER 26

~EVIE~

R

uben Dubois sofistike, havalı ve seks kokuyordu. Bu yüzden

Ruben's Rare Books & Brew adlı kitapçı dükkânıydı. Evet, dükkânının önünde bir de kafesi vardı ama burası daha çok şık, eski bir otel salonuna benziyordu. Mavi kadife aşk koltukları ve gümüş bordo sandalyeler ile ustalıkla hazırlanmış, yuvarlak masalar oraya buraya sıkıştırılmıştı. Mücevher tonlarındaki Tiffany tarzı lambalar ve yumuşak sıcak aydınlatma salona boğucu bir hava veriyor, bu da art deco havası ve hafifçe çalan Big Band müziğiyle mekânın geri kalanına sızıyordu.

Magazine Caddesi'ndeki diğer kafeler gibi hipster ve bohem bir kalabalığı da çekmiyordu. Hayır. Dizüstü bilgisayarları ya da diğer elektronik aletleriyle değil, kitaplarıyla uzanan insanlar buraya uygun görünüyordu. Tezgâhın arkasındaki kasiyer/barista Beverly bile, dar siyah kalem eteği ve ipeksi kırmızı bluzunun içinde bir pin-up posterinden fırlamış gibi görünüyordu. İtfaiye arabası motoru kırmızısı rujlu bluzuyla uyumluydu ve inci gibi solgun tenini vurguluyordu. Sarı saçlarını toplayarak takımını tamamlamıştı.

Beverly kesinlikle bir vampirdi ve görünüşe göre Ruben gibi eski kıyafetlere de hayrandı. Ya da sadece işverenini veya sevgilisini mutlu etmeye çalışıyordu. Ruben'le ilişkisinin ne olduğundan pek emin değildim çünkü ona hep ısırarak ister gibi bakıyordu. Ama kim onu suçlayabilirdi ki?

Saatin erkeği oturduğumuz salona girdiğinde, onu her gördüğümde neden nefesimi kestiğini hatırladım. Çok... çok... derli topluydu. Yakışıklılık onu tanımlamak için çok yetersizdi.

Regal çok kadınsıydı. O sadece... Ruben'di. Özel dikim kömür rengi pantolonu, gümüş kol düğmeli beyaz kolalı gömleği ve gri dikişli siyah yelegeyle 1940'lardan fırlamış gibi görünüyordu ama şapkasını, ceketini ve kravatını unutmuştu. Her nasılsa, bir gece etkinliği için tüm bu aksesuarlara ve daha fazlasına sahip olacağından emindim. Bu gündüz vakti ikili bir kahve randevusu olduğuna göre, çılgınlık yapıp tamamen resmi giyinmeye gerek yoktu, değil mi?

Tüm vampirler gibi o da şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Kumlu sarı saçları mükemmel bir dalga halinde alnına dökülüyordu. Mavi-yeşil gözleri farklı ışıklarda değişiyor, salonunun sıcak ışığında koyu yeşile yaklaşıyordu.

O her zaman dikkatli olan gözleri beni ve Mateo'yu süzdükten sonra Jules'un üzerine dikildi ve orada kaldı. Jules'un "randevusuna" yalnız gelmemesine sinirlenmiş görünmek yerine, tamamen eğlenmiş görünüyordu, yaklaştıkça güzel ağzı yukarı doğru kalkıyordu.

"Merhaba, Juliana." Eğilip kızın elini tuttu ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Jules kaşlarını çattı ama bunun öpücükten mi yoksa onun tam adını kullanmasından mı kaynaklandığından emin değildim. Elini geri çekti ve ikisini de bacaklarının arasına sıkıştırdı.

"İhtiyacım olan kitap onlarla ilgili olduğu için yanımda birini getirmemin bir sakıncası olacağını düşünmedim."

"Hiç de değil." Elimi iki eliyle sıkarken gülümsemesi hiç kaybolmadı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim, Evie." Döndü ve Mateo'nun elini sıktı. "Ben Ruben Dubois."

"Mateo Cruz."

"Galerinize birkaç kez uğradım."

"Öyle mi?" Mateo şok olmuş gibiydi. Mantıklı. Ruben doğaüstü varlıklar arasında, hatta insan toplumu içinde bile güçlü bir figürdü. Mateo'nun onun haber vermeden galerisini ziyaret ettiğini bilmemesi şaşırtıcıydı. Ama yine de o bir vampirdi, geliş gidişlerini gizlemek için büyü kullanabilecek kadar güçlü bir vampir.

Ruben'in çevremizde oturabileceği tek yer, uzun aynalı sehpa Jules'un karşısındaki sandalyeydi. Jules bunu bilerek yapmıştı, onu uzak tutmak için. Kolsuz sandalyelerin olduğu iki kişilik sehpa doğru ilerleyip birini kaldırarak Jules'un hemen yanına yerleştirdiğinde gülmemeye çalıştım. Çok yakındı.

"Sen olağanüstü bir sanatçısın," diye devam etti Ruben, bir kolunu Jules'un sandalyesinin mavi kadife koluna yaslayarak onun alanını işgal etti.

"Teşekkür ederim. Potansiyel bir müşteri olduğunuzu bilmiyordum." Mateo kolunu arkamdaki kanepeye uzattı. "Sizi şahsen karşılamalıyım."

"Benim için zahmete girmenize gerek yok."

Derin Güney'de türünün en büyük nüfusunu yöneten güçlü bir vampire göre oldukça mütevazı davranıyordu. Şık kıyafetleri içinde bile rahat ve arkadaş canlısı görünüyordu. Oh. Ta ki siyah yeleşinin üzerinde gri renkle tekrarlanan küçük desene iyice bakana kadar; çıplak bir kadının vücudunu baştan çıkarıcı bir şekilde sarıp sarmalayan yılan, kadının boğazı onun için geriye doğru kıvrılmış, gözleri kendinden geçmiş bir şekilde kapalı. Bu desen yeleşin üzerinde birkaç kez tekrarlanmıştı. Ruben'in kıyafetlerini ısmarlama yaptırdığına hiç şüphe yoktu.

"Eğer ilgilenirseniz," diye devam etti Mateo, "size bir sahne arkası turu vermekten mutluluk duyarım. Size galeride olmayan bazı parçaları gösteririm."

"Çok memnun olurum." Karşılıklı bakışları Mateo'nun üzerindeydi ama sonra o delici bakışlar Jules'a döndü. "Biraz kahve ister misin?"

"Elbette." Kaba olmamak için çok çabaladığı belliydi. Ne de olsa bir iyiliğe ihtiyacımız vardı.

"Beverly." Elini kaldırdı. Bomba gibi kadın tezgâhın arkasından süzülerek bizim bulunduğumuz köşeye geldi.

"Evet, efendim?"

Efendim? Vampirler arasındaki resmiyeti unutmuşum. Jules kaskatı kesildi, birden tırnaklarıyla ilgilenmeye başladı.

"Espresso herkes için iyi midir?"

"Peki," dedi Mateo. Başımı salladım. Jules görünmezmiş gibi davrandı. Bu çok garipti. Kız kardeşim bir güç merkezidi, sadece cadı işimizi değil, Kazan'ı da yöneten belalı bir cadı İnfazcı ve olağanüstü bir mutfak şefiydi. Hiç utangaç değildi. Hem de hiç. Ama şu anda kadife minderine gömülmeye ve ince döşemenin bir parçası olmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

"Hemen efendim."

Beverly kıvrımlı kalçalarını sallayarak uzaklaşırken Ruben tekrar Jules'a döndü. "Nasılsın, Juliana?"

"Peki." Onun ağır ve dikkatli bakışlarından kaçındı. "Kan emme işi nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi kanlı." Sesi alçaldı ve seksi bir tınıya dönüştü. "Mutfakta işler nasıl? Hâlâ sıcak mı?"

"Seni cayır cayır yakmaya yetecek kadar." Sırıttı. "Beni güzel mi buluyorsun?"

Gözlerini devirip tavana bakarak keyiflendi. "Peki ya bıçaklar, Juliana? Hâlâ keskin mi?"

Boğucu ses tonu her türlü şeyi ima ediyordu ama bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hem de çok. Bugünlerde hedeflerini vurduklarından emin olmak için sihirli bir bileme taşı kullanıyorum. Tüm istenmeyen davetsiz misafirleri."

Daha geniş gülümsedi. "Güzel. Diğer tüm taliplere mesafelerini korumaları gerektiğini hatırlat."

Talipler mi? Sadece Ruben böyle arkaik kelimeler kullanırdı. Ve neden Jules'un flört hayatıyla bu kadar ilgiliydi? Öyle bir hayatı olduğundan değil.

O yuvarlandı onu Gözler. Tekrar. Bu eylem oldu KOMİK içinde fazlalığı. "Hiç yok, Ruben."

"Çünkü hepsi senden korkuyor. Ama ben ."

"Hayır. Bunu açıkça belirtiniz. Ayrıca, hiçbir şey için zamanım yok. talipler."

Sanki havadan sudan konuşuyorlarmış gibi sakın sakın gülümsedi, sonra bize döndü. "Şimdi, aradığınız kitap nedir?"

Jules doğruldu, ses tonunu öldürücüden iş profesyoneline indirdi. Bu kız kardeşimin rahatlık alanıydı. "*Bilinen Tüm Cadı İşaretlerinin Etimolojisi ve Tanımı*, Marigold Lord."

Ruben'in pürüzsüz alnı daha önce hiç görmediğim bir şekilde çatık kaşlı bir ifadeye büründü. Kabul ediyorum, Jules'la iş konuşmak için eve ya da Cauldron'a geldiğinde sadece birkaç kez yanında bulunmuştum. Ama hiçbir şey adamı kızdırmıyor gibiydi.

"Bunun kütüphanenizde zaten iyi kullanılan bir zimba olduğunu düşünürdüm." Bu Jules'a yönelikti.

"Bu gerekli bir araç değil. Büyümüz için cadı işaretine ihtiyacımız yok."

"Gerçekten mi?" Ruben eğildi, yüz ifadesinde gerçek bir ilgi vardı. "Neden olmasın?"

Mateo da öne doğru eğildi.

Jules bir soruyla bana baktı. Bu, evin dışında ya da diğer cadıların yanında konuştuğumuz bir şey değildi. Aslında bir sır değildi, sadece cadıların bilmesi gereken bir bilgiydi. Ya da bilmek istedikleri. Omuz silktim ve başımı salladım.

Jules sandalyesinde Ruben'e bakacak şekilde eğildi, bu aslında onu Ruben'den daha da uzaklaştırıyordu. Kesinlikle bilerek. "Cadı işareti, bir cadının doğal büyü düzeninin dışında büyü yapmak için kullanılır. Yani, eğer bir cadı kendi doğuştan gelen bir yeteneği olmayan bir büyü yapıyorsa, cadı işaretiyle büyüye mesaj göndermesi gerekir. Sanki..." Elleriyle dairesel hareket yaptı, büyüden bahsedher zaman yaptığı gibi gözleri parlıyordu. "Sohbet etmek gibi."

Mateo, "Sihirle konuşmayı ," diye açıkladı.

Dizlerimi ona doğru çevirdim. "Şöyle düşün. Kurdunla konuşmak için herhangi bir yardıma ihtiyacın yok, değil mi?"

Alay etti. "O piçi gayet net duyabiliyorum. Özellikle de son zamanlarda." Ruben sözünü kesecekmiş gibi görünüyordu ama kesmedi.

"Büyümle konuşmak için yardıma ihtiyacım yok. İstedğim zaman çağırabilirim. Jules ve tüm kız kardeşlerim için de aynı şey geçerli. Ama diyelim ki, ne bileyim, bir aşk büyüü yapmak istedim."

"Bunları gerçekten yapabiliyor musun?" diye sordu Ruben, bakışlarını Jules'a çevirerek. Yüzü pembeleşti.

"Daha çok karasevda gibi," diye açıkladı. "Aşk sihrin gerçekleştirebileceği bir şey değildir. Ama yüzeysel duygular -tutku ve hayranlık. Evet."

Mateo alaycı bir tavırla bana doğru eğildi. "Bu büyüü benim üzerimde kullandın mı?"

Elimin tersiyle göğsüne bir tokat attım. "*Her neyse*, eğer bu büyüü kullanmak istiyorsak, cadı işaretini diğer tüm malzemelerle birlikte bir döküm çemberinde kullanmamız gerekir."

"Başka hangi malzemeler?" diye sordu Ruben. "Hayvan kurbanı ya da onun gibi bir şey."

Jules titredi. "Lütfen. O kadar da ilkel değil. Bir tutam saç ya da sahibine ait bir şey. Ama mesele bu değil. Mesele şu ki, büyü yapmak olağanüstü karmaşık olabilir. Ne kadar karmaşıksa, o kadar çok cadı işareti kullanılır."

"Kahretsin," dedi Mateo kanepenin arkasına yaslanarak. "O halde üzerimdeki alçı oldukça karmaşık."

Beverly yanaştı ve içinde mavi kenarlı beyaz porselen fincanlarda dört espresso, küçük gümüş krema ve şeker sürahileri ve dört çay kaşığı olan bir tepsi koydu.

Ruben ona bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim Beverly." Başını salladı ve gitti.

Mateo uzun parmaklarını fincanın etrafına sararak arkasına yaslandı. "Yani cadıların doğuştan gelen büyü yetenekleri için cadı işaretine ihtiyaçları yok."

Bir yudum almadan önce espressomu üfledim. "Telekinezi gibi. Çoğu cadının doğuştan gelen bir yeteneği vardır. Bunun için büyü yapmamıza gerek yok. İstedığımız zaman yapabiliriz."

"Evet, hepsini biliyorum," dedi Ruben, Jules'a küçük bir diş göstererek gülümsedi.

"Gerçekten mi?" Ben sordum. "Nereden biliyorsun?"

"Kız kardeşin bir keresinde yüzüme çiğ bir but fırlatmıştı. Telekinetik olarak."

Mateo kahvesini öksürdü. Bir kahkaha attım, sonra onu bastırdım. Kız kardeşim yanaklarını kaplayan derin allıkla neredeyse mosmor olmuştu. Ruben kahvesini rahat bir zarafetle yudumlarken gülümsüyordu.

Kendimi sakinleştirdikten sonra, "Bunu neden yaptın Jules?" diye sordum.

Omuz silkti ve kahvesini yudumladı. "Bir anlaşmazlık yaşadık."

"Ne hakkında?" diye sordum.

Ruben ağzını açtı ama Ruben onun kolunu kavradı ve hâlâ sandalyesinin koluna tembelce asılı duruyordu. "Bu bir işti. Tartışmaya gerek yok."

Ruben'in bakışları kadının elinin üzerinde gezindi. Bir an düşünür gibi oldu ve sonra, "Bir iş anlaşmazlığı," dedi. Jules elini çekti ve tekrar kucağına koydu. Ruben boş fincanını masanın üzerine koydu. "Demek bir cadıyı kızdırdın, öyle mi Mateo?"

Ruben'in Mateo'nun kurt adam olduğunu hiç söylememesini ilginç buldum.

"Görünüşe göre." Kahve fincanımı yerine koymuştum ki Mateo elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Bana nasıl bir büyü yaptıysa artık, yer değiştiremiyorum."

"Lanet olsun."

Ruben öne doğru oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, uzun parmaklarını gevşekçe birbirine kenetlemişti. Sağ elinin işaret parmağını üzerinde bir çeşit arma bulunan gümüş bir mühür yüzüğü süslüyordu. Gerçekten de tepeden tırnağa cilalanmıştı. Tişörtümün ve kot pantolonumun içinde kendimi biraz hantal hissettim.

"Kimin bilmiyor musun?"

Mateo keskin bir nefes verdi, eli dalgınca sırtımın üst kısmında gezindi ve atkuyruğumun ucunu çekiştirdi. "Keşke bilseydim."

Ruben'in bakışları yeşilden çok mavi parlıyordu. "Etrafa sorup bir şey bulabilecek miyim diye bakacağım."

"Bu harika olur. Çok memnun olurum."

Buralarda kara büyü yapan bir cadı hakkında bilgi toplayabilecek biri varsa o da Ruben'di.

Ruben, ünlülerle, politikacılarla ve hatta daha *organize* iş adamlarıyla bağları olan çok özel bir şirkette çalışıyordu. Aka mafya. Ya da dedikodular öyle diyordu.

Jules'a, "Kaynaklarıma erişip kitabı mümkün olan en kısa sürede teslim edeceğim," dedi.

Mateo ayağa kalktı. "Yardımlarınız için teşekkür ederim. Eğer bir iyiliğe ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ruben gülümsedi ve Jules ile benim yanında durdu. Mateo'nun elini sıktı, sonra Jules'a döndü. "Randevumuz hakkında sana mesaj atarım."

Jules'un yüzü bembeyaz oldu. " buydu. Az önce oldu."

Ruben'in kahkahası derin, baştan çıkarıcı ve çökmekte olan çikolata gibi erimişti, omurgamda tatlı bir kayma yapıyordu. Bahse girerim kanını almak için sıraya girmiş düzinelerce kadın vardı.

"Bu bizim randevumuz değildi." Uzun parmaklı elini yeleğinin üzerinde gezdirip düzeltti, diğer elini de rahatça pantolonunun cebine soktu.

"Evet, öyleydi," diye tersledi, gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Ayrıca, benimle çıkmak istemiyorsun."

"Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok." Sesi ciddi, neredeyse sertti, ifadesi daha da ciddiydi. Jules bu kez gözlerini kaçırmadı, bakışlarını ona bunca zamandır baktığı aynı yoğunlukla tuttu.

Mateo beni kapıya doğru itti, eli sırtımın alt kısmındaydı. Omzumun üzerinden Ruben'in kız kardeşimin kişisel alanına girdiğini, alçak sesle ve yumuşak bir şekilde konuştuğunu görmek için baktım, ama sonra ikimiz de kapıdan çıktık ve ne dediğini duymadım.

Beni kendine doğru çekip kollarını sırtımın alt kısmında birleştirerek şakağıma doğru fısıldadı, küçük tüyleri karıştırdı ve içimi ürpertti. "Randevulardan bahsetmişken, seni bir randevuya götürmek isterim."

"Çok isterim." Heyecanla kollarımı beline doladım ve sıktım. "Ne yapacağız?"

"Akşam yemeği ve sinema?"

Başımı eğdim ve kaşlarımı çattım. "Pek orijinal değil."

"Buna yardımcı olmak için ne yapabileceğime bakacağım." Sırıtarak, "Yarın saat 6:00'da?" diye sordu.

Parmak uçlarımda yükseldim. Eğildi ve benimle yarı yolda buluşarak hiç de dostça olmayan, kelekleri kışkırtan bir öpücük kondurdu. "Bu bir randevu."

OceanofPDF.com

CHAPTER 27

~MATEO~

"I Hades heykelinin yanından geçip avluya doğru çekiştirirken Evie, "Randevuya çıktığımızı sanıyordum," dedi.

"Öyleyiz." Atölyenin kapısını iterek açtım.

"Akşam yemeği ve sinema sözü vermiştin."

Onu dururdum. "Hepsi üst katta seni bekliyor."

"Yemek mi yaptın?"

"Şaşırmış gibi bakma. Sana yapabileceğimi söylemiştim."

"Buna ben karar vereceğim." Atölye masama doğru baktı. "Vay be. Bensiz çok çalışmışsın." Sandra için hâlâ başsız duran heykele doğru ilerledi, sonra da etrafında bir daire çizdi.

"O zaten çok güzel. Elbisesi." Çömeldi ve parmaklarını çelik dalgaların üzerinde gezdirdi, eteği görünmeyen bir esintiyle dalgalanıyordu, hayalimdeki kızın öne uzattığı bacağına bastırdı, çıplak ayağı metal elbisenin altından görünüyordu. Heykelin kollarından biri yanında duruyordu, diğeri ise kalkmış, bir şeye ya da birine doğru uzanıyordu. Çok iyi tanıdığım uzun, narin parmaklar.

Evie kaşları çatılmış bir halde arkasını döndü. "Alfa kafanın içindeyken çalışmadığını sanıyordum."

"Yapamadım. Daha önce."

"Neyden önce?"

"Senden önce."

Gözlerini kırıştırdı ve sertçe yutkunarak bitmemiş parçaya baktı. Kare şeklindeki omzunu ve bir taraftaki uzun kolunu izledi. "Nasıl?"

"Emin değilim. Beni tamamen yalnız bırakmıyor ama seninle vakit geçirmeye başladığımdan beri çok daha sessiz."

"Neden böyle dşnyorsun?"

"Bilmiyorum." Ama biliyordum. Sadece ona söylemeye hazır değildim. Ya da onu korkutmaya. "Hadi ama."

Işıkları açma zahmetine girmeden onu st kata çıkardım. Oturma odamı incelerken yüzünü izledim.

"*Mateo*." Orada durdu ve baktı, gözleri bir kahkaha atana kadar her saniye daha da parlıyordu. "Bu da ne?"

Yetmiş iki inçlik plazma televizyonumun önünde yere serdiğim yayğıya doğru koştu.

"Aman Tanrım."

O heyecandan titrerken ben de gülümsedim. İran halımın üzerine serilmiş dev lm Yıldızı uyku tulumu, bir yığın tüylü Ewok yastığı, sadece ışın kılıcı şamdanlarına yerleştirilmiş kırmızı ve mavi uzun mumlarla aydınlatılmış oda, R2D2'nun kafası şeklinde kubbeli bir servis tepsi, Han ve Leia'nın yüzleri kazınmış uzun bardaklar, bir sürahi margarita, patlamış mısır dolu Storm Trooper kask kaseleri, Millennium Falcon chips-n-dip tepsisinde cips, salsa ve guacamole ve Darth Vader şeklinde çikolata kremalı şekerli kurabiyeler.

Evie orada ağzı bir karış açık durmuş, neşeli gözlerle bakıyordu. "Ben bile yapamıyorum."

"En güzel sürpriz bu." Uyku tulumunun uzak tarafına oturdum ve R2D2 kubbesini kaldıracak mükemmel pişmiş bir yığın altın turtayı ortaya çıkardım.

"Bunlar...?"

"Sana sadece birincilik ödüllü etli börek." Kızın nutku tutulmuş, başını sallıyordu.

"Beğendin mi?" Neden gergindim bilmiyorum ama avuç içimi kotumun kenarına srtyordum.

Battaniyenin ortasına doğru tökezledi ve dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ her şeye bakıyordu. "Işın kılıcı şamdanlarında beni kandırdın."

Gülerek kumandayı elime aldım ve dondurup beklediğim filmi oynatmaya başladım.

Açılış müziğiyle başı döndü. "*G Uyanıyor mu?!*"

"Tabii ki." Ona iki etli börek, biraz cips, salsa ve guacamole ile bir tabak hazırladım ve . "Bundan sonra ne olacağını bilmek zorundayım." I

ona bir margarita doldurdum, sonra tabağımı hazırladım.

Kucağında tabağıyla yastıklara yaslandı, yüzüne en güzel gülümseme yayıldı. "En inek fantezilerimden yaratılmış mükemmel bir erkek gibisin. İstesem de seni bir *Tuhaf Bilim* deneyinde daha iyi yapamazdım."

Kalbim küt küt atarken rahat olmaya çalışarak kadeh kaldırmak için bardağımı uzattım. O da kendi kadehini kaldırdı. "Güç seninle olsun." Ben de benimkini onunkine tokuşturdum.

Ağır bir iç çekişle başını salladı, omuzlarına dökülen saçları mum ışığında parlıyordu. Saçlarını benim için kısaltmıştı. Benim için olduğunu biliyordum. "Bu kadar yeter. Sen kazandın."

"Ne kazandım?" Bir yudum içtim, içkimi bıraktım, sonra bir cipsle biraz guacamole aldım ve bir ısırık aldım.

"Hepsini. Sen sadece her şeyi kazandın."

"Daha etli tadına bile bakmadın."

Yanaklarını dolduran pembe parıltı beni sırtıtmaya itti.

Oh, evet. Etli turtamızın tadına bakacak.

Sakinleş. Uyumaya devam et.

Uyumuyordum. Sadece baştan çıkarmadaki bu epik başarısızlığı izliyordum.

Onu baştan çıkarmaya çalışmıyordum.

Güzel. Çünkü sende oyun yok.

Evie'nin ne istediği hakkında hiçbir fikrin yok. Bir kızın tek ihtiyacının sıcak bir dil ve sert bir penis olduğunu sanıyorsun.

Yanılıyor muyum?

Evet! Evet, göt herif. Tamamen ve yüzde yüz yanılıyorsun.

Göreceğiz.

"Mateo, iyi misin?"

Onu silkeledim ve boğazımı temizledim. "İyiden de öte."

Bir etli börek aldı ve bir ısırık aldıktan sonra çiğnerken gözlerini kapattı. Bana kocaman bir gülümseme verdi. "Birincilik ödölünü kesinlikle hak ettin."

Sırttım, kendiminkini ısırdım.

"Yemek yapman harika çünkü ben yapamıyorum. Eğer bu işe yararsa-" Kendini durdurdu ve margaritasından biraz yudumlamadan önce endişeyle gözlerini açtı.

"Ne işe yarayacaksa?" Ben sordum.

"Hadi filmi izleyelim. Baştaki bu bölümü kaırırđanız kaybolursunuz."

řimdiлик onu rahat bıraktım. Eğer bir çift olursak, uzun vadeli bir şey gibi, o zaman uyacağımızı düşünüyordu. Uyuşacaktık. Ve uyduk da. Hem de çok.

İçine kapanık biriydim. O ise tam tersiydi, ben istemesem bile beni atölyemden dışarı sürüklerdi. Ben çok düşünceli ve içe dönüktüm. O ise hafif, komik, nazik ve muhteşemdi. Kendi küçük dünyamda kafese kapatılmışım ve o gözlerimi çok daha fazlasına açtı. Beni düşündürdü, gülümsetti, güldürdü, hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar istememi sağladı.

Aynı odada bulunduğumuz her an içimi kaplayan duygularla boğulmamaya çalıştım ama bu çok zordu. Ve şimdi, burada, benim dairemde oturuyor, benim yemeğimi yiyor, benim yerimde yatıyordu. Sikimi taş gibi yapmaya yetmişti. O baskın tarafım beni ele geçiriyordu.

Evet, buradayım.

Evet, o. Onu mümkün olan her şekilde istiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse ikimiz de istiyorduk. *Sabır*, dedim kendime.

Üçüncü etli böreğinden sonra, ki bu beni çılgınca bir nedenden dolayı inanılmaz derecede mutlu etti, tabağını bir kenara bıraktı ve yastıkların üzerine yerleşti. Yemek tepsisini arkamızdaki sehpaye taşıdım, uzandım ve bir kolumu başımın arkasına büktüm, sonra diğerleriyle onu kendime çektim. Göğsüme sarıldı, ince kolunu belime doladı. Bir süre onun yanımda hissettiklerinin mükemmelliği dikkatimi dağıttı, sonra film beni içine çekti.

Evie ilk *Star Wars* maratonumuz sırasında süregelen yorumumuza başlayan ilk kişi oldu.

"Yargılamayın ama Kylo Ren'in öfkeyle tepinmesi çok seksi." "Öfke sorunları olan bir adamı seksi mi buluyorsun?"

"Hayır!" Göğüs kafesime bir tokat attı. "Saçmalama." Güldü, daha da sokuldu. "O baskın, tepinerek yürüyüşünde beni benden alan bir şey var."

"Yani Frankenstein'ı seksi mi buluyorsun? Çünkü çok benziyor."

"Frankenstein Kylo Ren'e benzemiyor."

"Yani sadece yakışıklıysanız öfke sorunu yaşamanız normal."

"Demek istediğim bu değil." O uzun, narin parmaklarıyla bana tekrar dokundu. "Ve Rey'e bakış şekli. Tanrım."

Elimin tembelce sarktığı kalçasını sıktım. Doğal olarak. Bu çok kolaydı. Tam olarak üstesinden . Geçmişte çıktığım kadınlar, hatta bitirmeden önce çok uzun sürmesine izin verdiğim ilişkiler bile hiç böyle hissettirmemişti. Her şey işti. Ya da Evie'yle olduğu gibi oyun oynamak değil, tartışmak, anlaşılamamak gibi hissettiren bir tartışma. Evie ile tartışmak bir oyun gibiydi, hiç bitmesini istemediğim bir oyun.

"Onun kötü adam olduğunun farkındasın," diye yorum yaptım.

Arkasına uzanıp bir avuç patlamış mısır aldı ve karnımın üzerinde küçük bir yığın haline getirip her seferinde bir parça yedi. Parmaklarıyla bir parça koparıp ağzına attı, tekrar tekrar. Karnıma servis edilen patlamış mısırı yerken bana verdiği sertleşmeyi fark etmediğini umuyordum.

"Şart değil."

"Evie, o Snoke denen adamla işbirliği yapıyor."

"Doğru. Ama-"

"Ve sırf eğlence olsun diye o gezegeni havaya uçurdular."

"Onlar İmparatorluk." Bana baktı ve parmakları dudaklarımı okşayarak bir parça patlamış mısırı ağzıma tıktı. "Yaptıkları şey bu. Gezegenleri havaya uçururlar."

"Aynen öyle." Vücudumun onun masum şakacılığına verdiği tepkiyi görmezden gelmeye çalışarak çiğnedim. "O kötü adam."

"Şu anda öyle."

Birden onun üzerine yuvarlandım, kalan birkaç patlamış mısır tanesi yuvarlanıp aramızda ezildi. "Az önce bir sonraki filmi benim için berbat mı ettin? Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ben !" diye bağırdı, gözlerinde kahkahalarla. "Sen yaptın, seni küçük cadı."

"Ben küçük bir cadıyım. Ama hiçbir şeyi berbat etmedim!" "Sadece onun bir sonraki filmde kötü adam olmayacağını ima ettin." "İma etmedim. Ayrıca, *Son Jedi*'da hâlâ kötü adam." "Gördün mü, haklı olduğumu kabul ediyorsun. O kötü adam."

"Ne olursa olsun" -omuz silkti- "o hala seksi."

Kaşlarımı çattım. "Seni kızdırmak ve rahatsız etmek için öfke nöbetleri geçirmeye, atölyemin etrafında tepinmeye ve bok atmaya başlamam mı gerekiyor?"

Başını salladı ve dudağını ısırdı. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin." Koyu yeşil gözleri ağzıma odaklandı. "Sadece nefes almalısın ve

Ben..." Dudakları gevşedi, yarı açıktı.

Alt dudağını yalayabilmek için başımı eğdim -aynı anda hem tereyağlı hem de tatlı-, "Sen nesen?" diye fısıldadım.

Cevap vermedi. Sadece bana baktı. Dikkatle. Dudaklarımı çenesine doğru kaydurdım. "Sen nesen?" Dişlerimle ısırdım. "Tahrik mi oldun?" Cevap vermedi, ben de daha aşağıya kaydım, köprücük kemiğine kadar bir iz yaladım. "Tahrik mi oldun?" Hâlâ nefes alıp vermesinden başka bir şey yoktu. Dudaklarım ve dilimle boğazının çukuruna ve köprücük kemiğinin narin girintilerine biraz dikkat ettim. "Çünkü bir odaya girdiğinde benim azdığımın yarısı kadar azıyorsan, ben mutlu bir adamım demektir."

Parmakları saçlarımı taradıktan sonra kaydı. "O zaman tamamen, mutluluktan uçmuş, uçurtma gibi mutlu bir adam olmalısın." Ağzımı onunkine yapıştırdım, derinlere inebilmek için eğildim, tatmak, yutmak, ona benim için ne ifade ettiğini göstermek istiyordum. Çünkü, lanet olsun, benim için çok şey ifade ediyordu. Bu nasıl oldu? Kısa ve sıradan bir arkadaşlıktan nasıl oldu da o olmadan işlevimi yerine getiremez hale geldim? Nasıl oldu da elbiselerini yırtıp ikimizi de unutulana kadar sikmek istiyordu.

Şimdi konuşmaya başladık.

Bunu ne kadar istesem de, burada olanları zorlamak istemiyordum. Sıradan bir seks istemiyordum ya da onun öyle olduğunu düşünmesini istemiyordum. Çünkü ona karşı hissettiklerimin sıradan bir yanı yoktu. Bu yüzden istediğimi yapmaktan, elimi kotuna daldırmaktan, benim için ne kadar ıslak olduğunu hissetmekten, soyunmaktan ve o güzel bacaklarının arasında kaymaktan kaçındım.

Bazen senden gerçekten nefret ediyorum.

Ayrıca, bu gece onunla konuşmam gereken önemli bir şey vardı ve bu muhtemelen havayı bozacaktı. Konuyu açacak cesareti kendimde bulduğumda.

Dramatik müzik ve çığlıklar beni öpüşme sersemliğimden çıkardı. Ekranda neler olduğunu görmek için yana doğru yuvarlandım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ağzım açık kaldı. "Bunu yaptığını inanamıyorum."

"Biliyorum. Korkunç değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Onun seksi olduğunu nasıl düşünürsün? Kylo Ren o hareketinden sonra kurtarılamaz oldu."

"Belki de olay örgüsü ve daha sonra karakter motivasyonları için bunun olması gerekiyordu. Belki sonunda iyi biri olur." Gözleri mizahla ve başka bir şeyle, belki de oraya koyduğum şehvetin kalıntılarıyla parlıyordu.

"Oh, anlıyorum. Dramatik bir son için ana karakterlere işkence etmekte ve onları öldürmekte sakınca görmeyenlerdensiniz."

"Dramatik finaller epiktir. *Game of Thrones*'u hiç izlediniz mi? Mesela Kızıl Düğün bölümünü. Bekle, bunu neden soruyorum ki? Tamam, sıradaki gündemimiz bu. Hakkında söyleyecek çok şeyim var-"

"Şşş." Elimi beline doladım ve onu kendime daha sıkı çektim. "Işın kılıcı savaşı."

Daha yakına sokuldu. "Işın kılıcı savaşlarını sevmene bayılıyorum," diye fısıldadı. "İşte *bu* çok ateşli."

Elimi gömleğinin altından geçirdim ama belinde tutarak başparmağımı ipeksi teninde ileri geri gezdirdim. Sonra filmin geri kalanını memnun bir sessizlik içinde izledik. Rey adaya çıkıp ışın kılıcını ona teslim ederken kendimi parmaklarımı beline sokarken buldum.

"Hayır. Lanet olsun. Yolu yok!"

"Evet!" Evie ayağa fırladı ve sersem bir kız gibi ellerini çırpı. "Buna inanabiliyor musun?"

"Ürperdim, dostum." Ben huşu içinde başımı sallarken film müziği jenerikle birlikte başladı. "Bu... vay canına."

"Değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım sanatım için yeni bir ilham kaynağım var." "Yok artık!"

"Müthiş, dramatik bir heykel olabilecek düzinelerce sahne var."

Başını salladı, dudağını ısırды, yüzünü aydınlatan sevinçli bir inançsızlık ifadesi vardı. Eğildi ve margaritasını aldı. "Sana ilham verdiği için heyecanlıyım." Sonra da kalanını yudumladı.

"Ne diyebilirim ki? Bir canavar yaratmışsın."

"Havalı olduğunu biliyordum." Bir parça patlamış mısırı havaya fırlatıp ağzına attı, sonra da beni süzmeme güldü. Çünkü kesinlikle öyleydim. Yaptığı her şey beni büyülüyordu. Ayıldı, bazen yaptığı gibi başını öne eğdi. "Biliyor musun, sen gerçekten harika bir sanatçısın."

Derin bir nefes aldım ve atladım. "Sen de öylesin."

İçkisini yudumlarken kaşları çatıldı, sonra bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çizdiğin çizgi romanlar kesinlikle harika."

Dondu kaldı, gözleri genişledi ve bana sabitlendi. Ama cevap vermedi. "Belli ki bir yeteneğin var."

"Ne... onları ne zaman gördün?" Göğsü hızla inip kalktı.

"Odanda. Çekmecedeki eskizleri gördüm. Ve tabletinde."

"Tabletimi açtın!" Bakışları kızgın ve sertti. "Her zaman başkalarının özel eşyalarına burnunu sokar mısın?"

"Asla. Ve muhtemelen bunu yapmamalıydım. Ama kendimi durduramadım ve iyi ki de yapmışım."

Dizlerini çenesine dayayarak kıvrıldı ve tepeden bana baktı. Kendini koruyor. "Bu senin var olduğunu bildiğim bir yönün değil."

"Sakladığın bir şeyi gördüğüm için kızgınsın ama Evie, bunu saklamamalısın. Beni duyuyor musun?"

Dizlerine baktı, çenesi sıkıca kenetlenmişti.

"Neden?" Tam önüne gelene kadar dizlerimin üzerinde yürüdüm ve ayaklarımın üzerine oturdum. Dikkatini çektiğimden emin olmak için ayak bileklerinin arkasını kavradım. "Neden yayınlamıyorsun? Çoktan başlamış bir seriniz var. Diğerinden bahsetmiyorum bile."

"Eskizleri gördün mü? Senin mi?" Yüzü pembenin daha koyu bir tonuna büründü, utançtan yerin dibine girmişti. Midem bulandı.

Başımı salladım, neredeyse perişan bir halde görünmesi içimde bir düğüm oluşturdu. Bunca zamandır beni çok yakından izliyordu. Çok yakından. Ve beni kurtla birlikte resmetme şekli, beni görme şekli... *Gururumu okşamak* doğru kelimenin yanına bile yaklaşamazdı. Şaşkın. Alçakgönüllü. Şaşkına dönmüş. Bunlar işarete daha yakındı.

"Ben yaptım. Bunları yayınlıyor, çizgi roman seven dünyayla paylaşıyor olmalıydın. Neler oluyor?"

"Sandığınız kadar kolay değil."

"Kendi kitabınızı yayınlatabilirsiniz. Bir yayıncıya bağımlı olmak zorunda değilsiniz. Demek istediğim, modern çizgi roman estetiğinde yaratmak için zaten yazılım kullanıyorsunuz."

"Biliyorum." Çenesi benden uzakta, inatçı bir açıyla duruyordu.

"O zaman neler oluyor? Neden korkuyorsun?"

"Her şey, tamam mı? Yani, iyi olduğumu söylüyorsun ama bunu bilmiyorsun." Ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakıyordu, çılgınca işaretler yapıyordu. Gözlerini kaçırdı, şimdi avuçlarını kot pantolonuna sürtüyordu. "Bütün serimi okudun mu?"

O kadar vaktim yoktu. Ve açıkçası, tabletine gizlice göz attığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum, bu yüzden casusluk seansımı kısa kestim.

"Hayır," diye itiraf ettim sonunda.

"Elbette. Çizimlerim iyi olabilir ama hikâyem berbat olabilir." Bakışları, gevşek bir ipliği karıştırdığı altındaki battaniyeye sabitlendi. Omuz silkerek ekledi: "İnsanlar bana gülebilir ve bunun saçma olduğunu düşünebilir."

"Violet ve Fred'in bir kokteyl partisine birlikte gitmeleri biraz saçmaydı." Ellerimi birbirine kenetlenmiş olan ayak bileklerinin etrafında sıktım. Korunmak için kendi içine kıvrılmış, gergin bir top gibiydi. "Ama iyi anlamda. Komik bir şekilde. Senin istediğin gibi."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Bu sadece küçük bir kısmı. Gerisi tamamen boktan olabilir." Korkudan gözlerinden yaşlar süzülüyordu şimdi. Acı tadı havayı delip geçti.

"Hey, hey, hey." Öne doğru eğildim, kalçalarını kavradım ve vücudunu kalçalarımın arasına çektim. Hâlâ sıkı bir top gibi kıvrılmış olsa da, kollarımdayken kendimi daha iyi hissediyordum. Bir elimi sırtına koydum, diğer elimle de çenesini yukarı kaldırıp bana bakmasını sağladım. "*Gerçekten* korkuyorsun. Bu sen değilsin. Benim Evie'm değil."

"Belki de Evie'yi tanımıyorsun."

Güldüm. "Oh, biliyorum. Sadece inat ediyorsun ve benimle konuşmayı reddediyorsun. İlk randevumuz ve ilk kavgamız."

"Kavga etmiyoruz. Sadece neden bahsettiğinizi bilmediğinizi söylüyorum. Tüm bilgilere sahip değilsin, bu yüzden bana körü körüne işimin harika olduğunu söyleyemezsin."

Sesindeki burukluk ve gözlerindeki acı göğsümün ortasında keskin bir sızı yarattı. Bir elimi kaldırdım ve yanağını kavrayarak onu bana bakmaya zorladım.

"Birincisi," diye nazikçe başladım. "Ben kör değilim. Senin sanatsal yeteneğin hakkında iyi ve sağlam bir yargıya varacak kadar gördüm. İkincisi, sana saçmaladığını ve harika olmaktan çok daha iyi olduğunu söylüyorum. Bu da tartıştığımız anlamına geliyor. Tartışmak eşittir kavga." Tüm bunları yönetebildiğim en şefkatli sesle söyledim, çünkü kalbim onu acı içinde gördüğümde panikliyordu.

Aynen böyle, tekrar kapandı ve başını benden uzağa, şu anda *Güç Uyanıyor*' ana ekranında dönmekte olan televizyona çevirdi.

"Bazı insanlar bundan nefret ediyorsa ne olmuş yani?" diye ekledim. "Sanatçılar böyle yapar. Sanat eserlerini yaratır ve dünyayla paylaşırlar. Bazı insanlar onu sever, hayran olur, ömür boyu hayranı olur. Diğerleri nefret eder, çöpe atar ve ona boktan der. Dürüst olmak gerekirse dünyanın düzeni böyle, özellikle de içinde yaşadığımız ifade özgürlüğünü seven toplumda."

"Bunu biliyorum."

"O zaman oluyor?"

Bıkkın bir iç geçirdi. "Bundan daha fazlası var." "Anlat bana."

"Hayır. Aptal olduğumu düşüneceksin."

"Yayınlamadığın için aptal olduğunu düşünüyorum, yani daha kötüsü olamaz."

Kaşlarını daha da çattı ve kollarını dizlerinin etrafında daha sıkı kavuşturmadan önce bacağıma ters vurdu.

"Evie," diye fısıldadım usulca, başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek. "Güzel, güzel Evie." Gözlerini devirdi ama tekrar saklayamadan küçük bir gülümseme parladı. Öne doğru eğildim ve yüzünü kavrayarak onu bana bakmaya zorladım. "Konuş benimle. Ben senin arkadaşınım, unuttun mu?"

"Arkadaşım mı?"

"En iyi arkadaşın."

"Biz ne zaman en iyi arkadaş olduk?"

"Bu gece senin için hazırladığım *Star Wars* fantezisini gördüğün an."

O duygulu yeşil gözleriyle beni kendine bağlarken gülümsemesi daha da genişledi. Ama sonra neredeyse aynı hızla ayıldı. "Sana söylemekten utanıyorum."

"En iyi arkadaşlar birbirlerine her şeyi söyleyebilir. Ve hiçbir şey değişmez. Bunu bilmiyor musun?"

Bir dakika daha bana baktı, sonra bu korkunç, utanç verici sırrı itiraf etmeye karar verdiğinde bakışlarındaki değişimi gördüm. Her neyse.

"Bir adam yüzünden."

"Bir erkek mi?" Midem bulandı. Asit yaktı. "Ne adamı?"

"Adı Derek Sullivan." Adını söylediğinde kızgınlık etrafını sarmıştı. "Bir süre erkek arkadaşımdı. O bir cadı." Bana baktı. "Bunu gerçekten duymak istiyor musun?"

"Sanatını sürdürmeme nedenini etkiliyorsa, evet." Şimdiden sırf var olduğu için boğazını yumruklamak istiyordum ama Kylo Ren'in aksine öfkemi kontrol edebiliyordum. Alfa işin içine girmedigi sürece.

Bu boğazını yumruklamaktan daha fazlasını yapardım. Derek Sullivan. Aptalın tekine benziyor.

"Her neyse," diye devam etti Evie, "bir süre oldukça ciddiydik. Ondan gerçekten hoşlanıyordum ve işler ilerliyor gibi görünüyordu."

Onu bir kaşıkla kes.

Kaşığa geri , değil mi?

Gerçi Alfa'nın cinayetle ilgili yorumları olmadan da kendi cinayet düşüncelerim vardı.

"Derek UNO'daki ihtisasını bitirmek üzereydi ve ilişkimizi bir sonraki adıma taşımak istiyordu."

"Hangi adım bu? O istedi...?"

Kusmak istemeden *onunla* evlendiğimi bile söyleyemiyordum.

"Birlikte yaşamamızı istiyordu ama bana sürekli çizim hobimi bırakıp ciddi bir kariyer yapmam gerektiğini, belki de Jules yasal olarak Cauldron'un sahibi olduğu ve onu yönettiği için kendi işimin sahibi olmayı düşünmem gerektiğini söylüyordu. Ama ben bunu asla yapmak istemedim. O cadılar meclisinde sosyal tırmanış ve tüm bu saçmalıklarla ilgileniyordu, ben ise ilgilenmiyordum." Kızgın bir şekilde iç çekti. "Aslında, bana ilk çıkma teklif etmesinin nedeninin bağlantılarım oldukça eminim. Ya da aile bağlantılarım."

"Seni kullandı mı?"

Kör bir kaşık.

Anlaştık.

"Başlangıçta, sanırım öyle. Jules her zaman kendi deyimiyle 'projelerim' olduğu için benimle dalga geçiyor. Buradaki cadı toplumuna uyum sağlamasına yardımcı olmak istedim, bu yüzden onu herkesle tanıştırdım. New Orleans tarihindeki en etkili cadılardan ikisi olan annem ve büyükannem de dahil. Onların arkadaşları."

Bana baktı, sonra hızla uzaklaştı. Onu yakınımda tutmaya devam ettim, o pisliğin ne düşündüğünün, ne söylediğinin ya da ona ne yaptığının önemli olmadığını bilmesini sağladım. O geçmişte kalmıştı. Ama her şeyi anlatmaya ihtiyacı olduğunu hissettim, bu yüzden bekledim.

"Ancak daha sonra bana karşı gerçek hisler beslediğinden emin oldum. Derek'in başka birine duyabileceği kadar. Ama ben onun ideallerine uymuyordum ve onun için değişmek istemiyordum."

"Aferin sana." Avucumu sırtının ortasında gezdirdim ve ensesini nazikçe sıktım. "O seni hak etmedi."

Yüzündeki memnun gülümseme, içimde yanan öfkeyi bastırmak için bir şeyler yaptı.

"Anladığım kadarıyla çizimin hakkında söylediklerinden daha fazlasını söylemiş."

Omuz silktili. "Adobe Photoshop'a gerçekten başladığım ilk zamanlardı. Yeniydi ve öğreniyordum. İlk çalışmalarımın bazılarını gördü."

Gözlerimin içine bakmayı reddederek kot pantolonunun dikişindeki yıpranmış bir ipliği büktü.

"Peki ne dedi?"

"O, uh, onlara güldü." İpliği dikiş yerinden çekip çıkardı, sonra nihayet bana baktı. "Çizimlerimin en iyi ihtimalle vasat olduğunu ve asla yayınlanacak kadar iyi olamayacağını söyledi. Sonra da bunun zaten birlikte yaşayacağımız *hayat tarzına* uymayacağını, bu yüzden vazgeçmem gerektiğini ekledi."

Sanırım önce gözlerini keseceğim.

Yardım edeceğim.

Evet, kardeşim! Sürüye hoş geldin!

"Peki ona ne söyledin?" Evet, sesim o derin perdeye düşmüştü.

"Hiçbir şey. Onu terk ettim."

Onu daha da yakına çektim. "Güzel." Bir nefes verdim. "Ama onun saçmaladığını bildiğine göre, şimdi seni durduran ne?"

Tekrar derin bir iç çekti. "Mesele de bu. Onun saçmaladığından pek emin değilim. Yani, evet, iyi olduğumu biliyorum. Belki iyiden de iyiyim. Ama belki de değilimdir?"

İşte bu kadar. Kollarını dizlerinin etrafından çektim. "Buraya gel."

Kendi bacaklarımı uzatarak onu kucağıma çekmeme izin verdi. Onun yakınına ihtiyacım vardı.

"Beni dinle. , Derek Sullivan tam bir pislik." "Buna itirazım yok."

"İkinci olarak, o bir sanatçı değil ve sizin zanaatınız hakkında yargıda bulunmak için hiçbir temeli yok. Ancak ben bir sanatçıyım. Hatta kız arkadaşıma göre inanılmaz bir sanatçıyım."

"Kız arkadaşın mı?" Tatlı gözleri parladı ve midemde yine o kelebekler başladı. Yemin ederim, bu kız beni kalbi kırık bir ergen gibi hissettirdi. "En iyi arkadaşın olduğumu sanıyordum."

"İkiniz de öylesiniz." Dudaklarına sert, kapalı ağızlı bir öpücük kondurdum. Kolayca karşılık verse de, gözlerindeki alaycı bakış bana bu konuda ne kadar ciddi olduğumu bilmediğini söylüyordu. Onun hakkında. "Kız arkadaşım mükemmel bir sanat eleştirmenidir. Tıpkı benim gibi. Neden bahsettiğimi bildiğimi anlaması gerekir."

"Sen de biraz önyargılısın."

"Belki." Bir omzunu silkti. "Gerçek şu ki Evie, benim ne düşündüğüm önemli değil. Ya da kimsenin ne düşündüğünü." Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirdim.

Saçlarının dokusunu avuçlarımda içinde seyerek kafatasını kavradım ve onu bana bakmaya zorladım. "Sanat eserinin değersiz olduğunu senden başka kimse söyleyemez. Ve senden başka kimse sana onun değerli olduğunu söyleyemez. İğrenç, ruh kırıcı eleştiriler yazan saçma sapan troller olacak mı? Evet. Olacak. Ama aynı zamanda çalışmalarınızı seven ve çabalarınızı takdir eden okurlarınız da olacak. Tüm bunların ötesinde, hayallerinizi gerçekleştiriyor ve bunu dünyayla paylaşıyor olacaksınız. Önemli olan da bu."

Üzerime atladı, kollarını boynuma doladı ve başını omzumun kıvrımına bastırdı. "Neden seninle daha önce tanışmadım?"

Onu sıkıca tutarak ve bir o yana bir bu yana sallayarak kendime çektim, vücudunun benimkine karşı yumuşaklığını, gürlüğünü sevdim. "Olması gereken zamanda tanıştık."

"Keşke seni hangi cadının lanetlediğini bulabilsek de ona teşekkür edebilsem."

Kıkırdadım, sonra boynunun yan tarafına uzun, baygın bir öpücük kondurdum. "Keşke ben de bilseydim."

Bu Derek denen pisliğin cadı olduğundan bahsedilmesi bana bir şey hatırlattı. "Sanırım Derek bu cadılar meclisi zirvelerine katılıyor, değil mi?"

Bana doğru gevşekçe sarktı ve homurdandı, "Evet. İşte bu yüzden o lanet kokteyl partisine gitmek istemiyorum."

"O zaman gitme."

"zorundayım. Biraz karışık bir durum ama temelde cadılar dedikoducu ve şüpheci olabilirler. Yani eğer ortaya çıkmazsam, evimizde sorun olduğu söylentileri yayılabilir. Ve Jules pozisyonunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilir. Pek olası değil ama Jules zaten uğraşmak zorunda olduğu baş ağrılarından daha fazlasını hak etmiyor."

"Sırf partiye gitmiyorsun diye mi?"

"Lonca'nın gözünde çok önemli bir parti. Ve aslında hemen hemen her cadı için. Jules için işleri herhangi bir nedenle zorlaştırmak istemem. İşlerin yolunda gitmesi için her şeyi o yapıyor. Bu yüzden o lanet partiye gideceğim ve onun varlığı beni rahatsız etmiyormuş gibi davranacağım."

Evie'nin herhangi bir şekilde kendini rahatsız hissetmesi fikrinden nefret ediyordum, özellikle de yeteneğini ve hayalini küçümseyen eski sevgilisi yüzünden. Onun hayatının önemli bir parçası olma ayrıcalığına sahip olduğumdan çok, öz saygısını, kendine olan inancını yitirdiği için ondan nefret ediyordum. Bir adam nasıl olur da Evie'ye sahip olur ve her şeyi bir kenara atar? Kesin olarak bildiğim bir şey vardı, eğer onu benim yapacak kadar şanslıysam, gitmesine asla izin vermezdim.

"Hadi gel." Onu kendimden uzaklaştırdım, ayağa kalktım ve elini tutarak kapıya doğru yönlendirdim. "Hadi seni eve götürelim."

Durdu, bakışları yatak odamın kapısına kaydı. "Düşündüm de..."

Başımı sallayarak bedenini kendime çektim ve şakağına kısa bir öpücük kondurarak onu hafifçe salladım. "Bu gece olmaz."

"Neden olmasın?" Yerdeki ve yaygıları işaret etti. "Bana *Yıldız Savaşları*'yla kur yaptın. Pantolonuma girmene izin vermeye hazırım."

EVET! Sonunda. Hadi gidelim.

"Bu gece olmaz bebeğim," diye tekrarladım. Görünüşe göre açıklamama gerek yoktu - sadece birkaç saniye baktı, sonra başını salladı ve merdivenlerden aşağıya doğru önümden yürüdü.

Onu buraya ilk randevumuzda sadece yatağıma almak için getirdiğimi düşünmesini istemiyordum. Evet, onu kendi alanımda, kendi bölgede istiyordum, muhtemelen içimdeki bölgeci kurt yüzünden, ama bundan daha fazlasını da istiyordum. Ayrıca, gece duygusal bir kasırgayla sona ermişti ve ben aptal değildim. Gecenin geri kalanında kararını, Derek'in kendi kişisel seçimleri üzerinde söz sahibi olmasına izin verdiği için duyduğu pişmanlığı düşünüp duracaktı. Ve onu ilk kez yatağına götürdüğümde eski sevgilisinin kafasında yer açmasını istememe imkân yoktu. Onun o güzel beyninde ikimizden başka kimseye yer kalmadığında, o zaman onu alırdım. Sonra onu benim yapardım.

Yemin ederim, sikimizin düşmesini , değil mi?

Aletimin tamamen güvenli.

Pek emin değilim.

El ele galeriden geçip sokağına çıktığımızda, "Harika ilk randevum için teşekkür ederim" dedi.

"Rica ederim. Benim için zevkti." Sonra kendime engel olamadım. "Diğer tüm ilk buluşmalarından daha mı iyi?"

"Kesinlikle."

"Derek'le bile mi?"

Beni durdurduğunda, arkamızda yürüyen çift neredeyse bize çarpacaktı. Yüzümü kavradı ve parmaklarını tıraş etmem gereken kıllarımın üzerinde gezdirdi. "Bütün randevulardan iyidir."

"Bütün randevular mı?"

"Hiç mi?" "Her biriyle."

"O zaman sanırım beş yıldız alıyorum. Gotham City Grill'deki öğle yemeği için aldığım 4 yıldızın aksine."

Güldü. "Oh, bu randevu için beş milyar yıldız kazandın."

"Vay canına. Onur duydum." Ve ciddiye aldım.

Sonra sertçe öpüştük ve sokakta kendimizi gösterdik ama ikimiz de birbirimizin içinde kaybolmuştuk. Bizi kimin gördüğünden ya da ne düşündüğünden habersiz ya da umursamadan. Vücutlarımız mükemmel bir şekilde hizalanmış, onun yumuşak göğüsleri benim sert göğsüme bastırıyordu. Bir elimi aşağı doğru kaydırarak kıvrımlı poposunu avuçladım ve sıktım. İnledi.

"Bir oda tutun," dedi bir adam, yanlarından geçerken arkadaşıyla gülüşüyordu.

Bu bizi ayırdı. Birazcık. Dudakları öpücüklerle şişmiş, yanakları kızarmış, gözleri arzuyla parlıyordu, tamamen çarpıcıydı.

"Biliyorsun. Bir *dahaki sefere* söz vermiştin."

Bahsettiği sözü hatırlamak için çok fazla düşünmeme gerek kalmadı. Sikim seğirdi ve kot pantolonumun fermuarına karşı daha da gerildi. Onun güzel amını yalama düşüncesi bile görüşümü bulandırıyor. Çıldırıcı bir ihtiyaçla onu arzuluyordum.

"Evet," dedim sesimdeki çığ boğukluğu duyarak. "Bu tutmayı planladığım bir söz."

"Bir dahaki sefere." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve beni kaldırım boyunca geri çekti.

Bir dahaki sefere.

CHAPTER 28

~EVIE~

T

İlk resmi randevumuzun bu kadar mükemmel olması evrenden. Çünkü hemen ardından, ikinci bir randevu almamızı ve hatta baş başa vakit geçirmemizi engelleyen bir dizi olayla karşılaştık.

Öncelikle, Jules'un yeni yardımcı şefi Mitchell, kasapların teslimat günü olan Pazartesi gecesi dondurucuyu tamamen kapatmadı ve içerideki tüm stoğu kaybettik. Kabul etmek gerekir ki bu Mitchell'in hatası değildi, çünkü her kapattığınızda çelik mandalı kapıya takmanız gerektiğini bilmiyordu, aksi takdirde kapı tekrar açılmaya meyilliydi. Bu, Jules'un her yeni çalışana binlerce kez anlattığı şeylerden biriydi. Ama Ruben'le kahve içtiğimizden beri dalgın bir dingil olmuştu.

Bu felaketin üstüne, bir erkek kedi Fred'in peşine düşmüş ve Z onu kurtarmaya gelmişti. Bir akşamüstü gürültüyü duyup Z'yi turuncu tekirle birlikte avluda yuvarlanırken bulduğumuzda Clara ve ben şaşkına dönmüştük. Fred deli gibi çırpınıyor, gökkuşağı papyonu boynunda sallanıyordu. Yanına koştuğumuzda Z, erkek kediyi korkutup kaçırmıştı. Ancak Z'nin üzerinde kanayan birkaç yara vardı ve arka bacağı topallıyordu.

Onu Beryl'in evine götürdüm. Şehirdeki en iyi cadı şifacısıydı. Kırık bacağını bir dikiş büyüyle onardıktan ve delinmiş yaralarını yamaladıktan sonra, anaç ve küçümseyici bir kaş çatmayla bana döndü. "Bu kedinin hayatının geri kalanını doğal bir şekilde yaşamasına izin vermelisin."

"Öyle. Sadece biraz yardımla."

"Isadora onu sonsuza dek hayatta tutamaz."

"Hayır," dedim içimden değil ama yüksek sesle, "ama belki yirmi yıl kadar daha?"

Gerçekten ağır bir iç çekiş. "Bu doğal değil. Kediler o kadar uzun yaşamak istemez."

Avucumun altında motorbot mırıltısı çıkaran Z'ye baktım. "Nereden biliyorsun?"

Üstün bir kaşını kaldırdı. Üç kedi, Fitzzy adında oyuncak bir kaniş, bir kafes kanarya, bir gelincik ve Matilda adındaki domuz keçisinden oluşan hayvanat bahçesine şöyle bir göz attıktan sonra iç çekerek ona döndüm.

"Evet." O cadıların Dr. Doolittle'ıydı, sanırım haklı olduğu bir nokta vardı. "Belki de haklısın."

Kucağımda Z'nin sırtında duran elini nazikçe benimkinin üzerine koydu. "Şimdi olmak zorunda değil, ama belki Isadora'yı rahatlatabilirsin."

Başımı salladım. "Tamam." Z'nin gitmesine izin vermeyi düşündüğüm için sertçe yutkundum ama Beryl haklıydı. O her zaman haklıydı.

"Peki ya kurt adam?" Kakao kahverengi gözleri beni anneminkiler gibi . Çok fazla farkındalık ve bilgiyle inceliyor.

"Peki ya o?" "Siz sevgili misiniz?"

"Hayır," diye itiraf ettim, göz temasından kaçınarak. "Henüz değil." Sonra ona baktım. "Neden? Ruh'un benim için çektiği kartlara göre bunu yaparsam öleceğimi mi düşünüyorsun?"

Bana güleceğini ya da başını sallayacağını umuyordum ama omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Beryl..." Dudaklarımı yaladım ve devam etmeye karar verdim. "Ona değer veriyorum. Hem de çok."

"Biliyorum. Ölüm kartı, dönüşüm, büyük ihtimalle onunla ilgili."

Alay ettim. "Sadece bu kadar. Bir cadı onu karmaşık bir büyüye bağlamış, bu yüzden de değişemiyor. Dönüşemiyor. Üç aydan fazla oldu."

Bilge ifadesi ciddi bir kaş çatmaya dönüştü. "Bu hiç iyi değil." "İyi değil. Kurdu... ona sorun çıkarıyor."

"Hayır, sorun bu değil." Matilda, Beryl'in belini saran ve yere kadar sarkan uzun atkının uçlarını çiğniyordu. Onu kovaladı ve ayağa kalkarak otlar ve şifalı çiçeklerle dolu bir İngiliz bahçesine bakan penceresine doğru yürüdü. "Büyüyü yapan cadının onu engellemesinin bir nedeni var ve bu, kurdu onu çıldırtсын diye değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Uzun bir parmağını dudaklarına götürdü. "Bir sebepten ötürü dizginlemeye çalıştığını kurt adamın doğası bu."

"Onun doğası mı? Bir dönüşmek mi?"

"Kana olan arzusu."

Z ellerimde ayağa kalktım. "Bu hiç mantıklı değil."

"Bizim için değil." Yüzüme doğru döndü. "Ama onun için öyle. Ya da ona. Her kimse onlar." Raflardan oluşan duvarına doğru dönerek bir çekmeceyi açtı ve tohum paketi büyüklüğündeki birkaç küçük zarfı karıştırdıktan sonra bir tanesini çıkarıp uzattı. Bir araya getirdiği birçok bitkisel karışımdan biriydi. "Sanırım yakında bir büyü bozma büyü yapacaksınız."

"Çoktan denedik ama işe yaramadı."

Durdu, omzunun üzerinden ters ters baktı, sonra paketlerini karıştırmaya devam etti.

Devam ettim, "Cadı işareti ve ona yapılan büyü hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Jules bu konuyla ilgileniyor ve Meclis Zirvesi'nde Clarissa'ya soracağız."

"Güzel." Aradığı şeyi buldu ve paketi avucuma bastırmak için geri döndü. "Bir fincan sıcak çayla birlikte al. Acı tadı yok etmez ama hafifletir."

"Teşekkürler." Toz karışımıyla dolu, içinde neredeyse bir yumru olan küçük beyaz pakete baktım. "Çay içtiğini sanmıyorum ama istersem içer."

"Bu *onun* için değil. Senin için."

"Neden benim için?"

"Bilmiyorum. Ruh bana bunu sana vermemi söylüyor." "Şimdi içmek için mi?"

"Hayır. Ruh ne zaman bileceğinizi söylüyor."

Gözlerimi pakete diktim. "Ne işe yarıyor?"

Yüzümü ellerinin arasına aldı, bana normalde olduğundan daha fazla şefkatle baktı, bu küçüklüğümden beri yapmadığı bir şeydi. "Korkunu alacak ve ihtiyacın olan odaklanmayı sağlayacak."

Boğazımı temizleyerek "Tamam." diye fısıldadım.

Bu bana kesinlikle hiçbir şey söylemedi. Ama önemli değil. Doğru zaman geldiğinde öğrenecektim. Garip ama bunu iliklerime kadar hissettim.

Beryl öne doğru eğildi ve Z kollarımdayken bana olabildiğince sıkı sarıldı. "Kendine iyi bak, aşkım."

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Yapacağım, Beryl. Benim için endişelenme."

Paketi sırt çantamın dış cebine koydum ve kapısına doğru yürüyüp kapıyı açtım. Arkama dönüp baktığımda yüzünün gergin hatlarına kazınmış endişeyi görünce tekrarladım: "*Merak etme. Her şey yoluna girecek.*"

Ama Z'yi yolcu koltuğundaki yastık kaplı kutuya yerleştirip Magazine Caddesi'ne doğru geri dönerken, bunun olup olmayacağını merak ettim.

O günden sonra Z konusunda kendimi biraz korumacı hissediyor, eve yakın duruyor ve Jules için çok olan Şükran Günü yaklaştıkça Jules'un mutfaka yetişmesine yardımcı oluyordum. Mateo her gün atölyesine kapanıp sanatçı arkadaşı Sandra için hazırladığı komisyonu bitiriyordu. Birkaç gece akşam yemeği ve bir şeyler içmek için benim bölümüme uğramayı başardı. Bir beyefendi gibi davranıyordu. Açıkçası benim hoşuma gitmeyecek kadar çok.

Nedense son zamanlarda Alfa'yla çok daha kolay başa çıkabiliyordu ve ben bunun nedenini anlayamıyordum. Ona sorduğumda sadece omuz silkti ve beni eriten o gizli gülümsemesini takındı. Hâlâ Ruben'in bize o kitabın bir kopyasını bulmasını bekliyorduk ama endişelenmiyorduk. Kitabı bulabilecek biri varsa o da Ruben'di.

Sonra ne olduğunu anlamadan Şükran Günü geldi çattı. Bir gün önce ve bütün sabah Clara'yla birlikte mutfakta yemek hazırlığı yapıyordum. Şükran Günü'nün Jules için büyük bir olay olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Sanırım bunun şükran duymaktan çok, bir tatilin etrafını saran abartılı bir yemekle ilgisi vardı. Ama Jules sevgisini böyle gösterirdi. Bana ve ailemizin geri kalanına karşı bile açıkça sevgi dolu bir insan değildi, ama bizim için öleceğini ya da öldüreceğini biliyordum. Onun için harika bir yemek pişirmek, yapabileceği en büyük, en iyi sarılmayı yapmak gibiydi. Yani Şükran Günü yemeği devasa, sevgi dolu bir kucaklaşma gibiydi.

Clara ve Violet tüm yuvarlak masaları duvara itmiş ve tüm konuklarımızın sığabileceği uzun bir masa yapmak için bir araya getirdiğimiz portatif masaları getirmişlerdi. Uzun masa beyaz masa örtüleriyle örtülmüş, turuncu ve sarı su kabakları, gümüş şamdanlar ve Clara'nın kağıt mendilden yaptığı sevimli hindiler, gümüş kadeh takımları ve bordo peçetelerle süslenmişti. Masa sonbaharın renkleriyle donatıldı.

Mateo kapıdan girip güzel masaya baktığında "Vay canına," dedi.

Bir kolumu onunkine doladım, bu yıl her şeyden çok tek bir şey için şükrediyordum. "Menüyü görene kadar bekle."

Jules bu gün için mutfakta her zaman kendini aşar, keşfettiği veya kendi yarattığı tüm yeni tarifleri denerdi.

"Oh, gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bir de ben duyayım."

Sırıttım. Aslında ikimiz de tam bir aptal gibi sıırıttıyorduk. Onu özlemiştim ve burada olduğu için çok mutlu olduğumdan delice gülümsememek için ağız kaslarımı kontrol edemiyordum.

"Bugün, ot ve narenciye tereyağıyla kavrulmuş hindi, elma, ceviz ve tavuk dolması, ıstırıdye sosu, akçaağaç pastırması soslu kavrulmuş meşe palamudu kabağı, kızarmış arpacık soğanlı yeşil fasulye güveci, keçi peyniri ve taze soğanlı kavrulmuş tatlı patates, mandalina-kızılık reçeli, kırık biber ve mermer çavdar ekmeğı, brüksel lahanası, kırmızı biber ve avokado salatası yiyeceğiz." Derin bir nefes aldım. "Son olarak tatlı olarak viski kreması soslu balkabaklı ekmek pudingi ve çikolatalı cevizli turta alacağız."

"Kahretsin," dedi Mateo'nun arkasından kadifemsi bir ses. "Şimdi açlıktan ölüyorum." Nico elini karnına götürerek içeri girdi. Elimi sıkmak için uzattım.

"Hayatınızda yiyeceğiniz en iyi Şükran Günü yemeğine hoş geldiniz."

Nico'nun ağzının bir tarafı yukarı kalktı ve bir an için kuzenine çok benzedi.

"Tabii gelecek yıl tekrar gelmezseniz," diye ekledim. "Bu durumda, bunu aşacaktır. Her zaman bir yolunu bulur. Bu biraz saçma. Hepiniz içeri gelin."

"Millet," dedim JJ'in içkileri karıştırdığı bardaki kalabalığa. "Bunlar Mateo ve Nico. Çocuklar, bu JJ, tanıdığınız barmenimiz, onun arkadaşı Charlie, Elsie ve Sam, iki harika aşçımız, yeni yardımcı şefimiz Mitchell ve benimle birlikte masalarda çalışırken gördüğünüz, siperdeki kız arkadaşım Belinda, eminim." Belinda cilveli bir selam verdi. Sonra kız kardeşlerime döndüm, mutfaktan çıkıyorlardı, açık büfe tarzında servis yapabilmemiz için yerleştirilmiş büfe masasına koymak üzere son yemek tepsilerini taşıyorlardı. "Kız kardeşlerim Jules, Clara ve Violet'i de tanıyorsunuz."

Nico'nun geleceğı konusunda onu uyarmadığım için Violet'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Jules her zaman Şükran Günü'nde gidecek bir aile sofrası olmayan kimi istiyorsak davet etmemiz gerektiğini söyler. Nico bu tanıma uyuyordu. Violet'i uyurabilirdim ama uyarmadım. O kötüydü ve intikam almayı hak ediyordu.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi Jules. "Neden hepiniz içkilerinizi istediğiniz yere koymuyorsunuz?" Masayı işaret etti. "Sonra da tabaklarınızı doldurun. Bolca hazırladık."

İlk günkü gafını telafi etmek için fazla mesai yapan Mitchell, kokulu sofa karşısında sevinçten havalara uçan Elsie ve Sam'in arkasından büfeye doğru ilerledi. Temiz kesilmiş siyah saçları ve kesilmiş sakalıyla yakışıklı bir adamdı. Jules'a yaklaşarak, "Keşke yemeği pişirmene yardım etmemize izin verseydin. Bu" -bir eliyle başını sallayarak işaret etti- "mutfakta çok fazla iş vardı."

Jules gülümsedi, kollarını kavuşturmuş ama gevşek ve rahattı. "Bu amacımızı boşa çıkarırdı, Mitch. Bugün bizim için bu kadar çok çalışanlara geri verme günüm. Cauldron ailesi için."

"Evet," dedi Violet, viski renkli bardağını masaya koyarken. Muhtemelen sek viskiydi, şimdi düşündüm de, kaypak gözleri Nico'ya kayıyordu. "Bizi köle gibi çalıştırıyor, o yüzden sen o güzel kafanı yorma."

Mitch başını salladı, yanakları pembeleşmişti, sonra tabağını alıp servis yapmaya başladı. "Minnettarım."

"Elbette," dedi Jules. "Kasabaya yeni taşındınız ve biz çalışanlarımızı ailemizden biri olarak görüyoruz. Sizi aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz."

Başını salladı ve maşayı kullanarak bir dilim hindi aldı. "Finnie ve Barb nerede?" Finnie bulaşıkçımız, Barb da üçüncü aşçımızdı.

"Aileleriyle birlikte," dedi Jules. "Finnie'nin büyükannesi onun evine gitmezse onu öldürür ve Barb her zaman Metairie'deki ailesiyle bir araya gelir. Ama yine de artan yemeklerden birkaç tabak hazırlamamız gerekecek."

Sam masaya oturdu. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Bilmiyorum," dedi Nico, sıraya girerek. "Çok fazla yiyebilirim."

"Aç mısın?" diye sordum.

Göz kırptı, sonra bakışlarını Violet'e kaydırdı.

"Çok." Gözlerimi devirdim. Kurtadamlar.

"Oh, Bayan Ferriday!" Clara çığlık atarak kapıya doğru koştu. "Geldiğinize çok sevindim." Kolunu kitap kulübünden tanıdığım yaşlı hanımlardan birinin dirseğine doladı. "Millet, bu Bayan Ferriday, bugün bize katılacak."

"Lütfen bana Miriam deyin." Yetmişli yaşlarında, canlı görünümlü bir kadındı, sonbahar dekoruna uygun bir elbise giymiş ve boynuna pırıltılı altın bir fular takmıştı.

"İçeri gel, Miriam," dedi JJ. "Sana ne içireyim?" "Tom Collins yapabilir misin?"

"Hemen geliyorum."

JJ'e bir uyarı parmağı kaldırdı. "Cin konusunda cimrilik etme, evlat."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Bara doğru ilerlerken o güzel gülümsemelerinden birini takındı, bu da kadının elini geri çekmesine ve eşarbını dalgalandırmasına neden oldu. Görünüşe göre JJ başka bir hayran bulmuştu. Hiç de şaşırtıcı değil.

"Clara nereye gidiyor?" diye sordu Mateo, kız kardeşim bardan çıkıp sokağın karşısına geçerken kaşlarını çatarak. Tabağı o kadar doluydu ki hepsini yedikten sonra midesinin bulanmasından korktum.

Violet homurdandı. "Merak etme. Bir fark etmiş olmalı." Violet'e

"Eşeklik etme," dedim.

"Ne? Ciddiyim. Evsizlerle ilgilenmeyi seviyor."

Charlie yanına bir tabak almak için yanaştı. "Biliyoruz. Sadece ağzından çıkan her şey seni bir sürtük gibi gösteriyor."

Bu doğrudu. Violet istemediği halde sesini iğneleyici çıkarıyordu. Clara'yla ikiz olmaları şaşırtıcı bir şeydi. Evet, ten rengi, göz rengi ve şekil olarak birbirlerinin aynısıydılar - Clara daha ince olmasına rağmen - ama aralarındaki farklar çok büyüktü. Eğer aynı yumurtadan çıkmamış olsalardı, kardeş olduklarını asla bilemezsiniz.

Herkes tabaklarını doldurup oturacak bir yer ararken, Clara bugün kapalı olan Queen of Tarts adlı pastanenin köşesine yaslanmış uzun boylu, zayıf adama doğru hafifçe adım atarken pencereden dışarı baktım. Sigarasından uzun bir nefes çekerek onun yaklaşmasını izledi. Onu etrafta çok görmüştüm.

"Şükran Günü yemeğine acımasız birini mi davet ediyor?" Benimle birlikte izleyen Jules'a mırıldandım.

"Görünüşe göre."

"Bu ilginç olacak."

Clara her zaman yaptığı gibi ellerini kullanarak canlı bir şekilde konuştu. Yüzünü göremesem de adama gülümsediğinden emindim. Siyah perçemleri yüzüne sarkan ve neredeyse tek gözünü kapatan adam, sigarasını içerek onu izledi. Clara, muhtemelen Şükran Günü'nde yabancılar da dahil olmak üzere herkesi soframıza davet etmekten ne kadar hoşlandığımızı anlatmak için acele etmedi. Ona hacılar ve Amerikan yerlileri hakkında küçük bir tarih dersi de vermiş olabilirdi, elbette idealist bir versiyonu bu, ve tüm yalnız gezginleri ağırlamanın nasıl bir vatandaşlık görevi olduğunu

Dünyayı soframıza getirmek. Clara'yı dünyadaki tüm aç insanları doyurmaktan daha fazla hiçbir şey memnun edemez.

Gaddar, odaklanmış ama rahat bir şekilde onu izliyordu, hâlâ tuğla binaya yaslanmıştı, sigarası parmaklarının arasında gevşekçe sallanıyordu. Clara hâlâ devam ediyordu ve görünüşe göre söylediği bir şeye gülmüştü bile, utanmış bir şekilde değil, çünkü kolay kolay utanmazdı, ama o kadar da komik değil gibi bir şekilde. Adam sokağa baktı, dumanı yana doğru üfledi ve kızın bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan önce başını çevirerek bir şeyler söyledi.

Konuşurken başını salladı ve elleriyle bir şeyler işaret etti, sonra ona küçük bir el salladı ve bugün trafiğin neredeyse hiç olmadığı caddenin karşısına geçti. Adam onun bara dönüşünü izledi, sonra sigarasını düşürdü ve elleri cebinde ters yönde yürümeye başlamadan önce botuyla ezdi.

"Bu yıl Azrail yok," diye fısıldadım Jules'a.

"Tanrıya şükür," diye cevap verdi, Clara'dan başka son kalan tabaklarımızı almak için bana katıldı. "Şu anda iki kurt adamla ancak başa çıkabilirim."

Ona pis bir bakış attım ama saklamaya çalıştığı sırtışı yakaladım. "Kabul et. Mateo iyi bir adam." İstiridye sosundan ekstra büyük bir porsiyon kaşıkladım. Uğruna ölünecek bir şeydi. "Kötü bir cadının büyüüne tepki verdiği zamanlar hariç."

"Bunun dışında." Mermer çavdar ekmeği için mandalina-kızılçık jölesinden biraz alarak içini çekti. "Ruben mesaj attı ve bir kopyasını bulduğunu söyledi. Bir hafta içinde elinde olur."

"Bir hafta mı? Neden bu kadar uzun?"

"Görünüşe göre, Karpat Dağları'nda yaşayan bir cadıyla birlikte. Bir şifacı. Oradaki vampir topluluklarından biri onu çok iyi tanıyor. Ama kadın izbe bir yerde yaşıyor, bu yüzden adamlarından birini onu bulup kitabı alması için gönderiyor. Ve bu tehlikeli, yani..." Omuz silkti.

"Nasıl tehlikeli? Kan büyüü mü yapıyor?"

"Hayır, o değil. O bir şifacı, Evie." Daha iyi bilmeliydim. Şifacılar karanlık sanatlarla uğraşırlarsa büyülerini yönlendiremezlerdi çünkü büyüleri topraktan gelirdi. İyileştirme büyüü doğası gereği iyiydi. "Karpat Dağları diğer covenler ve kaba kurtadam sürüleriyle dolu. Kurallara uyan türden değiller." Masaya bir göz attı. "Senin Mateo gibi değil."

İltifatı karşısında kalbim pır pır etti. Mateo'm.

Tabağımdaki hindi kızartmasından bir dilim çatalladım. "Yani Ruben bir kurt adam sürüsüyle savaşabilecek birini mi göndermek zorunda? Kitabımız için mi?"

"Bir adamı olduğunu söyledi."

"Vay be. Korkunç bir adama benziyor."

"Ruben'e göre çok yetenekli biri. Her neyse, her şey yolunda giderse, kitabı yakında alacağız."

Nico'nun söylediği bir şeye gülen Mateo'ya baktım. "Güzel. Bu bir sonraki dolunaydan önce olacak. Umarım."

Clara, JJ'in yanında oturan ve flört etmeye çalışan Miriam'ın yanında duran beyaz şarap bardağına kaşığı vurdu. Mateo ve Nico'nun arasına oturduğumda sesler ve çatal bıçak şingirtıları kesildi. Violet'in Elsie'yi kendisiyle yer değiştirmeye zorladığı gözünden kaçmadı, böylece artık Nico'nun kendisini koyduğu yerin hemen yanında değildi.

"Öncelikle kız kardeşim Jules'a hepimiz için bu muhteşem yemeği hazırladığı için teşekkür etmek istiyorum." Bir alkış korosu yükseldi. "Ama aynı zamanda salonda dolaşp şükran duyduğunuz bir şeyi paylaşma geleneğimizi de sürdürmek istiyorum."

", Clara." Violet inledi. "Bunu her yıl yapmak *zorunda* mıyız?"

"Evet. Yapmalıyız." Çenesini kaldırdı ve ikizine dik dik baktı. "Ama Violet bu gelenek hakkında inleyip sızlanmayı sevdiği için, onun acısını biraz hafifletmek için bir uzlaşmaya varabileceğimi düşündüm. Bu yıl için en çok minnettar olduğunuz şeyi bir ya da iki kelimeyle paylaşalım."

"Bu çok kolay," dedi Mitchell. "Yeni işler."

Jules gülümsedi ve kadehini masanın üzerinden ona doğru kaldırdı. "Yeni çalışanlar," diye ekledi.

"Hey! Bekle bir dakika," dedi Sam, kendi kendine işaret ederek. "Ve ," diye ekledi. Masada birkaç kahkaha yükseldi.

"Yeni arkadaşlar," dedi Nico bardağını masaya doğru kaldırarak. "Ve eskiler," diye ekledi JJ, Charlie'ye gülümseyerek.

"En iyi arkadaşlara," dedi yanımdaki Mateo, eli masanın altından kayarak uzun parmaklarıyla kalçamı sardı.

Bakışlarımı yakaladığında ağzım kurudu, yoğun ifadesi beni esir aldı, iri eli bacağıma sıktı. Masaya bakmadan aptalca tekrarlardım: "En iyi arkadaşlara."

Sanırım biri bize güldü ve evet, herkes konuşmaya devam etti, şükran sözlerini ekledi. Ama ben hiçbir şey duymadım. Kendimi kaybetmişim.

Mateo'nun gözlerinin güzel kahverengi derinliklerinde, yüzündeki delicesine zorlayıcı ifade, parmaklarının bacağımda aşağı yukarı yaptığı karın deveranlarında tamamen ve tamamen kayboldum. Kot pantolonun içindeyken bile onun sıcaklığını, dokunuşunun, bakışlarının, bedeninin, aklının, kalbinin ve ruhunun manyetik çekimini hissedebiliyordum. Bu doğrudu. Beni yakalamıştı. Nazik sözler, yumuşak dokunuşlar ve sert öpücüklerle beni kendine çekmişti. Ve bu yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum. Hepsini istedim. Her şeyi istedim.

Evet, kız kardeşlerim için, başımı soktuğum çatı için, hayatımdaki nimetler için şükrediyordum. Ama hepsinden önemlisi, sadece ve sadece tek bir şey için şükrediyordum. Ve o anda eli kalçama, iradesi kalbime sarılmıştı. O anda bana en güçlü büyüü yaptığını anladım. Binlerce gemiyi denize indiren, savaşlar çıkaran ve krallıkları deviren büyüü. Kralları bir kadın için yeminlerinden vazgeçmeye zorlayan büyüü. Onun *için* her şeyi, *her şeyi* yapmam için beni kandıracak olan. Bu duygunun ne olduğunu anladım ve içimde bir gelgit dalgası yaratırken titrememeye çalıştım.

Yutkundum, kendimi bu üç yıldızlı Michelin yemeğini ağzıma tıktırmaya zorladım, az önce ne olduğunu bir şekilde anlamamasını umuyordum. Bu aynı anda hem harika hem de dehşet vericiydi. Ya o da aynı şekilde hissetmiyorsa?

"Ne oldu?" diye fısıldadı kulağıma yakın bir yerden, dudakları hassas kabuğa değiyordu.

Titredim. "Yok bir şey. Sadece... burada olduğun için mutluyum."

"Olabileceğim başka bir yer yok," dedi, eli hâlâ bacağımanın üzerindeydi.

"Güzel," dedim tabağıma, şu anda ona bakamıyordum. Duygularım ham ve girdaplıydı.

Sonra çekilmeden önce dudakları yanağımı okşadı. Basit bir öpücük. Cinsel ya da yoğun bir şey değildi. Ama aynı zamanda, kalıcı hissettirdi. Sanki dudaklarının nereye ait olduğunu biliyordu. Benim üzerime. Her nasılsa, bu omurgamdaki gerilimi hafifletti, belki de onun duygularının da aynı yönde olduğunu ummama yetecek kadar.

CHAPTER 29

~EVIE~

"C Larissa da cadı işaretleri konusunda pek bilgili olmadığını söyledi," dedi Jules, "ama iki biliyordu. Köprü işareti

bir tür geçit sembolüydü, genellikle büyülerini birleştirmek için kullanılırdı. Bu yüzden bunun çok karmaşık olduğunu söyledi. Mateo'ya yapılan büyü aslında katmanlı."

"Yani, birden fazla mı?" Otoparktan Lonca kokteyl partisinin yapıldığı Roosevelt Oteli'ne bir blok uzaklıktaki Canal Caddesi'ni geçerken Jules'a sordum. Clara ve Violet birkaç adım geriden yürüyor, bir şeye gülüyorlardı. Trafik vızır vızır akıyordu, şehir geceleri daha da canlıydı.

"Evet. Köprü sembolü onları birbirine kilitliyor. Tanıdığı diğer işaret ise sonsuzluk görünümlü olanıydı. Hatırlıyor musun?"

Siyah elimi karnıma bastırdım. "Göğsünün her yerindeydi." "Bunun sonsuz yaşam anlamına gelebileceğini söyledi.

"Ölümsüzlük gibi mi? Bunun imkansız olduğunu sanıyordum."

Kaşları birbirine yapıştı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Belki de bu cadı, her kimse, bir yolunu bulmuştur. Ya da bulduğunu sanıyor."

"Bu ne lan Jules? Mateo'nun vücudunun her yerinde ölümsüzlük ve ölüm işaretleri olması hiç mantıklı değil!"

Roosevelt Yolu'nda yürürken sesim bizi çevreleyen yüksek binalarda yankılandı. Öfkem ve hayal kırıklığım açıkça taşıyordu. Birileri çok değer verdiğim, onunla aynı odada nefes almakta zorlandığım bu adama karşı ciddi bir kötü niyet ve ben de ona yardım edemeyen lanet olası bir hex kırıcsıyım. Bu beni deli ediyordu!

Jules rahatlamak için kolunu benimkiyle birleştirdi, ten tene teması beni sakinleştirdi. İkimiz de paltolarımızı evde bırakmaya karar vermiştik. Hava serindi ama kokteyl elbiselerimizle otele doğru kısa yürüyüşümüzde donacak kadar değil. Jules dizlerine kadar inen koyu kırmızı, teni saran şifon bir elbise tercih , bu da minyon bedenine bir boy illüzyonu veriyordu. Yanılsama olmayan şey ise en büyük kız kardeşimin sahip olduğu ve genellikle palto ve bol pantolonların altına sakladığı inkar edilemez katil vücuduydu.

Bu parti için yeni bir elbiseye bir dolar bile harcamamaya kararlı olduğumdan, düğün/parti elbisemi seçmiştim. Ayrıca, yeşil ipek elbisemin göğüs dekolteli üst kısmı göğüs dekoltelerimi, orta kalça uzunluğundaki kısmı ise dolgun bacaklarımı gösteriyordu. Bu elbise beni her zaman özgüvenli ve güzel hissettirmiştir. Ve bu özel parti için de böyle hissetmeye ihtiyacım vardı. Derek'e neleri kaçırdığını göstermeye çalıştığımdan değil, çünkü ne düşündüğü umurumda bile değildi. Sadece "Ben kadını, kükrediğimi duyun" diye bağıran kadınısı bir zırha ihtiyacım vardı.

"Merak etme," diye fısıldadı Jules. "Bunu çözeceğiz. Eğer birisi-"

Yanımda irkildi ve hızımızı yavaşlattı. Bakışlarını ilerideki otele doğru takip ettim. Roosevelt'e çıkan merdivenlerin dibindeki altın filigranlı gaz lambalarının altında duvara yaslanmış Ruben duruyordu. Ne kadar da iyi görünüyordu. Yakalarına beyaz saten bir eşarp örtülmüş siyah bir smokin giymiş, elleri ceplerinde, bir ayak bileği diğerini çaprazlamış, sarı saçları sıcak ışığın altında parılıyor, bir dergideki model gibi görünüyordu. Seksi vampir milyarderler için bir dergi. Ruben'in ne kadar zengin olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şu anda milyarlarca dolar değerinde güzel bir adam gibi görünüyordu.

Violet, "Cehennemin kadar yolun var," diye mırıldandı.

Jules doğruldu, biz yaklaştıkça bana daha da sıkı sarıldı. Ruben yaklaşmamızı izledi, bakışları Jules'un üzerindeydi. Oyalanmak hafif kalırdı. Geziniyor, hesaplıyor, kız kardeşimle ilgili bilmek istemediğim şeyler hayal ediyordu. Bir keresinde ikisinin arasında ne olduğunu sorduğumda, "Aramızda saf nefretten başka *hiçbir şey yok*," diye küçümseyerek hırlamıştı.

Ruben'in yüzüne yapışmış şehvetli bir yarı gülümsemeyle onu süzmesini izlerken, Jules'a nefretin neye anlamayabileceğini hatırlatmam gerekebileceğini düşündüm. Çünkü o değildi. Ama şimdi

zamanı değildi. Özellikle de Roosevelt'in girişindeki krem rengi taşı itip ceketinin içinden bir kitap çıkardığında.

"Oh," diye mırıldandım, aramızdaki boşluğu kapatmak için adımlarımı hızlandırdım. "İyi akşamlar hanımlar," dedi küçük bir selamla, göz teması kurarak

Hepimizle, hatta arkamızda duran Clara ve Violet ile bile. "İşte istediğiniz eşya."

"Haydi, Violet." Clara, Violet'i kırmızı halılarla kaplı merdivenlere doğru sürükledi. "İkinizle de içeride görüşürüz."

Violet'in salya sümük ifadesi karşısında başımı sallayarak onlara el salladım. Jules küçük, ciltli kitabı eline alarak, "Teşekkür ," dedi.

Deri kapağın ön yüzünde altın harflerle yazılmış yeşil bir yazı vardı. "Umarım katılmayı düşünmüyordunuz." Jules çenesini yukarı doğru eğerek otelin girişini işaret etti.

Kıkırdadı. "Bir vampirin Lonca'nın kokteyl partisinde hoş karşılanacağını sanmıyorum. Ayrıca, ben davet edilmedim."

Gerçek bu. Aslında Mateo'yu davet etmememin nedeni de buydu. Bu Lonca partilerini sevmememin bir başka nedeni de çok gösterişli olmalarıydı. Sadece cadılar falan. Her zaman Lonca'nın diğer doğaüstü varlıklara karşı daha açık ve kabullenici olmasını dilemiştim. Farklı ırklar arasında en kibirli olanlar onlardı. Evet, sırf bir İnfazcı hepimizden daha güçlü olduğu için doğaüstü varlıkların büyü kurallarına uymasını sağlamak cadıların göreviydi, ancak çoğu cadı bu yüzden elitist ve üstünlük kompleksi içindeymiş gibi görünüyordu.

"Ne yazık ki," dedi Ruben, yoğun ifadesi büyük ölçüde Jules'a odaklanmış bir halde, "başka planlarım var."

Bakışları elindeki kitaba kaydı. "Adamınız kitabı almakta zorlandı mı?"

"Hem de hiç."

"Bu içimi rahatlattı," diye ekledi. "Bana bahsettiğin Lycan sürüsüyle karşılaşmasından endişe ediyordum."

Ruben şimdi iki elini de smokin pantolonunun ceplerine gevşekçe sokmuştu. "Oh, onlarla bir karşılaşması oldu."

"Yaralanmadı, değil mi?" Ruben'in arkadaşı, iş ortağı ya da her kimse onun için aniden çok kötü hissederek sordum.

Ruben gülümsedi, mavi gözleri her zamankinden daha koyuydu. "Dediğim gibi, hiç sorun yaşamadı."

Jules, "O zaman yaralanmadı mı?" diye sordu.

Vampir güldü ve sanırım ilk kez Ruben'in köpek dişlerini uzattığını gördüm. Anladığım kadarıyla vampirler genellikle beslenmeye hazır olana kadar dişlerini uzatmazlardı. Bu delicesine muhteşem adamın keskin dişlerini tekrar saklamadan önce parıldayarak gülmesi bir an için beynimi bulandırdı.

Jules yanımda kıpırdamadan duruyordu, muhtemelen onu ısırma kalkarsa ne kadar hızlı sersemletebileceğini hesaplıyordu. Ama Ruben aptal ya da kuralları ihlal eden biri değildi. Ne kadar çok isterse istesin, isteksiz bir konukçudan kan almazdı. Ve şu anda, kız kardeşime bakınca, bunu fena halde istiyordu.

"Devraj'da bir çizik bile yok." Kızın elindeki kitabı çantasının içine sokarken ona baktı. Aslında sığacak kadar küçüktü. "Yani şimdi bana o randevuyu borçlusun."

Alay etti. "Bunu zaten konuşmuştuk. Böyle bir şey olmayacak."

"Ah, Juliana," diye kadifemsi sesiyle neredeyse şarkı söylüyordu, yıldırım vampir hızıyla ona birkaç santim kalana kadar ilerledi ve yanağına nazik bir öpücük kondurdu. "Bu kesinlikle olacak."

Sonra ardında uzun saçlarımı omzuma doğru iten bir rüzgâr bırakarak gözden kayboldu.

"Kahretsin, hızlı hareket edebiliyor." İki tarafa da baktım. Ondan bir iz yoktu. "Gerçekten çok güçlü, değil mi?"

Boğazını temizledi ve sokaktan merdivenlere doğru döndü. "Evet."

"Kaç yaşında?" Otelin büyük fuayesine açılan cam kapılardan içeri girerken sordum.

"İki yüz "

"*Gerçekten mi? Bu kadar yaşlı olduğumu bilmiyordum.*"

Jules cevap vermedi, parlak zeminde takırdayarak partinin yapıldığı salona doğru ilerledi.

Doğüstü canlılar arasında en uzun yaşam beklentisine sahip olanlar vampirlerdi, yaklaşık yedi yüz yaşındaydılar. Kurtadamlar ikinci sıradaydı ve ortalama beş yüz yaşındaydılar, bu da Mateo'nun kaç yaşında olduğunu merak etmeme neden oldu. Tuhaf, daha önce hiç sormamıştım. Neden şimdi bu kadar merak ediyordum?

Oh, evet. Çünkü hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyordum, ki şansım yaver giderse bu yaklaşık üç yüz yıl daha sürecekti. Bir cadı için hala oldukça gençtim. miydi? Yoksa görüldüğünden çok daha mı yaşlıydı?

Ruben mi? Ya Ruben'den daha yaşlıysa? Kokteyl partisinin kapısından içeri girerken zihnim keşkelerle .

"Eveleen!"

Bu sesin Violet ve Clara'nın kuzenlerimle g l      leri barın yanındaki kümeden geldiğini biliyordum. Jules, yuvarlak masalardan birinde oturan Clarissa ve arkadaşlarına doğru kaydı. Travis beni odanın ortasında karşıladı ve beni yerden kaldırarak kucakladı.

"Vay be. Çok güzel kokuyorsun." Beni yere bıraktı, bir  eytan gibi sırtıyordu. "Bu benim için mi? Bunu benim için giydin, değil mi?"

"Hayır," dedim ve elimle ona vurarak onu bir adım geriye ittim. "Benim bir erkek arkadaşım var."

Mateo'yu d      nce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve keşke onu da davet etseydim . Yani, bu z      lerden birkaç bakış yesek ne olurdu, değil mi? Ama artık çok geçti.

"Hayır!" Travis kalbini tuttu. "Beni aldattı ına inanamıyorum."

"Aman Tanrım, seni aldatmıyorum." Armani ceketiyle kaplı pazısına bir yumruk attım, sanki bir kayaya çarpmış gibi hissettim. "Hadi, bir içkiye ihtiyacım var."

"Evet, biliyorsun."  eytan gibi gülümsedi. "Seni sarhoş etmeyi ve  eytani y ntemlerimle sana sahip olmayı planlıyorum."

"Travis." Ona i renmiş bir bakış attım. "Bu komik bile değil."

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra çok oldu. "Hayır! O değil. Tanrım," dedi kolunu belime dolayarak ve beni diğerlerine doğru yönlendirerek. "Seni benimle dans ettirmekten bahsediyorum."

Güldüm ve Clara'dan gelen  ampanya kadehini kabul ettim. "Zaten kadınları ayartmak için alkole ihtiyacın olmadığına eminim."

" ey," dedi, "belki de pek yalnız olmadığım doğrudur." Belimi sıktı.

" ok edici." Gözlerimi devirdim.

"Harika görünüyorsun," dedi Drew, parlak gülümsemesini göstererek ve bana yumu acık sarıldı. Drew sarılmayı seven biriydi. O da Clara gibi bir Aura'ydı, yani bu bir sürpriz değildi. O da tıpkı Clara gibi harika görünüyordu.

"Teşekkür ederim. Sen de  yle. Ama bunu biliyorsun." Kadehimden bir yudum aldım ve odadaki güzel, uzun bacaklı cadılara göz gezdirdim. "G r n  e göre bu yıl güzel bir se kiniz var."

Travis, Violet'in söylediği bir Şeye güldü, ikisi de balodaki suÇlu komplocular gibi görünüyordu, gece yarısı üzerlerine bir kova kanı kimin dkeceğini planlıyorlardı.

Drew göz kırparak, "Sanırım New Orleans ziyaretimiz verimli geğecek," diye onayladı. Clara'nın aksine, güzelliğini ve karizmasını kadınlara karşı sonuna kadar kullanıyordu.

Başımı salladım. "Bu gece gerĖekten Aura sihmini kullanıyorsun, değil mi?"

"Asla," diye gülümseyerek reddetti, cam bardaktan iÇkisini yudumlarken. "Sihrimizi kullanmamıza gerek yok, değil mi Clara? Bu sadece doğal olarak gerĖekleŐir."

"O da ne?" diye sordu Clara masumca. GerĖekten de kız kardeşim ince bedenine oturan beyaz kılıf elbisesi iÇinde bir tanrığa gibi görünüyordu, sarı saÇları glnĖ derecede mkemmek dalgalar halinde kağalarına kadar dökülüyordu.

"Biliyor musun? Bu hiÇ adil değil," dedi Violet.

"Haksızlık olan ne?" diye sordu Cole, elinde birasıyla grubumuza yaklaşırken, kaşları Ėatıktı.

"Aura büyüsüne sahip olduğu gerĖeđi. Onun iÇin tam bir israf," diye yakındı Violet elinin bir hareketiyle. "Seksi kızları tavlamak iÇin bile kullanmıyor. En son ne zaman eve bir erkek getirdiğini ya da biriyle yattığını bile bilmiyorum."

"Violet," diye azarladı Clara sakince ama kaşlarını Ėatarak, ki bu pek sık olmazdı. "Burası kişisel aşk hayatımı dünyaya ifşa etmenin ne yeri ne de zamanı."

"HiÇ yok," diye alay etti. "Ben de bunu söylüyorum."

"Sana bu konuda yardımcı olabilirim." Travis, Clara'nın yanındaki ayı gibi duruŐundan aşağıya doğru sırttı.

"Eminim yapabilirsin," dedi, muhtemelen flört amağlı olmayan ama yine de yıkıcı bir etkisi olan bir gülümsemeyle. "Kendime başka Őekillerde de bakabilirim."

"İğrenĖ," dedi Drew. "Bu kuzenimin kafamda olmasını istemediğim bir fotoğrafı."

"Benim iÇin sorun değil." Travis gözlerinde muziplikle iÇkisini yudumladı. Tam bir Ėapkın.

"Bir süreliğine burada mısınız?" diye sordu Violet. "GeÇen seferki gibi sizi dışarı Ėıkarabiliriz."

"Korkarım hayır." Drew odayı kolağan etti, muhtemelen yıllık cadılar meclisi buluşmasını arıyordu. BirkaÇ Ėift odanın ortasına yerleştirilmiş kĞk dans pistinde Billie Eilish'in yavaş bir Şarkısı eşliğinde sallanarak dans etti. "Biz hâlâ

Isadora ve Livvy'nin ziyaretinden beri bira fabrikasında arayı kapatmaya çalışıyorum. Siparişler birikmeye başladı."

Üçü Lafayette'in hemen dışındaki Bayou Brewery'nin sahibi ve işletmecisiydi. Aslında Witch's Brew ve Gator Trail gibi özel biralarımızı oradan alıyorduk. Ve tabii ki aile indirimi aldık.

"Evie," diye fısıldadı Cole yanımda ve işaret etti. "Jules seni istiyor."

"Sen de mesaj *alabiliyor* musun?"

Cole bir Etkileyiciydi, Livvy gibi eskiden Savaşçı olarak adlandırılırdı. Etkileyiciler başkalarının kafalarına düşünceler yerleştirme yeteneğine sahipti, böylece o düşüncelerin kendilerine ait olduğunu düşünürlerdi. Büyülerinin bir parçası da, eğer yeterince güçlülerse, diğer insanlarla telepatik olarak konuşmalarını sağlıyordu. Ancak bu tek yönlü bir bağlantıydı, tabii iki Etkileyici karşılıklı iletişim kurmuyorsa.

"Hayır," diye kıkırdadı. "Buraya el salladı ve seni işaret etti. Ama ben onayladım." Şakağına vurdu. "Seninle konuşması gerekiyor."

"Affedersiniz çocuklar." Clarissa ve daha önce hiç tanımadığım yaşlı bir beyefendinin yanında durana kadar odanın içinde, başka bir misafir kümesinin -Louisiana'nın kuzeyinden gelen meclis üyeleri- etrafında ilerledim. Eğer bir cadı olarak saçları ağarmışsa, bu onu en az iki yüzlü yaşlarda yapıyordu.

"Eveleen, seni babam Perry Baxter'la tanıştırmak istiyorum," dedi Clarissa. "Kendisi Londra'dan ziyarete geldi."

Elimi sıktı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Kibar bir aristokrattı, aksanı kulağa çok daha sofistike gelmesini sağlıyordu.

"Ben de memnun oldum." Jules, Clarissa'nın Londra Meclisi'nin güçlü liderlerinden biri olan babasının burada olacağı konusunda beni uyarmıştı.

"Sadece New Orleans'ın ne kadar heyecan verici bir şehir olduğunu söylüyordu," diye ekledi Clarissa.

"Evet, dün gece Saenger Tiyatrosu'nda bir gösterinin ve Commander's Palace'da akşam yemeğinin tadını çıkardım. Hayatım boyunca daha iyi bir yemek yediğimden emin değilim."

"Kesinlikle en iyi restoranlarımızdan biri," dedi Jules.

"Hangi gösteriyi izlediniz?" diye sordum.

"*Garson kız*. İlk tercihim olmasa da çok iyi bir gösteri."

"Baba," diye azarladı Clarissa onu. "Kibar ol."

"Ben her zaman iyiyimdir," dedi gözlerinde bunun tam olarak doğru olmadığını söyleyen bir parıltıyla. "Ben sadece klasikleri tercih ederim. Bana *Les Miserables* ya da *Phantom of the Opera*'yı verin, gece mükemmel olurdu."

"Neden buna gitmeyi seçtin?" Tarzı değilse neden bunu seçtiğini merak ederek sordum. Saenger'da çok fazla seçenek olduğundan değil, ama şehirde görmek istemediğin bir gösteriye gitmekten başka eğlence seçenekleri de vardı.

Clarissa, "Dün gece akşam yemeği ve gösteri için nezaketle ağırlandık," dedi.

"Kim tarafından?" diye sordu Jules.

"Korkarım suçlu taraf benim," diye omzumun üzerinden tanıdık bir ses geldi.

Aramıza biraz mesafe koymak için Jules'a yaklaştım ama Derek çemberimizin içine yaklaşarak kendini dayattı. Ve evet, tabii ki kolunda uzun boylu, muhteşem siyah saçlı bir güzel vardı. Yine de kolunu bırakıp beni garip bir şekilde kucakladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni görmek çok güzel, Evie."

"Sen de," diye cevap verdim, gerçekten söylemek istediğim şeyi ısırarak geri aldım, dudaklarımın sinirlenerek gerildiğini hissettim. Sadece konuşmamıza dahil olmak zorunda kalması değil, aynı zamanda bana bu kadar aşına davranmak zorundaydı. Sanki hâlâ kişisel alanımı işgal etme hakkı varmış gibi. Şu anda bile sola doğru eğilmiş, omzuma kendi omzuyla dokunuyordu. Ama Clarissa'nın ya da babasının önünde kabalık etmek istemedim.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Jules." Bana doğru eğildi ve onu öpmek yerine elini sıktı. Beni de aynı şekilde karşılamalıydı. Evet, iki yıl boyunca birlikte yatmıştık ama ayrıldıktan sonra arkadaşça günlerimizin sona erdiği çok açıktı. Ama o nazik olduğu sürece ben de nazik olabilirdim.

Jules arkasındaki kadını başıyla işaret ederek, "Bizi arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" diye sordu.

Yemin ederim, Derek gerçekten onu engelliyordu. Çok kabaydı. Yanında birini getireceksen, zavallı kıza bavulun değil de sevgilinmiş gibi davran.

"Bağışlayın beni. Perry ve Clarissa dün gece nişanlım Millicent ile tanışma şerefine nail oldular. Hayatım, bunlar Jules ve Evie Savoie." Bir elini kızın minik beline götürürken bana baktı. "Millicent, bu sana bahsettiğim Evie."

"Bir şey mi kaçırıyorum?" diye sordu Perry, hesapçı bakışları aramızda gezinirken.

Ben konuyu değiştiremeden ya da kibarca bir şeyler söyleyemeden Derek söze girdi: "Evie ve ben New Orleans'ta yaşadığım iki yıl boyunca sevgiliydik. Aslında o zamanlar ayrılmazdık. Değil mi tatlım?" Elime dokundu.

Parmaklarının uçlarıyla dirseğimi çıplak bıraktı ve ben teması kesmek için eğilene kadar kolumun arkasına doğru kaydıldı.

Bekle. *Az önce ne dedi?* Bunu herkesin önüne atacaktı.

Herkes mi? Kaba!

Millicent beni bir aşağı bir yukarı süzerken tek yapabildiği "Oh," demek oldu.

Aslında kadın için üzüldüm. Nişanlını ilk Meclis Loncası Zirvesi'ne getiriyorsun ve sonra da onu başkanın ve Londra'nın kodamanlarından olan babasının önünde utandırıyor sun? Eski ilişkimizi bu kadar detaylı anlatmasına hiç gerek yoktu. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, yüzünü görmekten zaten nefret etmiyorsam bile, şimdi nefret ediyordum.

"Bu uzun zaman önceydi," dedim ısırarak.

Bir garson geçerken boş şampanya kadehimi tepsiye koymak için eğildim, bir tane daha aldım ve bu hareketi ondan uzaklaşmak için kullandım, böylece onunla yüzleşirken aramızda iki metre mesafe vardı.

"Öyle hissettirmiyor," dedi yumuşak bir sesle. "Hâlâ her şeyi çok net hatırlayabiliyorum."

Sadece göğüslerime bakmadı. Pislik herif!

Clarissa biraz gergin bir şekilde de olsa güldü çünkü bu çok rahatsız ediciydi. "Cadıların mükemmel hafızaları vardır."

"Çok doğru," dedi Jules. "Evie'nin senden ayrıldığı günü hatırlıyorum, Derek. Hayatım boyunca bir büyücünün bu kadar şaşırdığını görmemiştim."

Kız kardeşimi tüm kalbimle sevdim. Ay'a kadar sevdim. Çünkü rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve hâlâ sessiz olan nişanlısına daha sıkı sarıldı.

"Evie," dedi hafifçe, bu da kötü bir şeyin yaklaşmakta olduğu konusunda beni uyardı, her ne kadar dikkati dağılmış gibi görünse de salonun girişine doğru bakıyordu. "Hâlâ o küçük karikatür çizimlerini yapıyor musun?" Kıkırdadı ve bu huysuz bir kıkırdamaydı, gruba benimle birlikte değil bana güldüğünü söylüyordu. "Hâlâ o küçük hayalin peşinde misin?"

Azı dişlerimi birbirine geçirirken öfkeli bir sıcaklık boynumu kızarttı ve yanaklarımı doldurdu. Gülünç sırtışı bundan ne kadar zevk aldığını gösteriyordu, bu kadar özel bir şeyimi bu özel izleyici kitlesinin önünde sergilemekten, Coven toplumunun üst kademesinin, beni benzetmek istediği kişilerin önünde sergilemekten.

O anda Derek'in benim için ne kadar yanlışı olduğunu anladım. Eğer onun gibi bir kadın olmaya çalışsaydım ne kadar mutsuz olurdum.

aranıyordu. Sessiz, güzel bir kupa, tıpkı şu anda orada duran ve onun bokunu alan gibi.

Daha da sinir bozucu olanı kendime kızgın olmamdı. Eğer bu pisliğin beni bu şekilde etkilemesine izin vermeseydim, çoktan yayınlanmış olacaktım. Korkusuzca hayallerime dalacaktım. Mateo'daki randevu gecesinden bu yana işleri yoluna koymuş olsam da, bu gerçekten övünülecek bir şey değildi. Henüz değildi. Bu yüzden karşılık vermek yerine orada durdum ve kabul ettim, şu anda mutsuz olmamın tek sebebinin bunun olmasına izin vermem olduğunu hatırladım. Bu benim hatamdı.

Gülümsemesi kayboldu ve Millicent'in gözleri omzumun üzerinden kaydı. Sonra herkesinki de öyle oldu, çeneleri düştü, kaşları çatıldı. Jules hariç, onun Derek'e fırlattığı ölüm bakışları kayboldu ve yerini kibirli bir gülümsemeye . Ne oluyor be?

Döndüm ve odanın sessizliğe gömüldüğünü fark ettim. Sonra odanın öbür ucundan bana doğru yürüyen yıkıcı derecede iyi adamı gördüm ve nedenini anladım. Sadece bir adam değil, cadılar arasında bir kurt adam. Benim kurt adamım. Ve bir sepetin içindeki tatlı bebek İsa, Mateo, tamamen siyah, iyi giyimli bir takım elbise içinde, salonda bir amaç için adım atıyor, güzel yüzü arkamdaki Derek'e doğru kayarken tehlikeli bir ifadeye bürünüyordu.

Tek yapabildiğim tüm ihtişamıyla yaklaşmasını izlemektir. Sonunda grubumuza yaklaştığında, avucunu sırtımın küçük kısmına bastırđı -sert, rahatlatıcı bir baskı- eğilip dudaklarıma yavaş, kapalı ağızlı bir öpücük kondurmadan önce, karanlık gözleri benimkilere perinlenmişti. Bu öyle bir öpücüktü ki odadaki diğer herkese önemsiz olduklarını söylüyordu. Cehenneme kadar yolları vardı. Çünkü o sadece kollarındaki kadın için buradaydı. Kalbimin çevresinde bir duygu cümbüşü patlak verdi. Yalan söylemeyeceğim. Oracıkta ağlamak istedim.

"Geç kaldığım için çok üzgünüm bebeğim," dedi diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Galeride işim çıktı." Sanki onu ben davet etmişim ve yanımda olmaması onun suçuymuş gibi, orada çenesi açık bir şekilde duran siksiz harikaya karşı beni savunuyordu.

Mateo nihayet çekildiğinde, sırtımdaki avucu omurgamdan yukarı, saçlarımla döküldüğü yerin arkasına kaydı ve nazıkçe enseme dolandı. O anda Derek'e bakma zahmetine girmedim çünkü gözlerinin yüzümü yaktığını hissedebiliyordum. Onu tanıştırmayı bile başaramadığım için konuşma yeteneğimi de kaybetmişim. Jules için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Millet, bu Mateo Cruz, New Orleans'ın ünlü metal işleme sanatçısı. Mateo, bu Londra'dan Perry Baxter, kızı Clarissa, Lonca başkanımız ve bu da Derek Sullivan ve nişanlısı Millicent."

Mateo, nazik ama sahiplenici parmaklarıyla enseme sararak yanımdaki pozisyonunu korudu. Jules grubun etrafında dolaşırken her biriyle tokalaşmak için elini uzattı ama onlara doğru eğilmek için kılını bile kıpırdatmadı. Hayır. Onların kendisine gelmesini sağladı. Ve en son Derek'in elini sıkıdığı anda, Mateo'nun göğsünde gürleyen derin, vahşi bir hırıltının titreşimini yanlış anlamak mümkün değildi. Alçak ve tehditkâr, saldırmak üzere olduğunu söyleyen türden değildi, ama Derek'i tehlikenin onu hedef aldığına dair alarma geçirdi.

"Hakkınızda her şeyi duydum," dedi Mateo. Nasıl olduysa hem medeni hem de iğrenmiş bir ses çıkarmayı başarmıştı. Kurt adamımın ne büyük bir yeteneği vardı.

Neredeyse gülecektim ama sonra gözlerindeki altın parıltısını fark ettim. Uh oh. Clarissa ve Millicent soluk soluğa kaldılar, muhtemelen onun hemen burada ve şimdi yer değiştirmesini bekliyorlardı. Eğer büyü olmasaydı, ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Sonra Derek erkekliğini özgeçmişiyi birlikte yeniden ortaya koyması gerektiğine karar verdi.

"Aslında *Dr.* Sullivan. Aynı zamanda Greater Baton Rouge'un başkanımı-

"Umurumda değil," diye sözünü kesti Mateo yumuşak ve hoş bir sesle. "Özür dilerdim ama üzgün değilim. Buraya senin için gelmedim" - bakışlarını grubun geri kalanında gezdirdi, sonra bana baktı- "Buraya onun için geldim." Çenesini açtı, ifadesi biraz yumuşadı. "Benimle dans et, aşkım."

Sevdin mi?!

Yani, bunu *aşk* aşkı gibi kastetmemişti ama yine de. Gözlerindeki içten bakış, sesindeki ciddi ton ve elini üzerimde tutuşu kanımın damarlarımda ateş gibi dolaşmasına yetti. Gözlerimi ondan alamıyordum. "Evet."

Soğukkanlı ifadesi göz kamaştırıcı ve doğaüstü bir şeye dönüştü. Sanki biri gecenin sesini sonuna kadar açmış, yıldızları bakılamayacak kadar parlak, ıslıl ıslıl yapmıştı. Tamamen büyülenmişim. Sonra boynumdaki eli elime kaydı ve parmaklarını aşıkların yaptığı gibi benimkilerle birleştirdi. Gerçek aşıklar gibi. Her yönden birbiriyle kaynaşan, birbirine bağlanma ihtiyacı duyan ve bunu dünyanın bilmesini isteyen türden.

Beni kendisine doğru çevirdiğinde, güçlü kolları etrafımda dolandı, biri belimin etrafını tamamen sardı, parmakları belimin etrafında kıvrıldı.

karşı kalça. Onun boştaki eli benimkini sardı ve kollarımız vals tarzında açıldı. Vücutlarımız birbirine öyle bir yapışmıştı ki odada tamamen yalnız olduğumuzu düşünebilirdiniz. Sıkıca tutundum, takım elbise-Mateo ve alfa-kurdun baş döndürücü karışımıyla sersemlemiştim.

Kimin izlediği umurumda değildi, ki muhtemelen partideki herkes izliyordu çünkü dürüst olmak gerekirse bu sadece cadılara özel bir etkinlikti. Onu dışarı atacak fedailerimiz yoktu ama Jules'un daha sonra bazı kötü e-postalar alacağından endişelendim. Şu anda mı? Orada kimin olduğu ve ne düşündüğü umurumda bile değildi. O anda bana bakışından Mateo'nun da öyle olduğu anlaşılıyordu. Delici bakışları kehribar altınıyla parıltıyor, dudakları benimkinden birkaç santim ötede geziniyordu. Topuklu ayakkabılarımla vücuduna mükemmel bir şekilde hizalanmışım ve ağzıma çok daha iyi erişmesine izin veriyordum. Ama şu anda tek yaptığı bana bakmak, beni içine çekmek, çenesini sıkıp gevşetmekti.

"Mateo," diye . "Evet?"

"Sen benim kahramanımsın."

"Hayır." Kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Ben senin kölenim." Parmaklarının pürüzlü uçları sırtımın ortasındaki çıplak tene kaydı, daireler çizerek tenimde tüylerimi diken diken etti. "Ne istersen yaparım. Nereye gidersen git."

"Sadece cadılar için olan bir kokteyl partisine bile." "Gerekirse senin için cehenneme bile giderim."

"Bu da pek farklı değil."

Kıkırdadı, sonra titrek bir nefes verdi. Gözleri erimişti. "Benim durduğum yerden değil." Yüzümden göğsüme doğru inerek, elleriyle beni daha sıkı tuttu ve o kadar yakınım bastırdı ki, sertliğini her yerde, özellikle de pantolonunun içinde hissedebiliyordum. "Bu daha çok cennet gibi." Sonra fısıldadı, "Çok güzelsin Evie."

Ağzı benimkini aldı -yavaş ve emin bir şekilde- dilinin baskın bir hareketiyle ve ben inlememi tutamadım. Kemiklerim sıvılaştı ama o beni tuttu, yakınımda tuttu. Çok yetenekli ellerdeydim, bu yüzden tüm işi onun yapmasına izin verdim. Tüm Lonca'nın, ailelerinin, arkadaşlarının ve sık kafalı eski sevgilimin önünde beni öldüresiye öptü. Öpücüğü bıraktığında burun delikleri alevlendi, çenesinde kararlı bir ifade belirdi.

"Sanırım *bir dahaki sefere* zamanı geldi."

Muhtemelen her hareketimizi izleyen cadılarla dolu bir odada birdenbire bana çok edepsiz şeyler düşündürdüğü için şok olmuştum.

Bir Şey s  ylemek için a zımı açtım ama s  z  m   kesti.

"Evie." Sesi çaresiz bir tınıya d  n  şt  . Sırtımdaki eli saçlarıma doğru uzandı ve kafatasımın arkasını kavradıktan sonra a a ı doğru çekerek ona bakmamı sağladı. "Seni yalamak, sana dokunmak ve seni emmek istiyorum. Her santimini. Seni sertçe becermeden önce."

Gözlerindeki Alfa parıltısını kaçırmadım, ama Mateo'nun cinsel  ekicili inin saldırısına karşı da sıfır gücüm vardı. İ im bitmişti, a zıyla, elleriyle, sikiyle yapmayı planladığı Şeylerin vaadi yüzünden zaten kemiksizdim. S yleyebilece im tek bir Şey vardı.

"Evet."

OceanofPDF.com

CHAPTER 30

~EVIE~

Whiç konuşmadı. Yol boyunca tek kelime etmedi. Kamyonetinin bank koltuğunda yanına oturdum, vücudum titriyordu,

Onun için mırıldanıyordum. Evine dönerken beni öpmeye ya da dokunmaya, ellemeye çalışmadı. Sadece elimi tuttu, parmakları birbirine kenetlendi, beklenti beni bir yarış arabası gibi heyecanlandırdı.

Beni atölyesine açılan arka kapıdan içeri çağırdı, sırtıma sert bir el koyarak karanlıktan geçip dairesine girmeme rehberlik etti. Merdivenleri çıktık, kafamın içinde çığlıklar atarken bile konuşmuyordum, gerilim o kadar yoğundu ki öne düşsem beni kaldırabilirdi. Gölge merdivenlerde omzumun üzerinden aşağıya baktığımda tek gördüğüm, ceketini omuzlarından çıkarırken bana kilitlenmiş iki parlayan altın gözdü.

Neredeyse ayağım takılıyordu ama kendimi duvara tuttum. Bana elini uzatmadı. Ceketini çıkararak gelmeye devam etti. Merdivenlerin başında ona doğru döndüm, ceketini bırakıp kravatını gevşetirken yatak odasına doğru geri geri adım attım. Ayakkabılarımı tekmeledim ama yürümeye devam ettim çünkü gözlerindeki aç bakış, kalbimin alarmla üç kez atmasına neden oldu. Mateo'nun nazik dokunuşlarına, bayıltan öpücüklerine, eriten bakışlarına alışmışım. Ama bu... Buna hazır olduğumdan emin değildim. Bu yüzden geri çekilmeye devam ettim, gözlerimi ondan ayırmadım, kendimi hazırladım... eğer bu mümkünse.

Kravatını havada keskin bir şaklamayla çıkardı. Sıçradım, agresif ses tenimde zonkluyor, bacaklarımın arasına sıcaklık hücum ediyordu. Yalpaladım ama yatak odasına doğru geri geri gitmeye devam ettim. Kolalı siyah gömleğinin düğmelerini açmadan önce kravatı odanın ortasına bıraktı ve

açtı. Yatak odasının zeminine düşmesine izin verdi. Güzel zeytin teniyle kaplı, mükemmel yontulmuş göğsü bir dakikalığına dikkatimi dağıttı. Dizlerim kenara çarpana kadar beni yatağına çektiğini fark etmemiştim. Ama yine de bana dokunmamıştı, dikkatini soyunmaya vermişti.

Ben kimdim ki onu durduracaktım? Orada durdum, sessiz ve nefes nefese, gösteriyi izliyordum. Ve lanet olsun, ne şovdu ama. Pantolonunu ve boxer külotunu çıkardığında nefes alamıyordum. Orada öylece durup uzun, kalın ve kalkık sikine bakarken, o iri ellerinden birini sikinin etrafına doladı ve sert bir vuruş yaptı.

"Elbiseni çıkar," diye emretti, gözleri altın gibi parlıyordu. Gerçekten de emretti, sesi karanlık vaatler ve muazzam bir zevkle doluydu. Ve Alfa. Evet. Burada benimle birlikteydi. Mateo'nun orada olup olmadığından bile emin değildim.

O perili evdeki anımızı hatırlayınca hem panik hem de yoğun bir uyarılma titreşimi, beni sert ama emin bir şekilde tutuşu, kalçalarımın arasını daha da ıslattı. Pencereden gelen ay ışığı yüzünün yarısını aydınlatıyordu. Ağzını açıp derin bir nefes çekerken burun delikleri tekrar .

"Beni ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum." Başını daha önce hiç görmediğim bir şekilde eğdi, bakışları göğsüme kaydı. **"Çıkar şunu. Şimdi."**

Tereddüt etmeden fermuarını açtım ve omuzlarımdan kayarak yere düşmesine izin verdim. O altın gözler her şeyi izliyor, her şeyi görüyor, ilkel bir bakışla beni yutuyordu.

"Sütyenin." Sesi, Tanrım, o kadar derin ve sertti ki açıkta kalan tenime sürtündüğünü hissedebiliyordum, o kadar sert sürtünüyordu ki yoğunluğundan titredim. O çok fazlaydı - çok sıcak, çok sert, çok kaba. Orada öylece durması, ayaklarını iki yana açması, iri, yontulmuş gövdesiyle beni yatağa yaslaması, eliyle yavaş ve ölçülü bir ritimle aletini okşaması, bana birazdan üzerimi örtecek olan vahşi vücudu göstermesi hipnotize ediciydi.

Çabucak itaat ederek arkamdaki tokayı çözdüm ve düşmesine izin verdim, meme uçlarım onun vahşi bakışları altında sertleşti. Titreyerek külotumu çıkarmak istedim ama başını salladı.

"Hayır." Sikine uzun bir vuruş daha yaptı. **"Bırak onları."** Sonra benim için geliyordu.

Orada öylece durdum, kollarım iki yanımdaydı, ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Yani, ama, daha önce seks yapmışım. Birkaç erkekle. Ama kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum.

Mateo'nun önünde duran küçük bir bakireydim. Onu o kadar çok istiyordum ki akıntıya kapılmışım. Neyse ki, onun çok özel planları vardı ve ben de emirlere uymaktan tamamen memnundum.

Saçlarıma sokulurken elleri kalçalarımı kavradı, dişleri boynumun kenarını kazıyordu. Bir dil hareketiyle kulağıma fısıldadı. **"Sana o gece yatak odanda söz verdiğim şeyi yapacağım. Seni dilimle boşaltacağım."** Kulak mememi acıyana kadar ısırdı ve külotumun içinde bir ıslaklık dalgası daha birikti. **"O zaman seni arkadan becermem gerekecek bebeğim. İlk seferinde. İtaatkâr olmanı istiyorum. Anlıyor musun?"**

Başımı salladım, kaslı kollarını kavradım ve pençelerimle içine girdim. Fark etmemiş gibiydi. Ya da umursamadı.

"Sana eyersiz ihtiyacım var. Aramızda hiçbir şey olmasın. Ten tene. Bu bir istek değil. Bu bir ihtiyaç." Bu ifadeye eşlik eden göğsündeki derin gümbürtü beni ürpertti. **"Ama ben temizim. Beni anlıyor musun?"**

Başka bir sarsak baş sallama. "Hap kullanıyorum." Ve temizdim. Bir süredir kimseyle yatmamışım ve o zamandan bu zamana kadar bir sağlık kontrolünden geçmişim.

Benimle konuşan kesinlikle Alfa'ydı. Bu çılgınlıktı. Mateo kontrolü ele geçirmesine izin vermekten korkuyordu ama bir şekilde ele geçirmişti. Mateo'nun izni olsun ya da olmasın, otobüsü Alfa kullanıyordu. Ve ben hiç korkmuyordum. Aslında, o kadar tahrik olmuşum ki, sert parmaklarını bacaklarımın arasına dokundurduğu anda boşalmaktan ve kendimi utandırmaktan daha çok korkuyordum.

O kadar hızlı bir hareketle beni döndürdü ki, iki elimle kendimi yakalayarak yatağa düştüm. Ayağa kalkmaya çalıştığımda sert bir elini sırtımın üst kısmına, kürek kemiklerimin arasına koydu.

"Hayır." Dirseklerimin üzerine düşene kadar beni daha sert bastırdı. **"Sana aynen böyle ihtiyacım var."** Avuç içi omurgamın ortasına doğru daha sert bastırdı. "Benim için kemer tak." Eli daha da aşağı kayarak sağ yanağımın üzerinde şekillendi. **"Bana o kıcı ver."** Yaptım, sırtımı kamburlaştırdım. Dantel külotumun dış dikişi boyunca bir parmağını izledi, sonra kumaşı birkaç santim içeri çekti. Avuç içi açıkta kalan derinin üzerinde yumuşadı, tamamen kayboldu, sonra yatak odasının duvarlarında yankılanan bir tokatla sertçe vurdu.

Bir solukta irkildim ama parmakları çatlağımın üstünden dantelin üzerinden geçip zonklayan klitorisime doğru kaymadan önce sıcak avucunun daireleriyle acıyı yatıştırdı. İşkenceli daireler çizerek sadece

Kıçım onun için havaya kalkmış, daha fazlası için yalvarıyordu ama ağzım da öyle. "Lütfen. Lütfen."

Dizlerinin üzerine çöktü ve ağzını külotumun üzerine açarak beni sertçe emdi.

Öne doğru sarsıldım ve şok içinde çığlık attım, ama güçlü ellerini kalçalarımın yakınında, uyluklarımın ön tarafına dolamıştı. İnce kumaşın arasından beni yalayıp emerken gürleyen iniltisi klitorisimde titreşiyordu.

"Benim için sırlıslıklamsın," diye homurdandı, dudaklarını ve burnunu ısırarak. **"Evet, bebeğim. Bu sesi tekrar çıkar. Seni duymama izin ver."**

İşte o zaman porno yıldızı gibi yüksek sesle inlediğimi fark ettim, ama gerçekten umurumda değildi. Öne doğru düştüm, yanağımı yatağa dayadım, ona ne isterse verdim. Benim istediğimi. Sonra külotumun bir tarafını kopardı, diğer bacağımdan aşağı sürükledi, sıcak dili içimde bir parmağını okşamadan önce çıplak kıvrımlarımdan kayıyordu. Aklımı kaçıracığımı sandım.

"Oh, Tanrım."

"Mmm, ne kadar tatlı bir amcık," diye mırıldandı klitorisime karşı, iki parmağı içime pompalamadan önce, üç uzun vuruş, sonra gittiler ve dili tekrar üzerimdeydi, kırbaçlıyordu. **"Bana böyle karşılık vereceğini biliyordum."** Dudakları yumruğumun üzerinde sıkılaştı, görüşümü bulanıklaştıran bir emişle çekiyordu. **"Bacaklarını daha geniş aç."**

Yaptım. Sırtımı daha da kamburlaştırdım, böylece tam olarak doğru hissetmesini sağlayabilirdi, böylece istediği her şeyi yapabilirdi, "Beni boşalt. Lütfen. Buna çok ihtiyacım var."

Ağzını daha da açtı, sıcak dili klitorisimi emerken ölmek üzere olan bir adam gibi inledi. Birbirimden ayrıldım, çığlık atıyor ve yatağına tırmanmaya çalışıyordum. Ama bu gerçekleşmiyordu. Kıkırdadı, beni yalamaya devam ederken kalçalarımı tuttu, sadece daha yavaş, aşağı inmeme ve sürmeme izin verdi, ama kaçmadı.

Nefes nefese kaldığım baş döndürücü bir orgazmdan sonra bile tatmin olmamıştım. İç duvarlarım sıkıştı, bana henüz vermediği şeyi istiyordum. Parmaklarının birkaç vuruşta beni tahrik etmesi yeterli değildi. Ona içimde ihtiyacım vardı. Sadece derimin altında titreşen çıldırtıcı şehveti tatmin etmek için değil, aynı zamanda bu adamı bana yakından bağlı hissetmek için. İki insanın olabileceği kadar yakın olmak için.

Elleri ve ağzı beni terk etti, ama ben yatağın üzerinde, kıçım yukarıda, olduğum yerde kaldım. Dizlerim altımda olana kadar beni kalçalarımıdan tutup kaldırdı.

yatağa. Sonra arkamdan üzerime eğildi, ellerini başımın iki yanına koydu, göğsü sırtıma , aleti kıkımın yarığına bastırdı, bana yaslanırken kulağıma fısıldadı, **"Beni ne delirtiyor biliyor musun?"**

Nefesimi tutmaya çalışarak, kalbim küt küt atarken, "Ne?" diye sordum.

"Seni çok uzun zamandır istediğimi. Tıpkı bunun gibi." Bir Eliyle saçlarımı ensemden çekip içine aldı ve ağzını tenime daldırdı. **"Bizi senden bu kadar uzun süre uzak tuttuğu için."** İç omzumun yamacına emici bir öpücük kondurdu. **"Şu haline bak."** Isıran bir ısırık. **"Senin kokun,"** diye mırıldandı, sert aletini ıslak dikiş yerime sürterek. **"Seni çok uzun zamandır arzuluyorum bebeğim. Zor olacak."**

Ona, Alfa başlangıçta bana böyle yaklaşırdı çok korkacağımı söyleme zahmetine girmedim. Muhtemelen bir yasaklama emri çıkartır ve bir düzine koruma büyüü yapardım. Belki de emin olmak için bir Voodoo bebeği atardım. Çünkü şu anda ondan yayılan elektriksel saldırganlık beni iliklerime kadar sarsıyordu. Bedenim onun vaat ettiği darbeye hazırdı ama ruhum korkudan alt üst olmuştu. Ve aynı zamanda sevinçliydi. Beni kafese kapatan, koklayan ve küçük iğnelerle tenimi ısırın, bana olan ihtiyacının yoğunluğunu sert bir dille anlatan kurt, gerçekten de tehlikeli bir yaratıktı.

Bana itaatkar olması gerektiğini söyledi. Bunu anladım. Gece geç saatlerde okuduklarımdan hatırladığım kadarıyla bir kurt adam eşinin teslim olmasını istiyordu. Eşinin. *Eşi* mi? Bu öyle bir şey miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey, bunun bana çok gerçekçi geldiği idi. Ve doğru.

"Teslim oluyorum Mateo," diye fısıldadım, saçlarımin bir kısmı yüzüme düşmüştü.

Kıpırdamadan durdu, elinin büyük pençesiyle gözlerimden uzaklaşan saç tellerimi okşadı. Yumruğu saçlarımdayken nazik ama sıkı bir çekişle bakışlarımı sol tarafıma yaslandığı yere, kendisine çevirdi.

Vay anasını!

Gözleri -parlak, ateşli altın rengi- içime bakıyordu. İçten içe yanan ifadesi, teninden yayılan şiddetli enerjiyle eşleşiyordu. Yakınıma eğildi, dudakları dudaklarıma değdi. **"Alfa."**

Düzeltmesi vücudumda titreşerek bana burada neler olduğunu anlattı. Mateo'nun benim itaatime ihtiyacı yoktu. Sadece kurduna. Geri uzandım ve çenesini kavrayana kadar elimi yüzünde gezdirdim.

"Alfa," diye fısıldadım, sırtımı onun için daha da dikleştirerek. "Ben seninim."

O yanan gözler bir iniltiyle kapandı, aynı anda arkama geçti, derin bir hamleyle içime itmeden önce siki girişimi taçlandırdı. Ani istila karşısında keskin bir nefes aldım, kalınlığı beni geriye itti. Yüzüm yana dönükken bana doğru eğildi ve alt dudakımı ısırdı, sonra ağzına aldı ve kısa, sert, zihnimi döndüren bir dakika boyunca ağzını benimkine bastırdı.

Öpücüğü keserek alını benimkine bastırdı, gözleri kapalıydı. **"Evet, bebeğim."** Altın yarıklar bana doğru daraldı. **"Sen benimsin."** Alt dudakımı ısırdı, sonra acısını yalayarak uzaklaştırdı. **"Şimdi seninle ilgilenmeme izin ver."**

Sırtımı dikleştirdi, elleri kalçalarımı sardı, parmakları etimde kıvrıldı, sonra daha önce hiç hissetmediğim bir şiddetle içime girip çıkmaya başladı. Yatağın üzerindeki örtülere tutundum ama gerçekten tutunacak bir şey yoktu. Kaygan bir tokatla pompalarken ağzından küfürler dökülüyor, kalçalarının önü benimkilerin arkasına çarparak vurucu bir ritim tutturuyordu.

"Siktir, bebeğim, siktir," diye inledi, kıcıma sürtünmeden önce birkaç tur için temposunu yavaşlattı, sonra tekrar hızlı ve sert bir şekilde vurdu.

Geriye uzandım, kaslı bir uyluk buldum ve tırnaklarımı üzerinde gezdirdim. Ona dokunmaya, tenini hissetmeye ihtiyacım vardı. Biliyor olmalıydı, çünkü sonra çekildi, beni ters çevirdi ve vücudumda bacaklarımın arasında sürünerek yavaşça içime kaydı. Acı verecek kadar yavaş, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, kurt parlaklığındaki gözleri ruhumun derinliklerine bakıyordu. Derinlere iniyordu. Sessiz sözler veriyordu. Evet, vahşi ve sert olacaktı ama aynı zamanda nazik de olacaktı. Gerekirse benim için öleceğine ya da öldüreceğine dair. Beni koruyacağına, kollayacağına. Beni asla incitmeyecek ya da terk etmeyecekti. Ben onun olduğum kadar o da benim olacaktı.

"Evet, Evie," diye fısıldadı, şimdi yavaşça içime pompalıyordu, nazik ve derin. Sesinin tonu değişmişti, Mateo bana geri dönüyordu. "Hepsini bana ver," diye talep etti. "Her şeyini istiyorum."

Bir ayağımı sertçe şiltenin üzerine koyup diğer bacağımı kalçasına sardığımda, onun sabit ritmine uyarak, aldığım zevki stratosfere çıkardım.

"İşte benim kızım," diye fısıldadı, beni okşarken ifadesi gerildi, gözleri acı dolu bir bakışa dönüştü. "Beni sertçe becer, bebeğim."

Ben de öyle yaptım, kalçalarımı onun sabit ritmine uyacak şekilde salladım, sikinin kalın pompalanışının tadını çıkardım. Bir eliyle kıcımlı kavrıyordu, diğeriyle ağırlığını üzerimde tuttu, her ikisini de içime itmek için kaldıraç olarak kullandı.

anlamsız bir ihtiyaç. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu, onu sevdiğimi işte bu gerçek doruk noktasında anladım. O güzel ama bir o kadar da ürkütücü farkındalık içimden geçti, şiddetli bir güçle çarparak bana ondan başkası için kayıp olduğumu söyledi. O gerçekten de benim eşimdi. Ruh eşim, en iyi arkadaşım. En derin aşkım.

Boynumu bükerek haykırdım, tanıdık yapı gelgit gibi yuvarlanıyordu.

Bir hırıltıyla bizi çevirdi ve ben göğsüne düştüm. Bir eli saçlarıma dolandı ve kulağıma fısıldayabilmek için beni kendine çekti. "Sür beni, Evie. Benim seni aldığım gibi sen de beni al. Beni ne kadar istediğini göster."

Keşke bilseydi. Avuçlarımla geniş göğsünü ittim, yontulmuş karnı içime pompalamak için yuvarlanıyordu. Daha hızlı sallandım, klitorisimi tam aşağıya doğru bastırdım, bakışları her vuruşta zıplayan göğüslerimdeydi. Sonra benimkilere kilitlendiler, kahverengi ama altınla çevriliydi. Mateo ve Alfa bir olmuş, onu istediğim gibi becermemi izliyorlardı. İkisi için de parçalanmamı izliyorlardı.

"Evet," diye tısladı, eğildi ve bir meme ucunu ağzına aldı. "O senin, Evie." Sonra ağzını boynuma gömdü, çılgınca öptü ve yaladı. "Ben seninim."

Seks konusunda hiç utangaç olmamıştım, genellikle kendimi o ana kaptırırdım. Ama bu tamamen farklıydı. Bu anın sahibi benmişim gibi hissediyordum, ikimizi de o mutlu sona doğru sürüklüyordum. Yukarı kaldırdım ve tekrar tekrar aşağı indirdim. Belimi kavrayıp beni daha yukarı itebilmek için sabitlediğinde, ağzı göğsümde, emiyor, dişleri meme ucumu sıyrıyordu, bitmişim. Bitmişti!

"Mateo!" Çığlık attım, sertçe boşaldım ve tırnaklarımı göğsüne geçirdim.

Beni belimden sıkıca kavradı ve orgazmım hala dalgalanırken yuvarlandı ve sert ve hızlı bir şekilde okşadı. Beni sertçe öptü, küçük zevk inlemelerimi yuttu. Bir inilti üzerine dudağımı ısırды, iki kez daha pompaladı, sonra kendini derinlere tuttu, aleti içimde zonkluyordu. Dudağımın ağzından kaymasına izin verdiğinde ateşli gözleri soldu, karardı ve soğuk kahverengiye dönüştü, dudakları bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. Bana sahip olduğunu biliyordu. Ben de ona sahiptim.

"Mateo." Duygular göğsümde kabardı. Seks benim için hiç böyle olmamıştı. Hiçbir zaman. Bir rahatlama, basit bir zevk, iyi vakit geçirme olmuştu. Ama hiçbir zaman ruhumu okşayan ve kalbimi bağlayan bir şey olmamıştı. Öforik bir telaşla içime akan ezici duygularla ona güçlükle bakabiliyordum. Bu çok fazlaydı.

Kendini içimde tuttu, o tanıdık koyu renk gözleri yanaklarımda, çenemde, alnımda, ağzımda gezindi, sonra tekrar gözlerime döndü. "İyi misin?"

Ağlamayı reddederek güldüm, çünkü ne diyebilirdim ki? *Hayır!* Ben iyi değilim. Duygusal bir enkazdım ama aynı zamanda evimdeydim. Ait olduğum yerdeydim. Nasıl ikisi birden olabilirdi ki? Ben de ona gerçeği söyledim, umarım o da benim hissettiklerimin yarısını hissetmiştir. "Hiç olmadığım kadar harikayım."

Yavaşça başını eğdi, dudaklarını nazikçe süpürdü, dilini dikiş boyunca kaydırды, açmam için beni ikna etti, içeri girmemi istedi. Az önce yaptığımız şey düşünüldüğünde çok çılgıncaydı ama aynı zamanda çok hassas ve tatlıydı. Yani Mateo.

"Harikasın," dedi. "O kadar inanılmaz ki beynim allak bullak oldu. Düzgün düşünemiyorum."

İşaret parmağımı çenesindeki yarığa bastırdım. "Sadece beynin mi etkilendi?"

Çılgın gülümsemesi soldu, ayıldı. Yüz ifadesi hüzünlü bir umuda dönüştü. Garip bir kombinasyondur ama anlıyordum. "Ve kalbim, Evie."

Parmaklarımı saçlarında tarayarak onu aşağı çektim ve dilimi onunkinin yanında yaladım. Aleti içimde kıpırdandı, yeniden sertleşmeye başlamıştı bile. Onaylarcasına mırıldandım ve öpücüğü kestim. "Bu kadar çabuk mu?"

Omuz silkti, dudaklarıma gülümsedi. "Ben bir kurt adamım."

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Sonra Lycan'lardan ve doyumumsuzluklarından bahsedildiğini hatırladım. Her nasılsa, bunun benim için gayet iyi olacağından emindim.

"Belki bir şeyler atıştırırız," dedi hafif öpücükler arasında. "Bu gece için gücüne ihtiyacın olacak."

"İşimiz bitmedi o zaman?" Şakacı bir şekilde sordum.

"Yakınından bile geçemezsin." Sırıtarak dudaklarıma baktı, sonra kendi dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Aç mısın?"

"Mmhmm. Partide yemek yiyecek zamanım olmadı."

"Ne istiyorsun?"

Sürekli öpüşerek konuştuk, ikimiz de henüz ayrılamıyorduk. Sonra sırtıttım. "Etli böreğini istiyorum."

Mateo yastığa doğru gülerek yana düştü. Ben de ona katıldım, ikimiz de oldukça sersemlemiştik ve seks sonrası endorfinlerle kafamız iyiydi. Yüzünü bana doğru çevirdi, başlarımız aynı yastığın üzerindeydi.

"Etli , değil mi?" "Etli turtana bayılıyorum."

Tıpkı seni sevdiğim gibi.

Doğru olsa bile henüz söyleyemezdim. Mateo ve Alfa beni yoğun bir şekilde istiyordu. Bu kesindi, ama bunun zaten hissettiğim şeye dönüşüp dönüşmediğinden emin değildim. Onun da aynı şekilde hissedebileceğini düşünmek korkutucu, harika ve güzeldi. Sadece onun hissetmeyebileceği riskini almaya hazır değildim.

Mateo ruh halimdeki değişikliği hissetmiş olmalıydı. Parmaklarını şakağımdan saç çizgim boyunca geçirdi ve gevşek bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Sana ne istersen vereceğim." Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. "Benden ne istersen." Sonra pedi daha da aşağı inerek öpücükten şişmiş dudaklarımı okşadı. "Sadece söyle ve senin olsun."

Bakışlarımız kilitlendi, kırılganlık bir sır gibi aramızda dolaştı. Onun kalbini, sevgisini istiyordum. Ama bunu istemekten çok korkuyordum, teklif ettiği şeyin bu olduğundan neredeyse emin olsam bile.

"Ödüllü etli böreğinle başlayalım," diye fısıldadım ve ona küçük bir gülümseme verdim.

Yüz ifadesi yumuşamıştı. Benimkini yansıttığını hayal ettim; umut, hayranlık ve arzu dolu bir ifade. "Bu başlamak için iyi bir yer."

CHAPTER 31

~MATEO~

Yederim.

Pembe yanaklı birini izlemenin verdiği muhteşem duygunun tadını çıkardım, Gülen Evie onun için hazırladığım kahvaltıyı bitirdi.

Dediğim gibi, rica ederim.

Ona kahvaltı hazırladım.

Lanet bir omlet yüzünden öyle gülümsemiyor.

Onunla ilgilenmekten garip bir tatmin duyuyordum. Onu beslemeyi seviyordum. Onu.

Ben de onu yemeyi seviyorum. Yani ödeştik.

Boş tabağını alıp yanına gittim ve lavaboya koyarken portakal suyunu içti.

Kızımızı sağlıklı tutmalıyız. Enerji dolu. Onuncu raunt bu gece başlıyor.

Burada tartışma yok.

Tanrıya şükür. Bu lanet bir mucize.

Elbette dün gece dokuz raunt yapmamıştık ama yakındı. Çok az uyuduğumuz için ikimiz de oldukça yorgunduk ama bu sabah bir şekilde moralimizi bozmadı.

"Dün gece için sana hiç teşekkür etmedim."

"ederim." Sırıtmadan edemedim.

Güldü, yanaklarında güzel bir kızarıklık vardı. "Şey, o değil, yine de bu küçük bir teşekkürden fazlasını hak ediyor."

Aynen öyle, bebeğim.

"Demek istediğim partiye geri dönmekti. Demek istediğim, gelmek ve şey olmak"- ağır bir nefes vererek omuzlarını kaldırdı-"inanılmaz."

"Sana söyledim. Her zaman yanında olacağım."

Sertçe yutkundu ve masadan kalktı. "Şey, minnettarım. Derek her zamanki gibi pislik yapıyordu."

"Evet. Onu duydum."

Kaşlarını çattı. "Sen mi yaptın?"

Dişlerini birbirine geçirdim. "Kurt adam duyuyor." Ve eğer o pislik bir daha ona elini sürerse, kolunu kıracaktım. Partide onu dümdüz etmemek için kendimi biraz fazla tutmam gerekmişti.

En İyi Beş Öldürme Listemizi hatırlıyor musunuz? Derek the Douchebag bir numarada.

Evie, kasvetli ifadesi yerini gülümsemeye bırakmadan önce başını salladı. "Bu bana bir şey hatırlattı. Sana göstermem gereken bir şey var."

Sehpaye doğru koştu ve dün gecedен küçük siyah çantasını aldı. Cep telefonunu çıkarıp bana baktı ve dudağını ısırdı, sonra telefonundaki bazı şeyleri karıştırmaya devam etti.

Göğsünde derin bir nefes tuttuktan sonra gergin bir şekilde dışarı üfleyerek ayaklarını kaydırđı. "Tamam. Çok büyük bir şey değıl ama bu da bir başlangıç."

Sonra telefonunu çevirdi ve bana gösterdiği Webtoon'un birçok bağımsız çizgi romanın kullandığı dijital çizgi roman uygulamasını açtı.

Bir an için ekrana baktıktan sonra telefonu elinden kaptım ve tanıdığım kızıl saçlı bir figürün simgesine tıkladım. Tabii ki ekran *Şehirdeki Cadılar, Birinci Bölüm'e* açıldı. Yayınlanmış üç bölüm vardı; ilki 724 beğeni almış, diğerleri de hemen arkasından geliyordu.

"Evie! !"

Kıkırdadı ve ağzını kapattı, daha önce çıkardığını hiç duymadığım bir kız sesi. Noel sabahı sersemlemiş gibi bir ses.

Ekranlara hızlıca göz gezdirdim, okumadım, sadece illüstrasyonlarının sanatını, yaratıcı düzenini ve seçtiğı renk şemalarını içime çektim. Hepsi harikaydı.

"Kahretsin, kızım." Uzanıp onu kollarımın arasına aldım ve sıkıca kavradım. "Seninle çok gurur duyuyorum." Taç kısmına bir öpücük kondurdum ve nefis kokusunu derin derin içime çektim. Çok ileri gitmiştim.

Kollarını belime dolayarak ağzını boynuma dayadı. "Geçen hafta ilk üç bölümü yayınladım. Fazla bir şey yapmadım.

promosyon ya da herhangi bir şey henüz. Ve onları basılı hale getirmek için çalışıyorum. Benim gibi çizgi roman okurları için bunların basılmasını gerçekten istiyorum. Hatta Bam bunları dükkanından konsinye olarak satmaktan memnuniyet duyacağını söyledi."

"Bu inanılmaz." Onu kollarımda salladım. "Cidden." Bana bakmak için geri çekildi. "Bunu sana borçluyum."

"Hayır, yok. Bu senin içinde hep vardı. Ben sadece seni dürttüm." "Yine de çok gerekli bir dürtmeydi, Mateo."

Bana verdiği gülümseme uğruna ölmeye değerdi. Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve dün geceden sonra, duygularımı uzun süre içimde tutamayacağımı biliyordum.

" ama. Beni dışarı çıkarır mısın?" "Tabii ki."

Elbisesini ve topuklu ayakkabılarını giymişti ama üzerine benim kapüşonlu sweatshirt'ümü geçirmiştım. Gülünç görünüyordu ama umurunda değildi. Benim de umurumda değildi. Tek umursadığım onun sıcak olmasıydı. Hava gece boyunca düşmüş ve sert bir soğuk hava dalgası getirmişti.

Şaka mı yapıyorsun? Çok lezzetli görünüyor. Bundan sonra sadece bizim kıyafetlerimizi giymeli.

Elini tutarak merdivenlerden aşağı indik. Atölyenin ışıklarını açtım, birkaç pencere kapalı gökyüzüne yardımcı olmuyordu.

"Aman Tanrım." Evie benden uzaklaştı ve atölye masama ve önünde duran gerçek boyutlu heykele doğru yürüdü. "Mateo," diye fısıldadı.

Onunla son çalışmamın yanında buluştum ve yüzündeki şaşkınlık, merak ve mutlu ifadeyi izledim. "Benim," dedi sonunda.

"Öyle." Tamamen ondan esinlenerek, kalıplanmış çelik boyunca kalbimin bir parçasını taşıdığı için şimdi onu vermekten nefret ediyorum.

"Ama..." Başını salladı ve uzanıp heykelin galvanizli çelikten yapılmış kendi yüzünün aynası olan yüzünden aşağı dökülen dalgalı saçlarına dokundu. "Müşteriniz benim bir heykelimi yaptırmadı."

"Aslında Sandra bana çok fazla yaratıcı bıraktı."

"Bir cadiya benziyor. Bir nevi."

"İlham perimi düşünürsek." Bir omzumu silktim. Gerçekten de kabarık elbisesi, kapüşonlu pelerini ve gözlerindeki bir sır saklıyormuş gibi bakışıyla bir cadiya benziyordu. Sanki sihri varmış gibi.

"Sandra'nın komisyon için talepleri tam olarak neydi?" diye sormadan önce bir dakika sessiz kaldı. Parmağının ucuyla

Figürün uzanmış kolunu tuttu, sonra heykelin etrafında döndü.

"Tam olarak mı?"

Dikkatini bana çevirdi. Ezbere biliyordum, bu yüzden ona söyledim, çok şey itiraf ettiğimin ve muhtemelen çok şeyi riske attığının farkındaydım. Ama lanet olsun, içim içime sığmıyordu.

"Akan bir elbise ve kukuletalı bir pelerin içinde güzel bir kadın istedi. Umudu, gücü ve "-sertçe yutkundum

-"Aşk."

Evie'nin gözleri buğulandı ve hızla kırptırdı. Yaklaştım, ellerimi yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kaydurdım, başparmaklarım o güzel çekik elmacık kemiklerini okşadı. "Gördüğünüz gibi," diye fısıldadım, çalışma masama çarpana kadar onu geriye doğru yürüterek, "yapabileceğim başka bir şey yoktu. Yapabileceğim başka kimse yoktu.

faturaya uyuyor."

Kalp atışları kapana kısılmış bir tavşan gibi hızlanmıştı. Bir elimi boğazının dibini sarmak için boynundan aşağı indirdim, başparmağım nabız noktasının üzerinde duruyordu.

"Birini uydurabilirdin. Hayal gücünden bir güzellik." Gülümsedim ve dudaklarımı onunkilere sürdüm. "Neden zahmet edeyim ki? Aklımdan çıkaramadığım bir kadını artık çok yakından tanıyorum. Bütün gün, her gece aklımdan çıkmıyor. Bana kendimi-" Alnımı onunkine bastırdım.

"Siktir, Evie, bana hissettirdiklerin."

Elleri göğsümdeki tişörtümün içindeydi. "Sana ne hissettiriyorum?" Belini kavrayarak onu masanın üzerine kaldırdım ve vücudumu bacaklarının arasına soktum. Daha da açıldı, ben de onu kenara çektim ve Kendimi olabildiğince yaklaştırdım, elbisesinin eteği yükseliyordu.

"Beni güçlü hissettiriyorsun." Burnumu boynunun kenarından geçirdim, cennet gibi kokusunu içime çektim. "Ve umutlu." Çenesinden ağzına doğru kıstırdım, kalbim göğüs kafesimi delip geçmek üzereydi, itiraf edeceğimi biliyordum. Korkak olmayı reddederek gözlerini tuttum ve orada gördüğüm tepkiyi kabul ettim. "Ve aşk, Evie."

Ağzı açık kaldı, yüzünde tatlı bir ifade vardı, sonra hızla gözlerini kırptırdı. "Mateo..."

"Hiçbir şey söyleme." Onu sertçe öptüm, dudaklarını araladım ve sıcak bir niyetle içini okşadım.

Şu anda ihtiyacım olan tek şey onun inleyen tepkisiydi. Bu işin nereye gittiği konusunda benimle birlikteydi. Avuçlarımı elbisesinin altından çıplak kalçalarına doğru kaydırırken, başparmaklarım leğen kemiğine sürtündü, danteli değil teni buldu. Sonra külotunu indirdiğimi hatırladım. Ya da aslında Alfa'nın yaptığını.

Aynen öyle. Artık külot giymesine gerek yok. Zaten hepsini yırtıp atacağım.

Evie'nin sadece onun zevki için orada olmadığını savunabilirdim ama şu anda tek düşünebildiğim onunkiydi. Dün gecedan sonra şu anda beni kabul edemeyecek kadar acı çekiyor olabilirdi ama bu *ona* zevk veremeyeceğim anlamına gelmiyordu. Büyük bir çabayla onu aklımdan çıkardım ve Evie'ye odaklandım.

Tatlı dili benimkine sürtünüyor, başparmağımın ucuyla zaten benim için kaygan ve ıslak olan yarığına dokunduğumda çıkardığı miyavlama sesleri. Parmakları saçlarımı pençeliyor, kafa derimi tırmıklıyordu. Onu yerinde tutmak için bir elimi kalçasına kenetledim ve başparmağımla şişmiş klitorisini bulup ıslaklığını bir daire şeklinde yaydım.

"Mateo." Nefes nefese bir protestoydu bu, aynı zamanda beni daha da yakınlaştırıyordu.

"Merak etme." Boynuna doğru kayarak boğazının çukuruna kadar bir çizgi yaladım. "Sadece seni boşaltmak istiyorum." Dilimi kaydardım. "Boşaldığını duymak istiyorum, bebeğim."

İnlemeleri daha da arttı, parmaklarım daha da ıslandı, sonra kokusu bir balyoz gibi çarptı yüzüme.

"Tanrım," diye bağırdım.

Bir elimle boğazının hemen altından tutarak onu masaya doğru ittim - her gün istasyonumu temizlediğim için şükreliyordum- ve elbisesinin eteğini beline kadar sıyırdım. Kıçını iki elimle kavrayarak onu masadan kaldırdım, eğildim ve ıslak yarığıyla ziyafet çektim.

Şampiyonların kahvaltısı.

Git başımdan.

Sonunda aynı sayfada olduğumuz için yolculuğun tadını çıkarıyorum.

Dışarı.

Dünyanın en tatlı amcığı.

Dışarı!

Zihinsel bir itmeyle onu ittim. Sonra sadece Evie ve ben kaldık. Klitorisini daire içine aldım, sonra dilimi düzleştirdim ve kıvrımlarını yaladım. Kıvrandı, yaklaşımaya çalıştı, uzaklaşmaya çalıştı. Ama ben bunların hiçbirini yapmıyordum. Onun çığlıklarını istiyordum. Adımı dudaklarında duymak istiyordum. Atölye masamın üzerinde orgazmdan titremesini istiyordum.

Çalıştığım, çeliği yarattığım ve güzel bir şeye dönüştürdüğüm bu alanda onunla ilgili bir şey, onun burada benim için yayılması beni deli ediyordu. Benim için nefes nefese. Yakın gelecekte bir gün

onunla burada sevişecektim. Şu anda tek ihtiyacım olan onun parçalanışını izlemek, duvarlara yansıyan iniltilerini duymaktı. Güzel yanakları pembe pembe kızarmış, parlak yeşil bakışları ben onu iyice yerken bana dikilmişti. Durakladım, başımı kaldırıp onu içime çektim.

"Ne? Hayır, Mateo. Sakın durayım deme."

Gülümsemiyordu. Çaresizdi. Uzandım ve iki parmağımı ağzına soktum, iyice ıslatmak için iki kez pompaladım. Dudaklarını sıktı ve parmaklarımı ağzına alarak inledi.

"İşte böyle," diye mırıldandım, onu böyle görünce nabzım çok hızlı atıyordu.

İşe geri döndüm, klitorisinden girişine kadar yaladım, değişmeden önce dilimle iki kez ittim ve iki parmağımı içine bastırdım.

"Evet, Mateo. *Lütfen*." Kalçaları masadan kalktı, bana doğru pompaladı. "Daha sert."

İnledim ve onun istediği gibi daha sert okşadım, parmak eklemlerim her itişte hassas ete çarpıyordu. Sonra dudaklarımı sıkı yumrusunun üzerine kenetledim ve parmaklarımı hafifçe yukarı kıvrarak o mükemmel noktayı buldum.

"Mateo!"

Bu büyük bir şeydi.

Onu hiçbir şekilde dışarıda tutamazdım. Kahretsin, haklıydı. Bu sefer çok sert boşaldı. Doruktan aşağı inene kadar hassas klitorisinden kaçınarak amını yaladım ve öptüm.

"Mmm." İlgimden dolayı pembeleşmiş ve güzelleşmiş haliyle ona bakarken takdirimi dile getirmekten kendimi alamadım. "Kahretsin." Başımı salladım ve nefesimi tısladım, sonra gözümünden saklamak için eteğini aşağı çektim.

Ellerinden tutarak onu yukarı çektim ve göğsüme yaslanıp gevşedi.

"Tamam," dedi nefes nefese. "Ben yatağa dönüyorum."

Güldüm ve güzel ağzına bir öpücük kondurdum. "Bugün benimle takılabilirsin."

Çok üzgün görünüyordu. "Kahretsin, keşke gelebilseydim. Ama Jules'la o kitap hakkında görüşmek istiyorum."

"Ruben'den gelen kitap mı? Aldın mı?"

Kendi kafasına vurdu. "Sana söylemeyi tamamen unuttum."

Sırıışımın şeytana benzediğinden eminim. "Unutacak kadar meşgul olmana sevindim. Demek ki bir şeyleri doğru yapıyorum."

Ellerini boynumun arkasında kenetledi ve öyle içtenlikle söyledi ki kalbim küt küt attı, "Her şeyi doğru yapıyorsun."

ederim! Tekrar. Bana biraz kredi ver.

"Bildiğim iyi oldu." İnmesine yardım ettim. "Jules'la bugün bunun üzerinde mi çalışıyorsunuz?"

"Evet. Senin için karşı büyüye odaklanmam gerekiyor. Bir sonraki dolunaya sadece birkaç gün kaldı." Kaşlarını çatı. "Artık tedirgin görünmemen çok tuhaf. Yani daha önce yaptığın gibi yer değiştirme ihtiyacı duymuyorsun."

Boğazımı temizledim. "Evet, sanırım öyle." "Ne demek tahmin ediyorsun?"

Evet, onu sevdiğimi dolambaçlı yollardan itiraf edebilirdim ama Alfa'nın onu *biricik* aşkımız olarak gördüğünü söylemeyecektim. Hâlâ derimi yüzmeye çalışmamasının ve beni her gün paranoyak bir şizofren gibi hissettirmemesinin tek nedeni oydu. Kelimenin tam anlamıyla canavarı uzak tutuyordu.

"Yani..." Konuyu değiştirme zamanı. "Sanırım bu, günü benimle geçirmemek için yeterince iyi bir neden. Nasıl olsa beni düşünüyor olacaksın. Değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Her zaman seni düşünüyorum."

"Öyle misin?" Onun bu itirafı damarlarımda bir adrenalin patlamasına yol açtı. "Öyle olduğumu biliyorsun."

"Artık biliyorum."

"Bunu sana ödetmek için bu gece orada olacağım." Tüm vücudu titrerken çalışma masama baktı. Fermuarımı zorlayan sert aletim mutlu bir tepki olarak seğirdi.

Sırıttım, ellerimi onun mükemmel kıcının üzerinde gezdirdim. "Bu gece bir çanta hazırla." "Yatıya kalmamı mı istiyorsun?"

Hiç gitmemeni istiyorum.

"Evet. Akşam yemeği ve sinema."

"Biraz daha etli börek?"

"Hayır. Başka şeyler de pişirebilirim."

Vücudunu nefis bir şekilde benimkine bastırdı. "Ama ben senin etli turtanı seviyorum."

Evet, biliyorsun.

"Tanrım, Evie. Kes şunu." Alt dudağını ısırdım. "Sadece çok fazla kontrolüm var."

Güldü ve kollarımdan kurtulup avluyu geçip galeriye açılan kapıya yöneldi. "Yedi iyi mi?"

"Mükemmel. Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim. Kısa bir yürüyüş mesafesinde."

"Bununla mı?" Yüksek topuklu ayakkabılar ve kokteyl elbisesinin eteklerini tam olarak örtmeyen kapüşonlu tişörtüm.

"Beni rahatsız etmiyor."

Kollarımı kavuşturarak dağınık kıyafetine baktım. "Magazine Caddesi boyunca utanç yürüyüşü yapmak istemeyeceğinden korkuyordum."

Kabarcıklı bir kahkahayla başını geriye attı. Yine o ses kalbimi sıktı. Bu sese alışabilirdim.

Avlunun kapısını açtı ve kapüşonumun boynunu yukarı çekti, derin bir nefes aldı, küçük bir inilti ile kokumu içine çekti, aletimi daha da şişiren o gözleri bana verdi.

"Bu bir utanç yürüyüşü değil, Mateo. Bu bir gurur yürüyüşü."

"İşte bu kadar." Koşarak yanına gittim ve elini tuttum, parmaklarımızı birleştirdikten sonra onun önünde yürüdüm.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, öyle parlak gülümsüyordu ki kalbim tekledi. "Seni eve bırakacağım ve French'te espresso içmek için duracağız. Kamyon Kahvesi."

"Yukarıda kahve içtik, Mateo." Avludan geçip galeriye girdik. "Benimle daha uzun süre birlikte olmak için bahaneler mi buluyorsun?"

"Tabii ki öyleyim," diye itiraf ettim, onu yanıma çekiştirirken Missy'nin kasayı açtığını gördüm. "Merhaba, Missy."

"Merhaba Missy," dedi Evie dostça bir el sallayarak, yüzü sevinçle parlıyordu. Kahretsin, onu sevmiştim.

Missy gözlerini kırıştırdı, biraz kafası karışmıştı, sonra yarım ağızla el salladı.

"Merhaba?"

Sonra Evie boştaki eliyle omzumun üzerinden "Hoşça kal, Missy" diye el sallarken kapıdan çıkmıştık.

Gülümsemek ve birbirimize başka bir şey yapmadığımız için yürüyüş kısa ve sessizdi. O da en az benim kadar kötüydü ama ben kelimeleri söylemesini beklemekten son derece memnundum. Gözlerinde, üzerimizdeki mavi gökyüzü kadar berrak bir ışık parlıyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kafeye girdiğimizde kimse Evie'nin tuhaf kıyafetine iki kez bakmadı. Aslında, kabinlere sıkışmış bir ya da iki kişi daha vardı ve onlar da benzer bir sabah geçiriyor olabilirlerdi. Gerçi onlarınkinin de bizim gecemiz kadar harika olduğundan şüpheliyim.

Geçen sefer oturduğumuz masaya yerleştikten sonra ikimiz de birbirimize bakarak espressolarımızı yudumladık. Bu kadar gülünç olmanın sınırındaydı.

Muhtemelen büyülenmiş görünüyorduk.

Fincanını yere bıraktı, yanağını avucunun içine yasladı, dirseğini masaya dayadı. "*Gelecek sefer* için teşekkür ederim."

Dudaklarımı yalayarak, sert kahvenin ve onun tatlılığının tadını çıkararak, kısık bir sesle, "Hayır, teşekkür ederim" dedim.

Yanakları pembeleşti ve onu masaya çekip ölesiye öpmek istedim. Masanın üzerinden elini tuttum ve parmak eklemlerini ağzıma götürdüm, tenini tekrar tatmak istiyordum. Ona karşı çok açgözlüydüm, elimde değildi.

"Biliyorsun-?"

"Mateo," diye tanıdık bir kadın sesi geldi. "Ne güzel bir sürpriz."

Sandra elinde hazır kahve fincanıyla masamıza doğru ilerledi.

"Sandra." Ayağa kalktım ve ona tek kolumla hızlıca sarıldım. Her zamanki gibi makyajlı ve mükemmel giyinmişti. Evie'yi kapüşonumun açıklığını göğüslerinin etrafından çeğiştirirken yakaladım.

"Otur," diye ısrar etti tatlı tatlı. "Seni rahatsız etmek istememiştim." Evie'ye bakıp daha parlak bir şekilde gülümserken ben de öyle yaptım. "Seni tekrar görmek de çok güzel. Déjà vu yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

"Ben de," dedi Evie küçük bir kahkaha atarak. "Bize katılmak ister misin?" "Hayır, teşekkür . Yakınlarda bir kuaför randevum var ve sadece içeri."

Gülümsemesi Evie'nin üzerinde parlak ve ağır bir şekilde kaldı, sonra başını kaldırdı. Kaşlarını bana doğru kaldırdı, belli ki bunun sıradan bir şey olmadığını anlamıştı. Sandra'yı uzun zamandır tanıyordum ve hiçbir kadınla ciddi bir ilişkim olmamıştı. Ama Evie'yle aramda neler olduğunu görmemek için kör ya da aptal olmak gerekirdi.

"Sizin gibi iki genç aşk kuşunu rahatsız etmek istemezdim," dedi, bunun ne olduğunu tam olarak bildiğini itiraf ederek.

Evie'nin boynuna kadar inen, gözleri muziplikle parıldayan hızlı kızarmanın tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamadım. Sonunda Sandra'ya dönüp baktım.

"Bize katılabilirsin." Sonra Evie'ye göz kırptım. "İki muhabbet kuşu gibi davransak bile."

Sandra gırtlaktan bir kahkaha attı. "Bugün değil, teşekkür ederim. Ama komisyonumu bitirip bitirmediğini soracaktım."

"Yaptı," diye ekledi Evie heyecanla. "Ve kesinlikle çok güzel."

"Öyle mi? Görmek için sabırsızlanıyorum." Dikkatini Evie'den bana çevirdi. "Sakıncası yoksa öğleden sonra evdeyim. Bahçeye yerleştirmek için sabırsızlanıyorum."

Bir an düşündüm, bugün aklımda Evie'den başka bir şey olmazsa çıldıracağımı fark . Bari heykeli teslimata hazırlayıp paketleyeyim, yapacak bir işim olsun.

"Tabii. Saat kaçta?"

Saatine bir göz attı. "Sakıncası yoksa şehirdeki işlerimi hallettikten sonra sana mesaj atarım."

"Hiç de değil."

"Gitsem iyi olacak o zaman. Kuaföre geç kalmak istemem."

Ayağa kalktım ve ona sarılıp yanaklarından öperek veda ettim.

Kolumu tuttu ve beni dostça sıktı. "Seni rahatlamış görmek çok güzel Mateo. Çok mutlusun."

"Teşekkür ," dedim başımı sallayarak. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Beni bir kez daha sıktı. "Seni sonra ararım." Sonra da gitti.

Sandalyeme geri yaslanıp masanın karşısındaki güzel, dağınık saçlı, seksi kadına bakarken bunun ne kadar inanılmaz derecede doğru olduğunu fark ettim. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

CHAPTER 32

~EVIE~
"S

Bu sembollerin tamamı ne anlama geliyor? Buna ihtiyacım var. bir kelimeye indirgendi, Jules."

Büyüyü bozmaya çalıştığımız gece Mateo'nun derisinde gördüğümüz sembollerini inceliyorduk, Ruben'in bizim için aldığı kitaptaki bilgileri özömsüyorduk ve bunun bir canlı büyü olduğunu ve farklı bir şekilde ele alınması gerektiğini keşfettik. Bunu biliyorduk ama kitap bize neye ihtiyacımız olduğuna dair bir ipucu verdi. Bir karşı büyü, büyüdeki karşıtı yönlendirmek için temel amacını bilmeniz gerektiğinden, bir büyüye benzer şekilde çalışır. Bir Hex kırıcı olarak, karşı büyüyü döndürmek ve Mateo'nun üzerindeki bu etkiyi çözmek için altımızdaki en güçlü kişi ben olacaktım. Ama karşı büyüyü yönlendirebilmem ve onu yarabilmem için o kilit unsura ihtiyacımız vardı.

Jules kucagında açık duran kitaba baktı. "Dürüst olmak gerekirse, gördüğüm şey doğum, ölüm ve sonsuzluk sembolleri. Bu neye indirgenebilir?"

"Hayat, hayatın döngüsü gibi," dedi Violet, Fred kucagındayken oturma odasında yerde otururken. Üzerinde küçük beyaz ejderhalar olan mor bir kravat takmıştı.

"Yaşamın zıttı ölümdür." Ağzıma üç tane fıstıklı M&M attım. "Ölümü kanalize edemem," dedim çiğnerken.

"Hayır," diye onayladı yanımdaki kanepeye bağdaş kurmuş olan Clara. "Köprü sembolü hayatın bir parçası değil. Bence bütünüyle gücü kapsıyor. Tüm bu şeyler üzerindeki gücü. Doğum, hayat vermek. Cinayet, yaşamı almak. Sonsuzluk, sonsuza kadar devam etmek. Bu güçle ilgili, değil mi?"

Jules başını salladı, kafası kitapta dinliyordu, cadı işaretinin nasıl yorumlanacağı ve kullanılacağı ile ilgili talimatların yer aldığı arka sayfayı çevirdi. Açtım

Telefonumu, Jules'un çekip incelememiz için hepimize gönderdiği Mateo'nun fotoğrafına çevirdim.

Bana doğru hamle yaparken yüzünde beliren saf öfke ifadesiyle her seferinde irkildim. Hatırladıkça ürperiyor, Jules onu durdurmasaydı neler yapabileceğini düşündükçe midem bulanıyordu. Sadece bana zarar verebileceği için değil, eğer yapsaydı kendini asla affetmeyeceğini bildiğim için.

"Dördüncü sembolü unutuyorsun," dedim, sol göğüs kafesinin üzerinde yalnızca bir kez görünen sembolün resmine yakınlaştıracak. Diğer cadı işaretleri tekrarlanmıştı ama sadece bir iskelet anahtar sembolü vardı. "Anahtar."

"Bu cadı hangi kapıyı açmaya çalışıyor?" diye sordu Violet. "Jules, tanımı tekrar oku."

Jules kitabın sayfalarını çevirdi ve yüksek sesle okudu. "Anahtar bir kapı açar ve sadece karmaşık bir büyüde diğer cadı işaretleriyle birlikte kullanılabilir. Kapı cadı tarafından inşa edilir. Canlı bir büyü etkinleştğinde, anahtar oyunun sonunu getirecektir."

"Lanet olsun, bu sadece bir avuç saçmalık. Bir molaya ihtiyacım var." Violet Fred'i kucağına alarak ayağa kalktı. "İsterseniz öğle yemeği için sandviç yapacağım." Sonra da gitti.

Jules iç geçirdi. "O haklı. Keşke Marigold Lord bilmecelemlerle konuşmasaydı. Yani bunun Mateo'ya yapılan canlı bir büyü olduğunu biliyoruz. Ve büyüyü etkinleştiren ve tamamlayan bir çeşit anahtar olabilir mi? Benim çıkarabildiğim tek şey bu."

"Ama bu cadının son oyunu ne?" Kızgın ve sinirli bir şekilde sordum.

Clara uzanıp elini koluna koydu ve sihriyle bana nazik bir doz sabır verdi. "Bu sinir bozucu ama bir yolunu ."

"Bir sonraki kadar üç günümüz var, yani fazla yok."

Dolunay, büyü unsurlarının en güçlü olduğu zamandı. Aynı zamanda dönüşüm zamanıydı ve Mateo'nun büyüünün ya da büyüünün ya da her neyse, ana semptomu hala dönüşmesini engellediğinden, bunun karşı büyüyü denemek için en iyi zaman olacağından emindik.

"Sanırım Clara haklı. Bu büyü kontrol ve güç etrafında dönüyor gibi görünüyor."

"Bunun tam tersi nedir?" Clara'nın büyüü işini yapıyor ve beni sakinleştiriyor olsa da sesim hâlâ biraz iğrenmiş gibi çıkıyordu.

"Büyünle iletişim kurmalısın, Evie." Jules bana annemin bana yüzlerce kez attığı o bakışı attı, sesinde de aynı annece tonlama vardı. "Bu sezgisel bir şey. Ve bu senin yeteneğin, bizim değil. Bunu nasıl yapacağını hepimizden daha iyi biliyorsun. Derinlere in, cevabı bulacaksın."

Mateo'nun iyiliğinin benim omuzlarımda olduğu gerçeği bana bir panik atak yaşattı. Ona her şeyden çok yardım etmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

"Hadi gel." Clara kolumu sıktı ve beni koltuktan kaldırdı. "Gidip yemek yiyelim, sonra da Maybelle'in yeni mallarını stoklamama yardım edersin."

İçimi çekerek onu takip ettim, her ne kadar aklımın bir köşesinde karanlık bir şeyler kıpırdanıp dursa da.

~M ATEO~

W Gövdeleri kalın, dalları aşağı sarkan bir sıra meşe ağacının arasından çakıllı yoldan yukarı çıkarken, nerede olduğunu fark ettim

Sandra yağlıboya tabloları için ilham alıyordu. Güneşin batmaya başladığı şu anda bile, turuncu ışınlar resimlerindeki gibi ağaçların üzerinde geziniyor, İspanyol yosunları hafif bir esintiyle sallanıyordu. Burası çok güzeldi. Huzurluydu.

Araba ön tarafa doğru dönerken plantasyon evi yükseliyordu. Yunan Kolonyal tarzında, yemyeşil bir ortamda kurulmuş bir malikaneydi. Sandra ön kapıdan çıkıp Yunan sütunlarından birine doğru yürüdü ve ıslıl ıslıl gülümseyerek el salladı. Kırmızı-turuncu bir elbise giymişti, uzun, dökümlü eteği solmakta olan ışığı yakalıyordu.

Arabayı yanaştırdım ve yolcu camını indirdim. "İyi günler. Sizin için bir şeyim var."

Güldü. "Merhaba, tatlım." Gözleri kamyonetimin arkasında bağlı duran muşamba kaplı heykele kaydı, heyecandan yüzü . "Görmek için sabırsızlanıyorum." Ellerini birbirine kenetledi.

"Umarım bundan memnunsunuzdur. Ama nereye koyacağız? Kamyonumu gidebildiğim kadar uzağa çekmek istiyorum."

"Ah, elbette." Bir kolunu yolcu kapısının cam kenarına dayadı ve diğer koluyla işaret etti. "Açelya çalılarının arasına geri dön. Su fiskeyi yüzünden çok geriye gidemezsiniz ama bahçemde çok uzakta olmayan mükemmel bir yer var." Parlak yüzünü

bana gülümsedi. "Bahçemde sık sık resim yapıyorum, bu yüzden bana eşlik edecek." Bakışları tekrar kamyonun arkasına kaydı.

"Kulağa mükemmel geliyor. Şunu yedekleyeyim o zaman."

Etrafımda dönerek evin yan tarafındaki açelya çalılarının arasından geçtim ve geniş bir bahçe gibi görünen bir yere açıldım. Kamyondan atladım ve teslimatlar için kullandığım rampayı hızla aşağı çektim. Henüz göremese de heykel büyük bir taşıyıcıya bağlanmıştı ve kamyonun kasasında brandanın altında düz bir şekilde duruyordu. Sandra'nın çalışmadan memnun kalacağını umarak heykeli dışarı çıkardım ve büyük bir gösteri için muşambayı üzerinde tuttum.

"Aman Tanrım, Mateo. Bu çok büyük. Tek başına taşıyabilir misin?"

"Göründüğü kadar ağır değil."

Bu bir yalandı. Heykelini yapmak için kullanılan çelik miktarı nedeniyle çok ağırdı. Ama ben bir kurt adamdım ve bir insan erkeğinin kaldırabileceğinin on katını kaldırabilirdim.

Bunu fark etmemiş gibiydi ve yavaşça önümden bahçeye doğru yürüdü. "Çok uzak değil. Bu taraftan."

Kesinlikle gözüme çarpan su çeşmesinin yanından geçtik. Ortadaki beyaz taştan heykel Yunan gorgonu Medusa'ydı, yılan saçları kıvranıyor, çıplak göğüsleri gururla yukarı fırlıyor, vücudu belden aşağısı bir yılan kuyruğuna dönüşüyordu. En şaşırtıcı olanı ise bir elinde Yunanlı bir adamın başını tutması ve kesik boğazının dibinden sanki kanmış gibi su damlamasıydı. Güzel yüzünde zafer ifadesi vardı. Garip bir şekilde, Medusa'nın başını tutan Perseus'un ünlü heykeline benziyordu, tek fark tersi olmasıydı.

"Tuhaf," diye mırıldandım kendi kendime. Sandra tüm sanatçılar gibi eksantrikti ama bu gerçekten tuhaftı.

İçimden alçak, derin, ilkel bir hırıltı yükseldi; bu hırıltıyı çıkaran ben olsam da kollarımdaki tüyleri diken diken eden türden bir hırıltıydı.

"Tam şuradan," dedi Sandra, çoktan bir çalı etrafında kaybolmuştu.

Ona sakın olmasını söyledim. Ama cevap vermedi. Yine de saldıracakmış gibi çömeldiğini hissedebiliyordum.

Şırıl şırıl akan çeşmenin etrafında manevralar yaparak onu takip ettim ve mitolojik yaratıklar gibi şekillendirilmiş fidanlar ve çalılardan oluşan açık bir meydana girdim. Yakaladım

ileriye odaklanmadan önce bir ejderha ve bir geyik yavrusu gördüm. Meydanın ortasında boş bir taş levha vardı.

Sandra levhanın hemen ötesinde durdu ve eliyle işaret etti. "Tam ortada. Görmek için sabırsızlanıyorum."

Yıllar içinde Sandra'nın heyecanına alışmıştım. Galeriye uğradığında sık sık eserlerimi öve öve bitiremezdi. Ama bugün, resmen neşeyle ışıldıyordu. Neredeyse iticiydi.

"Ne tarafa bakmasını istiyorsunuz? Girişe doğru sanırım?" "Evet. Kulağa mükemmel geliyor."

Ben arabanın etrafında manevra yaparken o sessiz kaldı ve sonra heykeli arabanın tabanındaki düz kürekten çekti. Heykeli kenara çekti, sonra da bağlama iplerini çözmeye başladım.

"Umarım gerçekten mutlu olursun."

"Mutlu olacağımı *biliyorum*," diye fişkırdı.

"Aksi takdirde, başka bir büyük vurgundan kaçınmak için yenisini burada şekillendirmem gerekecek."

Güldü, ben son ipi çekerken daha da yaklaştı. Bir yanım beğenmemesini diledi, böylece onu eve götürebilecektim. Evie'nin bu yeniden yaratımına bu kadar bağlanacağımı fark etmemiştim.

"Hazır mısın?"

"Hazır!" Ellerini birbirine çırpı.

Bir hışırtıyla muşambayı üstünden çekti ve parasının neye karşılık ödendiğini ortaya çıkardım.

Nefes nefese kaldı, elleri ağzına gitti. "*Mateo*," diye fısıldadı gırtlaktan gelen ve nedense tüylerimi diken diken eden bir nefesle.

"Beğendin mi?" Ellerim kot pantolonumun cebinde geri çekildim ve onun heykelin etrafında dönmesini izledim.

Tüylerimi diken diken eden bir şekilde güldü. "Onu yapacağını biliyordum."

"Pardon?"

"Kahve dükkanında birlikte olduğun kız." Yaklaşmadan önce bakışları benimkilere kaydı ve parmaklarını Evie'nin yontulmuş saçlarında gezdirdi.

"Evie."

"Sizi birlikte gördüğümde onu sevdiğinizi anladım." Heykeli daha yakından inceledi, elini uzatılmış kolda gezdirdi. Sonra eğildi ve ağzını kaban koluna bastırdı. "Hissedebiliyorum"

onu yapmak için kullandığın sihir." Sonra o kadar alçak sesle fısıldadı ki sadece benim kurtadam kulağım duyabildi. "Çok mükemmel, sevgilim. Gerçi bu benim asıl planlarımı mahvetti."

"Affedersiniz?"

Alfa o kadar şiddetli hırladı ki ağızımdan çıkan ses bahçedeki meydanı doldurdu. Sandra irkilmedi bile. Aslında gülümsedi. Ne haltlar dönüyordu?

Öldür onu. Ya da kaç. Şimdi.

Bir milisaniye kadar donup kaldım. Sandra göz açıp kapayıncaya kadar levhadan geriye doğru havalandı ve "*Lantul lui!*" diye bağırdı.

Romen dilini tanıdım ama kelimeleri tanımadım. Ama fark etmedi. Hemen hissettim. Görünmez zincirler ayaklarımı yerlerine kilitledi. O başka bir büyü çağrısı yaparken ben de kükredim. Ne dediğini duymadım çünkü zihnim, ağızım ve kurdum aynı anda böğürüyor ve hırıliyordu.

Ruhani turuncu ateşle çevrili bir daire beni heykelin içinde sarmaladı. Sandra bir el salladı ve araba çalıların üzerinden uçarak gözden kayboldu, bir cınlamayla gümlledi.

"Sen lanet olası cadı mısın?" Aynı anda hem bir soru hem de kulakları sağır eden bir ünlem olarak çıktı. "Nasıl?" Başımı salladım. Onun üzerinde hiç büyü hissetmemiştim. Asla. Onu yıllardır tanıyordum. Lanet olası *yıllar* ve bilmiyordum.

"Sevgilim Mateo, sadece görmeni istediğim şeyleri görmene izin verdim."

Çıplak ayaklarıyla yürüyordu, şimdi fark ettiğim kadarıyla ayakları orta yaşlı bir kadın için fazlasıyla genç görünüyordu. Saçları esintiyle havalanıyor, tüllü etekleri doğaüstü bir rüzgârla dalgalanıyordu.

", değil mi?"

Güldü. "Oldukça. Aslında beklentilerimin çok ötesinde. Sen benim için sadece küçük bir bebeksin."

İlk kez, Amerikanlaşmış dilinden başka bir aksanın, bir İngiliz aksanının dökülmesine izin verdi.

"Ne istiyorsun?"

Cadı çemberinin dışında önümde durdu, güzel yüzünde uğursuz bir ifade vardı. "Senin için uzun zamandır planlarım vardı, sevgilim. İlk tanıştığımızda, ne kadar mükemmel bir ahlaka sahip olduğunu düşünmüştüm."

Kaşlarını çattı, dudakları tiksintiyle kalktı. Onu hiç böyle çirkin bir ifadeyle görmemişim. İyi bir oyuncuydu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Influencer. Bir Influencer olarak sihrimle ahlak kurallarınızı yıkabileceğimi düşünseydim, denerdim. Ama bunun bana istediğim başarıyı getirmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden seni daha karanlık bir lanetle bozmak zorunda kaldım."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Senin toplumumuzu inşa etmek için gerekli araçlara sahip gerçek bir sanatçı olduğunu sanıyordum. Arkadaşım!"

"Öyleydim. Şimdi de öyleyim. Birçok şeyi yapabilecek imkânlara sahibim. Ama doğal sihrimin senin üzerinde işe yaramayacağını anladıktan sonra, senin daha karmaşık bir şey için yaratıldığını anladım."

Karmaşık. Büyü.

"Bu büyü ne işe yarıyor? Kurdumu kafeslemekten nasıl bir fayda sağlayabilirsin?"

Bu sırada Alfa kafamın içinde hırlıyor ve kan akıtmaya, boğazını parçalamaya hazırlanıyordu.

"Bana fark ettirdiğin bir şey var" -elini avuç içi düz olacak şekilde havaya kaldırdı ve dikkatini tekrar bana vermeden önce omzunun üzerinden baktı

-"Hedefim, ona ulaşmak için özel bir hex gerektiriyordu."

Sesindeki buz, gözlerindeki buzul ateşi ve kullandığı üstün ton bana bu kadını hiç tanımadığımı söylüyordu. Arkadaşım olduğunu düşündüğüm, işimi kurmama yardım eden, yıllar boyunca bana nezaket gösteren bu kadın aslında arkadaşım değildi. İnanılmaz güce sahip karanlık bir cadıydı. Vücudum onun büyü çemberinde tamamen hareketsizken, başım ciddi bir beladaydı.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdım.

"Her şeyi, sevgilim. Ve sen de bana vereceksin."

Havadan küçük bir şey fırladı ve açık avucuna çarptı. Elindeki kendi telefonumu bana gösterdi. Telekinetik olarak kamyonetimin koltuğundan çağırmıştı.

"Lanet ." Bir şeyleri telekinetik olarak görüş alanının dışına taşıyabilmek, onun ortalama bir cadıdan çok daha güçlü olduğu anlamına geliyordu. "Büyü ne işe yarıyor?" O telefonuma dokunurken ben sordum.

"Söyle bana Mateo. Kurdunun dünyadaki her şeyden çok neye ihtiyacı var?"

Kan.

Ağzımı açmadım, telefonuma dokunduğunda kalp atışlarım hızlandı, başparmaklarıyla bir mesaj yazıyor gibiydi. Bitirdi ve şimdi yarı karanlıkta mavi mavi parlayan gözlerini kaldırdı.

"Öldürmek için. İkel doğanız her şeyden önce kana ihtiyaç duyuyor," diye cevapladı kendi sorusunu sırtarak. "Ve senin ihtiyaçların benimkilere mükemmel bir şekilde uyuyor."

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ölümsüzlüğün yüksek bir bedeli vardır, sevgilim. Kan büyüsü, böyle bir isteğe rıza göstermek için özel bir tür fedakârlık gerektirir." Sesi büyüyle titreşiyor, havada soyut bir karanlık dalgalanıyordu. "Ve çok ahlaklı bir kurt adamın sevdiği kadını öldürmesi *mükemmel* bir fedakârlıktır." Şeytani bir niyetle sırtarak ciğerlerindeki havayı boşalttı.

"Hayır." Şimdi nefes nefese kalmıştım, göğsüm kabarıyordu. Etkileyici.

"Ah, evet." Saçları, kendi yarattığı büyülü bir rüzgârla dalgalanarak etrafında uçtu. "Şimdiye kadar ölümü alt etmeyi başarsam da ölümsüzlüğü tamamen elde edemiyorum. Bu tür bir fedakârlığın bana bir ya da iki yüzyıl daha kazandıracağını biliyorum." Omuz silkti. "Geçen sefer öyle oldu."

İma ettiği şeyle, Evie'yi fedakârlığı için öldüreceğimle boğuştu, boğazımda safra yükseldi. "Ona asla zarar vermeyeceğim. Asla. Yanlış kurtadamı seçtin."

Başını geriye attı ve gerçek bir iblis gibi güldü. "Oh, evet, yapacaksın.

Kurdunun onu şimdiye kadar öldürmüş olacağını sanıyordum.

İkinizin birlikte çok fazla zaman geçirdiğini fark ettim. Ama sizi kafede gördüğümde, kurdunuzun sihirli bir itkiye ihtiyacı olduğunu fark ettim."

Elindeki telefona bakarak dairenin etrafında biraz yürüdü.

"Seni her türlü kan büyüsüyle tuzağa düşürdüm. Ve kurdunu. Çok uzun zamandır kafeste."

Telefonu tutmayan boştaki elini kaldırdı, sonra parmaklarını havaya vurdu. Parmaklarının üzerinde altından yapılmış bir cadı işareti belirdi, mükemmel bir daire içinde yüzüyordu. Bu bir anahtardı.

"Ben büyüü etkinleştirir etkinleştirmez, kurdunun birinin boğazını gerekecek. Büyümle bundan emin oldum. Onu kanın tadından alıkoyacak *hiçbir şey yok.*"

Yesssss.

Alfa'nın kötü niyetli tepkisi vücudumda bir ürperti yarattı. Sandra gülümsedi, ürkütücü gözleri şimdi kırmızı parlıyor, karanlıkta tehditle ışıldıyordu.

"Cehenneme kadar yolun var."

"Henüz değil." Tekrar sırtarak telefona baktı. "Önce kanlı bir kurbana ihtiyacımız var." Telefonuma dokundu, sonra bir *vınlama* sesi duydum

yazı kutusundan çıkan metin. "Ve bahse girerim bu metin onu sevgilisinin yanına koşturacaktır."

Korku ve öfke kanıma hücum etti. Bağırđım ve görünmez zincirlerine karşı zorlandım. Sandra tekrar güldü ve parmağıyla bir fiske vurarak tüm sesleri cadı çemberinin içine kilitledi. O eve doğru yürürken duyabildiğim tek şey benim acı dolu çığlıklarımđı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 33

~EVIE~

"**T** "Yeni ametisti çok güzel." Mor kristalize taş parçalarını Clara'nın hazırladığı teşhir tabağının üzerine dizdim.

ön masamızda.

"Öyle, değil mi? Ayrıca bazı büyük kehribar parçaları da sipariş ettim. Müşterilerimiz onları kapışıyor."

Beryl'in bana verdiği çayı yudumladım. Çayımız tamamen bitmişti, bu yüzden devam ettim ve kullandım. Muhtemelen Beryl'in niyeti bu değildi ama dün geceki olaylardan sonra kendime gelmeye ihtiyacım vardı.

"Kehribar ne işe yarıyordu?" Yıl boyunca turistler de dahil olmak üzere tonlarca insan bir tür metafizik yardım almak için dükkana geliyordu.

"Negatif enerjiyi çeker, sonra bedeni ve zihni iyileştirir."

Kasanın yanında yatan Z'nin başını okşayarak, "Ya da bir cadı şifacısına gidebilirsin," diye önerdim.

"Doğru." Clara güzel görüntüsünü tam yerine oturttu. "Ama acı çeken binlerce kişi için kaç tane cadı şifacı var?"

Clara'nın dünyanın yaralı ruhları hakkında kek pişirmekten bahsettiği kadar kolay konuşabilmesi ne tuhaf.

Arka cebimdeki telefonum çaldı. Telefonu çıkardığımda Mateo'nun adını duyunca kalbim yerinden fırladı ve bir takla attı.

"Bunun kimden geldiğini biliyorum," dedi Clara bana alaycı bir gülümsemeyle. Cevap vermeden mesaja dokunup açtım.

Hey. Bugün heykelimi teslim ettim ve burada ne bulduğuma inanamayacaksınız. Büyüyü kimin yaptığını biliyorum. Gel benimle tanış!

Evie: Hayatta olmaz! Nasıl yani? Sandra'nın evinde olduğunu sanıyordum?

Bir mesaj belirmeden önce küçük noktalar hareket etmeye başladı.

Mateo: Söyleyeceğim! Sandra kim olduğunu biliyor ama bana her şeyi anlatmaya korkuyor. İstiyor ama korkmuş görünüyor. Onunla konuşmama yardım edebileceğini düşündüm. Lütfen gelip benimle buluş.

Mesaja baktım. Onunla konuşmak mı? Bu bana garip geldi. Neden bana telefonda söylememişti ki? Sandra nereden biliyordu ki? Cevap veremedi başka bir mesaj belirdi.

Mateo: Meşgulsen sorun değil. Ama ben kalıp Sandra'yla biraz konuşacağım. Çok korkmuş durumda ve şu anda onu rahatlatacak iyi bir arkadaşına ihtiyacı var. Geç saate kadar evde olmayabilirim. Kendin duymak istersin diye düşündüm.

Lanet olsun. Artık gitmem *gerekliyordu*. Sandra'nın kafede Mateo'ya nasıl hatırladım. Evet, onlar arkadaşları ama ben aptal değildim. Adamıma aşık olabilirdi ve yeşil gözlü canavarım çirkin başını kaldırdı. O burada kalıp korktuğu şey her neyse onu *teselli* ederken ben burada takılmayacaktım. Ayrıca, büyüü yapan cadının kim olduğunu biliyor muydu?

"Clara, gitmem gerek." Tezgâhın arkasına yürüdüm ve sırt çantamı çıkardım. "Mateo, bugün komisyonunu teslim ettiği kadının kendisine büyüü kimin yaptığını bildiğini söylüyor."

"Ne?" Clara kaşlarını çatı ve eminim ben de ona aynı şekilde bakıyordum. "Kim o?"

"İyi bir arkadaş. Aslında o güzel galeriye sahip olmasının tek sebebi o."

Clara dükkânın kapısına doğru yürüdü, kilidi çevirdi ve kapı işaretini kapalı konuma getirdi. "Ben de seninle geliyorum."

"Harika. Teşekkürler." Yanından geçerken Z'nin başını okşadım. Garip bir miyavlama çıkardı. "Birazdan dönerim, Z."

Sonra yola çıktık. Mateo'ya yolda olduğumu bildirmek için geri yazdım, o da bana adresi gönderdi. Şehrin dışına yaptığımız yolculuk aslında güzeldi, betondan yemyeşil bir alana doğru yol alıyorduk.

Kokteyl partisinden ayrıldıktan sonra Clara bana şamatacı kuzenlerimizin maskaralıklarını anlattı. Mateo ve ben arkamızda gergin bir iz bıraktığımız için Travis bir konga hattı başlatmaya karar vermişti. Ama ancak Drew bir tur içkiyi telekinetik olarak bardaki hevesli cadıların boğazından aşağı döktükten sonra.

"Dur tahmin edeyim. Hepsi büyüleyici ve biraz da şehvetliydi," dedim, GMap'imin ana yol tarifini takip ederek.

"kişi Drew. Tabii ki . Yaşlı, kurumuş ev kadınlarının dikkatini çek."

"Yine de kulağa pek heyecan verici gelmiyor," dedim. "Telekinetik olarak shot dökmek mi?"

"Drew'in katılımcılara bir şartı vardı. Eğer bir damla bile dökülürse, onları yalayacaktı."

Gülümsedim. "İşte benim Drew'um. Cole ne yapıyordu? Kaşlarını çatıyor ve gözlerini mi deviriyordu?"

"Evet. Ama bu her zaman zor elde edilen cadıları harekete geçirir. Onlar da onun dikkatini çekmek için ellerinden geleni yapıyorlardı."

"Çocukların bu kadar erken dönmek zorunda kalması çok kötü." Göğsümde sıcak bir karıncalanma, sihrimi çağıran bir uğultu vardı. Bu çaydı. Beryl bana doğru zamanı beklememi söylediği için belki de bugün içmemeliydim diye düşündüm. Odaklanmış hissettim. Güçlü.

Etrafta çok az evin olduğu kırsal bir bölgeden geçerken Clara pencereden dışarı baktı. "Birincisi, onlara bir kurt adamla birlikte olduğunu söylemediğin için kızdılar. Ve ikincisi, onu tanıştırmamışsın."

"Lütfen. Sadece aşırı korumacı, ağabey hisleriyle onu korkutmaya çalıştılar."

"Olabilir. Ama zavallı Travis gerçekten surat astı." "Ne için? Beş dakika mı?"

"On," dedi Clara. "Sonra konga hattını oluşturdu ve tamamen iyileşti."

Başımı salladım. "Bu senin için Travis. Sadece tüm ilgiyi üzerine çekmek istiyor." Travis'in maskaralıklarıyla eğlenerek güldüm ama araba birden sessizleşti. Clara'ya baktım, yüz ifadesi hızla ciddileşiyordu. "Hey. Sen iyi misin?"

Kapının kolunu tutuyordu, parmak eklemleri bembeyazdı ve yüzü bir mezar kadar kasvetliydi.

"Hey, iyi misin?" Ön tarafa baktı, duruşu sertleşmişti. "Clara?"

"Bir var."

Ana yoldan ağaçlarla çevrili bir yola saptık, sonra evin önünde durduk. Mateo'nun kamyoneti sola çekilmişti.

heykeli boşaltmak için park etmiş olmalı. Ev karanlıktı ama bahçe yolunu aydınlatan tiki-torçlar vardı.

"Evie. Burada kötü bir şey var."

"Jules'a mesaj at."

Ben arabayı park edip inerken Clara hızlıca bir mesaj attı. "*Bekle*," diye tısladı, o da dışarı fırladı ve benimle ön tarafta buluştu. "Beklemeliyiz."

"Jules geliyor mu?"

Bir vızıltı. Clara telefonuna baktı. "Yola çıktı. Ruben'le birlikte."

Bir an Ruben'i neden getirdiğini merak ettim ama sonra bahçeye giden yolu takip etme dürtüsünden başka bir şey düşünemedim.

"Çok sessiz, Clara."

"Biliyorum." Etrafına endişeyle baktı, gözlerinde korku vardı.

Clara'da hiç görmediğim bir şey. "Beklemeliyiz."

Hiç ses yoktu, sonra aniden meşalelerin olduğu yönden kan donduran bir çığlık ve bir canavar kükremesi geldi. Kıpırdamadan duramadım, havalandım.

"Evie!" Clara hemen arkamdan koştu. "Gitme!"

"Bu Mateo!"

Yapabildiğim tek açıklama buydu, çünkü kükremenin sevdiğim adamdan geldiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Acı içindeydi. Acı çekiyordu. Bir çeşmenin yanından hızla geçip patikayı takip ederken arkamda Clara'nın ayak seslerini duydum, uzun çalıların etrafından dolanarak açık bir meydana çıktım ve soluk soluğa durdum.

Daha önce hiç görmediğim bir cadı ateş çemberinin içinde Mateo dizlerinin üzerindeydi. Sanki oraya yapışmış gibiydi. Ve evet, çığlık atıyordu, gözlerinde umutsuzluk ve korku parlıyordu, gözyaşları cam gibiydi, ama hiç ses yoktu. Hem de hiç. Kafam karışmıştı. Ve dehşete düşmüştüm.

Büyümü çağırıp ona ulaşmak için çemberde bir delik açmaya hazırlanırken, aynı anda iki yıkıcı şey olduğunda tüm bunları kavramam sadece iki saniye sürdü. Birincisi, Clara'ya çarpan ağır bir şeyin çıkardığı belirgin gümbürtü ve vücudunun hemen yanımda yere düşmesini izlemektir. İkincisi ise beni ateşin içinden çemberin içine iten güçlü bir telekinetik itişti. Karnımın üzerine düştüm ve taş levhanın üzerinden Mateo'ya doğru kaydım.

Bakışlarım benim suretimde yaptığı heykele kaydı, gümüş çelik büyü
ateşin ışığında parlıyordu.

"Tanrım, Evie." Beni kendine çekti ve yakınımına bastırdı. "Çok üzgünüm.
Çok üzgünüm."

Bir büyü patlaması havayı kıvılcımlandırdı. Kollarında zıpladım ve
Clara'nın Sandra'ya bir büyü fırlatışını izledim. Kırmızı-turuncu bir aurayla
parlayan Sandra'nın gözleri bir iblisinki gibi ışıldıyordu. Ne haltlar
dönüyordu?

Clara'nın büyüünün, karanlığın bir pelerin gibi etrafını sardığı birine ne
yapabileceğini merak ettim ama bunu öğrenemeden, çevremdeki büyük bir
nesne karanlıkta uçtu.

"Clara!" Çığlık attım.

Dönmeden bir an önce bana baktı ama çok geçti. Boş bir taş saksı
kafasının yan tarafına çarptı. Topallayarak yere düştü. Sadece baygın
olduğunu umarak ve dua ederek çığlık attım.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" dedi uğursuz cadının sesi. Başından beri o
olduğu gerçeğini kafamda oturtmaya çalıştım ama tekrar konuştu ve beni
şaşkınlığımdan kurtardı. "Ne güzel bir veda."

Sandra ruhani ateşin dışında durdu ve bir elinin parmaklarını havada
sallayarak avucunun üzerinde yüzen cadı işaretini çevirdi.

"Anahtar," diye mırıldandım.

"Evet," diye tısladı zehirli bir sesle, "anahtar."

"Ne işe yarıyor?" Jules ve Ruben'in bir an önce gelmesini umarak ne
yapacağımı bulmaya çalışıyordum. Ama arabayla buraya gelmemiz otuz
dakika sürmüştü.

"Öğreneceksin. O güzel küçük kafanı yorma. Mateo sana gösterecek."

Sonra kolunu beyzbol topu fırlatır gibi ileri geri savurdu ve başka bir dilde
bir tılsım mırıldandı. Ateşli cadı işareti havada bir ok gibi fırlayarak
vücudumdan geçip Mateo'ya saplandı. Acı dolu bir iniltiyle sırt üstü düştü,
cadı işaretinin izleri tıpkı Bayou Sauvage'daki o gece olduğu gibi derisinde
parlıyordu.

"Mateo." Ona doğru süründüm ama beni o kadar sert itti ki levhanın
üzerinden heykelin kaidesine doğru kaydım.

Sandra bir şeyler mırıldanmaya devam etti, cadı ateşi şimdi kan kırmızısı
alevlerle yalanıp Mateo'yu ürkütücü bir ışıltıya boğuyordu. Artık tek bir yere
zincirlenmemişti, göğsü sertçe inip kalkıyor, gözleri güneşten daha parlak bir
şekilde parlıyordu.

Başını iki yana salladı, sesi gırtlığına kadar alçalarak, "Çok üzgünüm Evie," dedi. Pençeleriyle gömleğini göğsünden yırttı.

Lanet olsun! Evet, uzayan ve şişkinleşen ellerinden siyah pençeler çıkmıştı. Kolları da öyle, göğsü şişiyor, büyüyor, kemikleri kırılarak diğer haline dönüşüyordu. "Unutma," dedi, sesi neredeyse insanlık dışıydı, "seni seviyorum."

Sonra yarı uluma yarı kükreme gibi korkunç bir sesle başını geriye attı. Acı çeken bir canavar. Derisinin, vücudunun kıyafetlerinden fırlayışını izlerken doğru düzgün düşünemiyordum bile. Uzuvarları büyüüp adamın altındaki kurt adama dönüşürken kot pantolonu yırtıldı. Kâbusum gözümün önünde canlandı, yüzü şekil değiştirdi, köpek gibi bir buruna dönüştü, çeneleri çok genişti ve dişleri bu dünyada doğal bir şeye ait olamayacak kadar keskindi. Dört ayak üzerine düştü ve hala çok büyüktü, çok devasa.

Bu cehennem çemberinin dışında yankılanan hınzır kahkahalar dikkatimi ona çekti. Sandra.

"Neden?" Ben sordum.

". " Sırrı olan kötü bir çocuk gibi sırttı.

Hâlâ yerde baygın yatan Clara'ya baktım. "Bir kan büyüü," diye fısıldadım daha çok kendi kendime.

"Evet, sevgilim. Şimdiye kadar yarattıklarımın en iyisi. Bu benim açık ara en iyi sanat eserim."

Ayağa kalktım, yavaşça, çok yavaşça heykelin arkasına ilerledim, ağır ağır nefes alıp veren Mateo'yu izledim, dev kafası yere eğilmişti, açık çenesinden salyalar sıçrayarak betona damlıyordu.

"Sen bir Influencer'sın, değil mi?" Fark edilmemesinin tek yolu buydu, sihri kendi sihriyle saklıyordu, kendi türünden bazılarının kullanabildiği bir tür cazibe.

"Gerçekten de. Çok yaşlı ve deneyimli biri. Yine de daha uzun yaşamak için senden bir şey istiyorum."

"Kan büyüü için kana ihtiyacın var," dedim tam bir aptal gibi. "Evet, var."

Tanrım, kız kardeşlerim. Onlara ihtiyacım vardı. *Clara, lütfen iyi ol.* Gözlerim doldu ama gözlerimi kırıştırarak onları uzaklaştırdım.

"Burada tam olarak ne olması gerekiyor?" Sessiz bir fısıltıyla nefes aldım.

"Kurdu serbest bıraktım, sevgili Evie. Ve kana çok, çok, çok aç. Uzun zamandır kafeste. Ve sen de ona mükemmel bir yemek sunacaksın."

"Bana asla zarar vermez." İliklerime kadar biliyordum.

"Olmayabilir. Bu yüzden biraz *nüfuz* kullanarak ona yardım edeceğim."

Heykelin kolunu kavradım, sonra ellerimin kendi ellerime benzemediğini fark ettim. Saçlarımın bir kısmını yüzümün önüne çektim ve sarı olduğunu gördüm.

"Hayır." Onun niyetini anladığımda boğazımdan aşağıya bir damla kan yükseldi. Buna inanamıyordum. Mateo'yu kandıracaktı. Duyuları yörüngeye fırlayıp kan istediğinde, Sandra'ya benzeyen beni düşman olarak görecekti. Onu izledim, hâlâ dört ayak üstünde, alçak sesle hırlıyor, derin nefesler alıyordu.

Kanlı kurban ben olacaktım.

Mateo ne yaptığını anladığında ölecekti. Beni öldürdükten sonra hayatta kalamazdı. Sihrimi. Sihrimi aramam gerekiyordu. Taş kesilmiş olsam da zihnim hâlâ berrak ve odaklanmıştı. Çay. Tüm cadıların sahip olduğu küçük psişik yeteneğim beni o çayı içmeye itmiş olmalıydı.

Odaklan. Mateo'nun derisini kaplayan ve ürkütücü bir parıltıyla yanan cadı işaretine baktım.

Mateo'nun, daha doğrusu Alfa'nın bakışları benimkilere yöneldi; yüzünü vahşi bir hırıltıya dönüştüren, o güne kadar gördüğüm en vahşi bakıştı. Arka ayaklarının üzerine kalktı, boyu bir metreyi rahatlıkla aşıyordu.

"Benim, Alfa. Evie. Beni tanıyorsun."

Neyse ki sesim hâlâ kendiminkine benziyordu. Ama belli ki yeterli değildi. Ölümçül bir şekilde bana odaklanmıştı, kolumu kapmak için heykelin etrafından dolanarak saldırdı. Çığlık attım ve onu cadı çemberinin görünmez duvarına çarptıran bir büyü darbesi savurdum. Başını salladı, bana tekrar saldırdı, beyaz taş zemine bir damla kan damladı. Heykelin etrafında dönmeye başladı. Panik yapmamaya çalışarak ters yönde ilerledim, burada sadece iki seçeneğim vardı.

Sandra'nın ördüğü aşılmaz duvara karşı onu hırpalamaya devam edebilirdim, ki bu onu daha bayıltmadan öldürebilirdi. Ya da beni öldürmesine izin verebilirdim.

Üçüncü bir seçenek daha var, Hex-breaker, diye fısıldadı yumuşak bir ses. Damarlarımda bir karıncalanma ve bir rüzgâr. Benim sihrim. Benimle konuşuyor, kanımı umut ve güçle dolduruyordu.

Mateo tekrar saldırdı. Yuvarlandım ama pençeleri kaburgalarımın yan tarafını sıyırdı. Çığlık attım ve telekinetik bir hamleyle onu tekrar iterek bariyere çarpmasını sağladım.

Altıgen kırıcı.

Evet. Ben bir Hex-breaker'dım.

Yeteneklerim büyü yapmaya kadar uzanıyordu. Küçük bir kızken Violet ve ben okulda aynı çocuktan, Tommy Hartford'dan hoşlanıyorduk. Sosyal Bilgiler dersinin tam ortasında Violet bana bir su çiçeği büyü yaptı ve ben de parlak kırmızı kurdeşenlere dönüştüm. Hiç düşünmeden büyüün yönünü değiştirdim ve Violet'a geri tokat attım. Aynı zamanda o sırada Violet'ın masasının etrafında dolanan Mandy Parker ve Carrie Henagan'a da. Büyüyü bozmamıştım ama değiştirmiştım.

Bu bir suçiçeği büyü değildi. Bir kan büyüünü çevirebileceğimi sanmıyordum. Ama denerken ölecektim.

Mateo bu kez hamle yaptığında, sırtımı pençeleyerek üzerime atladı. Çığlık attım ve ona doğru dev bir büyü fırlattım, öyle bir güçle fırlattım ki bacağının kırıldığını duydum.

"Seni kaltak!" diye bağırdı Sandra. "Ne yaptın sen?" Diğer tarafta volta atıyordu.

Mateo inledi, büyüüm bedenimden yayılıyor, enerjimin tükenmekte olduğunu bildiğim bir şekilde tenimde uğulduyordu.

"Mateo," diye fısıldadım, gözümde akan yaş silip levhanın üzerinde sürünerek ilerledim.

Yan yatmış, göğsü kabarak inliyordu. Sandra yine mırıldanıyor, büyüünü şarj ediyordu, halkanın içindeki basınç göğsüme ve başıma baskı yapıyordu. Mateo hırlayarak vücudunun ön yarısını kaslarla kaplı kollarının üzerine kaldırdı. Sandra büyüü hızlandırmaya devam ettikçe vücudundaki cadı işareti beyaz bir şekilde parlıyor, sanki derisini yakıyormuş gibi görünüyordu. Acı içinde inledi. Semboller zihnimde dönüyor, içimdeki ses omzuma vuruyordu.

Bu yüzden gözlerimi kapattım, kendimi bıraktım ve dinledim. Korkumu ve kontrol edemediğim şeyleri kontrol etme isteğimi bloke ederek, işaretlerin kafamın içinde dönüp durmasını, anlamsızlaşana, hiçbir şey görmeyene ama anlamını hissedene kadar dönmesini izledim. Her şeyi hissettim.

"Bu güç değil." Gözlerimi açtım, Mateo'nun dört ayak üzerine çömelmiş, devasa ve heybetli bir şekilde bana yaklaşırken bana kilitlenmiş altın bakışlarındaki ifadede donakalmıştım.

"Bu nefret," diye fısıldadım. "Nefret onu besliyor. Büyüyü besliyor." Mateo da aynı fikirdeymiş gibi, jilet gibi keskin dişlerini göstererek hırladı. "*Viens á moi, mon amour*," diye fısıldadım.

Sesimi duyunca sivri kulakları dikildi, beni hâlâ Sandra kılığında görüyordu.

Geldi. Bana doğru geldi, tıpkı kabusumdaki gibi bana doğru sinsice yaklaşan yırtıcı bir canavardı. Yerde kaldım ve vücudumda sürünmesine izin verdim, gözlerinde korkunç bir tehdit ve kana susamışlıkla üzerimde gezindi.

"*Attendez*, aşkım." Sesim titriyordu ama sihir etrafımda dönüyor, yapmam gereken şeyin doğruluğuyla beni koza gibi sarıyordu. "Henüz değil. Beni henüz öldürme."

İki avucumu da göğsüme bastırdım, zihnimde aşk görüntüleri birikti: Clara'nın Şükran Günü'nde yaptığı konuşma, Jules'un Roosevelt'in önünde kolunu omzuma dolması, Violet'in oturma odasında saf bir neşeye gülmesi ve Mateo. Mateo kamyonetinin kapısını benim için açıyor, Cauldron'da benimle dans ediyor, kahvaltı hazırlıyor, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve bana dünyadaki tek kadınmışım gibi bakıyor, beni partiden kurtarıyor ve beni seviyor... beni bedeniyle, elleriyle, sözleriyle seviyor.

Tüm gücümü göğsümde toplayarak gözlerinin içine baktım ve avuçlarımı göğsüne koydum, saçları kursla kaplıydı ve derin nefesler alıyordum. "*Arrêtez*."

Kör edici bir elektrik yeşili ışık parıltısı bedenimden fişkırdı ve cadının çemberindeki kırmızı alevleri dağıtarak dışarıya doğru süpürdü. Sandra çığlık attı. Hâlâ Mateo'nun göğsüne bastırduğım ellerime baktım ve onları kendi ellerim olarak tanıdım. Baskı gitmişti ama cadı çemberi bozulmamıştı. Ellerim titredi, bedenim büyüünün son boşalımıyla gevşedi. Yanlarıma düştüler ve ben hâlâ ölümüm olabilecek şeye baktım.

Benim aşkım.

Mateo'nun gözleri kısıldı, hâlâ altın sarısıydı ve kurtla doluydu. Alfa. Çenesi açıldı, içinde derin ve karanlık bir yerden bir hırıltı yükseldi. Ben de içimde kalan tek gücü kullandım.

"Benim, Alfa. *Senin* Evie'n." Gözümden bir damla yaş süzüldü ve saçlarıma düştü.

Gözbebekleri büyüdü, odaklandı, bir başka gözyaşının serbest kalışını izledi. Titreyerek elimi yüzüne doğru uzattım, çok yavaşça. İzledi, hırıltısı daha da yükseldi.

"Dün geceyi hatırla," diye fısıldadım. "Bunu hatırla." Parmaklarım titreyerek dev çenesine hafifçe bastırdım. "Ben seninim, hatırladın mı?" Kesik kesik bir hıçkırık göğsümü sarstı. "Lütfen hatırla."

Kocaman başı aşağı eğildi, sonra çenesine koyduğum ele doğru eğildi. Elimi bıraktım, ama elimi bıraktı ve çenesini bileğime kenetledi, hem de çok nazikçe. Sonra bıraktı ve bileğimi, avucumu, parmaklarımı yaladı, iri, sıcak dili elimi yaladı, hırıltısı bir tazı iniltisine dönüştü. Sonra burnunu saçlarıma sokarak boynumu yaladı. Ne olduğunu anlayamadan pençeli elini belime doladı ve beni yarı oturur pozisyona getirdi; sırtım kucağına, başım göğsüne değiyordu.

"Hayır! Nasıl!" diye çığlık attı Sandra, Maybelle Nine'nin deyimiyle sinir krizi geçiriyordu. "Bunu nasıl yaptın, seni kaltak! Kana ihtiyacı var. Bütün kurtadamların bu kadar uzun süre sonra kana ihtiyacı vardır!"

Şimdi korkuluklara tırmanıyordu ve cadı çemberini tokatlayarak indirdi, bir duman çelengi gece havasına karıştı. Çemberi geçmeye başladı ama iki adım atmadan sağımızdan başka biri konuştu.

"Canavarın öldürmeye ihtiyacı yoktur, ne kadar uzun süre kafeste kalırsa kalsın." Jules tüten çemberin hemen dışında duruyordu, elleri büyüyle yeşile bürünmüştü, ayaklarını iki yana açmıştı ve gözleri bir cadının gücü ve bir kız kardeşin intikamıyla parlıyordu. Ruben onun hemen arkasında duruyordu. "Eşini bulduktan sonra olmaz. Ve gördüğünüz gibi, onu buldu."

Sandra'nın dehşete düşmüş bakışları bana ve Mateo'ya kaydı, ardından Jules İnfazcı'nın tüm gücünü serbest bıraktı.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Daha önce de yasalarımızı çiğneyenlerin güçlerini emdiğini görmüştüm. Genellikle oldukça olaysız, sessiz bir andı. Büyüsünün bir parıltısı, bir şaklama ve yok oluş. Ama Jules'un gücünün, kan büyüyle şişmiş olan Sandra'nın içinde patlaması gök gürültüsünü andırıyordu. Çılgılığı iki saniye sonra kesildi, vücudu bir Sifon'un gücünün tüm kuvvetiyle yumruklandı. Bunu sağır edici bir sessizlik izledi, Sandra'nın etrafında dumanlar yükseliyordu.

Hava aydınlandığında, güzel ve güçlü cadının yerinde, gri saçları gevşek ve yağlı, solmuş, eğilmiş bir cadı vardı. Titriyor, kırışmış ellerine bakıyor, sihrini yitirdiği için sızlanıyordu. Jules'un ondan her zerresini aldığını biliyordum. Masumların kurban edilmesinden alınan güzelliği yok olmuş, geride bir kadın kabuğu bırakmıştı.

Ruben, Jules'un yanında bir adım öne çıktı. Sandra'nın büzülmüş yüzü ve boncuk gibi gözleri yukarı fırladı. "Yanıma yaklaşma, şeytan." Sesi de tatlı melodisini kaybetmiş, yerini hırıltılı, vıraklayan bir sese bırakmıştı.

"Bakın kim kime şeytan diyor," dedi Ruben o düzgün, kontrollü ses tonuyla. "Kaçsan iyi olur, cadı. Yoksa insan mı demeliydim? Eğer seni bir daha görürsek, hayatta kalamazsın."

Çığlık attı ve bahçesinin arkasındaki ormana doğru topallayarak uzaklaştı. "Zaten uzun süre yaşayacağından şüpheliyim," dedi Jules. "Büyüsü olmadan olmaz."

Rahat bir nefes aldım. Sonra Jules bana baktı ve taş levhanın üzerinden koşarak geçti. Mateo çenesini vahşi bir hırıltıyla ona doğru kırdı, beni hâlâ devasa göğsüne yaslamıştı. Ruben hâlâ baygın olan Clara'nın yanına koştu.

"Sakin ol," dedi Jules, ellerini teslimiyetle kaldırarak. "Sakin ol Mateo. Sadece benim."

Buna dayanamadı, daha da hırladı. Onu tutmaktan vazgeçtim, çenesini ve omzunu okşadım. Evet, erkek arkadaşımı okşuyordum. Pençeli bir eliyle belime yapıştı, uzaklaşmama izin vermedi.

"Bize bir dakika verin," dedim omzumun üzerinden.

"Eveleen," dedi annemin sesiyle. "İyi olduğunu görmem gerek." "Yaralı değilim. Ama tıbbi yardıma ihtiyacı olacak. Hadi buradan gidelim. burada."

Birkaç saniye sonra başını salladı. "Beryl'i arayacağım." Ayağa kalktı. "Ruben, Clara iyi mi?"

"O iyi. Kafasında bir şişlik var." Onu kollarının arasına aldı. "Onu Evie'nin cipine koyacağım."

"Çok uzakta olmayacağım," dedi Ruben'i takip ederek.

Bakışları Jules'a hırlamak dışında benimkilerden ayrılmayan kurtadamıma bakıyordum. Alfa bile bana Mateo'yla aynı özlemle bakıyordu.

"Alfa," diye mırıldandım, kulağının dibini okşayarak. Tanıdığım bir iniltiyle gözleri yarı kapalı bir şekilde kaydı. "Mateo'nun geri dönmesine izin vermeni istiyorum." Elime sokularak bana keyifle baktı. "Bacağını iyileştirmeliyiz, Alfa." Gözlerini kırıştırdı. Ağır, bakıyor. "Bacağını iyileştirene kadar seks yapamayız." İtiraz eden bir hırıltı çıktı. Eğildi ve tekrar boynumu yaladı. "Bırak Mateo geri gelsin, bebeğim." Onun şişkin kaslı boynunu sıktım. "Lütfen."

Lütfen dediğim anda küçülmeye başladı, tanıdık bir çerçeveye dönüştü. Vücudu başını yakın tuttum, kaba saçları

Kaybolan canavar, erkeğimin yağsız kaslı vücuduna dönüştü. Nihayet kendine geldiğinde, kulağıma doğru nefes nefese, geri çekildi ve kucağına yayılmış bana baktı.

Yüzümü kavradı ve alnını alnıma bastırdı, bir ürperme ve titrek bir nefes bıraktı. "Evie."

Güldüm, ayağa kalkıp kollarımı ona doladığımda ve başımı boynuna gömdüğümde gözyaşlarım döküldü. "Mateo." Kalbim deli gibi çarparken onun kirli yanağını öptüm. "Seni seviyorum. Hem de çok. Seni seviyorum."

Beni görebilmek için geri çekilerek sırttı, o sıcak kahverengi gözleri yüzümün her çizgisini içine çekiyordu. Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Biliyorum."

Ne oldu? Beklediğim gibi değil, o zaman ben-

"Aman Tanrım, Mateo. Az önce bana *Star Wars*'tan alıntı mı yaptın?"

Sırttı, dişleri hiç görünmüyordu. Ama yine de gözlerinde şeytani bir kurt parladı. "Eminim öyledir."

Başımı arkaya attım, bu adamı ne kadar delice sevdiğime gülüyordum. Kıkırdadı, sonra ağzının kenarında bir damla kan fark ettim.

"Bebeğim, seni incittim." Dizlerimin üzerine oturdum ve sildim.

Bileğimi yakaladı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni kurtardığın için. Hiçbir fikrim yoktu-" Sertçe yutkundum, adem elması sallanıyordu. "Onun bir-" olduğunu bilmiyordum.

"Dur." Ağzına hızlı bir öpücük kondurdum. "Hiçbirimiz yapmadık. Sadece büyüsünü nasıl bozacağımı anladığım için mutluyum."

Ruben açıklığa geri dönerken kaşlarını çatarak ona doğru baktı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Sakin ol," diye cevap verdim, annemi düşünerek. "Ondan daha güçlü olduğumu hatırladım."

Ruben oradaydı, eğiliyordu. "Hadi dostum. Seni arabaya götürmeliyiz."

Mateo'nun kırık olduğu belli olan bacağını görünce irkildim. Yani, bacağından bir kemik falan çıkmış gibi değildi ama diz kapağının altında kesin bir kırık vardı. Kurtadamlar hızlı iyileşirdi ama Beryl büyüyle kırığı düzeltebilirdi, böylece mükemmel bir şekilde iyileşirdi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Jules meydana doğru yürüdü ama sonra hızla geri döndü. "Oha, evlat."

Kıs kıs güldüm. Mateo tamamen çıplaktı.

"Ben arabada bekleyeceğim!" diye el sallayarak omzunun üzerinden seslendi.
"Güzel," diye mırıldandı Ruben, Mateo'nun tek bacağını kullanarak yürümesine yardım ederken kaşlarını çatarak yere baktı.
Diğer kolunun altına girdim ve beline tutunarak ona baktım.
Biraz yüzünü buruşturdu ama topallayarak ilerlerken bana gülümsedi.
"Bu geceki planlarımızı mahvettiğim için üzgünüm."
"Sorun değil. Bir milyon gecemiz daha var." "Bir milyon mu?"
"Evet. Bekle bir dakika. Kaç yaşındasın sen?" "Yüz yirmi üç."
Rahatlayarak iç çektim, hesapladım. "Daha kesin olmak gerekirse, yüz bin ya da daha fazla paramız var."
O delici kahverengi gözleriyle yüzümü taradı ve başını usulca salladı.
"Bu yeterli olmayacak."
"Mateo." Sesim biraz boğuk çıkmıştı. Boğazımda bir yumru oluşurken onu belinden sıktım.
Alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."
Kulaktan kulağa gülümseyerek ayağa kalktım ve onun mükemmel ağzını öptüm. "Biliyorum."

EPILOGUE

Bir yıl ve bir ay sonra...

~MATEO~

Evie'nin ayak parmaklarının üzerinde zıplamasını ve katılımcı etiketini takmasını izlerken deli gibi sııttım.

"Bu gerçek," dedi.

"Evet. Bu gerçek." Elini tuttum ve Evie giriş yaparken Missy'yi bıraktığım yere doğru yürüdüm. "Şimdi gidip standınızı görelim."

"Benim standım," dedi nefes nefese. "Standımı görmeye gidiyoruz. *Benim* kabin."

"İşte oraya gidiyoruz."

"Lanet olsun Mateo," diye tısladı, bir elini koluma sokarak. Çizgi roman imzalayan ve uzun bir kuyruğu olan bir adamı işaret etti. "Bu Todd McFarlane" diye ciyak ciyak bağırdı.

"Kim olduğunu bilmiyorum bebeğim."

Güzel gözlerini kocaman devirerek alay etti. "Peki, *İnanılmaz Örümcek Adam*'ı biliyor musun? *Spawn*? *Venom*?" Yürümeyi bıraktı. "Aman Tanrım. Ne yapıyorum ben? Ben buraya ait değilim."

Dönüp onu omuzlarından kavradım ve yüzümü onunkine doğru eğerek burun buruna geldim. "Evet, biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diye tekrarladı, gözlerini kocaman kırıştıırarak.

"İşte benim kızım." Dudaklarına bir öpücük kondurdum, ellerimizi birleştirdim ve onu Missy'nin stand-up afişini bitirmekte olduğu masaya doğru çektim.

"Mateo!" Evie ciyakladı.

Missy sıçradı ve göğsünü tutarak döndü. "*Tanrım*." Derin bir nefes verdi. "Neredeyse ödümü koparıyordun." Missy Evie'den pankarta baktı. "Yanlış bir şey mi yaptım? Oh, hayır. Bana yanlış bir şey olduğunu söyleme!"

Evie sendeleyerek öne çıktı ve Missy'yi kucakladı. "Bu mükemmel. Çok mükemmel."

Destekleyici erkek arkadaş rolünden gerçekten keyif alıyordum.

Sonra Evie dönüp üzerime atladı ve bacaklarını belime doladı. Tökezleyerek geri çekildim ama yüzüme öpücükler kondururken dengemi korudum.

"Sen dünyadaki en iyi erkek arkadaşsın."

"Tartışmak isterdim ama coşkulu minnettarlığınızdan keyif alıyorum." Sırtarak itiraf ettim.

Otuz saniye kadar sırtıttı, o güne kadar gördüğüm en şapşal bakışla bana baktı. Sonra bacaklarını indirdi ve omzumun üzerinden Wizard World Comic Con'un etrafında dolanan insanlara baktı. Afişte ana karakterinin devasa bir kabartması, *Şehirdeki Cadılar* başlığı ve çizgi romanlarında kullandığı keskin yazıyla adı yer alıyordu.

"Teşekkür ederim, Missy." Ona başımı salladım. "Yardımlarınız için minnettarım." "İşte " Bir kutunun içinden çıkardı ve . "Sen İyi günler çocuklar." Missy el salladı ve Kongre Merkezi'nin çıkışına doğru yöneldi.

Etiketimi takarken Evie'nin yüzünü izledim, dudakları sessizce okuyor, tatlı yüzü aydınlanıyordu.

"Sen benim asistanım mısın?" Sesi , kaşları bir köpek yavrusu gibi aşağıya indi.

"Öyleyim." Sonra masanın arkasına geçmesi için onu döndürdüm. "Seni doğru yere koyalım. İnsanlar artık gerçekten gelmeye başladı."

"Burada olduğum için mutluyum," dedi, yanında parlak ve parlak çizgi romanlarından oluşan bir yığınla birlikte koltuğuna otururken. "Yani, aslında çok fazla insanla tanışmayı beklemiyorum-"

"Aman Tanrım! Sen Evie Savoie'sin!" Biri kısa dikenli sarı saçlı, diğeri takma şahinli iki kız koşarak geldi. Elinde *Witches in the City'nin* ilk sayısının kendi kopyası vardı. Daha çok sevgiyle göğsüne bastırıyordu. "Bunu benim için imzalayabilir misiniz?"

Evie sırtıttı. "Tabii ki. Çok isterim!" Masanın etrafına bakındı, gölgeler içinde *kapüşonlu* bir figür, yanında yürüyen kurdu ve "*Bay Kurt Adam, Çok Yakında*" yazısının bulunduğu kartpostalları bir kenara itti.

"Buyurun, Bayan Savoie." Siyah ince uçlu Sharpie'yi ona uzattım.

"Teşekkür ." Karnıma vuran bir gülümseme daha yaydı.

Oh, evet. Bu gece hayatımızın en iyi oral seksini yapacağız.

Muhtemelen, itiraf ettim.

Büyü bozulduktan sonra bile Alfa beni terk etmemişti. Nedense hiç şaşırmamıştım. Ve delice tuhaf bir nedenden ötürü, bu beni gerçekten rahatsız etmiyordu. Ona alışmıştım ve Evie yanımdayken uslu duruyordu. Çoğu zaman.

Masasının önündeki kızlar okudukları sayılar hakkında övgüler yağıdırıyor, bir sonraki sayının ne zaman çıkacağını öğrenmek için yalvarıyorlardı.

"Haber bültenini takip edebilirsiniz," diye araya girdim ve Evie'nin tüm sosyal medya hesaplarının listelendiği bir kartvizit uzattım.

"Vay canına!" diye haykırdı dikenli saçlı kız. " teşekkür ederim."

Bu bana güzel kızımdan güzel bir gülümseme daha kazandırdı. On dakika sonra kızlar bir selfie istediler. Ona afişin yanında iyi bir fotoğraf çekertmek için hizmetimi sundum, çünkü ben böyle bir erkek arkadaşım. Sonra ilk fangirling anı sona erdi. Evie çatıya baktı. "Buna inanamıyorum. Hayranlarım var."

"Hayranlarınız olduğunu biliyorsunuz. Dün gece itibariyle Webtoon'unuzun bölümlerinde kırk bin beğeniye ulaştınız ve basılı sayılarınız çok iyi satıyor. Bam onları stokta tutamıyor."

Bam. Şerefsiz herif. Her hafta yeni sayısını teslim etmeye gittiğimizde altına işediğini görmek hoşuma gidiyor.

Evet. Ben de öyle.

Çok uyumluyuz.

Star Wars'tan Rey'e tıpatıp benzeyen Jedi kostümlü bir kız "Oh, bu harika görünüyor," dedi.

"Kostümün harika," dedi Evie, ağzı açık kalarak. "Teşekkürler.

Tişörtüne bayıldım."

Evie kızardı. Bana en az on kez tişörtünün Comic Con için fazla yaramaz olup olmadığını sormuştu. Ona, bana buranın 'ucubelerin ve ineklerin birleştiği' bir yer olduğunu söyleyenin kendisi olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Bu karar verici olmuştu

Deadpool'un lolipop yaladığı ve üzerinde "*Pratik yapmak mükemmelleştirir*" yazan bir konuşma olan bir tane giymek için faktör.

"Bu çizgi romanın yaratıcısı siz misiniz?" "Benim," diye parlak bir şekilde itiraf etti.

Onu kendi halinde, yeni hayranıyla etkileşim halinde, tamamen rahatlamış ve inanılmaz derecede mutlu, nefesimi kesecek kadar neşeyle gülümserken ve gülerken izledim. Bu kadın. İnanılmazdı. Ve o benimdi.

Bizimkiler.

Bir süre sonra Rey ilk üç sayıyı satın aldı, ardından çok daha uzun kuyrukların olduğu başka bir masaya geçti ve gün devam etti. Onu Webtoon uygulamasından takip eden ve şehirdeki Bam's'tan çizgi romanlarını satın alan hayranlarının yanı sıra yepyeni hayranları da gün boyunca içeri süzüldü. Masasından bir saniye bile ayrılmak istemediği için ona karidesli po'boys ve patates kızartmasından oluşan bir öğle yemeği getirdiğimde, karşısında bir adamın durduğunu, konsantrasyon içinde kaşlarını çatmış ve Evie'nin konuşmasını dinlediğini gördüm. Elleriyle hareket ediyordu, bu yüzden söylediği şey hakkında heyecanlandığını biliyordum.

Yanına oturduğumda bana döndü, gözleri iri ve heyecanlı bir ifadeyle bakıyordu. Nabızı o kadar hızlı atıyordu ki, onu rahatlatmak için elimi masanın altındaki dizine koydum.

"Mateo, bu Hugh Morton. Holloman Ajansı'nda çalışıyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elini sıktım.

"Siz onun menajeri misiniz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Erkek arkadaşı."

"Oh." Daha parlak gülümsedi. "Şey, bir menajere ihtiyacı olacak. Tanıdığınız birkaç çizgi roman sanatçısını temsil ediyorum." Yolun karşısında bütün gün uzun kuyruklar oluşturan bir adamı işaret etti. "Size bazı referanslar göndermekten mutluluk duyarım, sonra belki neler sunabileceğimi daha ayrıntılı olarak tartışabiliriz."

"Çok teşekkür ederim. Yani, burada biraz afalladım," diye itiraf etti gergin bir kahkaha atarak.

"Sana söyleyeyim. Kendi başına harika gidiyorsun. Ben de seni böyle fark ettim. Bazı çizgi roman fandomlarını takip ediyordum ve sürekli *Şehirdeki Cadılar*'dan bahsedildiğini görüyordum. Sonra seni Wizard World listesinde gördüm. Her neyse, Houston'daki fuarın bir sonraki durağına gideceğim, sonra da Los Angeles'a döneceğim, ama gerçekten daha fazla konuşmak isterim." Kartvizitini uzattı.

"Çok teşekkür ederim." Kartı aldı ve alt dudağını ısırarak ona baktı.

"Bağımsız kalmak istemenizi anlıyorum. Günümüzün yayıncılık ikliminde pek çok sanatçı kendi başına çok başarılı." Elinde tuttuğu karta dokundu.

"Ama eğer büyüklere ulaşmak istiyorsan, seninle çalışmak isterim."

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Büyük köpekleri severim."

Aynen öyle. Gerçekten büyük.

"Peki o zaman. Bunu düşün ve haftaya beni ara?" Bana başıyla onay verdi. "Memnun oldum." Sonra müşterisinin uzun kuyruğunda çalıştığı masaya döndü.

Koltuğunda dönerek başını salladı, tamamen kaybolmuştu. Nutku tutulmuştu. Elinden tutarak onu koridorda sürükledim ve katılımcıların molaları için perdelenmiş bir bölümün etrafından dolaştırdım. Neyse ki orada kimse yoktu. Onu Mississippi Nehri'ne bakan Hilton'un yakınındaki Canal Caddesi'nde biriken trafiğin geniş manzarasını gören pencereye yaklaştırdım.

"Gördün mü?" Güzel yüzünü ellerimin arasına alarak dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Başardın."

"Buna inanamıyorum. Biraz yardım aldım." "Hayır. Sadece küçük bir dürtme."

"Biraz büyük bir tane."

Dudaklarının tadına bakarak fısıldadım, "Seni büyük bir taneyle daha dürtmek istiyorum."

Bir eli saçlarımdaydı, yumruk atıyor ve uzanabilmesi için başımı aşağı çekiyordu. "Gerçekten, gerçekten büyük bir tane daha istiyorum."

Dalışa geçti, dilini agresif bir şekilde benimkinin üzerinde gezdirdi ve beni fena halde sertleştirdi. Onu kışından tutup kaldırdım, sırtını cama yasladım ve ağzına yumuldum. O dudaklar. O tatlı, tatlı gülümseme.

Ona sürtünerek inledim. "Bu ne zaman bitecek?"

"Dört saat daha olmaz," diye nefes aldı, dudağımı ısırды ve jean giymiş amını bana sürttü.

Oyuğun içine baktım, kim bilir nereye açılan birkaç kapı gördüm. Birinin dolap olduğu kesindi. Bekle, ne düşünüyordum ki? Tüm stoklarını, kredi kartı okuyuculu tableti masanın üzerinde bırakmıştık ve bir kese nakit para da masanın altında duruyordu. Yemin ederim, bana aklımı kaybettirdi.

Zaten yarı kamusal alanda yapmamamız gereken bir öpüşmeyi yarıda keserek ona baktım. Güneş gökdelenlerin üzerinden yükseliyor, atkuyruğundan çözölmüş yüzünün etrafındaki ince telli saçların oluşturduğu halenin içinden parlıyordu.

"Geri dönmeliyiz," diye fısıldadım pek ikna olmadan. "Hayır. Gidip bir dolap bulmalıyız."

Kahretsin, eğer benim gibi düşünmüyorsa. Güldüm. "Biri tüm eşyalarını çalabilir."

"Umurumda değil." Sırıtarak başını salladı, at kuyruğu güneş ışığında sallanıyordu.

Parmak eklemlerimin arkasını yanağında gezdirdim. "Çok güzelsin, Evie."

Suratını asarak inledi. "Şimdi gerçekten ama *gerçekten* bir dolap bulmak istiyorum." Onu ayağa kaldırdım. "Hayır, bebeğim.

Hayranların bekliyor."

Elektrikli gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Hayranlarım var." Yine, kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi gerçekçi bir ses tonuyla.

"Var. sürü var."

"Ve benim de çok iyi bir erkek arkadaşım var, o da bugünlük asistanım."

"Aslında ben senin ömür boyu asistanınım."

"Gah." Nefesini dışarı üfledi. "Böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın. Sen geçmiş en harika insansın."

"Şey..." Parmaklarımı elinin içinden geçirdim ve masaya doğru yürüdük.

"O harika kışını masana geri götürelim, sonra o harika kışını eve götürebilirim."

"Ve benim harika kışım ile hınzırca oynayacak mısın?" Kaşlarını salladı.

"Bunu doğru anladım."

Daha iyi söyleyemezdim, kardeşim.

İYİ Kİ VARSINIZ!

Evie ve Mateo'dan biraz daha bahsetmek ister misiniz? *Wolf Gone Wild*'ın İkinci Sonsözü için tıklayın!

OceanofPDF.com

AUTHOR'DAN NOTE

Umarım BÜYÜYÜ KALDIR'ın birinci kitabını beğenmişsinizdir. İkinci kitap üzerinde çok çalışıyorum ve her saniyesini çok seviyorum. Sırada hangi cadı kız kardeşin HEA'sına kavuşacağı ile ilgili haberler için lütfen [WEB SİTEMİ](#) takipte kalın veya [Bültenime](#) abone olun.

Yeğenim Jessen Judice'e margarita eşliğinde yaptığımız birçok olay örgüsü partisi için, dahiyane grafik/düz oyun becerileri için ve bana bu dünya ve karakterler için sürekli ilham verdiği için teşekkür etmeliyim. Beta okuyucularım Naima, Christina ve Cherie'ye teşekkür ederim, ilk heyecanları bana özenli bir düzenleme ile ilerlemem için ilham verdi. Ve ayrıca çizgi romanlarla ilgili her konuda beynini kurcalamama izin verdiği için kocama. Bağımlılığının bu kadar işe yarayacağını kim bilebilirdi ki bebeğim?

Ve son olarak, sağlığına kavuşturmaya çalıştığımız orijinal Zombi Kedi'ye küçük bir teşekkür. Bizimle sadece birkaç ay geçirdin ama umarız huzur içindedir ve kedicik cennetinde fareleri kovalayarak eğleniyorsundur. Savoie kardeşlerin hayatında hatırlanacaksın.

OceanofPDF.com

JULIETTECROSSSTARAFINDANOTHERSERIES

GEMİ ÜÇLEMESİ

DOMINION

NIGHTWING

YILDIZLAR

VADISI VAMPIR

KANI

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

ABOUT THE AUTHOR

JULIETTE, paranormal ve fantastik romantizmin çok yayınlanmış bir yazarıdır ve BookEnds Literary Agency'de Rachel Brooks tarafından temsil edilmektedir. Kendisi aynı zamanda suç ortağı Jessen ile birlikte romantizmle ilgili her şeye hayranlık duydukları Smart Women Read Romance podcast'inin sunucusudur.

Louisiana'nın yerlisi olan Juliette, kocası, dört çocuğu, Kona adlı siyah labradoru ve tekir kedisi Betty ile birlikte Cajun topraklarının kalbinde yaşıyor. Bir sonraki projesi üzerinde çalışmadığı zamanlarda, kocası ve bir (ya da iki) kadeh kırmızı şarap eşliğinde en sevdiği dizileri izlemekten hoşlanıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.